C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\Barnes Steven\Niven_Larry_Pournelle_Jerry_Barnes_Sleven-Odkaz_Heorotu.PDB

PDB Name: Niven_Larry_Pournelle_Jerry_Bar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.8.2003
Modification Date: 21.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LARRY NIVEN
JERRY POURNELLE &
STEVEN BARNES

PODĚKOVÁNÍ
Jsme velice vděční Meghan Lancasterové za její překlad "I Blas Gogerddan," což je velšská lidová píseň připisovaná Geiriogovi. Také děkujeme Alexis Walserové za její mapy Avalonu.
Starost o národ nyní spočine na bedrech tvých,
já nezůstanu déle, neb osud mě k sobě volá.
Pozdravuj věrné bojovníky, až dohoří hraníce pohřební
a postavte mí mohylu, tam vysoko na okrají útesu
nechť je to místo od nynějška poutníky nazýváno
pahorkem Beowulfovým.
Ty jsi posledním z celého mocného rodu Wagmund!
Čas už odvál celý rod, všechny statečné vůdce!
Nyní je musím následovat i já!
beowulf, král

Kamelot
A netuší, že jim bůh sešle znamení těsné předtím, než se svět začne hroutit.
KIPLING, "SynovéMarty"
"Cadzie! Počkej přece na mě!"
Cadmann Weyland se pro sebe usmál a zabořil paty silněji do svahu, aby zpomalil svůj sestup.
Ohleduplně si našel výmluvu pro zastávku a začal si pohrávat se zaměřovačem hledáčku své kamery. I po tolika měsících strávených na Avalonu mu stále stíny připadaly příliš ostré a sluneční svit až moc modrý. Byly to ovšem všechno nepatrné věci, které si uvědomoval pouze v dobře známých situacích, například při pohledu skrz objektiv. Najednou viděl Kolonii v těch nejjemnějších detailech a na-hrávač v jeho batohu se začal tiše vrtět, to když pořizoval holografický záznam systému budov, obdělaných polí a ohrad pro zvířata, který se rozkládal v údolí dole pod ním. Kolonie byla vzdálena ještě dobrých deset kilometrů, ale elektronikou vylepšené čočky ji přiblížily natolik, zeji měl málem na dosah ruky. Obraz se náhle trochu zachvěl, to jak do něj Sylvie vrazila. Zaraz\\a se totiž tím, že se rukou opřela o jeho mohutná záda. "Jejda. Promiň."
"Hele." Podával jí kameru. "Podívej, co jsme vybudovali." Přijala s povděkem tuto záminku pro odpočinek, který už potřebovala. Krátké hnědé vlasy už měla lepkavým potem přilepené na čele a tvářejí námahou zčervenaly.
Pouhých šest mil, navíc z kopce, a Sylvie už byla docela unavená. Během poslední hodiny si našla snad tucet výmluv pro zastávku. Kamínky zaražené v podrážce boty. Nebo listí za košilí.
Cadmann se musel v duchu pobaveně zašklebit. Biolożka jejich Kolonie byla tvrdá a odmítala přiznat únavu stejně tvrdohlavě jako on. Jenže ona je navíc u: tři měsíce těhotná. Stejně ovšem nepřizná, že mezi pohlavími prostě existují skutečné rozdíly. Tak dobrá.
Ernst už se také valil ze svahu dolů. Na svalnatých zádech mu pleskal párek velkých, stříbřitě zbarvených, rybám podobných živočichů, které obyvatelé Kolonie nazvali "solosové." Na jeho široké tváři se rozlil spokojený úsměv od ucha k uchu. "Už nějak nemůžeš, co, Sylvie! Měla bys na sobě začít trochu pracovat! Cvič! Klidně tě něco naučím."
Sylvie se zasmála. "Teď ne, ale díky, Ernste." "Tak to necháme na později."
Chudák chlap. Ernst Cohen býval vedoucí autoritou přes reprodukční biologii snad v celé sluneční soustavě, přímo ďábelsky chytrý. Jasně se to dalo vypozorovat na společenských koktejlech. Všichni se bavili, najednou Ernst pronesl pouhé dvě věty a polovina lidí v místnosti naprosto ztichla, zatímco ti ostatní vstřebávali důsledky jeho prohlášení. To ovšem bylo před
deseti světelnými lety. Ernst se ze spánku ve zmrazeném stavu probudil s myslí malého dítěte.
Sylvie si prohlížela údolí, potom spokojeně vydechla.
"To je úchvatný pohled, nemyslíš?" Cadmannův hlas, obvykle znějící jako drsné hrčení, byl teď spíše tiše zamyšlený.
"Tohle bude pořádné sousto pro National Geographic, těm se to bude líbit." Přistoupil k ní blíž. "Jsi v pořádku?"

"Jsem v pohodě," zamumlala ujištění. Pak se k němu otočila a její úsměv ho příjemně zahřál u srdce. "Ale budu ráda, až už budeme konečně doma."
Byla skoro o dvacet let mladší než on. Sylvii to skutečně rychle pálilo a její zlaté oči plné života zářily nad tvářemi pokrytými celou galaxií pih. Její těhotenství ji téměř nezměnilo. Bylo to nádherné a zároveň frustrující: když byl s ní, úplně zapomínal na svoje léta i na všechny starosti a rozmanité bolesti. Je to těma očima. Je docela obyčejná, až na ty oči. Bůh mi pomoz.
Průsmyk, kterým procházeli, se táhnul při úpatí nejvyšší hory celého ostrova. Vyšší z jejích dvou vrcholků měl něco málo přes tři tisíce dvěstě metrů. Oba byly ovšem zahaleny v mlze. Nad hlavami jim neustále přeletovaly jemné netopýří siluety pterodonů, kteří takřka neznatelným pohybem svých blanitých křídel vlétali do ochrany mraků a vzápětí se z ní opět vynořovali. Ernst hleděl vzhůru a upřeně je sledoval, ve tváři měl přitom výraz soustředění a údivu. Co by ; nich asi tak udělal Dr. Ernst Cohen? Mastně to nejsou opravdoví pterodoni. A jsou tady i jiné zvláštnosti. Ten by si to tu opravdu zamiloval —
"Budili ho dvakrát," pronesla Sylvie. "Možná, že kdyby ho nechali klidně v ledovém spánku —"
"Jenže my jsme ho potřebovali. Opravdu," odporoval jí Cadmann. Ernst ovšem nebyl členem posádky. Mohl klidně celou cestu spát, jenže jim najednou vyvstaly potíže s boxem zmrazených embryí a tak ho probudili. On to vyřešil, potom ho znovu podchladili a pak se objevil další problém — A ten nejlepší chlap, jaký se kdy nejspíš narodil, teď chodí :a mnou a nosí vzork\. Do prdele —
V kopcích nad Kolonií se stříbřitě leskla velká plocha plastem potažených slunečních kolektorů o rozloze čtverečního kilometru. Dnešní sluneční svit znamenal nezávislost na jaderných pohonných jednotkách jejich výsadkových lodí. A během následujících čtyř měsíců by již měla být dokončena stavba nové atomové elektrárny. Pak už bude Kolonie opravdu dokončena a lidé budou moci skutečně začít expanzi po celém povrchu Tau Ceti Čtyři.
Tedy zpočátku alespoň po Kamelotu. Ostrov byl od pevniny oddělen osmdesáti kilometry bouřlivého oceánu. I tento ostrov o rozloze Nové Guineje byl dostatečně ambiciózním cílem pro první lidskou meziplanetární kolonii. Zack dobře věděl, co dělá. Izolovat možné potíže...
Takže v čem je problém?
"Tam nahoře je sníh," poznamenal Cadmann, který si clonil oči a vzhlížel vzhůru směrem k mrakům věčně zahalujícím vrchol. Lyže. Nepřivezli jsme si lyže. Car/os mi zvládne vyrobit alespoň jeden pár.
Sylvie mu mezitím vracela jeho kameru. Lehce neutrálním hlasem mu řekla: "Ty nemusíš s expedicí na kontinent, Cad-manne. Pro tebe je hromada práce i kolem tábora."
"Nic, co by nezvládl udělat kdokoliv jiný místo mne." "Vždyť nejsi geolog. Stejně bys tam dělal jenom nějaké podřadné práce." Podívala se na něj, trochu podrážděně si povzdechla a podala mu ruku, aby jí pomohl udržet rovnováhu. "Ty chceš prostě vyrazit na lov dinosaurů?"
"Jistě! Který kluk by odolal možnosti ulovit si nějakého brontosaura?" Vložil kameru do pouzdra, které měl na boku připevněno k opasku. "Někdy trochu lituji, že jsme s sebou nepřivezli zmrazené plody kodiaka, nebo alespoň pár horských lvů..." Sice se usmíval, když tohle říkal, ale Sylvie si nebyla vůbec jistá, co si má myslet.
Cadmann si rukou prohrábnul husté černé vlasy. Nebylo v nich ani stopy po šedinách, ale jeho obličej už připomínal sluncem vydělanou kůži. Jeho tělo bylo ve stejně dobrém stavu jako zamlada díky tomu, že se pravidelně každý den věnoval hodinu cvičení. Ještě si pamatoval doby, kdy nepotřeboval žádné pravidelné posilování, aby si svaly udržely přirozený tonus. Teď, když už mu bylo dvaačtyřicet, vážně přemýšlel nad tím, jestli nebude třeba zvýšit denní dávku na hodinu a půl. U: jsem přece jenom pomalejší, pomyslel si. Má v sobě dítě jiného muže a já b\ch s ní byl přesto raději než s... Man' Ann Eisenhowero-vou? Na mysl mu v tuto chvíli přišlo oněch asi pět žen, které daly jasně najevo svoje záměry. Phyllis McAndrewsová. Jean Patter-sonová, pružná blonďatá agronomka, o které se proslýchalo, že masíruje nejlépe na celé planetě. Jenže to ho nijak nelákalo. Čas zahojí všechny rány. Už mu asi nějak vysychají žlázy.
Sylvie se na něj v odpověď přátelsky zašklebila. "Jenom opravdový gentleman odmítá přiznat, když ho žena zpomaluje." Ernst se opatrně držel mimo doslech. Jeho inteligence byla sice nenávratně pryč, ale jeho vychování ne.
Vrazila palec do jednoho z dvojice stříbročerných torpédovitých živočichů, kteří se Ernstovi pohupovali na zádech. Sedm a devět kilo, hrubým odhadem. Jeden z nich ještě stále sípal. Jeho žábry, umístěné až příliš vzadu na jeho těle, se ještě stále chvěly... Nevypadali zrovna jako pozemský losos, ale stejně tak se nedali přirovnat k žádnému tvorovi žijícímu na Zemi... "Něco ti povím. Dneska večer uvařím večeři. Všichni se večer sejdeme na pláži, uspořádáme solosí rožnění."
Když vedle sebe sestupovali po úbočí hory směrem do údolí, chytila se Cadmanna za ruku. Ten se trochu zlomyslně zašklebil. "Víš určitě, že by to Terrymu nevadilo?"
"Ale no tak, dej pokoj. Jsem prostě jenom nebohá těhotná bi-oložka, která dokáže ocenit přítomnost silného muže — a Tcrry tě zná už celá léta."
"Třeba nejsem tak neškodný, jak si myslíš."
Pobaveně odfrkla. "To vážně nehrozí. Až si budu jistá, že toužíš po mém těle a ne po mojí duši, omdlím."
Zkoumavě se na ni podíval. "A na kterou stranu hodláš padat?" "Kuš!"
Oba se srdečně zasmáli. Slunce svítilo jasněji než obvykle. "Zlatá pole. Stříbrné řeky."
Cadmann se zasmál. "Nejspíš. Já vidím celoroční zdroj pitné vody a úrodná pole." "To jsi celý ty." A jak bych tak\ mohl bvt jin\.
Potok protékal kolem jejich tábora a spadal dolů přes hranu příkrého srázu nad řekou Miskatonik, což byla největší tekoucí voda na celém ostrově. Osm kilometrů jižně od nich travnatá step najednou končila zčernalým vypáleným půlkruhem, za nímž se rozprostíraly mohutné houštiny olbřímího ostružiníku. Kolonisté si k vybudování nového světa vybrali opravdu velice příhodné místo, bylo tam tak příjemně, že tam pociťoval... téměř jakýsi mír v duši. Podobné

situace v něm však vyvolávaly značný zmatek. Musel sám se sebou dost bojovat, aby nevypnul mozek a našel si nějaký úkol vyžadující jeho naprosté nasazení, ještě lépe něco trochu riskantního.
Jemné prsty se mu zabořily do ramene. "Hele, chlapáku. Ty už jsi myšlenkami zase někde úplně jinde. Dnešek měl být určen naší pěší výpravě. Tak se mnou ještě chvilku zůstaň, ano?" Pořád zůstával úplně zticha. "Tau Ceti Čtyři. Avalon." Pomalu a s jakýmsi důrazem ta slova pomalu vychutnala. "Je to dobré jméno." "Ale?" "Já nevím."
"Není to dostatečně poetické?"
Pomohl jí zdolat jeden z větších kamenů. Stálo ho dost úsilí soustředit se na hru, do které se ho pokoušela vtáhnout.
"Četl jsem poezii — "
"Kiplinga." Zasmála se. "To je v pořádku. Já dobře vím, že jsi sečtělejší než já. A taky tohle tvoje tajemství zachovám. Nevím, Avalon zní docela dobře. Ale je pravda, že jsou i jiná jména. Nádherná, vx.rušující místa z dějin nebo součásti legend. "Šangri-lá, Babylon..."
"Xanadu?"
"No jistě. A Pellinor."
Zavrtěl hlavou. "Ty máš určitě na mysli Pellucidar. Pellinor byl král. Jeden z. Rytířů Kulatého stolu krále Artuše."
"No dobře... asi to tak je. Ale Pellucidar jsem stejně říct nechtěla. Na tomhle ostrově totiž nejsou žádní opravdoví dravci. Kromě krocanů a dalších zvířátek, která jsme tu vysadili na chov, se tady nevyskytuje nic většího než hmyz. Dokonce i to rostlinstvo. Jenom nízká tráva a stromy Mohu. Je to tady jako na prázdném břidlicovém podloží. Nebo v nějakém parku. Ty, Cadmanne — "
Zeptal se: "Copak, dělá ti to starosti?"
"No, v nejhorším se stane to, že zamoříme a narušíme rovnováhu na jednom ostrově. Není to tak hrozné, jako kdybychom všechna ta pozemská zvířata vypustili na hlavní pevninu."
"Myslel jsem spíš, zeje to až moc dokonalé. Proč si s tím děláš starosti?"
"Víš — "
Vtom k nim přiběhl Ernst a cosi jim ukazoval. "Ptáci. Velcí ptáci." Nad nimi přeletěly dvě siluety s doširoka roztaženými křídly. Cadmann je sledoval jak pomalu krouží nad planinou a po chvíli mizí v oblaku mlhy, který dosahoval až do poloviny výšky Velké mlžné hory. "Tam je hnízdo?" zajímal se Ernst. "Proč tam?" Znovu se zašklebil.
"Vidíte? Máme společnost."
"Pterodonové? Ti jsou z nás vylekaní mnohem víc, než jsme my z nich. A i ten největší z nich je sotva dost silný na to, aby unesl vzrostlého solosa, natož ovci."
"A co dítě?" zeptal se.
Vzala tu otázku vážně. "To si nemyslím. Abych ti řekla pravdu, vlastně jsem tady ještě neviděla nic většího než mořského racka, což mě trochu znepokojuje. Místní ekologický systém je prostě až příliš jednoduchý. Odmysli si pterodony a zbude ti jenom drobný hmyz a tyhle velké místní ryby." "Solosové."
"No vlastně, samozřejmě to nejsou skutečné ryby. Když započítám pstruhy, sumečky a krocany, přivezli jsme sem víc zvířat, než jsme tady našli. Záhada." Museli pečlivě volit cestu, aby se náhodou neskutáleli dolů ze strmého svahu, ale Sylvie se přesto zamyslela. "Víš, na těch pterodonech je něco legračního."
"A co to je?"
"No, vzpomínáš si na toho, kterého jsme viděli lovit solosy v rybníku?"
"Jisté. Připomněl mi albatrosy lovící v jižním Pacifiku." A plavbu na palubě Ariadny s parádním západním větrem v zádech, před miliónem let — ne, nebyl to milión let, ale mnohem víc než milión mil odsud. S trochou štěstí se nám podaří vybudovat plachetnice dřív, než umřu.
"Nepřipadalo ti to taky legrační? Nemohu to dost přesně přirovnat, ale trochu mi to připomnělo jeden starý přírodopisný film Walta Disneyho, kde pouštěli některé části děje pozpátku a bylo to moc komické." "Pozpátku?"
"Pták normálně udeří do vody tvrdě a ve velké rychlosti, popadne svou kořist a potom se pomalu zvedá. Tenhle pták vlétl do vody pomalu a vyletěl naopak rychle, jako kdyby..." Zamračila se a zatřásla hlavou jako někdo, kdo chce setřást z mysli nějakou nepříjemnou myšlenku. "To nic, asi se moc snažím něco vymyslet."
"Nebo chceš vidět něco, co tady vlastně není. Prostě bys moc ráda do místního systému vnesla trochu mystiky a napětí."
"Jak to, že mě znáš tak dobře?"
"Vždycky dobře rozumím ženám, které patří někomu jinému."
"Aha."
Bez jakéhokoliv varování se Cadmann náhle dal do běhu a táhnul Sylvii za sebou posledních dvacet metrů ze svahu. Snažila se pevněji zapřít kotníky, aby aspoň trochu přibrzdila ten sešup. Sice ji to poněkud vyvedlo z míry, ale zároveň ji roz-jařil tenhle výbuch jeho nahromaděné energie.
Mrknul se dozadu přes rameno a zjistil, že Ernst za nimi utíká taky. Ernst však vypadal dost vyděšeně. "Počkej, zastav," řekl Cadmann. Halasně zavolal: "Ernste! To je v pořádku, Ernste! Běželi jsme jenom tak z legrace. Nechtěl by sis taky dát závod?"
Ernstovo obočí se narovnalo. Trochu svůj běh zpomalil. "Závodit. No jasně, Cadmanne. Začneme zároveň?"
Srovnali se do jedné řady, dali Sylvii nějakých sto metrů náskok a pak vyrazili.
Ačkoliv byli ještě dost daleko od tábora, už tu před nimi byl zčernalý pás cesty, který je jasně vedl. Povrch byl hladký a udusaný.
"Tvoje cesta," hulákal Ernst. "Jenom tvoje." "Jasně." Byla jeho. To bylo taky naposledy, kdy mě doopravdy potřebovali. Ernst šel vpředu se spalovačem plevele, což byl vlastně upravený vojenský plamenomet. Cadmann seděl za volantem buldozeru a celou cestu si přál, kdyby tak měli dost paliva na to, aby mohli použít výsadkový letoun. Ten

by teprve vvrobil silnici! Jen tak se vznášet nad zemí s Minervou, roztavit to kamení jednou provždy — I tak ale pocítil hrdost, když teď mohl sledovat kilometry táhnoucí se černé stužky, kterou vytvořil vlastním potem a schopnostmi.
Sklonil se, aby si mohl lépe prohlédnout povrch cesty. Několik drobných modravých výhonků si už razilo cestu skrz povrch nad zem.
Sylvie k němu přicházela a sotva popadala dech. "Možná bychom příště měli zem prosypat solí, než přes ni přejedeš."
"Vlastně si nejsem úplně jistý, jestli na tom tak záleží. Do těchhle vzdálených končin se stejně moc těžké techniky nevydá."
Na vzdálených polích se za traktory objevovaly malé obláčky prachu, které takhle na dálku připomínaly drobné plápolající ohýnky. Podařilo se jim zasít a vypěstovat plodiny. Teď je potřeba rozšířit produkci. Připravit půdu pro další testování plodin a část úrody a semen dát stranou do rezervy pro případ, že by nastal slabší rok.
Kolonie byla úspěchem. Zack Moscowitz — správce, veskrze dobrý chlapík, Žačka prostě každý zbožňuje — to Zack tohle dokázal. Kolonie byla úspěšná a nic menšího než naprostá katastrofa je nemohlo odradit od ovládnutí celého ostrova a jednou i celého Tau Ceti Čtyři.
Zemědělství. Potrava, vitamíny, trochu toho pohodlí. Tohle všechno už máme a teď přichází na řadu objevování a průzkum. Přímo na ostrově se jim podařilo najít železnou rudu a laboratoř kroužící na oběžné dráze vypátrala cosi, co hodně vypadalo jako ložisko smolince. Leželo sice hluboko ve vnitrozemí samotného kontinentu, vzdálené tisíce mil přes oceán a nevlídnou neprobádanou zem — ale bylo tam.
Železo a uran. Nálezy zajišťující budoucnost říše. "Synové Marty."
"Co?" zahihňala se Sylvie.
"To byl Kipling. Promiň. Politici jsou synové Mary. A pak jsou tu ti ostatní, ti, kteří zajišťují každodenní hladký chod civilizace. 'A netuší, že jim bůh sešle znamení chvíli předtím, než se svět začne hroutit — ' No, to nic."
Dnešek mu připadal nějak snesitelnější, skoro jako První dny, když se Cadmann se Sylvií a ostatními Prvními snesli s burácením z oblohy v jejich okřídleném přistávacím člunu. Ten má přibližně létající vlastnosti cihly. Na obloze jsme zanechali dlouhou stopu ohně a kouře. Sto padesát kolonistů prozatím čekalo na oběžné dráze, jako pouhá podchlazená těla.
dosud neschopná jakékoliv činnosti. My jsme zatím tuhle podivnou (i neznámou planetu prozkoumávali kolem dokola, až jsme vybrali vhodné místo pro vybudování města a poprvé jsme vystoupili na drsný povrch téhle planěly.
Sondy Národní zeměpisné společnosti nám toho napověděly hodně. Tau Ceti Čtyři měla v atmosféře kyslík, vodu a dusík. Planeta byla sice chladnější než, Země, takže příhodné oblasti hýly menší, ale přesto byla velká část planety obyvatelná. Věděli předem, že zde budou rostliny, a proto sázeli i na přítomnost živočichů. Lidé tady mohli žít — mohou opravdu'.' Nejspíš ano, ale skutečnou jistotu mohou samozřejmě získat až v okamžiku, kdy to první lidé vyzkoušejí.
Civilizace na Zemi byla bohatá, žila v uspokojení a blahobytu. Ale taky tam žila hlava na hlavě a navíc už to bylo jednotvárné. Na tuhle expedici se přihlásilo čtyřicet miliónů vysokoškolsky vzdělaných dobrovolníků. První prosévací kolo vyřadilo pošetilé dobrodruhy, blázny, jimž horoskop napověděl, aby se vydali k]iným světům. Kandidát}1 s alergiemi či jinými handicapy, génie neschopné zvládat stísněné a provizorní podmínky či lidskou společnost, lidi se sklony rozkazovat... Do dalšího kola přicházelo vážně v úvahu asi sto tisíc zájemců. No a z nich se dvěstě nejlepších vydalo na cestu k Tau Ceti Čtyři. Osm jich po cestě zemřelo.
Žádný svět nemůže být nikdy ovládnul roboty. Takový úkol vyžaduje lidi, kteří se vydají napříč vesmírem, někteří podchla-zení a jiní při vědomí, sto let vesmírem — Počáteční dny byly báječné. Bvh jsme tady jako bratři ve zcela netknuté krajině.
Pak jsme našli skutečný Ráj a oni mě už nepotřebují. Teď potřebují Svlvii. Potřebují inženýry a řidiče traktorů, a Bůh nám pomoz, úředníky, správce a sčítače fazolí, ale rozhodně ne vojáka.
Na pastvinách se teď pásla telata a]ehňata. Hříbata spolu poskakovala a dováděla. Brzy bude v táboře spousta dětí. velice živých a spokojených i s jejich zvláštními vlhkými pachy a zvu-
ky. No a proč by ony měly potřebovat plukovníka Cadmanna Weylanda. příslušníka Mírových sborů Organizace spojených národů (nyní už v záloze)'.'
Zvířata... vzdálené bučení rázem probralo Cadmanna z jeho snění. Už se značně přiblížili k lánům úrodné, zorané půdy. Ostatní osadníci dávno předtím vypálili zem, chrlili planoucí želatinové palivo z plamenometů. aby půdu zbavili plevele a rostlin aniž by ji přitom přetavili na lávu. Spálená zem byla potom přeorána, aby byla připravena na trvalé osévání. Půda tu byla skutečně velice úrodná, potřebovala jenom přidat trochu doplňujícího nitrátového substrátu a bylo z ní vynikající médium pro jejich plodiny.
V dáli jeden z farmářů zpomalil svůj traktor, aby jim mohl zamávat, a Ernst mu na pozdrav ukázal své dva solosy triumfálním gestem úspěšného lovce. Cadmann věděl, že ještě o něco dále před nimi jsou ohrady s hříbaty a telaty, která zatím byla příliš mladá, než aby mohla tahat pluhy již pro ně připravené. Byla to dost neobvyklá kombinace — podivná směsice nejvyspělejší techniky a obyčejné práce živočišných svalů. V případě nejvyšší nouze mohla Kolonie počítat s nejstaršími a zároveň nejspolehlivějšími způsoby obdělávaní půdy.
Kolem se rozprostíraly lány pšenice, špenátu i sojových bobů, jejichž stvoly a lístky se v mlžném světle Tau Ceti zdravě blyštěly. U paty každé brázdy se táhnul zavlažovací kanálek napájený potokem, který7 podtékal mostek přímo před nimi, poté protékal kolem jejich tábora a přes hranu srázu se řitil do řeky Miskatomk.
Až k nim doléhaly zvuky čilého ruchu v táboře. Hučení menších strojů, občasný výbuch halasného smíchu a tiché bzučení pil a soustruhů, obrábějících dřevo a kov.
Ohrady pro zvířata ležely mimo plochu hlavního tábora, ale nebyly příliš vzdáleny. Psi a prasata měli vlastní ohrady, koně měli pečlivě oplocený velký výběh. Kuřata byla umístěna v kurníku nedaleko skladu strojů, o něco blíže hlavnímu

táboru.
Cadmann se zastavil, aby mohl zběžně zkontrolovat stav oploceni všech ohrad. Na tváři se mu objevilo nespokojené zachmuření. Jejich ..žhavý drát" nebyl ani teplý. Proud jím neprocházel už dobrých několik měsíců. Ostnatý drát, který' tvořil další bariéru, byl porušen na třech místech jenom v rozsahu, který mohl ze svého místa přehlédnout. Nehtem palce pře]el po nahnedlé vrstvě rzi, pokrývající drát. "Nech to plavat," škádlila ho Sylvie.
.Jen se na to podívej." V jeho hlase bylo jasně patrné rozladění. "Drát je povolený a do tohohle pro změnu vůbec není puštěný proud. Cožpak už je to tady všem úplně jedno? Nejsme tady zatím tak dlouho, abychom si mohli dovolit takhle zlenivět."
..Čade — "' Sylvimy bledé štíhlé prsty sevřely jeho ruku a odtáhly ho od drátu. Potom mu ruku pevně sevřela. "Podívej, já vím, že mě vždycky ostatní přehlasují a už jsem se s tím v podstatě smířil." Zahanbilo ho. když si uvědomil, jak se mu do hlasu vkradla nedůtkhvost. a pak uviděl pohled jejích očí, zjemněný mateřským citem. "Poslouchej. Neustále mi vykládáš, že na tomhle ostrově jsou podivné věci, které tě znepokojují. V tomhle však máme jedinou možnost. Nikdo z nás se nevrací domů a nikdo nám sem ani nepošle nějaké posily. Prostě podle mě |e úplně správné a namístě, že jsme možná trochu paranoidní. Proto jsme si koneckonců vybrali ostrov, ne? Abychom lokalizovali případné nebezpečí?"
Stiskla mu paži. "Stejně se mi nepodaří změnit tvůj názor, takže se o to ani nebudu pokoušet. Teď zas vyslechni ty mě. Proč z toho chceš dělat vědu? Proč to třeba rovnou nespravíš sám?"
"To zní rozumně."
"Prima. Pošlu pro tebe, až budeme mít všechno připravené na ten večírek.'"
Těsně než prošli poslední zatáčkou, za kterou už to byla rovina do městečka, otočil se ještě Cadmann přes rameno po farmářích a najednou v sobě pocítil záchvěv žárlivosti. Oni. kteří získávali jejich živobytí ze země. byli skutečnými lovci, skutečnými válečníky. Nakonec to totiž budou právě jejich výsledky, které budou rozhodovat o budoucnosti rozrůstající se kolonie.
Sluníčko dnes pěkně hřálo, ale ještě mnohem víc ho hřála Sylviina ruka svírající jeho.
Jejich komunita se rozrůstala podivně organickým způsobem. První osadníci, když stavěli svoje vlastní domky z prefabrikovaných dílů. postavili je pěkně dohromady, uvnitř obranného perimetru.
No jistě, obrana. Tři pásma. Plot nabitý elektřinou, minové pole a ostnatý drát. Tehdy to ještě dávalo smvsl. Cadrnannovo bláznovství.
Ale nebude to trvat dlouho a oni mě snad přinutí, abych ty miny šel vlastnoručně vyhrabávat. Nejsou tady žádní nepřátelé. Žádné nebezpečí. Prostě nic. A co to bylo za zatracenou práci postavit všechny ty ploty.
Většina kolonistů byla při vědomí teprve osm měsíců a už začínali být leniví a ledabylí.
Když je před těmi osmi měsíci probudili a výsadkovými čluny snesli na povrch, tábor se začal rozrůstat tak, že nejprve zcela vyplnil bráněný prostor a potom se prostě roztáhnul mimo. Z ptačí perspektivy připomínal tábor spirální mlhovinu nebo řez stočenou lasturou. Cadmannův domov byl přímo ve středu oné spirály.
Kolonisté žijící za plotem měli více místa, větší parcely — ale jejich umístění jasně ukazovalo jejich postavem. Kolonisté. Nebyli prostě mezi prvními. Tady na Avalonu si byli všichni rovni, ale někteří si byli rovnější než jiní. První přistáli o čtyři měsíce dříve a měli určité společenské postavení — alespoň ti z nich. kteří neztráceli čas budováním zbytečných plotů a minových polí, ti něčeho dosáhli.
Přitlumené bzučení motorové pily pomalu sílilo a suchá vůně pilin byla zřetelnější, jak se Cadmann proplétal úzkými uličkami, které oddělovaly domky s plochými střechami od pěno-\ých prefabrikovaných budov. Některé budovy ponechali v jejich původní barvě, jiné natřeli, část 7. nich dokonce celým barevným spektrem. Tu a tam byly k vidění skutečně živé nástěnné malby. Máme tady spoustu talentovaných lidí. Všeho druhu. A když už tak o tom přemýšlím — Pila najednou změnila zvuk. to když Carlos Martine/ spatřil Cadmanna a zvedl ruku na pozdrav.
Carlosovo tmavé, štíhlé tělo se lesklo na slunci potem, když tak s pilou přejížděl po dřevěných latích. Zakrslé stromy na okraji vyčištěné plochy představovaly štědrý1 zdroj dřeva, jenže to bylo sukovité a drsné. Jedině skutečný mistr svého řemesla z toho mohl zhotovit nčco lepšího než pouhé dříví na otop a tesař si byl dobře vědom svého ceněného umění. Snad polovina příbytku v Kolonii měla od Carlose stůl nebo konstrukci postele. Dalo se s úspěchem pochybovat o lom. že by kdy musel podstoupit svůj díl služby na polích, aby si zasloužil patřičný podíl na úrodě.
..Cadmannc! Mi arnigo," Carlos si otřel čelo a napřáhl svou upocenou dlaň, kterou Cadmann pevně stisknul. Carlos byl nefalšovaný míšenec a patřičně si v tom liboval. Jeho dávní předkové pocházeli z. Argentiny, v žilách mu kolovala také černošská krev a kulturní zázemí záleželo na názoru každého jednotlivce. Jeho španělština byla dost hrozná, ale nehledě na to ji s oblibou vkládal do každého rozhovoru. ,.Doneslo se mi. že sis wrazil ven se seňoritou Faulknerovou."
..Seňorou," opravil ho Cadmann. Popošel blíž, aby se mohl lépe a zblízka podívat na rozdělanou práci na pracovním stole. Byl to zárodek záhlaví Carlosovy postele a už na něm byly načrtnut)1 mořské panny dovádějící v neskutečných dvojicích s mořskými mládenci a široce se zubícími námořníky. Povzdechnul si.
„.Seňora." Carlos se trochu poťouchle usmál. "Je pravda, že na to někdy zapomínám."
..Brzo bude snazší si to zapamatovat." Poplácal se na břiše. "Už má na palubě nového cestujícího."
Carlos pozvednul obočí v poněkud smilném zadumání. ..Aha. takže konečně nabere trochu váhy. co? U mého národa, my oceňujme — "a sešpulil dramaticky rty jak hledal ten správný výraz — ..bytelnou ženu." "Bytelnou?"
‚Sí' Pomocnice na poli. potom příjemná společnice u ohně. Jo. staré dobré časy..."
"Sklapni;' /arazil ho Cadmann přátelsky. "Tvoje rodina se nikdy nedostala k poli blíž než na několik honů. Měli na sobě hedvábí a v kapse diplom během posledních šesti generací. To přinejmenším." Při těch slovech se otočil a odemknul dveře svého příbytku s pěnovou konstrukcí.
Za ním si Carlos povzdechnul. Jestli jsou všichni lidé jako ty. kdo se pak má divit, že romantika ve světě rychle zmírá."

Zbytek]eho obviňujícího monologu zanikl v hluku pily, která se opět rozhučela na plné obrátky.
Cadmann chvíli šmátral kolem než našel lanko žaluzií, aby mohl dovnitř pustit proud slunečního světla. Mohlo to klidně trvat celý měsíc, než tady na Ta u Četl Čtyři znovu uvidí takhle krásný den a on nehodlal přijít o jediný zlomek té pohod)1. Slunce už ale bylo na obloze dost nízko. Přípravy na dnešní večírek začnou nejspíš až se setmí. Kolonisté, kteří měli dnes denní šichtu, konečně po dlouhém dni zanechají farmaření, stavění nebo opravování a shromáždí se na pláži, aby si užili dobré jídlo a společnost přátel.
Chtěl hned popadnout svou bedničku s nářadím a vyrazit k plotu, ale jeho osamocená postel, umístěná pod sušákem pokrytým uschlým spodním prádlem, jej lákala způsobem, kterému jeho náhle ztčžklé svaly prostě nedokázaly odolat. Jenom se tu na chvilku posadím, přesvědčoval sám sebe.
Když se skutečně posadil, vodní postel se příjemně zavlnila pod tíhou jeho zadnice. Obvykle si toho nevšímal, dokud nebyl skutečně unaven, ale gravitace Avalonu mu neustale přidávala téměř pět kilo navíc.
Slábnoucí sluneční světlo vytvářelo v pokoji dlouhé stíny a tu a tam se zablyštěl odraz na polici či některé z krabic, které v sobě ukrývaly poslední upomínky na bývalý život. V tomhle pokoji bylo všechno, čím kdysi býval. Oněch stošedesát lidí. kteří tvořili posádku a cestující Geogmphicu, byli jeho jediná rodina a jediní přátelé.
Nebylo to sice moc, ale stačilo to. Stačilo, protože behavio-nsté a sociologové a plánovači kolonie prohlásili, že je to dost. Protože oni ve své nekonečné moudrosti vypočítali, kolik přesně lisovaných květinových lístků a kolik videodisků s třídními ročenkami je třeba k tomu, aby se /.ubránilo depresi. Musí to být tak akorát na vyvolání příjemných vzpomínek, ale nesmí to vyvolat neutišitelný stesk po domově.
Jeho svět. Stříbrné pozlacené školní poháry, připomínající jeho vítězství v debatování a stopování a zápasení, byly jenom hologramy. I lolograiícké obrázky usmívajících se žen, jejichž horké rty a hladká těla zanechala v jeho paměti znepokojivě málo vzpomínek. Jak dlouho už jsou asi mrtvé'/ Třicet leť? Nebo už čtyřicet?
Začali plánovat zbudování další kolonie dokonce ještě předtím, než Geographic odstartoval. Antická Newyorčanka jmenující se Heidi mu povídala o tom, jak poletí na palubě další vesmírné lodi budovat kolonii na Bpsilon Eridani. Možná to opravdu udělala. Ta měla odstartoval dvacet let po Geogra-phicu. Možná i ona právě v tuto chvíli přemýšlí, který z jejích bývalých milenců je stále ještě naživu.
Měl u sebe disky svých oblíbených filmů — svou osobní sbírku, ačkoliv prakticky vzato se již staly součástí táborové knihovny. A tady měl třesoucí se hologram svého velitelského stanoviště ve střední Africe. Byli pou/e mírový sbor, nic jiného. až do \ypuknuti revolucí. „JWajore Mvubi! Vyklidíme pozici!"
"Ano, pane!"
Byli jsme užiteční, potřební. Tehdy.
Všechno jeho oblečení bylo z nesyntetických materiálů a mohlo trvat roky, než ho vymění za nové. .lak dlouho jim asi bude trvat, ne/ namnoží bource a vypěstují dostatek moruší, na kter\'ch by se mohli živit" To nepatřilo zrovna mezi priority jejich základny...
Vůbec si nepamatoval, že by zavřel oči. ale když je znovu otevřel, ležel natažen na posteli a slunce už zapadlo. Cadmann popadl svoje nářadí a skládací stoličku a rychle vyšel z pokoje. Stárnutí se asi nedá zahranit, ksakru! Ale senilita bude muset počkat.

Kapitola 2
Na pláži

Sláva člověku na výhostech! Neboť člověk je pánem všech věcí.
ALGERNON CHARLES SWINBURNE,
„.Chvalozpěv člověka"

Kolem se s rámusem přehnal džíp plný kolonistů, kteří byli nalití pivem. "Popadni nějaký' podvozek a my tě svezeme!"
Cadmann]im mávnul a ukázal na svou bedničku s nářadím. Zasmáli se a za hlasitého zpěvu vyjeli z prostoru základny.
Kolem celého tábora postupně ožívala elektrická světla, to]ak se měnily pracovní směny. Atmosféra oslavy byla nakažlivá. Nesourodá měsíční dvojčata Avalonu se budou dnes v noci usmívat na pláž plnou dovádějících vesmírných objevitelů.
Sedátko jeho skládací stoličky bylo o pár centimetrů menší než by potřeboval, ale když se sehnul, aby opravil a znovu důkladně vypjal drát, úplně zapomněl na veškeré nepohodlí.
Avalonské měsíce vrhaly dvojité, rozdělující se stíny svou namodralou září a hvězdy byly nádherně ostré a jasné.
Nejsou tu cvrčci. A když tady nastává večer, tak ani noční ptáci nezač-nou zpívat, protože to, co tady mají místo ptáků, prostě nezpívá. Možná se nám tohle podaří napravit díky sojkám a drozdům, tedy pokud to schválí ti zatracení odborníci přes ekologii. Z,a-jímalo by mě, jestli vzali i ty cvrčky?
Cadmann odmotal dva metry drátu a pečlivě seškrábal vrstvu prachu, která se nahromadila kolem uvolněného spoje. Potom uštípnul starý drát. který" odpadl, a místo něj připevnil nový. Zapálil letovací lampu.
Jestlipak se ještě pořád na Akademii dodržují slavnostní nástupy? Kadeti oblečení v archaických uniformách stojí v pečlivě vyrovnaných řadách, vojíni vykládají vtipy s nadějí, že se jim podaří rozesmát nějakého bohatšího kolegu nebo na sebe upozornit důstojníkv... salva při západu slunce, vojenská kapela, hymna, vlajka pomalu klesá za víření bubnů...
Pnpo]il kontakty z voltmetru. Ručička hned vyskočila do červeného pole. Hotovo.
Od moře se mezitím přivalila drobná mlha. Hvězdy tím pádem zmizely a z měsíců zbyly jenom matně svítící kotouče.
Cadmann cítil na tváři srážející se vlhkost.
Tele stojící na opačné straně drátěného plotu teskně zabučelo a naklonilo se blíž. aby se na něj podívalo svýma velkýma, vodnatýma očima. Cadmann natáhnul ruku přes plot a poplácal ho. načež mu tele olízlo ruku.
"Nemáš tady mámu. co. holka? To musí být těžké, když tady nemáš mamku krávu, která by o tebe s láskou pečovala."

Mělo drsný a teplý jazyk a najednou se natahovalo ještě víc. protože se mu pokoušelo ocueávat ruku.
Cadmann se zasmál a raději stáhnul prsty do pěsti. Tele se zatřáslo. "Ale no tak. přece mi nemůžeš cucat prsty..." Pak ovšem v očích telete spatřil strach. Hlava se mu rychle kymácela dopředu dozadu, potom najednou přestalo a upřeně se dívalo směrem k potoku.
Také ostatní zvířata se led" dala do pohybu směrem k němu. Postávala pěkně pohromadě v hloučcích. Jedno hříbě se třáslo strachem a Cadmann se rychle postavil na nohy.
"Co tě tak vystrašilo, holka'.'"
Stáje s krmivem byly obehnány elektrickým plotem a úzkým chodníkem. Cadmann pečlivé poskládal svoje nářadí a vešel dovnitř. Proč se najednou chovají tak vylekaně? Hříbě ted bylo po jeho pravici. Místo aby k němu přiskotačilo. začalo poskakovat na místě. Cadmann otevřel dvířka do jeho kóje. "He-idi. Pojď sem. děvče." Opatrně se k němu vydala. "Tady." Začal ji drbat ve hřívě. "Pšššt. Heidi. Heidi." šeptal jí konejšivě.
"Klid, klídek;'
Najednou nastala noc. Oba měsíce byly právě uprostřed cyklu: zářily dost. ale přesto ve stodole zůstávala temná pole stínu, taky venku u psího přístřešku. Tam v boudě bylo deset mladých německých ovčáků a všichni teď rněli uši přitisknuté k hlavě. Z hloubi krku jim vycházelo)akési temné vrčení, cenili zuby na měsíce.
"Haló?" Neozvala se žádná odpověď. "Kdo je to sakra tam venku?" .lenže všude kolem nebylo nic nepatřičného, ani u stájí nebo za nimi v temném stínu, klen,'1 vedl až k převisu. Zvuky vydávané vyděšenými zvířaty se ovšem slévaly v hlasitou a nesourodou kakofonii. Cadmann stál zcela nehybně a tiše a snažil se zaslechnout ještě něco jiného. Nic. Opatrně vytáhl z pouzdra pistoli Walther model sedm a zkontroloval náboje v zásobníku. Blbost. Nic tady není. Jestli mě tu s tímhle načapá Mosco\vitz, lak mi tu pistoli sebere. Stiskl pojistku, pak schoval pistoli do kapsy a stále ji držel pevně v ruce.
Co se tu ksakru děje'.' /novu se podíval směrem ke zvířecím přístřeškům. Němečtí ovčaci, psi speciálně chovaní pro svou věrnost a inteligenci, už pomalu šíleli. Ten nejdivočejší z nich byl zároveň ne]Starší, byla to už skoro dorostlá fena. která už dokonce začala kousat do elektrického plotu. Kousla, dostala ránu a odskočila, ale zkoušela to stále znovu.
Cadmann rychle přeběhl k \ratum boudy a hlubokým tónem zapískal. "Sheeno. Pojď sem. holka. Copak je to tam venku? Co to je?" Pomalu k němu popošla, až stála kousek od něj. třesoucí se. větřící a s očima upřenýma někam ven do neproniknutelné temnoty. Otevřel vrata, ale dával přitom pozor na ostatní psy. ..Zpátky. Ty pojď sem. Sheeno."
Nechal vrata otevřená právě tak dlouho, aby mohla Sheena proběhnout ven. a hned potom ji popadl za kůži na krku dříve. než se mohla rozeběhnout pryč. Tihle psi potřebují pořádný výcvik. l'ž hýl nejvyšší čas. Z krku se jí dralo stále to výhružné vrčení. Ostatní psi přímo vztekle štěkali. Sheena se trochu vzpínala.
Všechna zvířata velice nahlas skučela. Temná okna za jeho zády se najednou zalila světlem.
"Který blbec si to tam hraje s těmi psy?" "Tahle mladá fena je moje!"
Rozsvítilo se ještě jedno světlo. Mužský' hlas zaburácel: ..Hej. ty! Právě se mi podařilo usnout. Prokristapána, co kdybys — ? Oj. Cadmann. Cadmanne, spousta lidí musí na noční směnu. Mohl bys ten zmatek rychle uklidnit':'"
"Jasně. Neale. Promiň.'1
Okno se s bouchnutím znovu zavřelo. Fena se pokoušela uvolnit z jeho sevření. "Jen klidně, holka — " Cadmann se pevněji zapřel patami do země. Za .setmění se nikdy nepouštěj ven bez baterky. To je pravidlo číslo jedna. A já na něj zapomněl. "Cadmanne!"
Cadmann nadskočil. Sheena s sebou právě v tom okamžiku trhla a vysmekla mu z ruky vodítko. Vzápětí ovčácká fena se zuřivým štěkotem bleskurychle zmizela kdesi v závoji temnoty. "Jde ti to dobře, Weylande."
Zatracený idiot. Cadmann okamžitě poznal ten nasupený kňouravý hlas, ale jen s nechuti si hubené, takřka zženštilé tělo jeho majitele spojil s označením Terry Faulkner: Sylviin manze/. ..Ta se vrátí, až dostane hlad."
"Co""
"Sheena."
„Jo tak. Pes. No, to doufám. Poslechni, Sylvie mě pro tebe poslala. Jestli chceš taky jít na tu párty na pláži, měl bys už vyrazit. Marné poslední džíp a ten vyjíždí za chviličku.'"
"No jo. dobře, jenže..." Tam v temnotě se teď neozývalo nic podezřelého, jenom zvuk ženoucí se vody. Vykašli se na piknik. Ted'potřebuješ baterku.
"Tak co. jedeš taky?"
Sakra! "Sheeno! Pojď sem. Sheeno!"
"Já jdu." Terryho tenké rty se najednou zachvěly nervózním tikem tak nepříjemně, že se mu Cadmann jen stěží dokázal dívat přímo do obličeje. Sevřel drobné pěsti a založil si ruce v bok. "Sylvie říkala, že bys měl přijít."
Copak tys nikdy nevyrostl z puberty? Co bys řekl tomu, kdybych tě teď hodil do toho potoka? Psi byli zticha. Heidi zaržála a přiklusala k plotu zjistit, zda by nedostala cukr. "Tak jedem."
Džíp se prohnal kolem nich v těsně utažené otáčce tak rychle, že jenom přesně naskládaná zátěž několika dobře naladěných a nalitých kolonistů mu zabránila v tom. aby se převrátil na dvě kola. Zack Moscowitz se vzápětí vyklonil z místa řidiče. Nad zaprášeným černým knírkem mu obličej kryly velké řidičské brýle. "Všichni nasedat! Prosím všechny cestující, aby si laskavě zkontrolovali platnost jízdenky."
Cadmann se pobaveně zašklebil. Platnost jízdenky. To zní jako z knížky z dvacátého století. "Nazdárek, šéfe."
Moscowitz si otřel skla svých brýlí, ale docílil tím jenom toho, že si špínu rozmazal po celé ploše. "Rád tě zase vidím. Cadmanne. Jak se vám dařilo na průzkumu?"
"Bylo to skvělé." Cadmann zůstal nehybně stát. Terry už si mezitím obsadil sedadlo vepředu vedle Žáčkovy manželky Ráchel. Jiné místo k sezení už tam nebylo.

"Tak jedeme, Čade." George Memot se trochu smáčknul, aby mu udělal místo. Dalo mu to docela dost práce — Gcorpe by klidné /abral i několik sedaček.
..Díky, majore"
"To už dávno ne. Čade"
"No tak dobře." Weyland se vyhoupnul nahoru a propracoval se doprostřed, přičemž musel opatrně přelézt přes Bameyho Carra a Carolyn; jednu z dvojčat McAndrewsových.
"Bezpečnostní pásy mají všichni zapnuté? Je všechno v pořádku?"
V odpověď se ozvalo sborové unuděné bučení. Zack zařadil rychlost a sešlápnul pedál plynu až k podlaze, takže se džíp s mohutným řevem vyřítil z tábora. Silnice vedoucí k pláži byla přece jen o něco rovnější a uhlazenější než ta do hor. taky ji používali častěji. Jezdili tudy k výsadkové raketě z oběžné dráhy, která přistávala na vodu.
"Tak co. byly nějaké potíže. Cadmanne?" hulákal správce. "No — ne, Žačku, všechno je v pořádku." Cadmann byl v tu chvíli trochu rozrušen mohutným závanem parfému. Ca-rolyn využila ve svůj prospěch nějak)' hrbol na silnici a přimáčkla se k němu blíž. No. kdyby to bvla Phylis... jenže Phylis patřila k Hendncku Sillsovi a dvojčata si přece jenom nebyla tak docela podobná. Carolyn poněkud ztrácela jak na vzhledu, tak co se týče osobnosti. Stejně se na ni přátelsky usmál. "Co to bylo s tím plotem?" "Nic vážného. Byl stržený, tak jsem to spravil.'" George Merriot se zasmál.
"Hele, Žačku, už jsem si na zlomek vteřiny myslel, že dneska večer nebudeš hrát našeho vedoucího tlupy."
Moscowitz se obratně vyhnul vymleté díře v silnici. "Toho se nikdy nedožiješ. Myslíš Čade, že bys ten plot mohl pro jistotu zkontrolovat ještě zítra za denního světla?"
„ Tak už dost!" zaječela Ráchel Moscowitzová. "Dnes večer se nebude mluvit o práci. Teď má službu noční směna. Zapište si to za uši."
"Přece jenom se stalo něco neobvyklého," řekl Cadmann.
Moscowitz trochu ubral plyn, ale neustále sledoval vozovku. "Vážně'.'"
"Zvířata byla nějaká divně podrážděná. Chtívala se jako makléři, když mají na burze největší frmol. Vyděšeně. Jako by se zbláznila." Džip poskočil a Cadmann jemně odstrčil něčí loket, který se mu zezadu zaryl do krku. "Možná to nic není. ale člověk nikdy neví. Vyvedl jsem z ohrady jednoho ze psů. She-enu. Utekla mi."
"Ale. Sheena ne. Kam běžela'.'"
"Copak to není jedno'.'" vložil se do hovořil (ieorge. "Minulý týden se přece podařilo utéct všem. Však ona se vrátí."
Zack dál hnal svůj džíp po silnici na nejvyšší obrátky a kd3'ž se vyřítili na vrcholek nedaleko shluku pokroucených stromků, zahlédl Cadmann vpředu blikající koncová světla. My jedeme v posledním džípu? Baže, ten teda jede lychle.
Nahlas Cadmann řekl: "Je na Sheeně něco zvláštního?"
Zack na to odpověděl: "No. jenom jsem jí občas zanesl nějaké zbytky, to je celé."
"Chtěl si ji vzít k nám domů." prohlásila Ráchel. "A přitom tam nemáme dost místa."
"Stejně by to nebylo správné." Když se Zachanáš Moscowitz zasmál, jeho mohutná klenutá obočí a velký knír si přímo říkaly o tlustý doutník a skleničku něčeho ostřejšího. "Deset psů a na ně sto šedesát kolonistů. Nedávalo by moc smysl, kdybych si chtěl jednoho přivlastnit, co?"
"Ne. Žačku zastav. Vrátím se a určitě ji najdu."
.Ale no tak." Moscowitz si vytáhnul zaprášené brýle na čelo. "Teď se na svět dívám docela jinýma očima. Georgi, dej plukovníkovi taky něco k pití, prosím tě. Čade, dnes v noci máme volno. Vdechuj vůni moře, popíjej pivo a vykašli se na to."
Cadmann se nezasmál. Slaný čerstvý vítr od moře ho teď pálil v nose a přece jen trochu otupil jeho ohavy. Ale ztratil Zackova psa!
Zack ovšem pořád ještě vykládal ..Nepředpokládám, že by to na tebe udělalo nějaký velký dojem. Čade, ale já se prakticky celý svůj život prohraboval v papírech. Prostě úřednický typ."
..No rozhodně (si za celý můj život]ediný člověk, který má za uchem mozoly od propisky/'
"No jo, jenže spousta věcí se nenávratně změnila. Pořád klepu do klávesnice, ale mám]i několik světelných let od domova na planetě, která patrně teprve nedávno ukončila pravěk." "Takže?" Cadmann už zřetelně slyšel mohutné vlny, které se v pravidelném pomalém rytmu valily na pláž.
"Takže na Zemi jsem rozhodoval a zodpovídal možná tak za pět mihardtin toho, co se odehrávalo na planetě. Tady jsem ale jedna stošedesátina historie planety. Moje jméno ponesou města a možná dokonce celé státy. Dostaneme se do učebnic dějepisu, Cadmanne, a děti ve škole budou znát naše jména."
Města se vždycky pojmenovávala po jejich zakladatelích. Taky se docela často užívala jména slavných válečníků, jenže s čím se tady dá bojovat?
Cesta najednou končila na okraji pláže, takže džíp prudce zpomaloval, až konečně zastavil. Na pobřeží už hořelo několik rozpálených ohňů udržovaných na malém plameni, trochu hučely. Ostatní kolonisté jim mávali na pozdrav.
Minerva Jedna byla zádí k pobřeží. Pracovní skupina zamontovala do skály rumpál s pevným lanem, takže po přistání bylo možno raketu přitáhnout. Tohle je vážně dohr\> nápad. Přistávat na vodě, startovat z vody, nikdy si člověk nemusí dělat starosti s hledáním vhodné plochy. Vedle trupu se na vodě pohupovala krabice obsahující odsolovaeí zařízení, uvnitř byly membrány k jemné filtraci mořské vody. Raketa se zítra zase vydá na cestu ke své mateřské lodi, to patřilo k Sylviiným pravidelným výletům. Příští měsíc už ovšem tuhle cestu nezvládne. Určitě bude protestovat, ale stejně si nikdo nevezme na triko takové riziko. Proč zjevně těhotnou biolož.ku zbytečně vystavovat gravitačnímu stresu.
Jakmile se džíp zcela zastavil. Cadmann se spolu s ostatními cestujícími vyhrnul z korby na pláž. V písku ležel otevřený velký chladicí box. Cadmann z něj obratně vylovil plechovku s vychlazeným pivem. "Žačku! ,lá věděl, že ty jsi ten správný chlap na velení téhle výpravy."

"To máš teda pravdu. Nemáš ani představu,]ak]sem musel bojovat, abych tohle pivo uhájil." Taky ponořil ruku do ledové tříště a vzápětí vytáhnul další plechovku. "Příští rok už ovšem postavíme vlastní pivovar."
„.Z.a třicet měsíců?" zahulákal Hendrick Sílíš, který rukou pevně svíral Phylis kolem jejího obdivuhodně úzkého pasu.
"Zemský' rok," uklidnil ho Zaek. Rok na Avalonu byl totiž dvaapůlkrát delší než ten na Zemi.
Cadmanna vzápětí obklopili tři další rozjaření účastníci párty, kteří ho odtáhli od chladničky. Cadmann |ještě stihl popadnout jedno pivo navíc, potom vzal kolem ramen mladou ženu. "Mary Ann. Jalovcové bobule."
..Cože'?" Mary Ann Cisenhowerová vypadala zaraženě. Světlé vlasy měla slepené slaným vzduchem a zplihle přilepené ke tváři. "Cos říkal?"
"Jalovcové bobule. Ty přece děláš v zemědělství. Vzali |sme s sebou semínka?"
Mary Ann si přitáhla ručník, který' měla přehozený přes ramena, trochu více k tělu a pak ze sebe setřepala několik zrnek písku. "Cadmanne. to teda vážně nevím! Proč?"
..Chtěl bych vyrobit první požívatelné martim na Ta u Četl Čtyři. To by mi určitě zajistilo věčnou slávu."
Odfrkla a potom se široce usmála. "To je nápad. Já ti to zjistím!" Trochu ostýchavě po něm natáhla ruku. "Co. nechtěl by sis zaplavat?" Ste]ně |ako mnoho ostatních kolonistů, i ona byla svlečená do plavek.
"Není na to trochu moc zima'.'"
..No jasně! Ale je to skvělý pocit, když vylezeš ven." Natáhla k němu ruku.
"Mary Ann! Pojď už!" vola] na ni .loc Sikes. Toho Cad-maiin neměl zrovna v lásce. Jeho žena mu sotva před týdnem porodila dítě a on už běhal za]inými ženami.
Manr Ann se otočila, ústa pevně stažená do úzké čárky. "Když máš tak naspěch, proč raději nejdeš najít Ewie?"
.loe se zatvářil nasupeně, ale zřejmě nedokázal vymyslet vhodnou odpověď a tak se rozběhnul zpátky do moře.
"Čade?"
'lenhle hlas patřil Sylvii. Cadmann se za ním otočil. "Tady jsem." Koutkem oka si ještě stačil všimnout, jak Mary Ann mizí směrem k moři. Tam kde čekal Sikes. Podrážděilo ho to, ačkoliv inu vlastně nebylo jasné, proč tomu vůbec věnuje pozornost.
Sylvie seděla o kousek dál u ohně. Měla na sobě dvoudílné plavky, pěkný model od pozemského návrháře, který1 rozhodně dobře věděl co se má zakrýt a co má byt naopak vidět.
Cadmann se \ydal směrem k ní, ale vzápětí se zarazil, protože do osvětleného kruhu kolem oline vstoupil Terry. Terry |i políbil na tvář, potom si vzal opečený steak ze solosa z jejího prutu a podal jí mnohem větší kus. Pak začal soustředěně a spokojeně přež\ykovat.
-Á — Čade, povedlo se ti spravit ten plot?" zeptala se ho Sylvie.
Až příliš těsně za Cadmannem se na]ednou někdo rozesmál. "Vidím, že nejsem jediným obdivovatelem seňority Faulkne-rové, siT
.jSeňo/y. Co kdyby ses šel vycpat. Na." Nadhodil svou přebytečnou plechovku piva přes rameno za sebe. "Postřeh! No. chvtils to pěkně."
V tu chvíli začala bezmyšlenkovitě drnkat kytara, ale vzápětí se ozvala melodie, kterou Cadmann neslyšel už od svého mládí. Marnie Mclnnesová hrála a Barney Carr s jejím manželem. Jcnym, zpívali. Sice falešně, ale zjevně si to užívali. Vzápětí se ale ze vzdálenější strany ohně přidal mohutnější
sbor, jemuž vévodily dva mnohem cvičenější hlasy: Ernst a La Donna Stewartova.
Phylis se poté dala do tance jen tak pro radost, pro ostatní kolonisty a obzvlášť pro Hendncka. klen ji pyšně a lačně sledoval.
Carolyn se pár vteřin také dívala, ale potom nasupeně od-frkla a rychle odkvačila.
Carlos také Phylis hodnou chvíli sledoval, zkoumal její pohyby okem zkušeného mistra sochaře, který1 hodnotí blok mramoru. "Tahle je tedy dobrá," uzavřel jen tak mimochodem. "Ale]ještě se musí pořádně doučit správnou techniku flamen-ca."
"A ty bys ji to milerád naučil, že ano?" "Ale ovšem."
"Tak jdi do toho. Nejdřív si ale raději promluv s Hendric-kem. Ona možná potřebuje zkušeného tanečníka na doučování, ale on rozhodně potřebuje spamng partnera." "Sparring partnera? No cotnprendo. "
"Hendnck Sills byl šampiónem ve střední váze, vyhrál Zlatou rukavici asi šest let předtím, než jsme opustili Zemi. Ale to by ti určitě všechno pověděl on sám." "Když tak nad tím přemýšlím..."
Cadmann už měl hlad, takže se pomalu \ydal směrem ke grilovacímu stanovišti.
Z grilu stoupala příjemná vůně okořeněného pečícího se masa. Většina potravin byla sice nejprve rozemleta, potom naporcována, vysušena horkým vzduchem a teď prosycena vodou nebo vínem, ale — byla tam také dvě kuřata a krocan. Cadmann měl pocit, že to před chvílí poznal už podle vůně.
Morálka imisí být mnohem horší, než jsem si myslel, jestliže Zach schválil tuhle zápalnou ohěť. Ztrácejí potraviny a Já to hodně práce.
Z kmenů hlohu se dalo získat vynikající dřevěné uhlí. když se dostatečně rozžhavilo. Olejové dřevo \ydavalo kouř s mírnou příměsí ořešákové vůně. která se příjemně mísila s vlhkým čerstvým větříkem vanoucím od moře. Paprsky měsíců — dvojčat poskakovaly na převalujících se vlnách.
Sylvie prohrábla uhlí v grilu pomocí dlouhého ocelového pohrabáče. Nenápadně se mrkla nalevo od sebe. kde seděl Terry a spokojeně zakusoval. Ještě nebyl ani z poloviny hotov se svou porcí. ..Už to skoro bude. Čade." Obrátila solosí steak. Dokonce i takhle, rozřezané na porce, to \ypadalo hodně podivně, zcela nczemsky. Maso sice bylo růžové jako z lososa, ale podél mohutné páteře — to kvůli vyšší gravitaci — byly jasně vidět dvě široké tepny a na řezu ještě více vyniklo zploštělé břicho a silné kosti.
"Tenhle kus je dost velký i pro dva, Čade. Vydrž ještě minutku."

"Jistě." Posadil se vedle ní. "Nazdárek."
"Taky tě zdravím. Už jsem si myslela, že třeba ani nepřijdeš."
"Tak jsi poslala Terryho. aby mě sem dotáhnul."
"No jasně." Nabodla steak. "Právě tak akorát. Rozdělíme se?"
"S radostí."
Přitáhla si konec prutu a zakousla se do masa, ale hned rukou ucukla, |ak si spálila ústa. Cadmann nedokázal potlačit smích nad |eiím zoufalým obličejem. Zatvářila se vážně, ukázala kamsi ke hvězdám a když se tam naivně podíval, nacpala mu do pusy jeden z nejrozpálenějších kousků. "Tak ty se mi budeš smát, co?"
"Rozžhavené železo, to je jak roztavené železo — ty víš, jak potrestat čarodějnice, že, Esmeraldo."
"Jasně, pověsit její kozu. Ale Charles Laughton mi poskytne útočiště. Dej si ještě."
Zvedl ruku, aby tak dal zcela jasně najevo svůj nesouhlas. "Ne, díky. Můj jazyk už by mi to nikdy neodpustil.'" Ale první sousto už mezitím docela vychladlo a chutnalo celkem dobře.
Chuť lososa, vzhled... čemu je to podobné? Není to roztřepené jako rybí maso. Možná hovězímu srdci? Příčně pruhované, takřka bez tuku...
Pokusila se do něj hodit ještě další kus, ale tentokrát už to čekal a rozstříknul na něj trochu písku. "Rychle dej tu nebohou mrtvou věc ode mě pryč, nebo tě plácnu."
V očích se jí jen zajiskřilo. "Ty..." Terry seděl vedle ní, dost těsně, takže raději rychle zmlkla, usmála se a šla zase překontrolovat prskající maso na rozžhavené mřížce grilu. Terry ji sledoval a když se vrátila, přisednul si k ní a v ruce měl vychlazený talíř nakládané zeleniny. Bezmyšlenkovitě se díval kamsi na moře.
Ernst a La Donna mezitím dojedli svoje porce, takže teď vstali ze svých míst, zahodili kosti z krocana kamsi do tmy a vzápětí se vydali tím směrem. Když procházeli kolem, Ernst na ně radostně zamával. Cadmann se usmál, ale nezamával. Bylo vidět, jak se La Donna najednou zastyděla.
V pořádku. Jenom zachraň ty dobré geny, La Donno! Při troše štěstí budou děti Ernstovi podobné i fyzicky. Ne, že by La Donna nebyla hezká, ale trochu obyčejná.
Cadmann se brzy přemístil na okraj magicky osvětleného kruhu kolem ohně, poněkud stranou od ostatních. Vlny odtud vypadaly jako inkoustově temné valy, které se vždycky vzdují a vzápětí se na pláži roztříští o písek do záplavy pěny. Zaznívaly k němu rozjařené výkřiky spokojených kolonistů, kteří dováděli ve vodě. Z temnoty se najednou směrem ke světlu rozeběhla příjemně oblá postava.
"Máme je."
"Máme — ?"
"Ty jalovcové bobule přece. Už jsem si vzpomněla." Mary Ann na něj schválně natřepala vodu a hned mu podala ručník. "Usušil bys mě?"
Dobrosrdečně se usmál a ostřížím zrakem si ji prohlédl. Její popelavě světlé vlasy se zářivě leskly v dvojitém měsíčním světle, pleť měla dětsky jemnou a čistou. Měla opálené a patřičně zaoblené tělo. Rubens by si jistě pokládal za čest ji namalovat — nebo tak něco. Když tady poprvé vstoupila na pevnou zem, zvýšená gravitace Avalonu jí najednou přidala skoro tři kila. Na všech kolonistech bylo jasně patrné zmohutnělé svalstvo a Mary Ann rozhodně nebyla výjimkou.
Zahihňala se a dobrácky do něj šťouchla, což byla zcela jasná pobídka. Pěkně systematicky jí vydrbal mokré konečky vlasů a potom ji rychle osušil od hlavy až k patě.
Povzdechla si a trochu se otřásla. "Vidím, že máš schopnosti, o kterých jsem neměla ani tušení, Čade."
"Tahle služba je v ceně. Kdepak je Joe?" Jeho ruce pod ručníkem neustále kmitaly.
Víčka sejí lehce zachvěla náhlou potlačenou bolestí. "Nemám tušení. My se nijak nehlídáme." Najednou jakoby zvážněla, tvář jí trochu ztvrdla. "No. Teď ti ale dlužím jedno vydrbá-ní."
Její kůže pod jeho rukama byla chladná, ale zahřívala se. Ta by si dala říct, je hezká... pěkně rostlá... není snad dost chytrá? Není to Sylvie? Nahlas řekl: "Na to bude dost příležitostí po nejbližším dešti."
"Zbabělce." Mary Ann se přitáhla k němu, až byla tváří takřka u jeho. "Toho bych se nejspíš nikdy nedožila."
Šibalsky na ni mrknul. "Třeba tě ještě překvapím."
"Hana!" zasmála se a křepče se rozeběhla k jinému ohni. Jak se blížila, tamní mužské osazenstvo radostně zajásalo.
Cadmann zamyšleně sledoval jasné tvary obou dvojčat zářících na obloze. Nemůžeme jim přece pořád říkat " Malý" a „ Velký". Což takhle "Cadmus?" To by bylo docela dobré jméno pro měsíc — do pytle, už tu máme Terryho.
Terry Faulkner prohlásil: "Ona je teda kus."
"Ano. Sylvii jsem měl vždycky rád."
Terry jenom nakrčil nos. "Myslel jsem Mary Ann. Líbíš se jí. Řekla mi to."
Cadmann na to nijak nereagoval. Terry tedy pokračoval: "Všimnul jsem si, že neudržuješ bližší vztah se žádnou z přítomných žen."
"To taky není důvod proč jsem tady, Terry." "To je pravda..." Terryho pohled ovšem přeskočil z Mary Ann na Sylvii. "Ale přece jen tu je jedna, se kterou trávíš poměrně dost času, řekl bych."
"Ale běž, nech toho. Já a Sylvie jsme jenom přátelé, to je všechno."
"Já vím." V Terryho hlase bylo zřetelně cítit tón nespokojenosti. "Měli jste se k sobě docela přátelsky během těch prvních tří měsíců, co jste byli dole, zatímco my ostatní jsme nahoře v lodi ještě vyspávali." Nohou přitom nervózně vyrýval do písku jakési zmatené obrazce. "Kam tím míříš?"
"Prostě bych měl mnohem lepší pocit, kdybys projevil zdravý a upřímný zájem o nějakou jinou ženu tady, to je celé."
Carlos se potloukal nedaleko od nich a ucho zcela nevinně špicoval přímo jejich směrem. Cadmann si významně odkašlal, jako by si chtěl pročistit hrdlo. "Tak poslyš. Chlape, jakou já mám chuť na pivo."

" Con gusto, amigo," přitakal Carlos a s pískáním odešel. "Terry, chci, abys věděl, že mezi mnou a tvojí ženou vůbec nic není. Povídáme si — " "Zatraceně často."
Cadmann upřeně sledoval plechovku piva, kterou Terry svíral v ruce. "Ano. Povídáme si. A kdybys s ní mluvil častěji ty, nepotřebovala by tak nutně přítele."
Terry ztuhnul. "Náš vztah se Sylvií je čistě naše věc, do toho ti zatraceně vůbec nic není."
"Ty jsi s tím přišel. Což znamená, že mě se to týká taky. Povídáme si a jestli se obáváš, že touží ještě po něčem jiném než po rozhovoru, pak je tu patrně ještě něco jiného, čeho její od tebe nedostává."
Terry se k němu otočil zády, ale udělal sotva dva kroky a ještě jednou se na něj otočil. "Ty jsi vážně hajzl, Weylande."
Znovu se měl k odchodu.
" Terry."
Faulkner se znovu s nechutí zastavil. "Co je?"
"Ty sis myslel, že když Sylvii zbouchneš hned jak tě probudí z mrazáku, jako bys na ni pověsil velký nápis 'ruce pryč'?"
Najednou jakoby se kolem nich rozhostilo jakési zlověstné ticho před bouří. Všichni se raději obezřetně a opatrně otočili od jejich slovní výměny. Cadmannova tvář najednou zaplála, celá zrudla návalem krve. Terry zaťal ruce do pěstí a ústa se mu beze slova otvírala.
Do prdele! Moc nahlas.
Ten hubený muž kopnul do ohně, až do vzduchu vyletělo hejno rozžhavených jisker. "Víš, Weylande, vlastně je mi celkem ukradený, co se mezi vámi odehrálo v době, kdy jsem ještě spal. Protože ty už nejsi ten velkej chlap. Nejsi farmář, nejsi stavitel. Ty nejsi ani inženýr nebo technik. Jsi jenom pomocný navigátor a mimořádně postradatelný bezpečnostní poradce." Naklonil se ke Cadmannovi blíž a ten reflexivně trochu přimhouřil víčka. "Doneslo se mi, že bys rád taky vyrazil na tu vnitrozemskou expedici, kterou sestavuji. Takže se měj na pozoru. Dávej si bacha, abys najednou nebyl přebytečný. Hrozně nerad bych viděl, jak plukovník Weyland vytrhává plevel nebo vyhazuje hnůj ze stájí, aby si zasloužil svůj příděl." Pak se definitivně otočil a rychle odkráčel. Vtom se objevil Carlos a beze slova podal Cadmannovi plechovku piva.
Cadmann ji trhnutím otevřel a zhluboka se napil. Cítil, že trocha pěny mu stéká po bradě. Terry popadnul Sylvii za rameno a odvedl ji stranou, aby si s ní mohl v ústraní promluvit. Zuřivé a rozmáchle gestikuloval, trochu jako loutka na dlouhých špagátech. Sylvie zachovávala klidnou tvář, odpovídala mu klidně a tak nakonec zmlknul.
Celá pláž jako kdyby si v tu chvíli s úlevou oddechla a za okamžik už bylo ticho pohlcenu narůstá] ícím šumem, ze kterého zakrátko opět vyrazila hudba a nevázaný zpěv.
Carlos inu poklepal na rameno. ..Ten se v tobě plete, nemám pravdu, amigo? Ty ses nikdy nepokusil dostat tu krásnou dámu."
"Zatím ne."
:.Což znamená?" na Carlosově tmavé tváři se objevil chápavý úšklebek.
..Což, znamená, že se jdu projit."
."Ten si hezky užij procházku, amigo! Já mám dojem, že půjdu okouknout Carolyn." "To je šprýrnařka."
"Ale taky je trochu skleslá. Myslím, že vím přesně, jak bych ji z toho mohl dostat."
"Nikdy mě nepřestane udivovat tahle tvoje velkorysost a obětavost. Bon appétit!"
Cadmann se vydal po pláži pryč od společnosti, směrem k zakotvené raketě, kterou brzy minul. Pokračoval v chůzi ještě hodnou chvíli a zastavil se. až když se /.tratil ve tmě. Když už z melodie Marniiny kytary zbyl jenom neurčitý zvuk na pozadí šumících vln, zadíval se na mihotající se světla a naslouchal roztodivným zvukům pláže. Noční vítr k němu přinášel pach mořských chaluh, soli a pečeného solosa a také zvuky všeobecného veselí.
Po jeho zádech zlehka přejel prst. takže se musel překvapené otočit. To už se na něj přátelsky usmívala Man' Arm. Ztěžka dýchala a na lýtkách měla nalepený vlhký písek od svého běhu v příboji. Oči měla doširoka otevřené a odráželo se v nich světlo. „Ty jsi podivín." řekla mu. "Víš. jak tě vždycky dokážu naiít?"
"Ne. jak?" Natáhl k ní obe paže a prsty jí položil zezadu na krk. Je to sice nemožné, ale její kůže jako by byla chladná a zároveň rozpálená. Nechci íě, říkal potichu, tile potřebuji...
"Hledám místo, kde se lidé dohře baví, sbližují se. Prostě si užívají pohodu. A tam]si i ty. Cadmann Weyland, stranou, pozorující."
Běž pryč. Prostě odejdi, pomyslel si, ale přitáhnul ji k sobě blíž. ,-Pozorující/' opakoval po ní. Zachvěla se, když jí pod uchem vykreslil kroužek. „Někdy nezůstanu jenom u pozorování." Najednou hodně, opravdu hodně chtěl dokázat, že neměla pravdu.
V očích se jí odrážel lesknoucí se příboj. Kd}'ž znovu promluvila, hlas]í zněl trochu chraplavě. "No, tak já ti něco řeknu. Co kdybys mi ukázal jaké to je, když jenom nepozoruješ?" Položila mu ruce kolem krku.
Vlastně ani sám dost dobře nevěděl, koho chce především přesvědčit, jestli sebe nebo Mary Ann. Ale někdy prostě dvou cílů můžete dosáhnout jediným způsobem, jako když dva měsíce vrhají jenom jediný stín.
Vzala ho za ruku a vedla ho směrem od ohňů, aby ho zahřála po svém.
Tam vpředu něco bylo. Sheena se rozběhla rychleji, aby se k tomu dostala. Byl to stín větší než ona, který' jakoby se pohyboval velkými skoky. Počkal, až byla takřka u něj a potom několika skoky zmizel v temnotě. Proběhnul kolem ohrad pro zvířata, překročil potok a dostal se na obdělanou půdu.
Sheena začala zmateně kňučet, vůbec nemohla uvěřit tomu, co právě viděla. Stroje se mohly pohybovat takhle rychle, ale zvířata ne. Očichávala okolní půdu. Ten nový pach už byl dost slabý, tak bylo to podivné zvíře rychlé, ale rozhodně se nemohla mýlit. Byl to pach vlhký a teplý, ale zcela nepodobný pachu člověka i kuřete nebo čehokoliv jiného v táboře. Tenhle pach pro ni představoval jakousi smrtící výzvu! Rozeběhla se za tím tvorem, s cákáním přebrodila ledovou vodu a na druhé straně si pečlivě vytřepala vodu z kožichu, než pokračovala v honbě temnotou.

Dostala se už za hranici obdělaného území, teď už byla v zóně porostlé ohořelými /.kroucenými pahýly stromů a výhonky tuhé trávy, které si začínaly razit cestu skrz zatvrdlou krustu sežehnuté země. Kde to může být'.' Přes menší měsíc se hnaly mrak)' a Sheena znovu zkoušela očichávat okolí. Z hloubi hrdla se |í přitom dralo tiché vrčení.
Kryt mraků v tom okamžiku na chvíli zmizel. Tam na pahorku, temném a přece trochu osvětleném měsíci, sedělo cosi nepopsatelného. Její instinkty, vybroušené celými tisíci generací, jí vůbec nepomohly to rozpoznat. Je to velké. Ale člověk to není. Žádný z je)ích předků tohle nelovil, žádnému se nepodařilo utéct a přežít, aby předal svou zkušenost dál. Její mozková kůra věděla, co to není, ale nedokázala to zařadit.
Neznámo. Hrozba. Mohlo by to třeba zranit člověka nebo jeho děti. Zabij to!
Ten tvor trochu naklonil hlavu na stranu a vydal podivný zvuk.
Ten zvuk byl dost zneklidňující. Co mohlo znít podobně jako tohle'.' A kde jsou vůbec lidé? Sheena stáhla uši, takže je teď měla přilepené vzadu k hlavě. Tohle není záležitost pro psa. Jenže lidé tady žádní nejsou. Tak se Sheena vrhla kupředu, do boje.
V předchozím okamžiku to tam bylo a Sheena se vrhla vpřed, aby svoje tesák)' zaťala nepříteli do krku. Jenže zuby stiskla naprázdno. Zmizelo to stejně jako stín mraku přecházející přes měsíc, ale stejně rychle se to vrátilo, takže teď to měla Sheena na zádech. Čísi chladné a široké nohy ji sevřely kolem těla s překvapivou a hrozivou silou. Sheena úplně cítila, jak se li žebra vpáčují dovnitř. Zaskučela v agónii a převalila se. aby se pokusila to ze sebe setřást.
Jenže jak se převalovala, ta věc zní okamžitě seskočila a bleskurychle byla několik metrů stranou. Je to rychlé, děsivě rychlé! Tlusté masité pysky se v nechutně spokojené grimase stáhly z dýkovitýeh tesáků. Vábivě to na Sheenu zavrnělo.
Shcena už byla pěkně vyděšená, ale přesto se nevzdávala.
Byla už ve vzduchu, když se ten tvor opět vymrštil kupředu. Jeho čelisti se rozevřely a dopadly na její krk, takže z jejího smrtelného řevu nakonec zbylo pouze vyděšené zasyčení. Znovu to uskočilo pod ochranu stínu ještě dříve, než dopadla na zem.
Ležela na zemi na boku. z posledních zbytků sil se snažila nadechnout a bublinky vzduchu, které se jí draly z hrdla, se temně leskly ve zlověstném svitu měsíce.
Sledovala, jak se její vrah opatrně přibližuje, zírala mu přímo do očí, do těch velkých, měkce stříbrných očí. Zaskučela.
Zavmělo to na ní a když se Sheeniny boky přestaly třást, přiskočilo to až těsně k ní a jemně to olízlo krev, která se řmula 7, prokousnutého hrdla. To stvoření bylo horké, rozpálené jako kamna. Otočilo se. Sheena leště ucítila, jako kdyby se do ní zařezávala ostří, a pak už nic.

Kapitola 3
Ledový spánek
Zlomený voják, jehož si žádali ku pomoci,
u ohně seděl a sám zaháněl ticho noci.
Nad ranami svými lkal. či o žalech přetrpěnýcll.
Berli svíral a vzpomínal, co bitev vyhrál mnohých.
OLIVEK GOLDSM1TH, "Opuštěná ves"
Geographic byl jedním /největších pohyblivých strojů, které kdy lidstvo sestrojilo. Kdvž ji teď viděli zespodu z rakety, která se blížila ke kontaktu, vesmírná loď vypadala spíš jako obrovská baterka, k jejímuž konci je připevněna stříbrná kulovitá klika. Koncovou část tvořil prstenec laserowch pohonných reaktorů, který měl poloměr dvakrát větší než šířka trupu. Trup válcovitého tvaru měl na délku přes stopadesát metrů a ukrýval v sobě systémy udržující podmínky nutné pro život. Kromě toho tam ještě byla uložena kryogenní laboratoř. Míněna Dvě se ovšem blížila k přední části: tam byly laboratoře a služební oddíly posádky, kde Cadmann strávil pět let svého života. Při-stá\:aeí dok představovala kónická klec umístěná na konci tu-busu vyčnívajícího z trupu, která ovšem i z takovéto blízkosti byla vidět jen stěží.
Minerva Dvě nyní zpomalila pomocí nafouknutého palivo- | véno balónu. Bobbi Kanagawa byla opatrná pilotka.
Cadmann j pomalu svíral a zase rozevíral prsty, jak ho svrběly ruce. On by /vládl přiblížení s větší jistotou a také rychleji. '
Jenže on neseděl v pilotní kabině Minervy Dvě. i
Palivový balón Geographicu byl splasklý, vyčerpaný, sotva ! poloviční velikosti oproti svému původnímu stavu. Z takřka ' půlkilometrové koule zmrazeného deuteria nyní zbýval sotva slabý obláček plynu. Kolonie nedokázala vyprodukovat deuterium, tedy alespoň zatím ne. tívvali jsme Člověk mezihvězdrrv, , pomyslel si Cadmann. A zase brv,' budeme.
Část vnějšího obložení Geographicu byla odstraněna a dopravena dolil na povrch Tau Četl Čtyři, kde jej použili jako sta- -vební materiál. Raketa nyní opatrně manévrovala kolem pohonné jednotky. Pevně stažený válec, kteří' byl tvořen mnoha kilo-metrv supervodivého drátu, už čekal)enom na to. až jej automatické motorové jeřáby přenesou do nákladního prostoru Minervy Dvě. Brzy se zněj stane součást elektrárny. Její dostavba bude konečně znamenat zdroj nevyčerpatelné energie.
Možná z Orionu nakonec zbude jenom kostra, jenom taková blyštící se tříska kroužící vysoko na obloze. A možná loď přece jen přežije v menší podobě, až ji odstraní většinu životadárného prstence. Stane se z ní meziplanetární dopravní prostředek, já- • kyši dar vesmíru dosud nenarozenému pokolení.
Bobbi Kanagawa si tiše pro sebe počítala zatímco Geogni-phic na obrazovce bobtnal a palubní počítač neustále kontroloval, zda souhlasí' výpočty přlbhžovacího manévru. "Tak už jsme skoro doma/" ohlásila, aniž se přitom podívala na své cestující.
Sylvie se trochu naklonila a dotkla se Cadmannovy paže. : .Jsi v pořádku?"

..Nikdy jsem neměl rád tohle zajíždění do doku.'" zabručel Cadmann. Geographic nyní zastiňoval polovinu oblohy. Vlastně ještě víc, když se protáhli kolem stříbrné stěny palivového balónu a kuželovitá klec se před nimi rozevřela jako obří ústa. ‚A jestli jsi Freudovec, tak nechci nic dalšího slyšet."
Čumák rakety přejížděl po stěně klece, dokud se pevně ne-zaklapnul do zámkové pojistky na jejím konci: cvak. Cadmann si s úlevou vydechnul a povolil si bezpečnostní pásy. Bobbi ještě provedla poslední kontrolu před opuštěním rakety a pak s nacvičenou lehkostí vyklouzla z pilotova sedadla. "Tak jo, lidičky, teď máte dvě hodiny času. Doufám, že nikdo nepotřebujete víc." Část jejích černých vlasů vyklouzla zpod šátku a jak se pohybovala, trčely neposedně do všech stran a pohupovaly se.
..Dvě by měly stačit." Sylvie si na záda připnula svůj batoh.
Dveře v zadní části rakety se se zasyčením otevřely a z ovládacího modulu na ně zahlaholil hlas Stu Ellingtona. "No už bylo načase. Přisámbůh, že to je podobné ženským. Už zase se zpozdila o dvě desetiny vteřiny."
Bobbi se nevraživě podívala na reproduktor a prsty nasupeně bubnovala po stěně. "Jen si povídej. Stu." odpověděla mu sladkým hlasem. "Brzy budeš potřebovat všechny svoje kamarády — když jsme posledně hlasovali, sotva to stačilo, abychom tady tu tvoji bezcennou tělesnou schránku vůbec nechali ještě měsíc."
"Jejda. Tak já ti něco řeknu. Zaved svoje kámoše do la-borky a pak přijď sem nahoru na velitelské stanoviště. Můžeme o mojí schránce diskutovat klidně hodinu nebo i víc."
Bobbi najednou ve tvářích studem zrudla. Bezděčně si rukou přejela po vlasech a zjistila, že část jich odmítá poslušnost. "Já... no, hele — " podívala se nejistě na Sylvii, která na m šibalsky mrkla. "Uvidíme se zase za měsíc, že jo?" Potom si pospíšila, aby spojovacím průlezem prošla jako první.
Vzápětí zmizela v úzké spojovací chodbě, zatímco Sylvie vedla Cadmanna k ústřední chodbě, kterou potom prošli dozadu do sekce hiolaboratoři. Cadmann s puritánským nesouhlasem cosi zamručel. "Sex. Na ten se ještě pamatuji. Dost se to přeceňovalo."
"To je tedy skvělý přístup od biologa."
"Jsem jenom bakalář, a navíc to byla biologie podmořských systémů," odťrknul. "Ryby jsou v tomhle ohledu slušně civilizované. Ona |c naklade a on přes ně párkrát přeplave."
"Ty)si prostě romantik, to se hned pozná." Sylvie opatrně postupovala podél bezpečnostních madel a zdálo se. že se necítí ve své kůži. "Taková doba." ujelo jí. tak tiše. že si nebyl vůbec list. jestli měla v úmyslu to říci nahlas.
"Prosím?"
"l po takové době na mě pořád |ještě padá nepříjemný pocit klaustroťobika, když jsem tady." Neupřímně se zasmála.
"Tak to rozhodně nejsi sama." Ulaní naplocho udeřil do jednoho z ocelovo — plastových panelů, které lemovaly stěny (reogmphicu. Vibrace se s mohutným duněním rozběhly šesti-stěnnou chodbou, ale velmi rychle odezněly |ještě dříve, než se dostaly k první křižovatce. "Tahle plechovka byla pro nás všechny hodně dlouhou dobu domovem i vězením zároveň. Někteří kolonisté už se navíc nikdy neproberou."
"Vlastně to vůbec nedává smysl. Prosím tě. zapomeň na to/'
Zezadu se k ní naklonil a pošeptal jí do ucha. "Tomuhle se říká syndrom návratu do hrobky." Tvářil se vážně, ale oči mu šibalsky svítily. "Všichni jsme tady strávili přinejmenším sto pět let spánkem v těsných ocelových rakvích, kterým nadneseně říkají hybernační kóje, a ze smrti nás probudili tím, že nám do mozku pustili elektrický' výboj. To není zrovna příjemný zážitek."
..No to je paráda. Myslím, že ti svěříme starost o vyprávění pohádek na dobrou noc. Já se ti postarám o licenci na uklidňování neklidných duší."
Dveře do biologické laboratoře byly pečlivě uzavřeny jak kvůli ochraně života uvnitř, tak toho mimo laboratoř. Některé materiály a mikroskopické formy života byly mimořádně citlivé na vnější vlivy a snadno zranitelné, jiné byly naopak smrtelně nebezpečné. Sylvie vyťukala svůj čtyřčíselný bezpečnostní kód a dveře se vzápětí dovnitř otevřely. To bylo pro případ, kdyby náhodou v hlavních prostorách lodi došlo k prudkému poklesu tlaku. Samotný podtlak by dveře zevnitř přibouchnul. "Tohle hned přeprogramujeme, abys sem měl také přístup."
Jakmile se za nimi dveře opět pevně zavřely, automaticky se zapojilo osvětlení. Tahle místnost byla druhá největší na celém Ceograplúcu. Většina podlahové plochy byla obsazena lékařským a analytickým zařízením, podél celého obvodu stěn byly rozmístěny mrazicí schránky a kóje. Byly to stovky zatemněných plastových kvádrů, ve kterých byla ukryta budoucnost Tau Ceti Čtyři.
Sylvie si vzdechla, shodila ze zad batoh a pověsila ho na hák visící ze zdi. Potom se přesunula k poličce plné plyšových trepek. Podala mu taky jeden pár. "Jednotná velikost pro všechny."
"Doufal jsem, že dostanu něco slušivějšího." Nic jiného mu nenabídla a beze slova ho zavedla k nejbližší řadě boxů.
"Podívej," vybídla ho spokojeně a přepnula program na jednom kvádru tak, aby byl průhledný. Uvnitř něho byly celé tucty psích embryí, které ovšem zatím psy připomínaly jen matně. Tmavé oči byly chráněny průhlednými víčky, drobné holé tlapky těsně přitažené k takřka průsvitným tělíčkům, spokojená ve zmrazeném spánku. Každé embryo viselo ve svém vlastním vaku, který byl pupečníkem připojen k umělé placentě.
"Tak." Zkontrolovala teplotu a tlakoměry na kontrolním panelu uzavřené místnůstky, spokojeně přikývla a otevřela dveře. "Semena vojtěšky. V pořádku. Cukrová řepa. V pořádku. Rajčata. V pořádku." Potom dveře místnosti opět zavřela. "A teď jsou na řadě embrya. Přenosné vaky jsou tamhle v té skříňce. Nafouknul bys mi tři, prosím tě?"
"Jistě."
Ona se mezitím věnovala ovládacímu panelu počítače, který hlídal kryonický spánek.
"Ty nevěříš počítači?" zeptal sejí Cadmann.
"Teď už ne. Když vidím Ernsta. Poté, co se osm z nás vůbec neprobudilo. Barney tvrdí, zeje to v pořádku, ale ze mě se v poslední době stala nedůvěřivá žena."

"To je správné."
Zadala do počítače poslední příkazy. "Tak a je to. Přišli jsme o jednoho psa. Ale máme jich sto dalších."
"A tisíce kuřat, že ano?" Jeho hlas byl zcela bezbarvý, vůbec neprozrazoval skutečné pocity.
"Koukni, Čade — mě je úplně jedno, co říkají ostatní, já tvrdím, že to není tvoje vina. Sheena před týdnem utekla. No — a dneska v noci se vrátila a vloupala se do jednoho z kurníků. To je v pořádku. Buď se nám podaří ji chytit, nebo ji zabijeme. S tím si nemusíš dělat hlavu."
Slyšel sice přesně co říká, ale v duchu pořád musel myslet na ten kurník, jak ho našli toho rána. Drátěné pletivo dvířek bylo roztrhané a odhozené stranou, dřevěná konstrukce polámaná. Uvnitř bylo boží dopuštění — peří a krev se válelo všude kolem stejně jako drobné kusy roztrhaných kuřat. Vypadalo to tam jako po hostině skupiny ghúlů.
"Tohle ti přece dělá starosti, nemám pravdu?"
Cadmann byl sám na sebe rozezlen, ale raději tuhle nepříjemnou vzpomínku setřásl. "Jistě. Uhodlajsi."
Ačkoliv už v biolaboratoři předtím pracoval, stejně s ním provedla celkovou obhlídku s výkladem. Měli tam snad všechna domácí zvířata na mléko i na práci, stejně tak milióny zemních červů, berušek a larev "přátelského" hmyzu.
"Musíme mít veškeré potřebné druhy ve čtyřnásobném množství. Dá se totiž takřka s jistotou předpokládat, že dojde k neúspěchům," vysvětlovala mu Sylvie polopatě. "Vezmi si kupříkladu tu vojtěšku. i Ještě pořád nevíme, proč nám to nevyšlo." V očích jí zajiskřilo l
a ve tváři se]í náhle /ráčilo mocné odhodlání, které jenom zvýraznilo její přitažlivost. Cadmannovi se úplně zatajil dech.
"Ale můžu tě ubezpečit, že na to přijdeme. A to brzy. Taky určitě přijdeme ještě o další zvířata a i na to musíme být připraveni. A právě tehdy budeme potřebovat tebe. Musíme provádět pravidelné kontroly, Čade — jakmile se objeví nějaké potíže, přizveme na pomoc Maniie nebo jejího manžela, Jerryho. Musíme být zkrátka pnpravem na všechno."
Kontrolní panel potemněl a Sylvie vzala Čada za ruku. aby ho zavedla na protější stranu místnosti. Chladicí boxy byly stejné jako na protější straně, ale jasně vycítil její vzrušení. "Podívej." takřka zašeptala a osvítila stěnu. „Naše děti."
Visely tam v řadách, ztraceny v nekonečném snu. (Při téhle myšlence se Cadmann trochu zarazil. Jsou vůbec v umělém spánku sny? Neurologové sice tvrdí, že ne, ale jeho pamět mu napovídala přesný opak. Možná to bylo jenom během chvilky, než začaly působit lék} 1 a \\stydla krev. Jakási poslední myšlenka, která zůstala uvězněna v podchlazeném mozku a probudila se opět k životu zároveň s tělem. Jediný' zlomek snu na počátku spánku a potom zase na konci, které jsou propojeny desetiletími ticha temna).
Sylviina ruka mimoděk sjela k jejímu břichu, jehož nepatrné vyklenutí bylo dosud takřka schováno pod leteckou kombinézou.
Byly tam stovky embryí, zmrazených ve věku deseti týdnů. Byla velká sotva jako palec, bledá, hlavičku měla stejně velkou jako celý zbytek těla. Zírala do stažených víček a jantarovým pupeěníkem byla napojena na umělou placentu.
"Jsou všechna naprosto dokonalá." prohlásila Sylvie hrdě. "Každé z nich je skutečně bezchybné, geneticky i fyzicky."
Svým teplým dechem zamlžil plastové sklo. Poplácal ji jemně po břiše. "Ne jako tady Jumbo. ten se prostě musí ještě hodně snažit."
Sylvie se od ně] trochu odtáhla a tvář jí najednou zvážněla, když se jí znovu připomněly potíže. Vypnula světlo v kóji s embryi. "Čade... kdybys zkusil byt o něco příjemnější k Jumbovu tátovi, bylo by to pro nás všechny mnohem jednodušší."
Když se na ni podíval, nedokázal vlastně najít žádný důvod, proč by se na ni měl zlobit. Ruka se mu pořád ještě chvěla V7.rušením z toho, jak se jí dotýkal. ..Tohle jsem tušil. Vezměte starého Weylanda na pěkný výlet. Najděte mu nějakou smysluplnou práci. A pak ho zkuste trochu zcivilizovat. než ho pošlete někam do ústraní, kam ve skutečnosti patří. Cadmann Weyland. První z Bílých Praotců."
Zavrtěla nesouhlasně hlavou a pevně ho objala. "Všichni dobře víme. že to pro tebe není jednoduché — ale aspoň víš sám, proč máš takové potíže. Terry si je až příliš dobře vědom toho, že když se znovu probudil k životu, není už stejný jako kdysi. Terry a Ernst... Carolyn... Alice... Mary Ann..."
..Cože? Mary Ann Eisenhowerová?"
..No. ta nepatří mezi ty těžší případy."
"Vždyť vypadá — "
"Jistě, je normální. Čade, prostě přišla o část svých mozkových neuronů během umělého spánku. Není hloupá, ale bývala skvělá a dobře si to pamatuje. Ona a Hendnck Sílíš byli nejlep-šími hráči bridže a taky spolu spali, než jsme všechny kolonisty uspali. Tom Eisenhower už se neprohrál a pro Hendricka je teď hodně nepříjemné být sní v jedné místnosti. Takže teď žije s Phyllis a Mary Ann se chodí vyplakat Ráchel na polštář."
Cadmann se dotkl její ruky.
"Ale je to zcela normální, zdravá a přitažlivá žena, jestli sis toho předtím náhodou nevšimnul. Tyhle změny mohou být i velice mírné, Čade. Carolyn McAndrewsová byla v podstatě Žáčkova zástupkyně ve vedení. Teď už s ní nikdo nechce spolupracovat. Ne že by byla najednou hloupá, ale často má náběh na hysterický záchvat."'
"A možná, že i v Cadmannovč mozku je nějaké takové mrtvé místo."
..My o něm rozhodně nevíme — jak už jsem ti říkala, máš velmi dobrý důvod cítit se tady tak trochu odstrčený. Ostatní prostě moe dobře vědí, že se podchlaz.ení lak docela nepodařilo. Jejich noční múry jsou teď o něco temnější. Možná je teď pro ně trochu těžší se rozvzpomenout na oblíbenou báseň, spočítat mocniny nebo zahrát obtížnější partu bridže."
Na chvilku se odmlčela a potom ztišila hlas. "Nebo se milovat. Ještě pořádně nevíme, čím to je. Bude to trvat nějakých dvacet let, než dostaneme ze Země jakoukoliv odpověď. Prozatím máme stabilizátory nálady a spoustu úkolů, kterými se zaměstnáme. A taky máme naději. Většina z nás je v pořádku. Máme dobré geny. Uděláme všechno, co je v lidských silách, abychom si tě udrželi v týmu. Můžeš nám to vyčítat?"
Vzal ji kolem ramen a zadíval se jí přímo do očí. Ve vzduchu visel nepříjemný závoj dezinfekce a vysoušečích látek. Její

parfém měl nádech citrusu a drcených růžových lístků a byla to vlastně jediná věc na lodi. která voněla životem. "Co myslíš tím 'nám"? Chceš říct — "
V interkomu to zapraskalo a \-zapeti se ozval Stu Ellmgton: "Máme tady pro tebe vzkaz, Weylande. Volají tě ze země. Prý' něco s kuřaty."
Sylvie se od něj jemně odtáhla a trochu rozechvělým prstem spustila nejbližší telefon vnitrního okruhu. Očima pořád ještě pevně sledovala Cadmanna. "Ne — nebojte. Přivezeme dolů dostatek embryí."
"O to jim nejde." Tentokrát se do hovoru vložila Bobbi a měla trochu vzrušený hlas. "Mits Kokubun našel nějaké stopy." Odmlčela se. "Tedy možná to jsou stopy."
"Jsou to stopy tlapek?" zachmuřila se Sylvie.
"Nevíme. Zack tvrdil, že nepřipomínají nic. co dosud viděl. Chce. aby se na ně raději podíval Cadmann. Co nejdřív."
"Tak nám to sem pošlete."
"Oni nám neposlali žádné obrázky."
"Myslíte vy dva. že můžete přerušil tu svou utajenou seanci, aby nás mohl Stu co nejrychleji hodit dolů'.'"
Stu mohutně zasténal. "No. když to musí být — "a přerušil spojení.
Cadmann si odkašlal a o trochu odstoupil. "Chtěla jsi mi ukázat jesle něco jiného?"
Sňala z. háku svůj batoh, popadla několik plastových nádobek a přidržela si je před tělem, jako kdyby to byl štít. "Už jsi používal počítač. Budeš mi ovládat nějaké programy a já..." Najednou sklopila oči. "K čertu, Čade. ,lá nevím, co jsem vlastně chtěla. My... Já prostě jenom chci pro tebe to nejlepší. Nechceme, aby ses před námi uzavřel. Čade. Nechtěla bych tě ztratit." Najednou si připadala strašně drobná a trapná. "Miluju tě. Jsi můj přítel."
Chvíle ticha, která potom následovala, byla až nepříjemně dlouhá a pro oba bolestná. Potom Cadmann sešpulil rty a zazubil se na ni. "Něco ti řeknu. Půjdeme nadzvednout Stuovi zadek a vydáme se zpátky. Co ty na to?"
"Skvěle."
Kurníky pro kuřata byly slěsněny poblíž jednoduché budovy skladu nářadí a strojů, která byla složena z plátů plechu a měla]edinou velkou halu. Půda kolem byla důkladně udupa-ná. Nikdy tady neorali. ale byla tu stejná vypálená a spečená půda, jaká ležela pod většinou Kolonie.
Když tam Cadmann přišel, byl tam okrsek půdy asi patnáct krát třicet metrů zřetelně ohraničen lanem, aby nikdo nepoškodil otisky. Okolo, hrazení bylo stále shromážděno poměrně hodně zvědavých kolonistů. Manželka Joe Sikese, Ewie, tiskla svoie dítě pevně k hrudi a jeho zarudlá kůže na hlavičce jasně prosvítala skrz lemné a dosud řídké světlé vlásky. Dítě si nezúčastněně spokojeně brblalo, ale]eho malka vypadala zaraženě. Jejich dítě bylo v Kolonii druhé. To první, Apríl Cliťtonová, by-lo pořád ještě na jednotce intenzivní péče.
Carlos slál trochu stranou spolu s Mitsuo Kokubunem a Hany Siepem a všichni se podivně křenih. Ilarry si prohrabával mohutně narostlý plnovous a /a kry val si ústa rukou, protože něco šeptal Mitsovi. Všichni tři potom s námahou potlačili hlasitý výbuch smíchu.
Zack si rukou nervózně projížděl černě vlasy, které sotva před pár měsíci byly znatelně hustší. Když se Cadmannovi podařilo prorazit si cestu okruhem přihlížejících a přele/1 provaz, aby si mohl stopy důkladně prohlédnout zblízka, hned k němu Zack přišel. Poplácal ho zlehka po rameni a ve tváři se mu vrásky vyhladily úlevou a vděčností.
"Jsem rád. že už jsi tady." přivítal ho. "Co si o lom myslíš?"
Cadmann si povytáhnul kalhoty a pokleknul, potom si pozorně prohlížel vytlačené okraje stop. Byly o něco málo širší než jeho dlaň, se čtyřmi zřetelně odlišenými trojúhelníkovitými prsty. Zlehka přejel po okraji rukou.
Zeptal se: "Máme udělaný odlitek?"
"Mamie se o to postarala. Zesílili isme ploty a když to bude zapotřebí, můžeme do nich kdykoliv znovu pustit proud."
Celkem tu bylo osm stop. některé trochu rozmazané, ale pár bylo ostrých a jasně patrných. Otisk přímo u kurníku byl nezřetelný. Postavil se a podíval se směrem, kterým stopy vedly — mířil)' přímo ke ^dáleným horám, ale najednou mizely ještě dávno předtím, než se mohly dostat na pooranou půdu. Kdesi v mozku mu vytanulo jisté podezření.
"Víš," prohlásil nakonec Cadmann. "byl bych ochoten odpří-sáhnout, že tady žádné stopy nebyly, když jsem ráno odcházel.1'
Zack nesouhlasně zavrtěl hlavou. "To je teda zvláštní. Celou dobu tady totiž někdo byl, Čade. Dneska bylo docela zataženo. Možná bylo potřeba pořádného slunečního světla, abychom si)ich vůbec všimli."
Hlouček přihlížejících mezitím prořídnul.
.flola, amigo! Máš nějaký nápad'.'"
Cadmann pečlivě ohledával zem, potom zkoumal Carlosův podivný úsměv. Malý- Rick Enn, který1 stál vedle Carlose, nějak nedokázal zachoval vážnou tvář.
Cadmann pomalu popošel k tesaři — dějepisci. "Ano. Už bych měl takový nápad. Myslím, že ty stopy udělal tvor velice schopný, dvounohý, ne přehnaně inteligentní, a vážil tak zhruba — " pozorně si Carlose odměřil. "Tak asi sedmdesát kilo. řekl bych. Zatím mu budeme říkat třeba illegititnus estúpido. Trochu tady pletu dohromady různé jazyky, ale ty mi určitě rozumíš/"
Otočil se a měl se k odchodu.
"Cadmanne —"
‚JSÍo?"
.Ale nic."
Když odcházel, slyšel za sebou pochechtávání a plácání po zádech. Blbouni. Když znovu přišel k pobořenému kurníku, trochu už překonal počáteční vztek.
..Tak co si myslíš, Cadmanne?" ptal se Zack, který vypadal zmateně.
"Tohle je jenom legrace. Tohle ano/' Pořád ještě měl tváře zrudlé hněvem. "Podle mě je velice rozumné překontrolovat a

opravit zábrany. Musíme být připraveni." Zabloudil pohledem přes plochou krajinu, pooraná pole a shluky pokroucených hlo-hů až k horám a hustému pralesu za nimi. "Poslyš, Žačku, možná tyhle stopy byly jenom připravená sranda, ale ta kuřata jsou stejně mrtvá. Nemyslím si, že by mezi námi byl někdo natolik hloupý, aby jenom tak z legrace zabil hejno kuřat. Je mi úplně jedno-, kdo se mi bude vysmívat — co kdybychom teď nějakou dobu byli směšně opatrní'/
Cadmann se postavil na nejbližší otisk. Kdyby si k podrážce připevnil odřezek, řekněme z kusu gumy, mohl se opatrně projít tam i zpátky, udělat všem přímo před očima tyhle zpropade-né otisky a potom se schovat trochu stranou a sledovat ten rozruch...
Někde za ním kdosi napodobil psí štěkot a vytí. Ani se nenamáhal otočit.

Kapitola 4

Deštivá noc
Krutost má lidské srdce
a závisí lidskou tvář,
hrůza .ie v člověka vtělila,
a přidala tajemství zář.
WILLIAM BLAKE, Dodatek k "Písním Nevinnosti u Zkušenosti :Tváf Osudu "
Šest týdnů po oné nepříjemnosti v kurníku se země v severozápadní části ostrova zachvěla mírným zemětřesením. Ještě o tři dny později se ve vzduchu stále vznášely mtkovité chomáčky našedlého popela, l mlžný oblak, který neustále pokrýval vrcholky hor, se na nějaký čas zahalil do šedého závoje a značně rozptyloval světlo přicházející od Tau Četl. Mezi okraji temných mraků přeskakovaly mohutné \vboje a kdesi v dálce se pláněmi rozléhalo mohutné hromobití.
Cadmann zařadil na svém traktůrku neutrál a pozorně sledoval vzdálené mraky. Po zádech mu probíhalo chvění, které na něj 7. motoru přenášela nepohodlná sedačka.
..Jen se neboj," volala na něj vesele Mary Ann. "To je jenom taková malá horská bouřka. Ta se o nás určitě starat nebude." Přecházela mezi pečlivě vyrovnanými řadami rostlin, které už byly narostlé skoro do výše kolen, a pečlivě kontrolovala tyčové půdoměry, které měřily vlhkost a pH.
Nový pokus o vysa/.ení vojtěšky už zemědělci opatrně hodnotili jako úspěšný. Selhání prvního pokusu se všeobecně přičítalo porostu hlohu, který předtím na planině jasně převažoval. I když se jim totiž podařilo strom)' vypálit, jejich hlubší kořeny v zemi stejně zůstaly nedotčené a odebíraly z, půdy značné množství vláhy. Vojtěška. u níž mohli při dobré péči dosáhnout sklizně přibližně deset tun na akr. ovšem vyžaduje pro /dámy růst hodně vláhy. Proto Omar Isťahan a Jon van Don, dva z inženýrů Kolonie, navrhli a sestrojili výkonnější zavlažovací systém.
"Ta voda by se nám přece docela hodila. Ovšem jestli se [schyluje k dešti, to tady potom zbytečně ztrácím čas."
..Jenom pracuj. Musíš se snažit. Všichni se přece střídáme v práci na poli." Úsměv Mary Ann byl stejně krásný]ako její vlasy a zahřál ho u srdce. Během těch pár týdnů, které uběhly od jeho rozmluvy se Sylvií na palubě Geographicu, se ti dva ještě více sblížili.
Hibernační nestabilita. Teď se na ni díval trochu jinýma očima. Nebyla sice geniální... ale přesto byla výjimečná. Raněna ve válce za dobytí Avalonu, Raněna v jeho válce.
Všechny elektrické ploty byly opraveny, vylepšeny a chráněna plocha byla ještě o něco rozšířena. A protože se od té doby neobjevily žádné další potíže, byla zvířata vypuštěna na severní pastvinu. Některá starší jehňata a telata se už spokojené pásla.
Žádné další potíže...
Cadmann tohle slyšel docela rád, ačkoliv část jeho já tomu tak úplně nevěřila. (Nebo tomu spíš nechtěla věřit)?
—
Mezitím byl už dvakrát /.novu na kontrole na (ieographicu. Bavilo ho to. Kontrola embryí byla sice nudná rutina, ale celá jedna stěna společenské místnosti byla vlastně obřím oknem. Cadmann tam mohl nerušené sedět a pozorovat Avalon pod sebou, což ho naplňovalo uspokojením a vnitřním klidem.
Bylo to tak krásné. Jemné spirály bílých bouřek, jiskřící bílý povrch polárních čepiček, zvlněný zubatý pás sněhem pokrytých vrcholků hor, který se jako mohutná páteř táhnul napříč jediným kontinentem... jasná bílá na zářivě modrém pozadí atmosféry, tvořené vodními parami a kyslíkem. Tohle byl svět, který' člověk mohl uchvátit a podrobit si ho.
Zack měl pravdu. Jejich vnoučata tenhle svět jednoho dne dobudou a pak se všech stošedesát prvních kolonistů dočká věčného uznání. Nesmrtelnost.
Ale za jakou cenu'? Století strávené spánkem? Několik z nich utrpělo poškození mozku, Ernst. Man' Ann, Carolyn. dokonce i Terry, ti všichni zaplatili i za ostatní. Co se týče těch ostatních: pár modřin či oděrek, možná občas nepříjemný sen? Musel se tomu zasmát. Dávní poutníci, kteří jako první dorazili na americký kontinent a podrobili si jej, museli zaplatit mnohem větší daň, aby dosáhli menších úspěchů.
Kolonisté na Tau Ceti Čtyři měli docela snadný úkol. Vzduch se najednou citelně ochladil. Vzápětí začaly na jeho ruce i na kapotu traktoru dopadat první kapky deště.
"A do háje," ulevila si Mary Ann a vzhlédla trochu rozmr-zele k mrakům. Ty se mezitím na obloze nakupily a připomínaly hromady uhlí: mohutná černá masa, v jejímž středu to žhnulo a blýskalo se. Jazyky blesků teď byly blíž a zřetelněji patrné a hrom už taky nebyl slyšet jenom jako vzdálené hučení.
"Takže už. víme, jaká je na dnešek předpověď počasí, Mary Ann." Sílící vítr línal déšť proti němu, takže si raději vytáhnul silný límec pláště. ..Tak pojď, naskoč si — svezu tě zpátky, ať se můžeme schovat."
Ještě uškubla slušnou hrst zeleného listí a rychle ji nacpala ! ky vidí strašák)' na každém rohu — zatímco plodiny

utěšeně
i do kapsy svého krátkého kabátku. Potom ze sebe setřásla vodu
a rozběhla se přes zoranou zem k němu. Vyskočila nahoru na plošinu traktoru, posadila se za něj a pevně ho sevřela kolem pasu. Jasně cítil jak se chvěje, když přitiskla svá ňadra na jeho záda.
Řekl: „Musíme rozhodně uspořádat všeobecné setkání obyvatel, a to co nejdřív. To je jasné. Chci, abychom znovu ten zatracený proud pustili do oplocení. Už je mi nanic z toho. že musím neustále poslouchat, jak jsem přecitlivělý a všechno beru moc vážně." Ještě ze země vytáhl zabodnutý' rýč a potom s traktorem namířil zpátky k městskému středisku.
Pevně ho svírala a snažila se ho uklidnit tím svým nenapodobitelným způsobem. Trochu to zmírnilo jeho zlost, ale stejně dál nespokojeně mručel. "No, je nad slunce jasnější, že jim nejde o tu spotřebu proudu. Máme veškerou energii, kterou potřebujeme, ať svítí slunce nebo je zataženo."
"Všichni tvrdí, že je to zbytečná námaha jenom proto, abychom zastavili jednoho psa."
"Jasně. Psa." Povzdechl si. "No dobře. Mají koneckonců právo na vlastní názor. Ale stejně tak mohu i já mít svůj."
Její hlas byl poněkud nezřetelný, protože jej tlumila jeho záda i šumění bouřky. "Nejsi v tom sám. Máš ještě mě. Jenže jsme jenom dva."
Když zajížděl s traktorem do přístřešku, déšť byl stále docela mírný. Do skladiště už ze všech stran kolonisté snášeli farmářské náčiní a potom se pomalu scházeli do hloučků, aby vzápětí zamířili do jednacího sálu. Cadmann vypnul motor a vytře-pal si vodu z vlasů.
"Budu tam za chviličku," zavolala na něj a seskočila vzadu z plošiny. Ve vratech se na chvíli zarazila, aby si mohla vyhrnout límec, a potom se rozeběhla směrem k ohradě.
Možná rná Man,' Ann přece jen pravdu. Jeho názor rozhodně sdílela jenom nepatrná menšina. Blázen Weyland vždycrostou, zvířata se mají čile k světu a vysazení zemní červi zú-rodňují půdu svými zetlelými těly i odpadními produkty.
Když pomyslel na tohle všechno, asi by se měl spíš zabývat svým životem, než jedním zaběhnutým psem. který se nevrátil, a rozbitým kurníkem...
Miloval déšť.
Mohl se neustále pohybovat po pevnině, pomalu a líně. a klidně mohl celé hodiny snášet svoje tělesné horko. Jakmile se ale při lovení začal pohybovat mnohem rychleji, musel co nejrychleji svou oběť zabít a potom rychle hnát k řece. která jediná z něj mohla spláchnout to děsivé horko, které se v něm rozpálilo. Když padla noc nebo pršelo, prodloužil se tak jeho pobyt na souši.
Když dorostl v dospělého jedince, změnil se. Jeho mysl i smysly se přizpůsobily životu na souši. Už od narození byl strašně zvědavý. Jenže to bylo k zbláznění, protože na ostrově nebylo nic, čím by svou zvědavost mohl ukojit. Jeho svět tvořili převážně ptáci a plavci, spíše to bylo vězeni pro jeho smysly. Tak to platilo až do chvíle, kdy do světa za skalnatou stěnou přišli vetřelci.
Byli tak zvláštní! Stavěli si hranatá hnízda. Kymáceli se na svých zadních končetinách nebo se připojovali ke stvořením s tvrdými, podivně vonícími a nechutnými krunýři. Někdy se dokonce klidně nechali těmito stvořeními pohltit, podobně jako to dělají plavci. Žili společně s dalšími tvory, kteří byli snad ještě podivnější než oni sami.
První noc zabil nějakou čtyřnohou věc. Ten pes se za ním rozeběhnul místo aby se pokoušel před ním upláchnout. Tak si s tím psem chvíli pohrál, tancoval kolem něj a sledoval jeho skotačení. Když už ta hra byla příliš nudná, prostě tomu zvířeti protrhnul krk. Jeho krev byla hustá a teplá a chutnala mu.
Potom se ovšem cítil úplně rozpálený. Takže svoje ocasní ostny zabodnul tomu psovi do krku a odtáhnul si jeho tělo zpátky dolů k řece, kde se mohl zchladli a v klidu se najíst.
Tohle byl sport! S plavci nikdy nebyla taková zábava. A ta létající stvoření, která se jimi živila, zase představovala až příliš složitý oříšek. Té noci o tom přemýšlel a radostí se mu úplně chvělo celé tělo.
Po nějaké době zase přišla taková noc a tak překonal několik chabých překážek, aby se dostal ke zdroji mocně vábivé vůně.
Jakási chýše ze dřeva a tenkých tuhých úponků mu dokázala odolat jenom chvilku a pak byl najednou mezi nimi, stačilo jednou udeřit llapou a mohl dovnitř klidně prostrčit svou klíno-vitou hlavu. Teda co nadělali rámusu! Snažili se před ním uletěl, ale mizerně. Žádný nebyl dost rychlý a žádný se ani nepokoušel se bránit. Tohle nebyl ani spoří. To bylo prostě krmení... jenže krmení bylo koneckonců jeho hlavním cílem a cokoliv, co nechutnalo jako plavec, stálo za pokus.
To bylo ovšem přednedávnem. Teď právě pozoroval něco, co slibovalo dobrou zábavu.
Jediný vetřelec se k němu blížil podél pásu spletených zkroucených úponků, který- chránil skupinu čtyřnohých trávo-žroutů. Velřelec se co chvíli díval vzhůru k obloze na mraky. Nebylo pochyb, že má z, dešlě také radost a občas si z tmavé kožešiny na hlavě selřepával vodu.
Za celou dobu se ovšem velřelec ani jednou nepodíval směrem k džípu zakrytému lluslou pogumovanou plachlovinou, který slál irochu šíranou u jedné z pastvin. Ten člověk přišel k němu snad na deset stop. přiblížil se k plotu a s rukou napřaženou přes plot promluvil na jednoho z trávožroulů.
Onen trávoz.rout trochu neohrabaně přišel k plotu a jakoby lízal cosi, co mu ten člověk v ruce nabízel. Člověk se potom odvrátil a vykročil směrem k džípu.
Neslvůře se úplně rozklepaly nohy a zachvěla se, celé tělo jakoby se rozezpívalo nadšeným očekáváním. Tak pojď. Ještě jeden krok...
Hlavou jí ovšem projela mohutná vlna zklamání, když na toho člověka najednou nějaký jiný cosi zavolal a on se rychle rozeběhnul zpátky k osvětlené budově.

No, co se dá dělal. Pořád jesle lady zůslal ten trávožrout.
Stál dosud blízko u zkroucených úponků a něco si u země přežvykoval. Byl pořádně buclatý — alespoň dvakrát větší než ten pes a skoro stejně tak velký jako nestvůra sama — ale to mu nedělalo starosti. Nějak podvědomě cítil, že tihle trávo-žrouli nejsou žádní bojovníci.
Nestvůra se opatrně plížila vpřed dokud její plochá, přibližně trojúhelníková hlava nevykukovala zpoza džípu. V lom okamžiku jí spadla dešťová kapka přímo do oka, takže jí na chvíli zbytněl oční překryv.
Tele spokojeně přežvykovalo hrst listů vojtěšky, které mu Mary Ann před chvilkou přinesla. Neustále padající déšť už ho začal na kůži docela studit, takže se rozhodlo, že za chvilku zamíří do rohu pastviny. Tam stál přístřešek s plechovou střechou a mohlo se tam zahřívat společně se svými bratříčky a sestřičkami.
Jenže vtom k němu zpoza plotu dolehly nějaké podivné teskné zvuky a tele se vyděšeně začalo tisknoul k plolu lak silně, až ucílilo první zášleh bolesti. Vyčítavě zabučelo. Krčilo se bezmocně u plotu, bálo se tlačit více dopředu a zároveň se mu nechtělo ustupovat.
Zpoza siluety džípu se najednou mrštně vynořil hrozný mohutný slin. Byl spíš nižší, jakoby spláclý, s velkýma diskovi-týma očima, které vůbec nemrkaly, a hnusným úsměvem delfína.
Nestvůra radostně zachrochtala.
Tele se vzápětí dalo na útěk. Najednou jím projela vlna nepopsatelné hrůzy, která okamžitě vyhnala nahoru hladinu adrenalinu a lele se zběsile rozběhlo směrem ke spásnému přístřešku. Nestvůra ovšem neváhala a s takřka komickou nemotorností přiskákala k plotu. Přičichla k drátu, zkusila do něj opatrně kousnout a hned zase ucukla.
Ostatní telata už mezitím ve vzduchu vycítila nepopsatelný pach děsu. takže teď dvě z nich vykukovala z vrat přístřešku. Snažila se skrz déšť něco zahlédnout a vydávala hluboké zoufalé bučení. Dovolávala se ochrany stáda, nějakých dospělých, silného býka! Jenže tu byla samá telata.
Déšť už mezitím přerostl v pořádný liják a Tau Ceti. který' už se stejně skláněl těsně nad obzorem, teď zcela zmizel za mohutnou clonou tmavých mraků. Foukal tak silný vítr, že kapky padaly hodně ze strany. Ohýbal mladou trávu a déšt ji zatloukal do vznikajícího bláta. O kus dál. v hlavním táboře, jedno ze světel zablikalo, zhaslo a za chvilku se opět zase rozzářilo.
Oblohu proťal mohutný oblouk blesku a tele bez jakéhokoliv porozumění uvidělo, že drátěný plot je přerušen. Přetržený a vpáčený směrem dovnitř sebou bezvládně trhal ve větru.
Najednou se několik metrů před trhlinou vztyčila mohutná tmavá silueta. Měla velké, takřka hypnotizující oči. které v temnotě iasně zářily.
Pomalu se dala do pohybu směrem vpřed, ačkoliv tele už na nic nečekalo a hnalo se k přístřešku. Tam bylo za chabou plechovou stěnou ukryto ještě osm dalších telat, která se teď vyděšeně tiskla k sobě. Ovšem ani jejich společné teplo je nedokázalo ochránit před nápory větru, deště a náhlé hrůzy.
Stín byl najednou blíž. v podstatě v těsné blízkosti, takřka před vraty do přístřešku. Mohutné rozložité hnáty nejprve dopadl)' na bříška, potom se prsty s háko\ity'mi drápy zaťaly do půdy, aby se nestvůra mohla posunout po trávě, která ji studila na břiše. Déšť jí tiše dopadal na kůži a ze tmy bez mrknutí svítily velké oči. které si je prohlížely a vybíraly.
Telata se zmateně motala a vrážela do sebe, ale jejich vyděšené bučení neproniklo skrz déšť a bylo pohlceno temnotou noci. Dvě z nich začala zoufale okusovat drát v zadní části jejich přístřešku a zcela ignorovala palčivou bolest, která jim projížděla rty a dásněmi. Myslela jenom na tu děsivou věc, která se plížila temnotou s širokýma očima a rozevřeným šklebem, který v hubě odhaloval řady ostrých zubů.
Radostně zavrkala a odrazila se k mohutnému skoku.
V příštím okamžiku dopadla nestvůra mezi ně a začala se ohánět zuby a paťáty. Ječeni, vůně cizí krve, pohledy šílené děsem, jasná bělma zářící v temnotě. Tohle všechno si zapamatuje a později svoje vzpomínky prozkoumá, aby mohla rozpoznat zvyky vetřelců a uvědomit si vlastní chyby. Její předkové takovou opatrnost nezbytně potřebovali. Kořist, kterou totiž později začali honit a lovit, byla mnohem zrádnější a nebezpečnější než
nějaké tele.
Všichni byli společně uvězněni v malém přístřešku a nestvůra po nich chňapala a trhala. Ačkoliv už telata něco vážila, dokázala je snadno odmrštit stranou pomocí neuvěřitelně silného a mohutného ocasu, vytrhávala z jejich těl celé kusy krvavého masa. Nakonec dychtivě zabořila zuby do jednoho teplého krku a tiskla tak dlouho, dokud nepovolila kůže i chrupavka a teplá krev sejí začala hrnout do tlamy. Tele se zachvělo. Ještě ze sebe vydalo poslední zvuk unikajícího života, slabé zoufalé
zabučení.
Ostatní telata využila příležitosti a vyřítila se z přístřešku, proběhla dírou v plotu a rozutíkala se všemi směry.
Teleti se ještě slabě zvedal hrudník, jak tam bezmocně leželo na boku, a srdce se z posledních sil snažilo tlouci. Jenže bolest, šok a masivní ztráta krve byly nad jeho možnosti. Zabiják složil nohy a položil se těsně vedle nebohého telete. Upíral pohled přímo do jeho očí, sledoval, jak se kalí a víčka naposledy klesají.
Dravec popadl mrtvolu telete za krk a vytáhl ji ven z drátem obehnaného prostoru. Lov jej nesmírně vzrušil a jeho tělem se rozlévala nesnesitelná horkost. Kdyby nebylo silného deště, už by dávno musel hnát do chladivého proudu řeky. Ale proudy deště tišily vnitřní žár a maso telete, teplé a trochu gumově slizké, mu pomohlo zbavit se únavy.
Pronikavá vůně upečeného krocana se mísila s ostrou vůní čerstvé zeleniny, domácí cibule a koření, které putovalo deset světelných let, aby teď mohlo splnit svůj účel a přispět k hostině.
Stěny společné jídelní místnosti doslova hýřily všemi barvami: byly tu výstřižky z novin, technické zprávy a dokumentace, osobní vzkazy a seznamy všemožného materiálu vyvěšené bez ladu a skladu vždycky v okamžicích volna, když měli kolonisté čas a chuť dekódovat různorodé vzkazy ze Země. Ačkoliv to byla pestrobarevná směsice, nikdo tomu teď nevěnoval pozornost: veškerou pozornost na sebe strhla večeře.

Poprvé za celé roky (nebo spíš desetiletí) nebyla většina jídla původně z prášku, zmrazená nebo v kondenzované tekuté formě. Mary Ann se s chutí zakousla do pořádného sousta čerstvého zeleného salátu a vychutnávala si tu záplavu různorodých chutí a vůní. Salát, rajčata i houby byly všechny čerstvé a nádherně křehké. Vypadalo to, že místní červy z Tau Ceti Čtyři nějaká zelenina vůbec nezajímá — nebylo potřeba použít pesticidy nebo postřik. Mléko, salátová zálivka, kostky sýra a kusy slaniny byly tedy ze zpracovaných zásob. Ovšem co nevidět...
Vedle Mary Ann si Cadmann právě spokojeně poléval plátek krocana i přílohu voňavou šťávou. Naproti nim seděl Ernst, který dával pořádně zabrat celé velké kýtě krocana, kterou držel v pravé ruce. Když se rozhlédli kolem sebe, naskytl se jim pohled na spokojené stolující komunitu, čemuž odpovídala i směsice zvuků. Naklonila se ke Cadmannovi, opřela si hlavu o jeho rameno a cítila se naprosto šťastná.
Koutkem oka zahlédla výraz v jeho tváři, jakoby nepřítomný a trochu poťouchlý úsměv. Chutě, vůně a přátelská atmosféra teď alespoň na čas odsunuly jeho starosti zcela stranou.
Z přední části místnosti se v tu chvíli ozval pronikavý zvuk zvonečku a zároveň povstal Zack, klen' měl ještě obě tváře nacpané šťouchanými bramborami.
"Drazí spolu — " Sotva takhle daleko se dokázal dostal se svým proslovem a už mu zaskočilo sousto. Jeho žena Ráchel jej srdečně plácla po zádech. Zlehka ji štípnul do tváře. "Pěkně li děkuji! Tak se nám zase podařilo sejít se tak, že je tady většina znáš na jednom místě ve stejnou dobu. A ačkoliv nyní déšť brání v mnoha činnostech — "
Mary Ann se k němu naklonila a šťouchla do něj. "Tak, mu) panáčku, dneska v noci se asi nevydáš na kontrolu plolů. Takže tě budu mít jenom pro sebe."
Cadmann se nepřítomně usmál. Většinou se zatvářil přesně takhle, nebo nereagoval vůbec. Byla až příliš chytrá na to. aby se tím nechala nějak otrávit... tedy snažila se si to rozumně zdůvodnit.
„ — přece jenom ještě nějaká práce zbývá. Takže se naše společnost patrně rozpadne hned. jakmile skončíme s večeří. Proto se domnívám, že je teď vhodná doba na zhodnocení dosavadních výsledků."
Ráchel mu podala poznámkový blok a Zack jím začal listovat a něco si pro sebe mumlal. "Tak dobrá, dáme se do toho. Jak už asi většina z vás ví. Cliťlonovic děťátko, April. už bylo propuštěno ?. jednotky intenzivní péče a celkem se mu daří v jeslích — "
"To jsi tedy vedle. Žačku!" Gregory Cliťlon povzbudivě postrčil manželku. Alici, a když vstala, bylo vidět první dítě narozené na Avalonu. jak spokojeně spí v jejím náručí. Od všech přítomných kolonistů se jim dostalo srdečného potlesku. To ovšem probudilo Apríl, která nechápavě valila kukadla na okolní shromáždění.
Mary Ann matku i dítě sledovala trochu závistivě. Dítě vypadalo tak spokojeně, matka úplně zářila štěstím. Byla to ovšem tak trochu směs štěstí a závisti, protože Alice patřila mezi těch několik smutných případů. Spánkové trauma a částečná ztráta paměti, to byla cena zaplacená i za ostatní obyva-tele Kolonie. Díky bohu ovšem byla zdravou matkou. Její geny l byly zcela v pořádku a tak bylo pravděpodobné, že dcerka bude chytřejší než její matka.
Aniž by si to předtím vůbec uvědomila, najednou zjistila, že , se pevně vine ke Cadmannovi a hladí ho po rameni.
'
Zack pokračoval v projevu. „.Už během příštího měsíce očekáváme narození dalších tří dětí. takže apeluji na vás všechny
— buďme těm dámám nápomocni. Zatím jsme tu neměli žádný i potrat nebo závažnější potíže a určitě bychom byli všichni rádi. , kdyby tomu tak bylo i nadále.
Zemědělství... Mař,' Ann? Mohla bys nám stručně shrnout dosavadní průběh prací'.'"
j
Rychle si otřela ústa hřbetem ruky a vstala. "Co se týče voj-těšky, hm. tak už se neobjevily žádné další potíže. Taky sojové boby i rýže nám pěkně rostou. Včely jsou tu dokonale spokojené. Ještě ovšem počkáme na narození mladé královny, než si i troufneme je zkusit nasadit na nějaké místní pole. A teď bych poprosila o mohutný potlesk pro náš tým hydroponiků — rajčata, na kterých si dnes pochutnáváme, to |e jejich zásluha, ne moje!" Kolonisté skutečně odměnili zásluhy pěstitelů dalším potleskem a Man' Ann už se chystala posadit, když vtom si ještě na něco vzpomněla a tak zase vyskočila. "Rybám se taky i daří dobře, a to jak v chovném rybníčku, tak i v místních řekách
— sumečci jsou na tom o něco lépe než pstruzi, ale to jsme) vcelku očekávali. Další skvělá zpráva]e. že jsme krocany zahlédli dokonce ve vzdálenosti až sto kilometrů odtud!"
Zack se zazubil. "Takže to podle mě skoro vypadá, že bychom nakonec mohli vynechat tu průzkumnou expedici. O tom ' bychom ovšem měli hlasovat — tak co, jste všichni pro, ten nápad zrušit?"
i
Rychle přelétl les nikou, který se po jeho výzvě zvedl nad stolem. "Tohle není žádná většina. Myslím, že jenom zeměděl-
ské sekci chcete dopřát trochu volna, ale to si podle mě určitě zaslouží. A teď — než pokročíme dál v našich novinkách, chcete ještě někdo něco dodat nebo oznámit ostatním'?"
A pár věcí se skutečně našlo. Ozvalo se několik stížností na příliš malé obytné místnosti, pracovní povinnost i pro čerstvé matky i několik poznámek k časovému rozvrhu dokončovacích prací na elektrárně. Potom vstal Cadmann a hned se místností ozývalo slabé hučení uštěpačných poznámek a vzdechů.
Počkal, dokud se šum neutišil. Man' Ann]asně viděla bolest v jeho tváři i odhodlání přejít to s klidem, pokud to bude len trochu možné.
"Poslechněte — jsem si dobře vědom toho. že neustále prohrávám, jakmile dojde na hlasování o otázkách bezpečnosti, takže bych rád zkusil jít na to trochu jinak. Vím dobře, že tady máme všichni vlastní práce až nad hlavu, ale několik dobrovolníků, kteří by se střídali ve službě, by mohlo podstatně zlepšit naše bezpečnostní opatření."
Po těchto slovech povstal Terry Faulkner a Man Ann schválně pozorně sledovala výraz v Sylvimě tváři. Sylvie byla

přitažlivá žena — chytrá, pracovitá, přátelská — ale Sylvie s Cadmarmem spolu sdíleli něco, kvůli čemu si připadala tak trochu mimo hru. O sex tu nešlo, tím si byla naprosto jistá. Ale věděla, že Cadmann má se Sylvií nějaká tajemství, tajemství, o která by se nepodělil s nikým jiným, dokonce ani se svou milenkou ne.
"Teď zase vyslechni ty mě, Cadmanne," začal Tem. Ten tedy dneska má nějak dobrou náladu, pomyslela si trpce Mary Ann. Normálně by ho totiž oslovil Weylande a byl by mnohem nepříjemnější. "O tomhle už vedeme neustále tutéž debatu alespoň měsíc a nehnuli jsme se z místa. Myslím, že je načase už tuhle záležitost nechat plavat." Kolem se ozvalo souhlasné mručení a Cadmann musel hodně zatnout zuby.
Mary Ann se trochu naklonila přes stůl a chláchohvě položila dlaň na Ernstovu zaťatou pěst. Ernst se právě rozhodoval, jestli má vstát a tomu mizerovi Terrymu zakroutit krkem. Teď trochu překvapeně vzhlédl a Map,' Ann jenom zavrtěla hlavou. Ještě se nad tím trochu zamyslel a souhlasně přikývnul.
..Já nechci pot, krev a slzy,'" namítal Cadmann. "Chci prostě o trochu zlepšit bezpečnost naší Kolonie a na to při nejlepší vůli]eden člověk nestačí — "
"Ale není to vlastně právě to. co by sis přál? Nechceš to tak'.' Jedinečná příležitost jak si zahrát na hrdinu?"
Mary Ann zklamaně sledovala, jak Cadmannovi blýská v očích narůstá) ící hněv. Prsty pevně svíral desku stolu. Díval se pod sebe a snažil se co nejlépe ovládat svůj hlas. "Terry, o to mi tedy vážně nejde. Tady koleni nás se děje něco moc podivného a já mám dojem, že — "
..Mám dojem, že kuřata budou zase v pořádku — "
Carolyn McAndrewsová nasupeně vykřikla: "Hele Terry. drž už radši hubu!"
Za ok |e pohybem ruky zarazil. "Tak tohle už by stačilo, oba toho okamžitě nechtě. Myslím, že Cadmannova starost)e možná zbytečná, ale dobře míněná. Zaslouží si náš respekt, jestli ne souhlas. Takže jestli je někdo ochoten věnovat švů] volný čas neoficiální milici, domluvte se prosím po jednání s Cadmannem." Plácnul dlaní do stolu. "A teď, jestliže už nejsou další připomínky, můžeme všechno zhasnout a pustíme si nějakou kazetu."
Cadmann se posadil a díval se do dlaní, zatímco se celá společenská místnost předělávala a všichni si otáčeli židle směrem k čelní zdi. Mary Ann mu jemné zatřásla ramenem. "Ca-dmanne?"
Něco si pro sebe mumlal, čemu nebyla schopna rozumět, je-nom se]í zdálo, že zaslechla cosi jako 'idioti'.
Světla potemněla a jakmile byla úplná tma. nastalo v místnosti všeobecné přemisťování a ruch — někteří odcházeli, ať už do postele nebo na svoje pracovní místa. A když vycházeli ven, zaznívalo otevřenými dveřmi dovnitř zvuk deště bubnujícího do střech.
Man1 Ann si přesunula židli těsně za něj. jemně ho hladila zezadu po krku a snažila se být mu tak nablízku, jak jí jen dovolil. Natáhl paži a stiskl jí ruku. snad až příliš silně. Prsty' měl docela studené.
Po stěně se na okamžik rozlila bílá plocha. Potom zařval typický' lev studií MGM a vzápětí už začal příběh (čaroděj ze Země Oz z kazety staré přes dvěstě let. který kolonisté přivítali všeobecným jásotem.
Cadmann jí pevněji stisknul ruku a vstal.
"Kam jdeš'.'" zeptala se ho šeptem Mary Ann. "Můžu taky?
Jenom nesouhlasně zavrtěl hlavou a v té tmě se jí zdálo, že se na ni trochu pousmál.
Ernst se hned taky měl k odchodu. Cadmann ho zatlačil zpátky na židli (ačkoliv by neměl dost síly na to. aby to udělal i přes Ernstův odpor), a cosi mu pošeptal do ucha. Potom zmizel v tlačenici, která panovala v zadní části společenské místnosti. Mary Ann zaslechla, jak se otevírají a opět zavírají dveře, ale nebyla si jistá, jestli skutečně odešel.
Sama sebe proklínala. Mohla něco udělat nebo alespoň říci na jeho podporu. On prostě není žádný farmář a tady se musí cítit jako páté kolo u vozu...
Tohle pomyšlení bylo pro ni velice skličující. Jestliže v něm nedokázala vyvolat pocit potřebnosti za celých těch šest týdnů, co spolu spí, pak neměla vůbec představu, co by ještě mohla udělat.
Dorotka spolu se svými přáteli právě v záplavě jasně žlutého pozemského světla přecházela pole rozkvetlých máků. Ze zadních židlí ve společenské místnosti se ozval hlasitý a poněkud nepatřičný smích a vzápětí se Marnie Mclnnesová zeptala: ?Jak se dokázal dostat ven?"
"Hele. létající opice!" zvolala rozradostněně Alice Clifto-nová. Ernstovi ve tmě zazářily zuby v širokém úsměvu. Oba byli zpátky ve svém světě, kde bylo naprosto \r pořádku stát se znovu dítětem.
"Sakra!'" Všeobecné veselí a spokojen}' smích náhle uťalo zaklení veterináře. Kdosi rozsvítil příruční svítilnu, vzápětí se ozvalo zaječení a výkřik: "Rozsviťte někdo ta zatracená světla. Máme tady problém!"
Mary Ann vyskočila ze židle ještě dříve, než se rozsvítilo. Rychle si razila cestu dozadu, směrem odkud přicházely ony výkřiky. Tam už se mezitím utvořil hlouček kolem jednoho 'i telat a když se zcela rozsvítilo, v plném světle konečně jasně viděla, že to nebohé zvíře se hrozně chvěje a není takřka schopné se udržet na nohou.
Krev mu crčela po nohou na podlahu a kůže visela roztr- ! hana v cárech, takže byla vidět odhalená žebra. Tele se na ni ' podívalo a zavrávoralo, takže se jí málem zhroutilo do náruče a pořádně]i zacákalo vodou a krví.
Monotónní zvuk padajícího deště proťal výkřik "Plot je stržený!" a po celém táboře se začala rozsvěcet světla. Lidé ve i spěchu sahali po svých pláštěnkách a čepicích do deště.
Mary Ann také rychle vyběhla do bláta a lijáku, který se valil z oblohy, a už za běhu si natahovala pogumovanou bundu. i V poněkud roztrhané rojnici rychle postupovali skrz městečko a všichni mířili na sever, kde se rozkládaly pastviny. Probíhala loužemi, nohy]í podkluzovaly na blátě a skrz déšť skoro nic neviděla. Kdesi nalevo od ní se ozval výkřik: "Našla |sem další." Zahlédla Jean Pattersonovou, jak dobíhá vysílené a vyděšené tele. které v/ápělí povalila na zem a pevně sevřela.
Mary Ann si rukou setřela vodu z obličeje, znovu nastavila hlavu silnému dešti a s těžkým oddychováním pokračovala j v běhu směrem k plotu, kolem kterého se rojila skupina svítilen. Drátěná ohrada byla skutečně přetržena. Drát hýl utržen od kolíků a vypadalo to,]ako kdyby se tudy valil rozjetý džíp. Přístřešek z vlnitého plechu

byl pobořen .a ohrada byla zcela j prázdná.
Byla zoufalá, zmatená a vlastně pořádně nevěděla, co má dělat, takže začala pátrat po nějakých otiscích, kolejích, prostě hledala nějakou stopu. Uvědomila si, že se jí ze rtů dere divoký' smích a poznala, že podléhá hysterickému záchvatu. V takovém lijáku tudy klidně mohlo proběhnout stádo slonů a stejně by nenašli žádnou pořádnou stopu.
Cadmann už byl uvnitř přístřešku a sehnut k zemi pečlivě prozkoumával půdu. Proud světla jí vzápětí odhalil směs krve a potrhané tkáně, kterou svíral mezi prsty. Znechuceně se zašklebil. "Tohle nemohl udělat žádný pes."
Zvenčí sem čas od času zaznívaly výkřiky, to jak byla postupně objevována další telata zoufale klopýtající temnotou a teskně bučící do větru. Po nějaké chvíli přiběhl Zack a ztěžka oddychoval. "Co se tady stalo. Cadmanne?"
"Ať se propadnu, jestli to vím a mám pocit, že se nám to teď ani nemůže podařit zjistit. Bude rozumnější počkat s tím na ráno."'
"Odneste telata do koňského výběhu. Tam jim bude nejlíp." Zack se sehnul a zblízka si prohlížel plech. Stěna vypadala, jako kdyby ji někdo proseknul pořádným nástrojem. "Ježíši Kriste. Co mohlo nadělat takovou spoušť.""
Cadmann jenom zavrtěl hlavou, ale když se podíval na Mary Ann, v)eho sešklebené tváři se zračila směs zadostiučinění a zármutku, což ji poněkud zarazilo.
"Co se tu jenom mohlo stát?"' šeptal znovu zmatený Zack.
„Já ti povím, co se stalo," prohlásil Terry. který se tu mezitím také objevil. Mary Ann okamžitě otočila hlavu za majitelem onoho protivného hlasu.
"Stalo se zkrátka to, že tady někdo neustále přivolával potíže a teď]e tu máme. Jsi spokojen. Wevlande?"
Mary Ann měla sto chutí mu naplivat do obličeje, protože se cítila provinile, že někdo nahlas pronesl myšlenku, která jí také před chvílí napadla. Místo toho zaťala obě pěsti a zakřičela: .Jdi do hajzlu, Terry!"
"Jak tak poslouchám tvého přítele, mám pocit, že už tam stejně všichni isme."
Po těch slovech se otočil a vyšel ven do deště. Mary Ann si dřepla vedle Cadmanna a objala ho rukama kolem ramen. Celý se třásl.

Kapitola 5

Pitva l

, Cožpak se děje, vy rozhádaní darebáci, že škrábajíc svěděni svých ubohých názorů, působíte sobě bolest? "
SHAKESPEARE, Coriolanus
Automaticky řízený vrtulník Skeeter se s hučením v/nesl od břehu řeky Miskatonik, přeletěl údolí a pomalu se ve vzduchu otáčel, přičemž se vznášel stále nad týmž místem. Lopatky jeho zadního krytého rotoru vířily prach na zemi pod ním.
Tau Ceti se na západě pomalu klonil k horám jako malý žhnoucí disk. jenž. teď byl na okamžik zastíněn předmětem zabaleným do plachtoviny, který visel na laně pod břichem vrtulníku. Zack Moskowitz. si jednou rukou clonil oči před paprsk}' zapadajícího slunce a druhou rukou přidržoval otevřené dveře do veterinární ordinace. Pravě přibíhala Sylvie Faulknerová a Jerry
Bryce. Doktor se opatrně vyhýbal oblakům zvířeného prachu. Máváním směroval vrtulník do přístupového koridoru vedoucího mezi stá]emi pro zvířata a skladišti.
Jerry sem musel přijít snad rovnou z postele. Oči měl ještě částečně slepené a jeho vlnité hnědé vlasy hýly rozcuchané a pokroucené jako porost divokého ostružiníku, který' lemoval prostranství. Sylvie zapochybovala, jestli dokáže zvládnout úkol. který je v noci čekal.
"Kde Ginger našli?" zeptal se Zack. vzápětí vykašlal prach, pořádně zachrchlal a odplivnul si.
Sylvie se trochu polekala. Takové obhroublé chování hylo pro Žačka zcela netypické. "Asi půl kilometru odtud proti proudu řeky. Barney si jí všimnul až při třetim průletu."
Motor Skeeteru zabíral a jakoby trochu namáhavě zavyl, když se tak vznášel ve vzduchu. To byl ovšem pouze dojem: tenhle vrtulník pro dvě osoby dokázal unést celou tunu nákladu. Pozůstatky telete ležely na nylonové podložce, která se postupně spouštěla dolů dokud nedosedla i s nákladem na připravený hliníkový vozík.
Sylvie s Jerrym vzápětí vozík odtáhli dovnitř kliniky. Hromádka, která se vzdouvala pod plachtovým obalem, rozhodně tvarem nepřipomínala tele. Tohle nebude žádná legrace.
Z koňského výběhu se ozval dusot mnoha kopyt, jak všechna hříbata prchala co nejdále do vzdálenějšího kouta. Trhala hlavami, odfrkávala a stahovala nozdry. Zack měl pro jejich chování naprosté pochopení. ..Ne, nevoní to zrovna příjemně, máte pravdu." O krok ustoupil, protože musel uvolnit cestu vozíku, který právě vyjížděl po rampě do dveří. Sylvie jej směrovala a Jerry zezadu tlačil. "Já pořád ještě nemohu věřit tomu, co se tu děje." Pak vešel za nimi a pustil dveře, které se za nimi zavřely.
Zbytek cesty už vozík dotlačil Jerry. Sylvie sledovala, jak se Skeeter otáčí a míří západním směrem přes stěnu ostružiníku. "To jsme nic nenašli ani na infračervených kamerách9"
"Nic kromě pterodonů a krocanů," odpověděl jí Zack tiše. "Kontroloval jsem to každou půlhodinu. Nenašlo se nic na normálních kamerách, na infračervených kamerách ani na radaru a ani mikrofony nezachytily žádný podezřelý zvuk. Prostě nic v okruhu sta čtverečních kilometrů." Znechuceně zavrtěl hlavou. "Vůbec nevím, co si o tom mám myslet. Jestliže tam venku něco je, pak máme problém. Ale jestli tam nic není... promiň, říkalajsi, kdo to našel?"
„Barney Carr."
"Ano, správně. Můžu?" Podala Žáčkovi poznámkový sešit a on si pro sebe napsal nějakou poznámku. Jeho rukopis prakticky za všech okolností pedantsky úhledný a drobný, silně připomínal psací stroj.
Sylvie jej významně chytila za paži. "Žačku — nesnaž se pořád být všude najednou. O tohle se postaráme." Chtěl začít protestovat, ale ona si jej otočila obličejem k sobě a podívala se mu do zarudlých očí. "Můžeš vůbec spát?"

"Obvykle počítám ovečky. To by člověk nevěřil, co včera muselo roztrhat tu ohradu — "
Jerry odstranil nesvrchnější vrstvu plachtoviny.
"Páni!" Sylvie rychle ustoupila před prudkým závanem starého nachlazeného masa. Zbytky páchly vlhce, jakoby spálené slunečním žárem a prohnilé: přesně ten puch, který vám před očima vyvolá obraz hladových much a pronikavého koření. Puch, který se line z druhořadého řeznictví během horkého letního odpoledne.
Zack se pokusil rychle z místnosti zmizet, ale mlaskavý zvuk, když Jerry odtrhával další krycí vrstvy, zcela přikoval jeho pohled na operační stůl. Když byla z těla sejmuta poslední plátěná vrstva, zasténal odporem a odvrátil hlavu.
Jedna noha teleti zcela chyběla, jiná byla zlomená, takřka skrz naskrz ohlodaná a visící pouze na jakémsi zbytku tkáně v nepřirozeném úhlu. Uprostřed těla byla rozšklebená obludně velká rána. Kůže i svaly byly zcela odtrženy a žebra byla bud' rozdrcena, nebo zcela odseknuta a jejich zbytky teď bíle svítily ze zkrvaveného masa. Kosti byly zpřeráženy a rozdrceny na menší úlomky, jako kdyby se cosi pokoušelo Ginger bokem protlačit skrz drtičku.
Marnie si kolem uší připevnila obličejovou roušku. "Tak dobrá, Jerry, spusť kameru." Její hlas zněl poněkud odlišně a znělo to spíš jako "Sherry" než "Jerry", ačkoliv se snažila vy-slovovat velice pečlivě.
Jerry vzhlédl ke stropu. "Kasandro. Program. Pomocník při pitvě. Spusť."
Kloubová tyč s posuvným zakončením, na kterém zářil op-tický krystal, se vzápětí spustila ze stropu. Videokamera trpělivě počkala, dokud Jerry patřičně neseřídil objímku, která ji svírala. Potom se její červené oko rozsvítilo. "OK. Program už běží. Všechno se nahrává. Dej se do toho, Marnie."
Marnie si přitáhla vozík s tácem plným nástrojů a natáhla si gumové rukavice. Rána v břiše pohltila její paže až po lokty. "Po obvodu krku vidím dobře patrné drobné otvory v kůži, ale bez dalších větších poškození. Hýžďový i břišní sval zcela chybí. Dle mého názoru smrt nastala v důsledku protržení obou karotid a jugulárních žil. Útočník potom svou oběť odtáhl někam do bezpečí a tam sežral, hm, chybějící tkáň a vnitřní orgány." Její popis byl tak přesný, že zcela vykompenzoval zhoršenou srozumitelnost řeči, kterou působila rouška. Za několik let tenhle záznam uvidí všichni lidé na Zemi.
"Kosti jsou čistě odděleny — zdá se mi, že skoro až příliš čistě. Jerry, podívej se na tohle."
Její manžel popošel ke stolu, postavil se vedle ní a navlékl si chirurgické rukavice. "Sylvie," pronesl rychle. "Posaď se k ovládacímu panelu a sleduj nás s kamerou." Žhnoucí krystal kamery sklouznul o něco níž, zhoupnul se a zůstal viset Marnie těsně nad ramenem. "Co tam vidíš?"
"Ještě okamžik." Sylvie si pohrávala s tlačítky: najednou se na velké obrazovce před ní objevil detail rány na břiše, jako živý. Málem se jí z toho zvedl žaludek a tak trochu stáhla ostrost barev. Jenom malou část z tohoto záznamu uvidí miliardy lidí na Zemi. Příliš mnoho krve. I když možná, že existuje nějaký černý trh?
Do obrazu se pomalu vsunula Jcrryho ruka a ukázala na jedno žebro, které nebylo odlomeno. Jeho vyhublá postava, navlečená trochu jako strašák, se už /.ase svižně pohybovala kolem stolu, cítil se jako ryba ve vodě. ..Máme tady několik stop po skusu — " Jeho prsty přejel po několika zářezech. "Chtěl bych prostorový obraz vypočítaný podle rozsahu skusu, tlaku čelistí a síly. Ať už Ginger zabilo cokoliv, rozhodně to mělo sílu. A muselo se to dost rychle pohybovat."
„..lá tady nejsem vůbec k ničemu, vám stejně nepomůžu." ozval se z rohu Zack. "Půjdu radě)i na kontrolní stanoviště a podívám se na nejnovější záběry z infračervené kamery." Nikdo mu neodpověděl. "Jenom pevně doufám, že už mezitím něco našli."
Jakmile opustil místnost, Marnie vzhlédla od stolu. .Zatím nic? Nenašli nějakou stopu?"
Sylvie jenom zavrtěla hlavou. ..Nic. Ani jeden ze Skeeterů nenarazil na nic. co by bylo větší než krocan."
"A Cadmann je pořád tam venku, zase na lovu?"
"První vyráží ven a vrací se z obhlídky]ako poslední. Vždyt znáš bláznivého Weylanda." Z obrazovky videa po chvilce zmizel obraz roztrhaného masa. ale vzápětí byl nahrazen dvourozměrnými sloupci různých čísel a výpočtů. Sylvie se otočila k monitoru počítače. "Kasandro. Ukaž obrázky." A hned jak to řekla se všechna čísla i slova začala přeměňovat v barevné čáry. Potom s nimi opatrně pracovala pomocí optického pera tak dlouho, dokud se na obrazovce neobjevil obraz zubů a mohutné čelisti.
Marnie si s manželem rychle vyměnila několik slov. Společně se dívali na neuvěřitelnou spoušť, kterou na nebohém teleti napáchal neznámý útočník, a na hrubý náčrtek vznášející se ve vzduchu před těhotnou biolož kou. Snažili se zaplašit nehezké myšlenky, které se jim draly na mysl, ale to se jim nemohlo zcela podařit.
Ginger konečně vydala i poslední tajemství a teď už jen tiše ležela na operačním stole, znovu zabalena do pouzdra z nepromokavé plachtoviny.
Operační šálek hýl prosycen pachem dezinfekce a vůní silné ká\y. Znovu si společně prohlíželi videozáznam a usrkávali přitom kávu z plastikových kalíšků. Ve vzduchu před nimi visel obraz obnažené zubaté čelisti bez svalů či tkáně, šklebící se a vysmívající jejich zmatku.
"Mě z toho vychází cosi]ako čelist hyeny, ale s více zuby a mohutnějšími kostmi." Sylvie prstem přejížděla po linii čelisti.
"Ta není dost silná" namítl zoufale Jerry. "Vzpomeň si. jaký m způsobem byla odstraněna ta žebra. Naprosto čistě, jako dlátem. Vůbec si nedovedu představit něco dostatečně silného — "
„ — aby to odseklo kosti'?" Mařme jenom zavrtěla hlavou. "Tady se vlastně vůbec nebavíme o síle. Existuje spousta zvířat, která ma]í velkou sílu. Já spíš nemohu uvěřit tomu ohromnému tlaku."" Kamera tiše zavrčela. "Taková síla soustředěná na tak malou plochu. Mluvíme tady o masožravém tvorovi, který má tělo jako stegosaurus — obrovské tělo a hlava jako vlašsky' ořech." Vyprázdnila mohutným douškem svůj kalíšek a rázně ho postavila na stůl. "A tomu já prostě nemohu uvěřit."
"Čemu nechceš věřit?" Sylvie neustále upřeně sledovala obraz čelisti. Zuby musí být jako dláta, neskutečně mohutné a

silné. Otřásla se hrůzou.
"Prostě nevěřím, že může existovat dravec s tělem nosorožce a pohybující se rychlostí geparda." Marnie jenom bezmocně rozhodila rukama. "Je mi líto! Na tomhle ostrově prostě nic tak velkého nežije."
"Třeba to sem odněkud přeplavalo." navrhla nesměle Sylvie.
"Jenže teď tu nic nemůžeme najít."
"Třeba to pak zase přeplavalo zpátky."
Jerry se na dlouhou chvíli zadíval na vykonstruovaný obraz a potom bezradně a zaraženě zavrtěl hlavou. "Budeme muset věřit, že to tak skutečně je."
Pterodon pomalu a líně zamával svými dlouhými blanitými křídly, aby se udržel na místě, a svou hlavou připomínající ploché kladivo divoce zakýval, aby tak dal jasně najevo svou nelibost onomu hučícímu neznámému vetřelci, který se tu vznášel v jeho teritoriu. Nejprve ho neznámý tvor vyděsil, ale teď už ztratil část své vrozené opatrnosti a v postupně se zmenšujících obloucích se snášel blíž. aby mohl rozhodnout, jestli pro něj představuje nebezpečí. Najednou se vypouklá hlava toho podivného tvora rozzářila mohutným světlem, které bylo stejně jasné jako Tau Ceti v zenitu a přeměnilo temnotu v polední jas. Oslepený pterodon rychle přerušil přibližovací manévr, zamával křidly a bez meškání zamířil do bezpečí svého hnízda, které bylo skryto vysoko na svazích Velkých mlžných hor.
Cadmann se pro sebe pobaveně zasmál a začal si hrát s ovladačem pátracího světla, takže mohl pomocí světlometu a snímacích přístrojů Skeeteru prohlédnout okolí jezera, které leželo při úpatí hory. Vypadalo takřka prázdně až na pár solosů, kteří plavali blízko hladiny. Ani v okolí v nedávné minulosti nebyl žádný větší živý tvor — infračervená kamera byla schopna zachytit tepelnou stopu tvora o velikosti člověka ještě půl hodiny starou.
Dík}' tomu. že bylo doplňováno roztátým sněhem a vydatně přiživováno přítoky z jižní vysočiny, představovalo právě tohle jezero největší stojatou vodní plochu v oblasti padesáti čtverečních kilometrů. Jestliže tady někde v dohledu žije větší dravec, určitě o tomhle vodním zdroji dobře ví. Možná tady dokonce loví solosy...
Jezero na něj zíralo, obrovské slepé oko se světlými okraji a temně černým mrtvým středem. Voda se začala vlnit, to když sestoupil se Skeeterem o něčí) níž. aby se podíval zblízka. ..Jak jsi jenom hluboký, kamaráde ?'
Než ovšem stihnul svou myšlenku pořádně rozvést, ozvalo se v jeho sluchátkách bzučení. Cadmann si odkašlal přímo do mikrofonu. „Tady Weyland. Našli jste něco?"
Na druhém konci aparátu byl Zack. "Vůbec nic. Čade. Co
ty.'"
.Zatím ne, ale — "
..Musíme ještě dnes večer uspořádat Všeobecné shromáždění. De| se na zpáteční cestu."
"Pořád mi ještě zbývá proletět |eden čtverec."
Cadmann měl pocit, že skoro slyší, jak si Zack pro sebe počítá. "Cadmanne — vždyť už jsi svou oblast proletěl dvakrát úplně celou. Všichni ostatní už tady jsou. Strávili isme pátráním celý den. Musíme se o tom poradit a nikdo už nechce dál čekat."
"Ale —"
..Už mě nebaví pořád ze sebe dělat drába. Čade. Prokaž mi jednou laskavost a vrať se teď hned zpátky."
Jezero na něj hledělo. Bylo tu něco. kvůli čemu cítil jakési podivné mrazení v žaludku. Vedl Skeeter jedním velkým obloukem kolem jezera, aby si mohl ještě jednou prohlédnout kotlinu. Na čtverečním kilometru holé skály tu ostružiní zápasilo o život a Cadmann najednou pochopil, ano, tady by past...
Najednou se začal usmívat, otočil Skeeter a namířil si to rovnou ke světlům Kolonie.
Tentokrát po stěnách společné jídelní místnosti nebyly rozvěšené žádné pestrobarevné plakáty s novinkami něho technická dokumentace. Taky se místností netáhla víme příjemně svěží zeleniny nebo hluk přátelského hovoru. Skupinou shromážděných kolonistů se místo toho nesl tichý šum znechucení smíšeného se strachem, když se všichni dívali na vynášející se obraz mrtvého telete. Rány byly pro zvýraznění označeny svítivě zelenými šipkami.
Mary Ann pevně sevřela Cadmannovu ruku: nevědomky mu zarývala nehty hluboko do dlaně pokaždé, když kamera zabírala ránu v detailu. Proto raději svou ruku opatrně uvolnil a ona ruku stáhla do klína.
U předního stolu Zack na okamžik přerušil svůj komentář promítání, aby se napil. Zdálo se, že mu doušek skutečně pomohl. Cadmanna napadlo, copak asi má v tom hrnečku.
"No a takhle vypadá naše nejpovedenější rekonstrukce," uzavřel poněkud omluvně. "Sylvie tohle vymodelovala na základě hloubky a vzdálenosti otisků zubů. Na základě těchto informací nám vychází čelist o délce osmnáct centimetrů a hlava přibližně klínovitého tvaru. Vypadá to trochu jako kdybyste zkřížili medvěda s chřestýšem." Nikdo se nezasmál.
"No... mimořádně pevně stavěné čelisti a k nim odpovídající svaly.
Nejsme schopni s uspokojivou jistotou říct, kolik by takové zvíře mohlo vážit. Určitě ovšem dost na to, aby stopy nalezené u zničeného kurníku ztratily jakoukoliv důvěryhodnost." Zadíval se mezi posluchače. "Obávám se, že ten incident byla jenom hodně nevydařená legrace."
Gregory Clifton předal ospalou April manželce Alicii a povstal. "Žačku, tak už přestaneme chodit kolem horké kaše. Pracoval jsem na počítačové mapě. Polovina Kolonie tu informaci viděla, když sem dorazila. Mezi námi není nikdo, kdo by si nedokázal tyhle údaje taky správně vyložit. Co kdybys už konečně vytáhnul oponu a řekl nám to podstatné?"
Následný potlesk takřka otřásl místností.
Zack pokrčil rameny a rozhodil rukama. "Tak dobře, Gregory — jaký máš nápad?"
"Víme dobře o pterodonech. Žádní z nich nedorůstají do takové velikosti. Ale třeba tady žije nějaký jiný druh létajících dravců. Něco o velikosti třeba — no, třeba jako kalifornský kondor..."
Ozval se výbuch posměšného smíchu. Jon Van Don zaječel: "Do háje, Gregu, proč ne třeba rovnou pták Noh?"
Barney Carr se takřka zajíkal smíchy. "Dávejte si pozor na létající slony!"

"A co poměr rozpětí křídel k hmotnosti, Gregu," zvolal Stu. ' "Muselo by to být skutečně mohutné, aby to dokázalo unést tele. Mnohem větší než pozemský dravec, který by dokázal odnést kořist té samé velikosti. A jak by něco takového mohlo , uniknout našim Skeeterům?"
Greg jenom zvedl ruku. "Nechtě mě přece domluvit. Přece to nemuselo s teletem odletět pryč. Mohlo to vletět dovnitř a potom si kořist odtáhnout pěkně někam do bezpečí. A třeba > má hnízdo někde ve Velkých mlžných horách — "
Ze zadní části posluchačstva se ozvalo několik výkřiků a vzápětí se postavil Andy Washington, mohutný černoch z týmu inženýrů. Marně sváděl boj s výsměšným úšklebkem ve tváři. "Podle mě děláme chybu, když automaticky předpokládáme, že to musí být velké zvíře. Třeba to není jedno zvíře. Třeba jejich mnoho, jako třeba hejno armádních myší Marabunta — "
"Něco jako piraně," doplnila Jean Pattersonová. "Obří cha- { meleón — "
"Určitě to musí být chladnokrevný živočich, když uniká infračerveným senzorům — "
"Ale houby! Všude kolem nás, ať se podíváš kamkoliv, jsou horké prameny!" V tuhle chvíli už ze všech stran létaly nápady tak rychle, že nebylo možno diskusi nějak usměrňovat. Zack se proto raději klidně posadil a v podstatě cítil úlevu a radost, že ! svou energii soustřeďují na zdravou kreativitu.
Vtom vstala La Donna Stewartova a drobné pěsti měla založené v bok. "A uvažoval někdo z vás o vrtáku?"
"Mám dojem, že právě jeden promluvil — Jejda!" Ozvalo se mohutné plesknutí jak rázně vyťala políček na tvář svého snoubence, Elliota. Místnost se na chvilku ztišila.
"Myslím tím něco jako krtka, mravence nebo třeba termity. Celá tahle oblast může být klidně prošpikovaná tunely a vůbec o tom nemusíme vědět. Mohlo by to klidně fungovat jako pa-
dací dveře. Myslím. Žačku, že by technici měli sestrojit seis-micky detektor..."
Andy vytáhnul z kapsy poznámkový notýsek a začal si pro sebe dělat poznámky.
Zack Moscowitz okamžitě využil možnosti a znovu se ujal řízení schůze. "Dobrý' nápad, La Donno. Všechno to byly dobré nápady..." Podíval se na inženýra. "Možná s výjimkou těch myší Marabunta, Andy."
Stisknul tlačítko a hrůzostrašně vypadající lebka zmizela ze zdi. Temně se usmál. "Vím dobře, že někteří z vás celé téhle záležitosti vůbec nevěří. Je tu ještě... jedna možnost, kterou nu navrhla Ráchel. Jako psycholožka naši Kolonie má pocit, že už je načase tuhle možnost otevřeně probrat."
Znovu se napil z termosky a potom se znovu zadíval na své posluchače, tentokrát už ovšem se smrtelně vážnou tváří. "Všichni dobře víme, co to znamená hibernační nestabilita. Pro žádného z nás. co jsme tady. to není žádná legrace. Já osobně se musím přiznat, že už mi to nemyslí tak skvěle, jako tomu bývalo dříve. Že potřebuji kalkulačku i na výpočty, které bych dříve klidně zvládl z hlavy. A neustále si říkám: je to jenom věkem? Nezpůsobily to náhodou ony drobné ledové krystalky, které se samozřejmě neměly vytvořit?
Potkala nás větší poškození paměti, zhoršení motorických dovedností, proměnlivost nálady i klinicky významné změny osobnosti — s tím vším jsme si dokázali nakonec poradit díky neustálému točení pracovních směn a změnám povinností. Pouze několik ojedinělých případů vyžadovalo chemickou stabilizaci."
Šumění hlasů v místnosti rázem ustalo. Většina jich už dokázala vytušit, kam svou řečí míří. a mnozí již předem přikyvovali na souhlas.
"Možná, že naše záležitosti tady probíhaly až příliš hladce a bezproblémově. Plodiny rostou jako z vody. nepotkala nás žádná úmrtí — do háje. vlastně ani žádná opravdová zranění — "
Cadmann se ve tmě rozhlédl kolem sebe. No, tady jsi trošinku zalhal, Žačku. Ernst se hned během prvního týdne na planete zřítil z útesu a vymknul si kotník.
"Takže je docela dobře možné, že jsou mezi námi jedinci, kteří mají pocit, že to bylo až příliš jednoduché a třeba pro naše vlastní dobro chtějí — " Nervózně si pohrával s prsty, zatímco (hledal ten správný výraz. .. — chtějí nás udržet ve střehu, abychom neochabli, a tak tady na nás ušili tuhle boudu. Možná to byl jenom neškodný žert. ačkoliv ztráta psa. kuřat a teď smrt telat naznačují poněkud nebezpečný vývoj.
Nijak se nesnažím tvrdit, že takhle to skutečně bylo. Ale na druhou stranu si nemohu dovolit tuto teorii zcela vyloučit a ne-projednat ji během tohoto setkání. Takže... jestliže k tomu má kdokoliv z vás co říct, prosím..."
j
Přejel zrakem po shromážděných kolonistech, kteří tu seděli v naprostém tichu. Zack pevně sevřel hranu stolu, až mu zcela zbělely klouby. Nejistě si olíznul oschlé rty. Alicimo dítě začalo křičet, tak ho pochovala a stydlivě mu nabídla prs.
j
Zack měl nepříjemný pocit a ztěžka si odkašlal. "Nikdo k tomu nemá co říct? Carlosi?"
Jejich tesař a historik v jedné osobě zamítavě zavrtěl hlavou. Upřeně sledoval nehty na rukou, ačkoliv tu byla docela tma. „Já ne. amigo. No, hm... slyšel jsem, že ty stopy vedoucí od kurníku možná byly jenom nastražené. Všichni jsme slyšeli, jak to Cadmarm říkal a já tvrdím, že]e to docela dobře možné."
Potom nastal další nesnesitelně dlouhý okamžik naprostého ticha, až konečně povstal Cadmann. Mohutné ruce si trochu bojovně rozložil na stůl před sebou a ve tváři měl pochmurný výraz — nebylo v něm ani stopy lítosti nebo snaha o omluvu. "Já vím přesně, co si o tom mám myslet. Myslím, že tady všichni ztrácíme drahocenný čas, když uvažujeme o hibemační nestabilitě. To]e prostě jedna velká blbost. Mám docela dobrou představu o tom, čemu teď musíme čelit: je to nějaký' tvor. který je rychlý, silný a chytřejší než vlk. Je dost chytrý na to.
aby využíval řeku i ostatní chladné tok}' k úniku před jinými možnými dravci. Každopádně je to ale příčina toho, že ztrácí svoje teplo a my jej proto nemůžeme najít na našich infračervených kamerách."
Kolem se ozvalo souhlasné mručení a tak Cadmann pokračoval ve svém proslovu. ..Tenhle tvor sonduje nové teritorium vždycky pěkně po menších dílech. Rozhodně bych nechtěl nikoho děsit, ale je zcela zřejmé, že naše současná bezpečnostní opatření nejsou dostatečná."

Vtom se zvednul leny, obočí nedůtklivě naiežené. "Postupujeme přesně podle standardních plánů. Weylande. Ve skutečnosti jsou naše hlídkové skupiny dokonce silnější, než si situace opravdu vyžaduje. Odvádíme kvůli tomu lidi od jejich mnohem potřebnější práce."
"Naprosto s tebou souhlasím. Terry. Takže co kdybychom to udělali tak. abychom je nemuseli zdržovat od práce na dobu neurčitou. Já tvrdím, že agresivní obrana by tuhle situaci mohla úspěšně vyřešit během jediného týdne."
.Agresivní obrana'.'" zeptal se Terry s pozvednutým obočím a pevně stisknutými rty ještě zvýrazňoval sarkasmus svojí poznámky.
"Nebudeme prostě čekat, až se té věci nakonec podaří najít díru v naší obraně. Rozestavíme pasti. Prostě toho tvora uže-neme a dostaneme. Tohle je náš svět. My jsme pány nad tímhle ostrovem, ksakru. a já nemám vůbec chuť sedět tady nečinně za plotem na zadku a vyčkávat."
"A my můžeme celkem snadno uhodnout, kdo by si tady chtěl zahrát na našeho Velkého bílého lovce." Tem- se mezitím otočil na Žačka, ale všem bylo naprosto jasné, že neustále mluví ke Cadmannovi. Udržel klidný a odměřený hlas. |ako kdyby mluvil s malým dítětem. "Vůbec nic nás nenutí hned táhnout na ozbrojenou výpravu. Nejprve musíme obezřetně zhodnotit situaci a vyvodil nějaké řešení. Zjistit, jak zareaguje na standardní opatření. A pak, bude-h to skutečně zapotřebí, můžeme koordinovaně pročesat celý ostrov. Podle mě není důvod tohle místo proměnit v safari. Obzvláště pokud, jak nám naznačila Ráchel, ve skutečnosti ani žádný vnější nepřítel neexistuje.
Otočil se zpátky ke Cadmannovi. "Než se ke mně uraženě otočíš zády. chci ti říct. že rozhodně neobviňuji tebe ani tvoje přátele." Rychle se podíval na Ernsta. "Ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby sis přál, abych to udělal. Někteří lidé prostě potřebují neustále nějaký boj. aby věděli, že jsou naživu. Kteří se bez ně] cítí staří a nepotřební."
Potom se spokojeně posadil a Cadmann tak zůstal jako jediný v celé místnosti stát. Ozvalo se znechucené šeptání a Car-los sotva postřehnutelným hlasem prohlásil: "To je teda kre-tén."
Cadmann zavřel oči a přinutil svoje stažené břišní svaly, aby zase povolily. "Poslechněte mě. Jediné, na čem)sme schopni se všichni shodnout, je skutečnost, že se kolem nás něco děje. Navrhuji, abychom prozatím až do doby. než se nám podaří prokázat něco jiného, předpokládali, že tady je neznámá forma života a my jsme se ocitli v jejím teritoriu. Takže kdybyste mě zvolili za vůdce malé skupiny dobrovolných lovců, mohli bychom — "
Zack rozhodně zavrtěl hlavou. "Tohle všechno se semlelo | nějak příliš rychle, Cadmanne. Dokud důkladněji nezhodnotíme dosud získané informace, nemůžeme dostatečně posoudit relativní rizika a zisk}' našich bezpečnostních opatření."
"Teď jsi promluvil]ako dokonalý účetní." poznamenala | kousavě Carolyn McAndrewsová.
Cadmann ji zpražil pohledem. "Tohle je čistě mezi mnou a Žáčkem, dámo. Dej si pohov."
Zack si odfrknul a zarazil je. "O tohle teď rozhodně nesto- j jíme. Uklidněte se, oba dva. Myslím, že bychom měli prozatím pěkně zůstat sedět na zadku, .držet domovskou pozici. Koneckonců." dodal Zack a usmál se, "tenhle tábor je naše teritorium. ; Takže počkáme, až k nám ten tvor přijde sám, ano'/"
"Do há|e!" Tohle už Cadmann zakřičel a byl sám na sebe pěkně naštvaný, že takhle vyletěl. ..Požaduji ustavení ozbrojené domobrany a já osobně ji zorganizuji a povedu. Na takový úkol jsem daleko lépe připraven než kdokoliv jiný tady — "
"Cadmanne. myslím, že bychom měli vyčkat — "
"Vyčkat'? No dobře. Tak si tedy pospěšte a vyčkávejte. Nikdo z vás nechápe — " Cadmann se kousnul do rtu, aby raději zarazil proud slov, který' už měl na jazyku. Otočil se na patě a rázným krokem opustil místnost.
Po jeho odchodu vstal také Ernst. Chvíli stál tiše a zcela ne-hnutě jako gólem vytesaný' z ledu. Pozorně si prohlížel jejich obličeje, jako kdyby vzpomínal, odhadoval a zvažoval možnosti kdesi v zákoutích svého poškozeného mozku. Potom prohlásil: "Neměli byste s Cadmannem takhle zacházet. On ví. Je chytrý'. Měli byste Cadmanna poslechnout." A následoval Ca-dmanna ven.
Když se za ním zavřely dveře, poznamenal Terry mime: "Myslím, že by na něj raději měl někdo dohlédnout. Vlastně ještě lépe na oba dva."
To už ovšem vstala i Mary Ann a pohodila hlavou, aby si setřásla vlasy z obličeje. Její tvář byla plná hněvu, ale promluvila hlasem malé zranitelné holčičky. "On nám všem chtěl pomoct." Při posledním slovu se]její hlas definitivně zlomil, takže si zakryla tvář a rychle vyběhla z místnosti.
Cadmann se za dveřmi vůbec neozýval.
Nebyla tady žádným cizincem. Vlastně už si u něj na nočním stolku odložila nějaké toaletní potřeby a ve skříni jí viselo pár kusů oblečení. Přesto ale vyčkávala na pozvání, než vnikla do jeho bytu.
"Cadmanne'/" Pevně rukama sevřela boky. "Tady venku]e docela zima. Nemohla bych]ít dovnitř1'"
Zevnitř se ozval notně znechuceně jeho hlas. "Mary Ann, co tady chceš?"
Pochopila, že lepšího pozvání než tohoto se od něj rozhodně nedočká. Otevřela dveře a vstoupila.
Jediné světlo uvnitř představovala bledá koule obklopující holografický glóbus Země. což byla půlmetrová koule jiskřivě modrého oceánu a bílých mraků, která se vznášela Cadmannovi nad postelí. Ležel tam na boku, prsty si pohrával s dálkovým ovládáním videa a střídavě přivolával na kontinenty stříbřitý rozbřesk nebo černou temnotu. Cadmann naštvaně sledoval dění na Zemi. Jediný stisk jeho palce a západní pobřeží Evropy najednou bylo osvětleno. Další stisk a glóbus najednou zmizel, vystřídán satelitním panoramatickým snímkem Spojeného království. Ostrov rostl, dokud zcela nezaplnil obrazovku. Drobné území při spodní části ostrova se rozzářilo zelení, ostrov opět zmizel a vzápětí se objevil hornatý' Wales. Tak]ako už tisíckrát předtím, navedl Cadmann kameru do jihovýchodního rohu. Tam se objevilo údolí porostlé zlatavě zelenými stromy, s drobnými kopci a velkým pruhem obdělávané krajiny za farmou, který se táhnul až k obzoru.
Trochu neupřímně a sarkasticky se zasmál. "Říká se. že tohle je nejlepší lék na stesk po domově."

Posadila se na kraj postele vedle něj a chtěla ho vzít za ruku. Otočil se na záda a hodil si nohy nahoru na peřinu, aniž by se obtěžoval sundat si boty. Košili měl na své mohutné hrudi z poloviny rozepnutou. Chomáče stříbrných chlupů odrážely dopadající matné světlo. Měla sto chutí se k němu přitisknout.
Vtom ovšem zaregistrovala nějaký' pohyb v rohu místnosti a vzápětí uviděla Ernsta, který svou mohutnou postavu vtěsnal na neuvěřitelně malou stoličku. Sledoval ji bez nějakého výrazu ve tváři a připomínal jí motor běžící na neutrál. který čeká, až jej Cadmann zařadí na nějakou rychlost. Vzápětí jí také přišlo na mysl rčení o psu čekajícím, až mu někdo hodí kost. To ale hned potlačila a usmála se na něj, ačkoliv ji stále znepokojovala absence jakékoliv odpovědi z jeho strany.
"Můj děda pocházel z Wye Valley." řekl Cadmann tiše.
"Takhle už to tam ovšem dávno nevypadá." V jeho hlase zněla rezignace a vzápětí uhodil do tlačítka na ovladači. Nad jeho hlavou se znovu objevil ozářený glóbus Země a otáčel se v pravidelném rytmu, takže se neustále střídal den s nocí.
"No." prohlásil nakonec Cadmann. "Nikdo nemůže tvrdit, že jsem to nezkoušel po jejich."
Mary Ann natáhla paži, aby se znovu pokusila ho vzít za ruku, a potěšilo ji. že tentokrát u/ jí sám ruku stisknul. Prsty měl chladné a ztuhlé a nabyla neurčitého dojmu, že tenhle dotyk byl spíše pro její dobr,'- pocit než pro něj.
"Co tím chceš říct?"
Na Cadmannových rtech se objevil náznak darebáckého úsměvu, ale zmizel takřka v/ápětí. "Jenom... přesně to, co jsem řekl. To je celé. Vážně."
"Cadmanne — prozkoumali jsme přece celý ostrov, od jednoho konce ke druhému."
Na Cadmannovu tvář dopadl slin. protože se glóbus právě otočil a na Ameriku padla noc.
"Cadmanne?" Vůbec neodpověděl.
Znepokojeně vstala z postele a přešla o kousek blíž k Ernstovi. Zcela netečně se na ni podíval. Jenom pootočil hlavou, když se k němu sehnula a sevřela jeho mohutnou pracku do svých dlaní.
"Ernste," pošeptala mu do ucha. "Prosím — nechal bys nás na chvíli o samotě?"
"Aha..." Dětinsky se zašklebil. "Ty chceš s Cadmannem spát? To sranda." Jeho ledově modré oči na okamžik potemněly, jako kdyby si snažil vybavit zasuté vzpomínky. "S Ernstem jsi taky jednou spala. Pamatuju si to! Ještě na lodi. Možná někdy — "
Potom ale mrknul jako by jej najednou napadlo něco smutného. Jakýsi záblesk uvědomění, intenzivního a hodně skličujícího, a jeho rozzářená tvář opět nabyla beztvarého výrazu. ..Ne. Občas zapomenu. Dobrou noc. Cadmanne.'" Pak se podíval na Mary Ann a vyloudil opět úsměv. "Dobrou noc. Máry."
Mary Ann jej doprovodila ke dveřím a když vyšel ven, zavřela za ním na zástrčku. Tiše se otočila a pozorovala Cadman-novo nehybné tělo spočívající na vodní posteli. Pak se posadila na postel a opatrně mu zula boty.
Nad miniaturní Asií právě vyrážel rozbřesk: Himaláje za-plály oslnivou bělostí světla odrážejícího se od zasněžených vrcholků. V Čínském moři se zmateně míhala záplava teplých modří' ch drahokamů.
a přitom svým silným prstem přejížděl po všech výstupcích i pro-padlinách jejího těla, těšil ji a uklidňoval. Nakonec si povzdechl, jemně jí položil svou hlavu na prsa a upadl do klidného, hlubokého spánku.
Ležela na něm a snažila se ho přivést na jiné myšlenky. Pak uviděla v jeho očích náhlý záblesk příjemného překvapení a vzápětí dodal: "Matka Země."
Nevěděla, co tím chtěl říct. a vlastně ji to ani zvlášť nezajímalo. Až později si domyslela,]ak asi v tu chvíli musela vypadat, s tváří a rameny jakoby zanořenými do žhnoucí koule Země.
Stejně jako všechny předchozí okamžiky, kdy měla příležitost se s Cadmannem milovat, i tenhle pro ni znamenal skutečně moc. Jestliže mezi nimi byla nějaká překážka, pak to rozhodně nebylo pohrdání, jaké cítila ze strany Martyho. který se spolu se svými kamarády smál, když klepal na její dveře. Nebo Joe Sikes. Starý dobrý Joe. vždycky po ruce. který tak dobře znal všechny její slabosti. Který1 ťukal na její okno, zatímco jeho unavená těhotná manželka spala.
Tohle bylo úplně jiné, protože věděla, že až ho nakonec políbí, on se na ni spokojeně usměje a potom se spolu budou bláznivě smát. Ta bariéra mezi nimi v onom křehkém okamžiku na chvíli padne a budou si velmi blízcí. Cadmann bude opravdu s ní. bude patřit jenom ji a ona mu vyplní jeho touhy a potřeby. Až tahle vytoužená chvíle přijde, ona raději odvrátí obličej stranou, aby neviděl její zpocené tváře.
Později, když uplynula dost dlouhá chvíle, aby oschly všechny slzy a uklidnil se případný třes. on)i láskyplně a opatrně objal, lako by měl strach, že by se mohla roztříštit. Upřeně ji sledoval

Kapitola 6
U drátů

Kdo kladivo vzal a řetěz skul, v které výhni tvůj mozek žhnul? Kde kovadlina, čí mocný chvat
tvou hrůzu mohl do nik brát?
WILLIAMBLAKE, "Tygr"

Vůbec nezáleželo na tom, že hvězdy zářící Carlosovi nad hlavou, zčásti zahalené do věčné mlhy Avalonu. nebyly ty samé, jaké dříve sledoval ze Země. Nijak nevadilo, že vítr k němu zanášel opo)né vůně zcela neznámých květů a že rostliny, po nichž šlape, jsou vlastně směsicí pozemských a avalonských trav. Pod usměvavou tváří sečtělého muže. za rychlými a šikovnými prsty tesaře a mysli výtečného historika se ukrývala duše farmáře. Nemusíte tomu věřit, ale Carlos cítil v duši jakýsi podivný mír a klid.
Přejel rukou v rukavici nad drátěným plotem nabitým elek-
třinou — ale nedotkl se jej. Drát byl totiž připojen ke zdroji a navíc k citlivým tlakovým senzorům. Jakýkoliv pokus jej přelézt, podlézt nebo snad prorazit by vyvolal elektrický' šok: čím větší tlak je vyvíjen, tím více proudu)e pouštěno do

drátil až nakonec by drátem procházel proud tak mohutný, že by stačil na upečení jakéhokoliv tvora menšího než nosorožec. Huckle-berry, což byl jednoletý' šedohnědý německý ovčák uvázaný na konci Carlosova vodítka, už se naučil drátěný plot tiše respektovat. Mohl klidně stát sotva dvě stopy od ně], aniž by se nějak bál. ale blíž by nešel za žádnou cenu.
Tenhle plot se táhnul podél tří stran celého tábora. Začínal na sever od obytné části, běžel západně blízko hlavní příjezdové silnice a vykroužil velký' oblouk jižně od veterinární kliniky, skladiště strojů a přistávací plochy. Tam skončil opět u okraje útesu, přičemž pole zůstala venku.
Přes hlavní silnici bylo ještě několik výběhů pro telata a-hříbata, které byly oploceny samostatně, každý uzavřen do svého elektrického okruhu.
Huekleberry očichával velké klece pro drůbež, které míjeli během své cest}' na západ ke kraji útesu, což byl vlastně pade-sátimetrový sráz vedoucí ke kalným vodám Miskatoniku.
"Hej!" Carlos si rychle rukou zakryl tvář, když jej na okamžik oslepil pátrající jazyk světlometu. "Cuál es su problému, eh?"
S omluvným zachvěním paprsek sklouznul stranou a pokračoval v cestě. Na střechu společné jídelní místnosti, skladiště strojů a do rohu výběhu pro zvířata byly umístěny kamery a výkonné světlomety. V celém táboře nebyl snad ani centimetr plochy, který by alespoň občas jejich slídící kužely světla ne-propátraly a na okamžik neproměnil}' tmu v nejjasnější den. Světelné jazyky neustále křižovaly plochu tábora a přejížděly i po přístupové cestě, kroužily, slévaly se a honily.
Carlos chvíli sledoval tohle jejich dovádění a mimoděk si přitáhl bundu těsněji k tělu. Najednou jím totiž projel nepříjemný mrazivý záchvěv a tepelná izolace a větruodolná vrstva jeho oděvu mu nijak nepomohla. Tenhle chlad stoupal z jeho nitra.
V okně nízké žluté budovy sestavené z připravených dílů, která stála hned vedle přistávací plochy, bylo vidět hru stínů na pozadí zářivek. Pozoroval je s trochou závisti. V komunikační místnosti]e určitě horká káva. příjemná společnost a křupavé rohlíky, co/ |e luxus, bez kterého se bude muset obejít ještě minimálně čtyřicet minut.
Huck začal kňučet, protože zaslechl zvuk blížících se kroků a Carlosův nápor hladu v mžiku zmizel. Napřímil se. narovnal ramena a snažil se pochodovat s větším elánem. Můžu alespoň vypadat jako hlídka!
"Terry." Usmál se. Úšklebek, který po úsměvu následoval, zůstal skryt příkrovem tmy. Terry vypadal unaveně a znechuceně. Jeho tvář, která nikdy nebyla právě buclatá, teď byla ještě hubenější a navíc se Terry tvářil, jako kdyby mu Cadmann sváděl Sylvu, zatímco on tady musí šaškovat na hlídce.
Terry z.e svojí prošívané vesty vylovil balíček cigaret a nabídl taky Carlosovi. "To je přesně to. co potřebuju. amígo."
Chvíli tam tak stáli bez jediného slova a plnými doušky vychutnávali tabák vypěstovaný ještě na Zemi.
"Taky si |e můžeme pořádně vychutnat.'" Terry do temnoty vyfouknul dlouhý proužek bílého kouře. Mlha a temná noc vytvářel)' neprostupnou zeď. která jejich očím zakrývala všechno více než kilometr vzdálené od tábora. Celý vesmír se teď pro ně smrskl na hrstku budov, výběhů pro zvířata, polí a bledou tichou záři obou měsíců, které jim pluly nad hlavami. "Bude trvat ještě pěkně dlouho, než se tady někdo dostane k pěstování tabáku."
„'iakže]si právě přišel na pravý důvod toho, proč jsem vlastně tady." prohlásil Carlos pobaveně a vypustil kouř nosem. „Jediný /působ.]ak isem se mohl konečně nadobro zbavit těchhle prokletých věcí, bylo odletět deset miliard kilometrů od nejbližší prodejny tabáku.'"
"Jasně." Terry se nakažlivě /asmál.
"Něco ti řeknu, amígo, vypadáš asi tak o deset let mladší, když se trochu uvolníš a netváříš se]ako morous."'
Terry se zašklebil, ale tvář si zakryl rukou, protože zhluboka vtahoval dalšího sluka ze vzácné cigarety. ..Nemáš takový pocit, že tady jenom zbytečně mámíme čas?"
Pokrčení ramen. "Možná. Stačí jenom pár nocí a nejspíš už konečně budeme vědět, na čem opravdu jsme. Tvoje žena tady ale bude rodit vaše děti. Nechtěl bys mít raději jistotu'.' Myslím tím opravdovou jistotu?"'
Terry opět zhluboka natáhl. "Když je taková noc jako je právě ta dnešní, není špatné mít nějakou výmluvu, aby člověk mohl zůstat venku." Tentokrát už se spokojeně zašklebil zcela otevřeně a byl to nakažlivý úsměv. "Máš recht. Díky, Carlosi." Nadhodil si pušku na rameni a upravil si popruh. ..No. musím se zase pohnout. Nevíš nějaké novinky?"
Pátrací světlomet se pomalu vracel zpátky z pole. Jak přejížděl přes výběh, hříbata i klisny strnule zarazily své roztěkané pobíhání a zvlhlé oči]im v temnotě zářily jako ledové plameny. Huckleberry zachrčel, ale hned se zase utišil.
"Zítra v noci už by měl být nainstalovaný' infračervený pát-rač," oznámil mu Carlos tiše. "U jižního plotu se něco podivného pohybovalo. Ale ne tak blízko, aby spustilo elektrický plot. Možná to nebylo vůbec nic závažného, ale stejně..."'
"To snad mohl být jenom krocan," prohlásil s nadějí v hlase Terry.
‚Sí... akorát, že mi Bobbi prozradila, že v posledních pár týdnech tady viděla jenom hodně málo krocanů. Možná narazili na něco jedovatého." Na okamžik o tom uvažoval. "Anebo možná na Avalonu právě slaví Den díkůvzdání..."
Ani řev raněného zvířete chyceného člověkem do pasti by nemohl být více překvapivý nebo pronikavější než ječeni, které se náhle ozvalo. Řev poplašného zařízení se rozléhal daleko do noci. zařezával se jim do uší a nesmlouvavě během okamžiku ukončil jejich spekulace. Míchal se do něj ovšem ještě další zvuk: zvuk vydávaný zvířetem, vzteklý a výhružný.
Carlosova paže s sebou v rameni trhla, když Huckleberry zabral a rozeběhl se i s nírn na konci vodítka na sever, směrem k zbrojnici.
..Ježíši Kriste!" Terry zaječel shodil pušku z ramene a vyrazil za nimi se zbraní připravenou k ráně. Pátrací světlomety přejížděly po linii obranného drátěného plotu, který" se divoce míhal. Vzápětí se ozval celý sbor vyjících hlasů, to když se do všeobecného chaosu zapojili také psi zavření v ohradě.

Carlos ztěžka popadal dech, protože náhlé zrychlení a Huc-kovo ďábelské tempo mu téměř trhaly plíce, a ienom neustále tiše opakoval Dios mío, ať je to krocan. Pór javor, ať je to krocan — Zakopl o nějaký kámen, ztratil rovnováhu a zároveň upustil vodítko. Než jej mohl znovu popadnout, Huckleberry ještě více zrychlil a řítil se přímo k plotu. Carlos upaloval za ním.
Nebylo vidět vůbec nic, ani zaslechnout nemohl nic kromě strašlivého povyku. Huckleberry se ze všech sil hnal stále vpřed a zuřivě výhružně štěkal, jako kdyby on viděl, nebo cítil něco, co Carlosovi bylo skryto. Mířil přímo k plotu — a Carlos už s děsivou jistotou věděl, že nestačí zastavit včas. ..Vypněte proud!" zařval co možná nejsilněji, ale už bylo pozdě na jakoukoliv záchranu. Ve tmě. ve všeobecném zmatku a šílenství Huckleberry naběhl přímo do trojité linie nabitého drátu. Jeho kůže se děsivě naježila jako nějaký mohutný chlupatý' kaktus. Strašlivé zavytí v poslední agónii bylo rychle uťato zvukem i pronikavým zápachem pálícího se masa. Celý úsek plotu zkratoval a z pojistek daleko sršely bílé jiskry. Huckleberryho tělo s sebou ještě zmítalo a házelo jako žabí stehýnka, když do nich pustíte proud.
Carlos se musel otočit a dávil se, jak se jeho oběd ztěžka snažil prodrat ze žaludku vzhůru. Ztěžka polkl a zhluboka se nadechl, takže se mu naštěstí podařilo zvracení zabránit, ale cí-
til v ústech odpornou pachuť. Teď hlavně nikam nespěchat. Za několik okamžiků už se cítil relativně v pořádku a zase viděl jasně.
Tělo nešťastného Huckleberryho teď už nehnutě viselo zaklí-něno v drátech, olizováno drobnými plameny. .Ion van Don odpojil plot od proudu. Elhot Falkland opatrně zčernalé a ještě kouřící torzo sejmul pomocí lopaty. Přeživší psi teď začali vyděšeně výt a kňučet. Nepříjemný pach smrti byl silný tak. že se až zvedal žaludek a několik dalších kolonistů muselo poodejít stranou a zakryl si tvář. aby zvládli nucení na zvracení. Po celém táboře se rozsvěcela světla a odevšud se ozývalo zmatené pokřikování a dupot.
A už tu byl také Zack. který' se přihnal mezi prvními, ale hned vzápětí si zacpal rukou nos. "Co se tu stalo? Carlosi?"
"Poplach. Huckleberry se zbláznil. Myslím, že nejspíš něco ucítil. Utrhl se mi — ksakru, nechal jsem ho utéct. Vběhnul přímo do plotu. Bože,]e mi to tak líto. Žačku." "Na to teď není čas. Zahlédl jsi něco? " Najednou se všude kolem začal rozléhat ještě další nový zvuk, kašel motoru probouzejícího se k životu a potom pravidelné hučení. Rotory začínaly pracovat na plné obrátky. Za veterinární ošetřovnou se zvedala mračna prachu, jak Skeeter stoupal z přistávací plochy. Oranžová polohová světla mu blikala.
Jeden ze světlometů sklouznul tím směrem, aby jej zaměřil a osvítil. Ve světle se vrtulník stříbrně zábly stel.
Skeeter se trochu zakymácel a na okamžik jakoby ztratil rovnováhu. Pod břichem měl připevněnu nějakou zátěž: na konci čtyřmetrového lana se v popruhu houpalo tele. Nebohé zvíře s sebou chabě škubalo. Zoufale zranitelné tam viselo, nohy a hlavu svěšené, až se Skeeter opět narovnal a zamířil rovnou na sever.
"Nestřílejte, sakra," zasténal Zack.
„ — a šetřete střelivem," zamumlal si pro sebe Carlos a zastínil si oči, aby mohl Skeeter lépe sledovat. "Zajímalo by mě, kdo to je?"
Terry stál celou dobu přímo za nimi a rukama pevně svíral pušku. "Napadají mě hned dvě možnosti. Je to Weyland a ta jeho gorila, tak je to."
„Co se tu do há)e děje!?" za]ečel Zack a rozběhl se do komunikační místnosti. "Může mi někdo prozradit, co se tu děje?"
"Jsem si jist, že někdo by mohl." prohlásil Terry znechuceně. Carlos měl takový matný pocit, že Terry by nejraději namířil svou zbraň přímo na odlétající stroj, který byl stále ještě vidět, jak mizí v mlžné hradbě. "Jsem si zatraceně jistý, že někdo ví úplně přesně oč kráčí."
Zvíře bylo zvědavé a taky hladové, ale hlavně zvědavé. Ob- , vykle totiž mělo co jíst. ale skoro nikdy nenarazilo na nic zají- ' mavého, co by stálo za to prozkoumat, dokud se neobjevili vetřelci. Ta jejich podivná pohyblivá hnízda s tvrdými skořápkami, zvláštní zvířata, která s nimi žila v jedné osadě... >
Jeho krátký život inu zatím nabídl jen málo zajímavostí, které by stimulovaly jeho smysly. Podivnost v něm vyvolávala pocit vzrušení a vytržení. V temné minulosti jeho rasy bylo mnoho výzev, které představovaly smrtelné nebezpečí, pokud . jim |eho předkové včas neporozuměli. Tyto hrozby už byty dávno pryč, ale zvědavost přetrvala.
Zdálo se, že vetřelci jsou schopni ulovit drobné části slunce a měsíců a přinutit je, aby svítily právě tam, kam oni potřebují. l
Nedokázal pochopit, jak je to možné, nedokázal vlastně ani dost dobře zformulovat příslušné otázky, takže jeho údiv odumřel ještě dříve, než se mohl v plné síle rozvinout. Zůstala z něj pouhá stopa, která ovšem podnítila zdravou opatrnost a palčivé i nutkání zjistit víc.
Opatrnost pro něj ale v žádném případě neznamenala překážku v průzkumu. Na první pohled viděl jejich slabiny: byli nemožně pomalí, pohybovali se převážně v tlupách, stejně jako
ostatní tvorové. V podstatě pro něj představovali jenom zajímavější maso.
A přesto, bylo tady cosi...
Plížil se podél okraje vetřeleckého ležení, směrem na jihozápad obešel kulovitou horu, která byla takřka celá pokryta lesklými čtverci. Zkusil do jednoho z nich kousnout. Čtverec byl tvrdý, vlhký padlou rosou a neměl vůbec žádnou chuť.
Dravec tedy zamířil na západ přes krajinu porostlou poli. Kolem vlnící se pšenice a kukuřice, minul menší políčko oseté sojovými boby a nakonec se ocitl u rohu výběhu pro telata.
Tady už předtím jednou byl, jak tehdy hodně pršelo, a za svoje úsilí byl skutečně dobře odměněn.
Už se chystal zkusmo zahryznout do plotu, když se jeden světelný kruh rozeběhl právě jeho směrem. Uskočil proto stranou, jenže takřka přímo do druhého světelného oválu, takže raději o několik kroků ustoupil zpět. Stále se držel v temnotě a hrál si s těmi světelnými poli na schovávanou, zatímco se v jeho žilách začala sbírat rychlost. Vždycky se

před ním nakonec otevřela temná ulička, kterou se mohl protáhnout dál, a téhle hře prostě nemohl odolat. Takhle se po drobných krocích neustále posouval podél hlavní přístupové silnice k městečku a zůstával ve tmě, stále se držel ve tmě, dokud se nedostal až k plotu ohraničujícímu koňský výběh.
Sledoval je a světlům už nevěnoval takřka žádnou pozornost, protože mezitím mu jejich automatické pohyby už natolik přešly do krve, že se bez obtíží dokázal vyhýbat jejich pátrajícím jazykům. Hra už pro něj byla příliš jednoduchá. Tady se rýsovala nová a mnohem slibnější zábava.
Koně už začali nervózně podupávat a obezřetně vyhlíželi do okolní temnoty, protože jejich citlivé nozdry už zachytily to, co jejich oči zatím vidět nemohly.
Přesunul se trochu stranou a blíže k ohradě, aby mohl koně lépe pozorovat. Pohybovali se docela rychle. Měli lesklou a hustou srst. Strachy se chvěli a vyděšeně potřásali hřívami, což jej k nim pudilo takřka neodolatelnou silou. Jeho hlad už přerostl v neovladatelnou touhu, zakňučel a přiblížil se těsně k plotu, aby ho prozkoumal. Nějak vytušil, že tady něco není v pořádku. Když k němu čichal, pálilo ho v nozdrách. Něco tady nehraje, jenže s každým uplynulým okamžikem pro něj nebezpečí znamenalo stále menší překážku. Chtěl jednoho z těch koní, chtěl ho ulovit, dohonit, vyskočit mu na hřbet a zlámat mu vaz, rozpárat mu bok a zanořit se do něj, ochutnat jeho maso, dívat se mu do očí v okamžiku přicházející smrti...
Zaťal zuby do drátěného plotu. Každý sval v jeho těle jakoby najednou ustrnul v nezvladatelném stahu, když do něj skrze drátěné vedení vjel silný proud. Zakousnul se ovšem tak mocně, že drát praskl. Podařilo se mu uvolnit z neviditelného sevření a svůj děs vykřičel do temné noci.
Polapené slunce se za ním nelítostně rozjelo. Dal se na útěk, vyděšen drátem oplácejícím kousnutí, oslepujícím světlem, všemi těmi věcmi, které nechápal a vlastně ani nemohl pochopit. A ta věc v jeho těle se rázem probudila k životu.
Z drobného vaku ukrytého za zvláštně oploštělými plícemi se do jeho krevního oběhu začala uvolňovat složitá chemická látka. Jeho krevní cévy se rázem začaly rozšiřovat. Jeho tělem projížděla rychlost. Jeho pohyby, už tak dost rychlé, se ještě urychlily, jako kdyby v něm někdo spustil pomocný akcelerátor. Jeho mrštné mohutné nohy se jen míhaly ďábelskou rychlostí, srdce bušilo trojnásobně rychle.
Pátrací světlomety, které se zuřivě míhaly po celé ploše ve snaze jej zachytit, neměly vůbec šanci.
Začal se přehřívat, úplně hořel, jak se hnal co nejdál od neznámého nebezpečí, a když se skokem ponořil do vod Miskato-niku, jeho kůže se málem vypařila v oblaku páry. Tak tam ležel s dýchací trubicí nataženou vzhůru k hladině a povaloval se v chladivém bahně. Srdeční rytmus se zpomaloval, celý chladnul a uklidňoval se. Chemický požár, který vněm tak náhle vzplál, pomalu odumíral, až uhasí docela.
Také jeho strach i bolest postupně odeznívaly a zůstalo v něm jenom jádro, pocit strašlivé zášti a zuřivosti. Vztek vůči vetřelcům, kteří nemají dostatek slušnosti, aby hýli bud jasnou kořistí, nebo jednoznačným soupeřem. Tihle vetřelci pro něj představovali rivaly a ještě navíc se takhle přetvařují! Byli pro něj něčím, co vůbec nedokázal pochopit, mohli jej zranit a působit bolest způsobem, jaký on dosud nepoznal. Probouzeli v něm oheň, který byl pro něj zcela nový.
Jedna z jejich létajících věcí mu teď s hukotem přeletěla nad hlavou, se světly trčícími vpřed tak, aby mohla rozpouštět klesající a vířící šedavou mlhu. Netvor to sledoval skrze blátivou vodu. vztekle a zároveň bojácně mrkal.
Vyrazil proti proudu řeky. Jeho mohutné tělo plaza se neohrabaně táhlo za ním. V ústech měl chuť krve a na mysli jen vraždu. Vraždu, ne zabíjení. Zabíjení je kvůli jídlu nebo pro zábavu. Tohle byla nutkavá touha zraňovat prostě pro ten pocit, nemělo to žádný důvod. Nechtěl snížit počet svých nepřátel, ale chtěl je donutit ke strachu, aby se báli tak, jako se teď bojí on. Oplatit vetřelcům jejich dar bolesti.
Jenže jak? Jak se dostat dovnitř? Už se přece díval všude a všude, kde to prozkoumával, našel ty tvrdé popínavé úpony bez chuti, které jej kousaly. Všude kromě...
Nad řekou, tam podél samotné hrany útesu, nad strmým se-dmdesátistupňovým srázem, který kolonisté pokládali za bezpečnou přirozenou překážku, tam žádný plot není. Oči se mu zúžily, to jak usilovně zvažoval svůj postup.
Tak tohle je patrně řešení jeho problému. Vyškrábe se vzhůru po tom útesu a bude rozsévat strach a smrt. Však on už je naučí...
Mohutnýma nohama se zvedl z nánosu bahna na dně řeky a začal se drápat do srázu. Prvních několik metrů šlo docela snadno, ale čím výše se dostával, tím strmější byl svah a postup se stával obtížnějším. Nakonec ztratil oporu pod nohama a sklouzl zpátky do chladné řeky.
Chvíli tam znechuceně ležel, ale pak se zvedl, přesunul se o pár metrů doprava a zkusil to /novu.
Tentokrát postupoval mnohem opatrněji. Oči zúžené soustředěním, jednu nohu vždy držel pevně na zemi a druhou hledal opem)' bod. tak to stále střídal. Tady byl postup poněkud snazší: usazené kamení, naskládané postupem času ve vrstvách, poskytovalo docela pevné opery pro konečky pařátů. Živě si představoval, jakou |eho pomsta způsobí spoušť mezi těmito zákeřnými nepřáteli a jeho srdce se rozbušilo rychleji. Tentokrát se mu podařilo vyšplhat o něco výše, ale když začal opět sklouzávat, ztratil dobrých pět metrů, než se mu podařilo drápy zachytit ve svahu. Jenže nakonec stejně skončil ve vodě ve sprše strženého kamení.
Teď už jím ale lomcoval vztek. Svaly rozpálené, v očích se mu zatmělo a viděl takřka rudě. Jeho tělo začínalo znovu vařit. Dech jakoby mu propaloval hrdlo. Veškeré myšlenky, jakékoliv chladnokrevné uvažování rázem zmizelo v záplavě chemické rychlosti.
Vyletěl z vody, srdce mu v hrudi divoce bušilo a nohy se zuřivě míhaly po kamení. Nejprve se prohnal nízkým porostem, potom už narazil na holé rozbité kamení a vzápětí zůstala jen plochá skalní masa. Jeho moment setrvačnosti byl tak velký', že když ztratil pevnou oporu pod nohama, doslova jej vymrštil vzhůru po svahu a přenášel jej i přes místa, kde by vůbec nemohl najít záchytné body.
Jeho neuvěřitelná rychlost jej vynesla přes hranu útesu. Nohy nejistě za tápaly po opoře, která tam ovšem nebyla. Ve chvilkovém návalu děsivé paniky si uvědomil, že visí bezmocně ve vzduchu. Velkým obloukem se vznášel nad okrajem

útesu, roztažený ve vzduchu jako snadný cíl pro polapená slunce.
Ale naštěstí se žádné slunce nepodívalo jeho směrem. Nakloněná střecha jedné z chatek se nezadržitelně blížila k němu. až na ni narazil: jeho mohutné, šupinaté tělo ztěžka dopadlo na
plochou střechu, překulilo se přes několik řad keramických dílců k okraji a potupně se svalilo ze střech)' na zem.
Na několik vteřin zůstal ležet, zcela bezmocný a zmatený. Potom se mu ovšem začal vracet chladný rozum a tak se rychle rozběhl do nejbližšího stinného kouta, kde se stočil, zatímco mu jeho zrychlený dech hvízdal v krku.
Po několika minutách konečně ustoupila počáteční panika a překvapení. Je konečně uvnitř, a může si tu dělat, co se mu zlíbí.
Ze svého úkr}lu ve stínu sledoval, jak se kolem hemží vetřelci. Většina z nich držela v předních tlapách jakési lesklé dlouhé tyče a nemožně pomalu zmateně pobíhali sem a tam, bez nějakého systému. Byla to docela zábavná podívaná a tak tady ve stínu netvor sešpulil svoje masité rty v hrůzostrašném rozšklebeném gestu, připomínajícím delfíní úsměv.
Několikrát těsně kolem něho proběhl kruh pátrajícího světla. Jednou je] dokonce světlo přímo olízlo, odraženo od kovové stěny nedaleké věže. Jenže ho nikdo neviděl.
Moje, zabublal spokojeně. Všechno je to moje... Pozorně naslouchal a když nezaslechl žádné krok)' blížící se temnotou jeho směrem, vyplížil se ze svého úkrytu a rozhlédl se na obě strany.
Minul nejbližší budovu. Dveře se rázně otevřely, takže se bleskurychle vrhl zpátky a sledoval, jak se kolem něj prohnali dva vetřelci. Jejich bezmyšlenkovitý' spěch mu připomínal plavce.
Když zmizeli ve tmě. znovu se vynořil ze svého krytu a postupoval vpřed, rychle přebíhal od stínu ke stínu.
Výstup po svahu v něm vyvolal sžíravý žár a hlad. Miskato-nik by jej určitě dokázal zchladli, ale ještě než se vydá do úkrytu, musí si tady něco vyřídit.
Zastavil se ve stínu. Naproti přes cestu bylo osvětlené prostranství a dík)' tomu dobře viděl dovnitř |edné z budov.
Nebylo tam pro něj nic zajímavého, ovšem pouze do té doby. než
112 NlVEN, POURNELLE & BARNES
se otevřely dveře. Vstoupil jeden z vetřelců a mezi předními prackami nesl cosi malého a růžového.
Se zřejmou jemností tento vetřelec se žlutou hlavou položil svoje drobné břemeno do hnízda, zhotoveného z tvrdých prutů. Potom se sklonil a olíznul tomu malému tvorovi tvář. velmi opatrně. Vetřelcova ruka potom třela zed a falešné slunce vzápětí zhaslo. Vetřelec pak opustil místnost.
Netvor počkal]ještč minutku a potom vyrazil na otevřené prostranství. Měl v plánu vplížit se dovnitř a sebrat to malé. hemžící se sousto.
Jenže k jeho překvapení byl ten prázdný prostor nějak zablokovaný. Zkusil to znovu, mírně a —
Pořád nešlo proniknout dál, ale teď už byl natolik blízko, že rozpoznal, co mu brání v dalším pohybu. Bylo to hodně podobné ledové a tvrdé vodě, která občas z hor padala do jeho jezírka. Tahle průhledná překážka dokonce pod jeho vahou trochu ustoupila a tak mohl netvor skrz ni dokonce slyšet zvuky zevnitř.
" — znovu do služby. Alicie? No. alespoň že už April usnula."
Vůbec tomu nerozuměl, a tak jen zavrtěl nechápavě hlavou a provedl další pokus. Ozvaly se další zvuky, jako když něco padá a chrastí. Uviděl, jak se malý vetřelec vrtí ve svém proutěném hnízdě a svýma drobnýma zadníma nohama kope do okraje.
Netvor se opět pokusil zatlačit do překážky, potom ustoupil a narazil do ní plnou silou. Stěna se rozletěla na kusy, její ostré úlomky létaly všude kolem a zabodly se mu do nosu a nad jedno oko.
Vletěl oknem dovnitř, ale stihl udělat sotva první krok směrem k malému hnixdu, když vtom velký vetřelec prudce vrazil do dveří a pronikavě zaječel.
Jejich oči se vtom okamžiku setkah a netvor si pomyslel, že ještě dosud nikdy nespatřil něco tak lákavého. S lítostí však během zlomku vteřiny dospěl k závěru, že teď není vhodná chvíle na tohoto velkého. Mrsknul zadní částí svého těla, jeho mocný hrotnatý ocas se rozmáchl a obloukem vletěl přímo do středu těla dospělého vetřelce. Ten se zkroutil a jeho křik rázem ustal.
Netvor svým ocasem máchl ještě jednou. -Vetřelec úplně odletěl a narazil plnou silou do zdi. Přední pracky natáhl dolů k pasu a marně se snažil zastavit proud nachové krve. Svezl se bezvládně k zemi.
Není času nazbyt. Uběhlo sotva pár okamžiků, ale už cítil vzrůstající nebezpečí. Jediným pružným pohybem svého svalnatého těla se ocitl opět u malé klece z rovných větví. Malý vetřelec i teď stále křičel strachy. Netvor se sklonil a popadl ho.
Byl tak malý, tak bezbranný. Tolik mu připomínal plavce.
Vetřelci plavce zabíjejí.
odkaz heorotu lis
Kapitola 7
Skrýš
Dříve než měsíc vystoupá nad hoty, než skály jeho světlo
rozjasní,
když psi mají stažený ocas a krajina topí se v tmách,
tobě za zády ozve se těžký dech, strašné funění všude kolem zní,
to je strach, můj chlapče, to je strach!
KIPLING, „Píseň malého lovce"
Zubaté obrysy Velkých mlžných hor se tyčily jako pohanské náhrobky pravěkých lovců, obří masa ošlehané skály, kterou jako by tu někdo naskládal během podivného neolitického rituálu. Strmé skály s ostrými hranami, tyčící se vysoko nad plání, kterou teď zahalovala oblaka mlhy.

Na svazích hor nerostla prakticky žádná vegetace, jedinou výjimku představoval mech a nízké zakrslé křoviny, které se rozlézaly po skále a končily vysílením sotva nějakých sto metrů od úpatí hory. Tam někde nahoře žili pterodoni, ale dnešní noci
jenom neslyšně klouzali mlhou nebo se tiše choulili ve svých hnízdech, kde drsnými šedými křídly chránili kožovitá veice svých potomků.
Plošina u úpatí hor měla v průměru sotva nějakých pár set metrů, byla pokryta nízkým řídkým porostem a na severním konci ji uzavírala takřka neprostupná zeď hustých ostružiníko-vých křovisek. Odumřelá skupina větších stromů na vzdálenějším jižním konci planiny představovala past pro drobné živočichy. Půda tady nikdy nebyla příliš bohatá na živiny a tyhle stromy — pokroucené, nedomrlé a se sukovitými kmeny — odumřely ještě dříve, než mohly dospět, neboť neměly dost síly. aby mohly vzdorovat prvnímu náporu všudypřítomných parazitů. Teď se na jejich rozpadlých zbytcích přizivovalo všudypřítomné trnité houští. U paty hory vyvěral ze skály pramen čerstvé vody a kolem něho rostlo několik odolných kožovitých rostlin. Jinak tu ale byl nedostatek mechu či lišejníků, které by dokázaly skálu rozrušit, takže převážná většina pláně byla holá.
Holá a opuštěná — až na dva muže a jedno k smrti vyděšené tele.
Cadmann Weyland ještě upravil a dotáhl pevný uzel na smyčce, kterou mělo zvíře kolem bílého krku a potom zatáhl za konec lana, aby zkontroloval pevnost ukotvení. Mohl být spokojen — druhý konec byl bezpečně zaseknut ve skále.
Tele mu olízlo ruku a potom se pokusilo mu vlhkým růžovým jazýčkem přejet po tváři. Cadmann se provinile odtáhl.
Tele sklopilo hlavu a smutně zabučelo.
"Mě to strašně mrzí, Jozue." Poškrábal ho za flekatým uchem. Oči telete se zaleskly žalostnou vděčností zaostalého dítěte, kterému dáte cucavý bonbón. Cadmann si připadal jako darebák.
Přitáhl si nepromokavou bundu těsněji k tělu a snažil se pohledem proniknout skrz mlhu. Ta byla znatelně hustší než před pouhými dvěma hodinami a zcela zakrývala světlo hvězd, nepropustila ani světlo měsíců.

Ve vzdálenosti nějakých třiceti metrů odtud, směrem k východnímu okraji planin}', byla napůl hotová skrýš, kterou s Ernstem budovali. Mohutný Němec pracoval tři hodiny bez oddechu, neúnavně zatloukal do tvrdé skály opěrné kůly krátkými mocnými údery kladiva. Odřezával celé trsy ostružmíkových keřů a tahal]e k základům úkrytu, kde je svazoval do snopů a dovedně je skládal dohromady tak. aby vytvářely stěny budoucího maskovaného úkrytu.
Když Cadmann Ernstovi pomáhal umístit jeden z posledních dílů na správné místo, projelo mu rukavicí několik ostrých tmu ostružiníku. "Jejda!"
Mohutný Němec se otočil a pobaveně se zašklebil. "Má to ostré trny. že jo? Vzal jsem s sebou spoustu náplastí."
"Sylvie prohlašuje, že jsou ty rostliny neškodné."' Zabručel a stáhnul si rukavici. Špička jednoho tmu se mu zasekla pod kůží tak. že ji nebylo možno vytáhnout bez pomoci pinzety. Na to teď není čas.
Tele znovu teskně zabučelo. Ernst se zatvářil soucitně. ..Chudák Jozue bojí. Budeme střílet, ty střílet dobře a rychle. Zabiješ vlka. Vezmeme tele zpátky domů."
"Takže až pořádně vyroste, uděláme z něj cheeseburger. Tomu tedy říkám útěcha." "Cadmanne?"
"Ale. to nic. Na Zemi bych tohle tele klidně nachystal jako návnadu pro horského lva. ani bych se nad tím nezamýšlel. Jenže tady — Bože. já nevím. Ať už nám stáda napadlo cokoliv, ve srovnání s tím mi tohle tele připadá jako blízký příbuzný. Prostě mi to najednou nepřipadá správné."
Cadmann zkušeným okem kontroloval jejich úkryt, stěnu zhotovenou z křovisek, která je chránila ze tří stran. Skeeter ukryli ve skalním výklenku za sebou, takže byl neviditelný seshora či ze stran. Tenhle úkryt sice není dokonalý, ale bude nám muset stačit.
Cadmann si na chvíli dřepl před drátěnou kvádrovou kon-
strukci topného tělíska, ve kterém šlehaly drobné plamínky. Noc byla o poznání chladnější, než očekával: teplo linoucí se od oline mu pomáhalo uvolnit napětí, které cítil v zádech a ramenou .
Povolil zámky u svého pouzdra na pušku a vyňal z něj svůj nejdrahocennější majetek.
Byla to poloautomatická rychlopalná puška typu Wehley. Její vysokorychlostní, tříštivé střely ráže .44 působily hydrostatickým šokem ohromující náraz. Svoji Webley sice důkladně zkontroloval už v táboře před odletem, ale přesto ji teď prohlédl ještě jednou. Cadmann se řídil jednoduchým pravidlem, které se mu během těch let mnohokrát vyplatilo. Když]e hon v plném proudu a zvíře se na tebe žene s vyceněnými tesáky, až drny létají, není vhodná chvíle uvolňovat zaseklý kohoutek spouště.
Upravil si infračervené brýle a nasadil si je, potom se na zkoušku podíval na Ernsta. Viděl mohutného Němce jako zářící oranžovou masu uprostřed modrého pole. Když se Ernst pohnul, ohřátý vzduch za ním nechával rozmazané světlejší stínování.
Cadmann tedy složil svou zbraň a zkontroloval ještě Ernstovu, zatímco jeho přítel uvazoval poslední dílec křoviska do pantů ze stočeného provazu a zkoušel jeho pohyblivost. Když byl konečně spokojen, upevnil jej do patřičného postavení.
Ernst skrčil nohy pod sebe a posadil se, jeho vyhublá tvář byla zcela nehybná.
"Takže už jsme dokonale připraveni," prohlásil náhle Cadmann. "Tumáš." Podal Ernstovi druhou pušku. V jeho tváři se v tom okamžiku cosi změnilo, jakmile se rukou dotkl pušky. Jako kdyby se rozjasnila nenápadným světlem. Jako kdyby dotek dřevěné pažby nebo chladného kovu hlavně zapojil v mozku nervová spojení, která zůstala nedotčena kryospánkem.
Svalová paměť. Dotekové vjemv pracují jinak než sluchové či zrakové. S rukama umí pořád práčova! skvěle. On si parna-

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

tuje. Ráchel určitě dokáže pro Ernsta vymyslet nějakou pracovní terapii, založenou na manuálních dovednostech...
Teplomet zhasl. Ernst opatrně opřel pušku o stěnu z větví a přetáhl si batoh dopředu na hruď. aby z něj mohl vytáhnout další zásobník rosolovitého paliva. Vsunul jej do klece a opět vesele vyšlehly namodralé plaménky. Zášleh ohně viděný nočními brýlemi byl až příliš jasný pro oči uvyklé na tmu. Ca-dmann rychle upravil úroveň zesílení zbytkového světla a znovu pohledem přejel plošinu. Tam toho ale bylo k vidění jen málo: jedině matné siluety skalnatého svahu a žhnoucí rudý obrys telete. To opuštěně zíralo směrem ke spleti keřů. potom se otočilo zpět, aby se mohlo roztěkaně napít z jezera. Tam se zastavilo, zapřelo nohy do země a zadívalo se do hlubiny. Potom slabě zasténalo.
Nezbývalo než jen čekat.
Cadmann si pro sebe spokojeně cosi mručel, až se nakonec mručení změnilo ve slova. Překvapilo ho. že si je ještě stále pamatuje:
/ Blas Gogerddan heb dy dad
Fy rnab erglywfy Hej j
Dos yn dy ol ifaes y gad
Ač ymladd gydag ef.
Dy fám wyffi a gwell ganfam
It golli 'th waedfel dwfr
Neu agor drws i gorffy dewr
Na derbyn bachgen llfwr...
Zpíval tichým, nepříliš melodickým hlasem. Jak se ovšem l dostával dál. povolovala ztuhlost jeho hlasivkových vazů a dařilo se mu posazovat tóny poněkud přesněji, než když míříte brokovnicí.
..Cadmanne. Co to zpíváš? Tyhle slova já neznám." l
odkaz heorotu 119
,Aha — ksakru. promiň, omlouvám se. Tahle píseň je ve staré velštmě. Ernste. Tu mě naučil můj dědeček, když]sem byl leště skvrně. Asi jsem ji nikdy tak docela nezapomněl. Zapsal ji chlapík iménem Geiriog a dědovi se moc líbila."
Cadmann přivřel oči a pobaveně se zašklebil. „No jistě. 'Krev a čest. Čade. právě o tom |e život. To dělá pravého chlapa'..." Ernst tiše přitakal a Cadmann si se zahanbením uvědomil, že přemýšlí o tom, jestli mu tenhle velký' Němec vůbec může rozumět. "Ta píseň se jmenuje 'I Blas Gogerddan'. nebo taky "Gogerdanská síň'."
Zvrátil se dozadu, aby se mohl opřít o stočenou přikrývku, a zavřel oči. "Děj se odehrává b.čhem velké bitvy, kdy se jeden z bojovníků pokusí utéct a chce se schovat za máminou sukní. Nedá se říct, že by to byla příznivkyně míru. Můj asi nejlepší překlad písně zní asi takhle:
Synu, sám do síně slávy chceš jít? Tedy vyslyš svojí matky přání. Hleď na bojiště se rychle vrátit, kde otec tvou vlast hrdě brání. Raději ať krev tvá zemi skropí či tělo posekáno těžce, než abys v nebezpečí hlavu sklopil a vlastní tě měli za zbabělce.
Jen běž se do síně podívat na tváře předků svých, žár nenávisti planout zříš v očích každého z nich. Nechci já syna co v sázku dá čest předků a rodu dobré jméno. "Matičko drahá, " on povídá a políbí ji na rozloučenou.

Zpět k domovským dveřím vrátil se, však mezi živými už není. Matka lká: "Ach synu, synu můj, zdali dáš mi odpuštění? " Tu v odpověď jí kolem zní: "Dokud ve Walesu bude vláhy, pak lepší bude smrt hrdinská, než život bez odvahy. "
Když dokončil překlad, nastalo naprosté ticho a nějakou dobu Cadmannovi trvalo, než si uvědomil, jak hluboce se do téhle magické písně ponořil. Její slova mu stále zněla v hlavě, nyní nesena drsným a necvičeným hlasem jeho milého dědečka.
To dělá pravého chlapa...
"Líbí se ti to?" zeptal se takřka stydlivě.
"Líbí. Čade. Ta píseň mě líbí. Tu Ernsta nauč. Brzy."
Skrze jeho pocit zahanbení probublával k povrchu ničím nezkalený blažený úsměv a Cadmann si uvědomil, že se právě cítí mnohem lépe než během uplynulých stodvaceti let svého života. To minimálně. "Abych řekl pravdu, vždycky mě tak trochu trápila jedna otázka, která se váže k té písni." Odmlčel se a]eho myšlenky narušovalo jenom občasné slabé sténání uvázaného telete, které jakoby je obviňovalo za svou mizérii. "Kolik takových písniček zpívají jenom pro pobavení a kolik z nich je míněno jako návod pro správné chování? Chci říct — dědeček by mi nikdy neřekl, že by raději měl mrtvého vnuka než žijícího zbabělce, ale poselství téhle písně bylo docela jasné." V rozrušení zavrtěl hlavou. Někde hluboko uvnitř jeho mysli panovalo napětí, ale dosud se neprovrtalo k povrchu. "To bylo nad slunce jasnější. A nejhorší na tom všem je, že já vlastně vůbec nevím, co si mám o tom myslet."
Na chvíli se zadumaně zahleděl do teplometu. Byla to jenom slabá náhražka táborového ohně a pocítil nespokojenost. Sevřel ruku v pěst a ve slabém světle ohýnku si ji pozorně pro-
odkaz heorotu 121
hlížel. Jeho kůže byla stále stejně tuhá a ošlehaná rozmary počasí, jako byla kdysi, když mu bylo sotva nějakých třicet. Přes tvář mu přelétl slabý úsměv: A teď velký potlesk pro nejstarší a nejsilnější prsty na celém Avalonu.
Nevědomky se zalíbením sevřel pažbu své pušky, laskavěji poplácal a nehet palce zaryl do zdobeného dřeva. Náhle mu se znepokojivou jasností došlo, že Mary Ann se vlastně nikdy nedotýkal s takovou něhou a láskou. Zakaboml se.
..Možná přece jen vím, co si o tom myslím. Někdy se prostě musíš spokojit s tím, čím jsi."
Ernst napřáhl svou mohutnou ruku a přátelsky sevřel Cadmannovi rameno.
A tak společně čekali.

Vztahy.
Panuje určitý' blízký vztah mezi lovci, mezi lovcem a jeho kořistí, mezi lovcem a jeho tělem, jeho strázněmi a bolestmi a strachem. Mezi lovcem a samotným časem.
Tenhle složit)' komplex menších mezivztahů se vzájemně prolíná a v každém případě se liší, liší se dokonce každým okamžikem i v průběhu jediného lovu.
Ale ať už jsou ve liře jakékoliv proměnné, je tu vždycky jedna věc. která zůstává neměnná:
Vždycky nakonec nastává okamžik, kdy plynoucí čas jakoby ztratil veškerý' význam, ve kterém se všechny strázně a bolesti a oba^vy rozpouštějí a stávají se nepodstatnými. Tehdy se přátelství i protivenství, váhání i nedočkavost taví dohromady v jediný celek, aby z nich vzešel jediný okamžik čistého pocitu, jasného záměru, kdy se pozorované i pozorovatel stávají jedním. V takovém okamžiku lato směsice uvědomění a zaujatosti připomíná přesycený roztok: jediný záchvěv', změna teploty o jediný stupínek spouští nevratný proces změny, náhlou a šokující krystalizaci možností.
Cadmann i Ernst, kteří svírali na klíně svoje zbraně a ostrá-

žitě vyhlíželi ven do temnoty, se právě teď nacházeli v tomto stavu. Neznámé zvuky noci. neustálé přecházení telete.]eho občasné zabučení, to všechno se vpíjelo do jediného prožitku, jedinečné zkušenosti.
Čekání bez chtění. Připravenost bez naděje. Prázdné nádoby, jemná rovnováha čeka]ící na první spouštěcí podnět.
Tele Jozue postupně napínalo své poutači lano a chtělo se dostat k severnímu výběžku planiny. Upřeně zíralo |ižním směrem do temnoty, s doširoka rozevřenýma lesknoucíma se očima, a všechny zvuky jako by se mu v krku zadrhávaly jako drn přemrzlé trávy. Tak moc Cadmannovi připomínalo jelena, který je zcela hypnotizován reflektory blížícího se džípu.
Na jediný okamžik jako by celá plošina ztichla a zcela ustrnula.
Vzápětí se tele pokusilo utrhnout. Dále napínalo lano. až byl nylonový provaz napnutý jako struna: vibroval a doslova hrál proti svému ukotvení ve skále.
"Nic nevidím..." šeptal bezmocně Cadmann. "Kde sakra — "
Ernst mu drknul do lokte a ukázal směrem na jih. Cadman-novy noční brýle téměř nehlučně zabzučely, jak se zaostřovaly na příslušnou vzdálenost. Postupně se objekt jeho zá]mu dostal do středu zorného pole: slabá oranžová mlhovina za shlukem odumřelých stromů, porostlých pokroucenými keři.
Postupně se matná skvrna přeměňovala v tvar s jasnějšími obrysy: protáhlý tvar, zadní část přilepená k zemi. přední část trupu byla více vzpřímená. "Varan komodský," začal Cadmann klidně diktovat do titěrného diktafonu, který' měl uložený v kapse. "Vypadá to jako komodský drak, ale má to silnější ocas. Hlava je oblejší. Může chodit po dvou. ale příliš toho nevyužívá. Používá kratší přední končetiny k tomu, aby se snáze dostal skrz kfoviny.
Ježíši Kriste. Ten bastard musí vážit přinejmenším dvě stě kilo, klidně i víc.'"
Tele zoufale napínalo všechny síly proti lanu, až se začínalo
samo dusit. Nateklý jazyk už mu začínal trčet z huby a byl na ně skutečně smutný pohled. Nohy mělo zapřené a tuhé jako ocelové trubky, bílé oči byly podlité krví a tele je poulilo z modrajícího obličeje.
Ta věc se nakonec vynořila na jižní straně planiny. Namířila si to směrem k nírn. směrem k třesoucímu se teleti. Pohybovala se pomalu a sebejistě, na okamžik se zastavila, aby mohla zkontrolovat planinu, dokonce se podívala přímo na jejich úkryt.
"Ona ví. že jsme tady," diktoval Cadmann dál. "Ví to a nevěnuje tomu vůbec žádnou pozornost. Bože, vypadá to, jako kdyby se na nás dokonce usmívala/' Teď jste na řadě vy, myslí si. No, možná ne.
"Je dobře tepelně izolovaná. Nevydává do okolí mnoho tepla. Je proto obtížné takhle ve tmě určit detaily." Cadmann zaklel a přidal si na zaměřovači brýlí ještě další zvětšení. Nestvůra se znovu klidně zarazila, aby se mohla podívat na úkryt, potom se wdala dál směrem k teleti. Jeho žhnoucí infračervený obraz připomínal bludičku klouzající po pláni.
Cadmann se ušklíbl. Máme tě. Nevím sice, co jsi zač, ale jsem si zatraceně jistý, že na to už brzy přijdeme. "Nestřílej dokud nezačnu já," zašeptal příteli.
"Jasně, plukovníku."
Ze by si Ernst vzpomínal? Teď není vhodná doba přemýšlet nad takovými věcmi. Počkáme. Tak pojď, holka, jen pojď, vylez l toho kraje, ukaž se nám na plošině. Nevím, jak jsi stavěná, ale deset dávek z tohohle by tě mělo spolehliví dorazit.
"Paraziti." zašeptal najednou Ernst. "Být opatrní. A možná to má mladé — "
"Správná úvaha." Paraziti. Jako mouchy slétající se na umírajícího zajíce. Mohou být nebezpeční, až tuhle bestii zabijeme. On si na to vzpomíná. Že by adrenalin? Nestvůra se blížila. Tak pojď, pojď...
Nestvůra se mezitím k teleti přibli/ila na nějakých patnáct metrů. Pomalu se blížila čím dál víc. vždycky se po chvilce za-

stavila a rozhlížela se. "Myslím, že vidí v infračerveném pásmu." poznamenal Cadmann na pásek. "Pravděpodobně nás dokonce vidí lépe. než my vidíme ji."
Tele už docela znatelně krvácelo z krku, jak se mu do něj stále více zařezávalo nylonové lanko, ale adrenalin ho nutil neustávat v zoufalém pokusu o uvolnění. Teď už zbývá jen okamžik...
Ta věc se pohybovala jako krokodýl bez kostry. Každý krok, ačkoliv byl zjevně neohrabaný, jakoby zpětně rozechvíval celé její tělo |ako rytmus, který probíhá končetinami stonožky. Bylo doslova hypnotizující tenhle pohyb sledovat a teď, když už nestvůru viděl mnohem lépe. viděl a doslova cítil živočišnou zvířecí sílu téhle obludy. "Je chytrá. Možná dokonce tak chytrá jako delfín. Dejte jí dostatek času a možná by se u ní vyvinula inteligence." V jediném prchavém

okamžiku dokonce pocítil jakýsi smutek.
Potom náhle lanko prasklo a Jozue byl rázem volný, takže tryskem pelášil pryč. Nestvůra okamžitě vyrazila za ním.
Ernst vypálil jako první. Cadmann pušku nechal mírně sklouznout, aby sledovala pohyb nestvůry', a potom vypálil první dávku. Když ovšem zmáčkl spoušť, vyrazila znovu. Cad-mannova střela šla daleko mimo cíl. "Bože. ta se pohybuje rychle." Cadmann vykřikl. Ernst znovu vystřelil. Tělo nestvůry bylo zasaženo první ranou a najednou jako by se dalo do pohybu. Otočilo se na místě a doslova se řítilo směrem k úkrytu, neskutečnou rychlostí zdolávalo krátký zbývá)ící úsek kamenité pláně.
Šok následoval za šokem. Infračervené zorné pole najednou doslova vzplálo, jako kdyby ve vnitřnostech té obludy vybuchla termitová puma. Automatický zaměřovači systém nedokázal dostatečně rychle upravovat vzdálenost, jak se k nim obluda hnala. Její obraz se nedal zaostřit, ale zůstával stále v zorném poli, dokud neviděl jenom žhnoucí obrazovku.
Ernst vystřelil ještě třikrát. Nebylo vůbec možné odhadnout, jestli jeho střely

obludu zasáhly. Ta zaječela, ať už bolestí nebo vzdorem či vyzývavě, nebo možná to všechno najednou, a zasyčela jako parní stroj. Najednou byla u nich.
Ernst vyskočil na nohy. Strhl si brýle z čela a pálil teď naslepo do temné noci. Drak udeřil do stěny ze svázaných křovisek. Větve se lámaly, tříštily a jejich kusy létaly vzduchem. Když do stěny obluda vrazila z boku, vlétl dovnitř mrak trnů a úlomků kůry. Obluda mávla ocasem a celý jeden díl stěny se rozlomil, načež se zřítil na Cadmanna. Ten upadl. Trny se mu zabodávaly do nohou i rukou, drásaly mu obličej. Letící odlo-mená větev jej udeřila z levé strany do hlavy a strhla mu brýle nakřivo. Cadmann se pokusil vstát, ale jedno koleno prostě odmítalo přesně vyplnit jeho pokyny. Z levé paže mu visela pichlavá větev. Musel upustit pažbu pušky, aby ji dokázal odstranit. Z paže mu začala téci krev.
Od prvního výstřelu uplynulo sotva necelých pět vteřin.
Obluda znovu zaječela. Vzduchem se mihly další větve a úlomky, když znovu udeřila svým mohutným ocasem.
Cadmann si strhl nyní už zbytečné brýle. Oči se mu zalévaly krví a tak téměř naslepo hmatal po odhozené pušce.
Všechno jako by se dělo naráz. Napravo od něj Ernst divoce střílel na cosi, co se probourávalo skrz sestavenou stěnu tak snadno, jako kdyby tam vlastně žádná překážka nebyla. Nylonová lanka praskala jako tkaničky. Další trnité větve létaly vzduchem jako smrtící projektily.
Cadmannova levá paže nechtěla vůbec poslouchat. Krev se mu řinula z dlaně a zvednout pušku pro něj představovalo strašnou bolest.
Ernst stihl ještě jednou vystřelit. Obluda zařvala, ale Cadmann nedokázal rozeznat, jestli to je v agónii nebo vzteky.
Připadalo mu, že trvá celou věčnost, než se mu podařilo zbraň otočit správným směrem, jenže to už mu stál v cestě Ernst. Z natržené kůže na hlavě se mu do očí řinula stále nová krev.
"Uskoč stranou!" zahulákal Cadmann. "Uhni!"

Všechno jako by se pohybovalo zpomaleně — všechno až na obludu. Její rychlost byla neuvěřitelná a Cadmannova mysl, v marné snaze zachytit rytmus té příšery, zpomalila okolní realitu tak, že už mu připadalo, jako kdyby najednou plaval v jakémsi průhledném sirupu událostí. Jeho myšlenky se ploužily hlavou, jako když si přehráváte záznam desetinovou rychlostí. Příliš mnoho vjemů v každé vteřině, příliš mnoho pocitů, příliš mnoho překvapení. Příliš mnoho všeho najednou, až se nakonec jeho nervový systém zahltil a nevnímal nic jiného než šok, který zastíral vše ostatní.
Obluda už jejich přístřešek mezitím rozbila na kusy. Její mohutný ocas s sebou neustále mrskal sem a tam. Pokaždé, když zasáhl cíl, létaly všude kolem drny a kusy větví s ostrými trny. Ona všechno ví, pomyslel si Cadmann. Bože můj, ví to! Poslední překážka stojící mezi nimi a smrtící výzvou se zhroutila.
Svět byl zahalen do rudého oparu. Navíc tu panovala strašná tma. Levé oko měl zcela zalepené zaschlou krví, takže nebylo k ničemu, a pravé na tom nebylo o mnoho lépe.
Od okamžiku prvního výstřelu uplynulo přesně osm vteřin a z jejich trnitého úkrytu zbývala jenom hromada naštípaných třísek. Rychleji než kdy viděl běžet geparda, než dokáže zaútočit kobra, najednou se v zejícím otvoru objevila obluda, z níž ovšem viděl jenom ohromnou černou tlamu a lesknoucí se bílé zuby. Ernst zaječel.
Byl to hrůzostrašný zvuk o němž Cadmann bezpečně věděl, že jej nikdy nezapomene, ani nemůže zapomenout — veškerá naděje statečného muže rázem vyprchala v jediném okamžiku ochromující agónie.
Obluda vstrčila hlavu dovnitř rozšklebenou dírou. Její čelisti se divoce zaryly Ernstovi do stehna, vystříkla tepenná krev. Ernst se zapotácel a zachvěl. Rozhodil rukama jako nějaký hadrový panák. Potom však nestvůru udeřil do hlavy pažbou pušky a vzápětí ještě mohutnou sevřenou pěstí, která ovšem způsobila asi takovou spoušť, jako sněhová vločka na ocelové kovadlině.
Čelisti znovu zaklaply a zasekly se ještě hloube)!. Jekot zněl ještě výš. jenže potom se zachvěl a začal odumírat. Obluda se stáhla otvorem zpátky ven a vytáhla Ernsta s sebou.
Cadmann |enom vnímal.]ak to užasle sleduje, a vzdálenost od myšlenky k činu se rychlostí světla protahovala, až si nakonec připadal jako člověk, který se řítí do propastné studny, zatímco obloha a slunce a rozum se nad ním děsivě vzdalují. S každou setinou vteřiny se jeho bezmoc prohlubovala. Jenom díky mimořádné vůli se mu podařilo prolomit kritický okamžik a překonat ochromení, takže se přinutil]ednat.
Venku ovšem pokračoval smrtelný zápas, Ernst se stále ještě zmítal a hulákal, zatímco ta nestvůra po něm lezla a dívala se mu do očí. Tlapama se zapřela o jeho ramena a strašlivou hlavu měla tak blízko, jako kdyby se chystala ho políbit. Ernstova vlastní krev jí kapala z tlamy a stékala mu na tvář.
Ernst se otočil ke Cadmannovi a ve tváři měl výraz přesahující bolest či děs. vlastně jenom prosebné ticho, které přehlušilo jediné slovo: "Prosím..."

Cadmann si pevně zapřel pušku do ramene a vypálil: po nestvůře, po Ernstovi, do noci. Veškerá logika se vytrácela a jeho tělem zmítal děs. jako když mezi póly baterie probíhají elektrické výboje.
V příštím okamžiku Ernst doslova explodoval.
To ty palivové zásobníky!
Obě propletená těla rázem pohltil jasně žhnoucí plamenný jazyk, až si Cadmann musel zakrýt oči.
Nestvůra zuřivě zasténala bolestí, když ohnivá koule z rosolovitého paliva zachvátila její vlhkou kůži. která pokrývala celé to mohutné obo|živelné tělo. Uskočila. za]ečela a otočila se na útěk.
Cadmannovi připadalo, jako kdyby se ze svahu řítil meteor nebo raketová střela: zůstala jediná ohnivá čára končící až v jezeře. Doslova přeletěla po povrchu jezemí hladiny a takřka uprostřed najednou zmizela pod vodou. Její předsmrtný řev rá-

zem ustal. Plamen byl v mžiku uhašen. Z jezera se zvedl oblak páry a kouřilo se z něj jako z vařící polévky. Několik okamžiků b}'ly ještě v neuvěřitelné vzdálenosti patrné stopy prchající nestvůry, až nakonec také zmizely.
Cadmann se nohou zapřel o roztříštěnou přední stěnu jejich úkrytu. Celý jeden dílec se rázem zhroutil k zemi. Puška mu vyklouzla z rukou.
Strhl ze sebe bundu a zaěal zuřivě mlátit do Ernstova planoucího těla. z kterého se mohutně kouřilo. Těžká nylonová látka se doslova tavila a páltla mu ruce. ale on nepřestával a zcela ignoroval bolest, která vzrůstala. Dál mechanicky tloukl do ohořelého těla, dokud neuhasil i poslední skomírající plamenné jazyky.
Ernstovo tělo bylo ohořelé na uhel, polámané a ohlodané, sotva by někdo nezasvěcený vůbec dokázal rozpoznat, že to někdy byl člověk.
Cadmann poklekl vedle něj a snažil se zhluboka dýchat, aby ovládl šok. Celou levou polovinu těla cítil jako živé maso.
Ernst zíral na něj, jakoby skrze něj. Cadmann napřáhl ruku a chvějícími se prsty mu chtěl oči zavřít, ale nebožák neměl žádná víčka. Jenom sežehnuté, škvařící se a prskající zčernalé maso. čemé jako kůže nějakého Afričana. Maso černé jako uhel, jenom skrz několik prasklin prosvítala růžová dřeň.
Cadmann se odvrátil stranou a najednou naplno pocítil strašlivou nevolnost.
Kapitola 8
Grendelova paže
Zdráv buď lovce, jak dopadl lov?
Bratře, byl dlouhý, noc chladná jak kov.
Cožpak ta kořist, již lovit jsi šel?
Bratře, ta prchla snad do pekel.
Kde je tvá síla, pýchy pán?
Bratře, ta prchá mi z mnohých ran.
Kam spěcháš, že jsi tak unaven?
Bratře, jdu domů — však zemřít jen.
KIPLING, "Tygr, tygr"
..Skeeter tři, tady základna, slyšíš mě?" Zack poslouchal ale odpovědí mu bylo jenom praskání statické elektřiny v atmosféře, a tak tiše zaklel.
Sylvie Faulknerová stála těsně za ním a rukama si opatrně svírala břicho. Stres několika posledních hodin ji docela vyždímal, nohy se jí klepaly, břicho jí připadalo objemné a křehké.

odkaz heorotu l s i
Vlastně celá Kolonie byla na nohou a všem vládla částečně organizovaná panika. Dnes v noci se patrně nikdo moc nevyspí a k ránu nejspíš bude zapotřebí velkých dávek stimulancií a lé- i ku na úpravu nálady.
Zack se zatím držel docela dobře, ale na očích mu bylo poznat, jak je vyděšený.
Sylviino tělo doslova žadonilo o nějaké temné a teplé mís- ' tečko, kde by se mohla svinout do klubíčka a klidně usnout, prostě tuhle odpornou noční můru zaspat. Ale přesto to udělala: dokázala si udržet kontrolu nad vlastním tělem a emocemi, když prohlížela tělo nebohé Ahcie a určovala zaschlé skvrny krve, která byla rozmáznutá v prázdné a polámané postýlce. ,
Zrušení záchranné výpravy celou situaci jenom zhoršilo. Příliš mnoho mužů v Kolonii už mělo rodiny, manželky a děti. > které teď samozřejmě nechtěli opustit. Zdálo se. že nemá žádný smysl vyrážet ven do neproniknutelné mlhy a pokoušet se hledat něco. co vlastně nikdo najít nechtěl.
Namysli jí znovu vytanul \yzably a ztrápený obličej nebo- < hého Gregory Cliftona. Jeho hlas. kterým zoufale žadonil o pomoc. Prosím... potřebuji vaši pomoc. Pomozte mi najít, mou \ holčičku. Prosím... Já... Slova nakonec odumřela, když konečně nad jeho tělem převzala vládu sedativa. ;,
"Skeeter tři, tady základna. Slyšíš nás? Už tě můžeme sledovat na radaru. Tak se rychle vrať, Cadmanne." Zack si nervózně přejížděl rukama po kalhotách. Hlas se mu trochu chvěl a už docela chraptěl. "Je tam s tebou Ernst? Máte naše tele?"' l Opět se odmlčel.
Sylvie sevřela pevně ruce a nesoustředěně se na ně dolů dívala. "Možná mají poškozený přijímač."
"To doufám," prohlásil Zack zkroušeně. "Bože, doufám, že) je to tak. Nerad bych ráno vedl výpravu, která by ho musela jít hledat. Vlastně je. Jak se ksakru mohlo něco takového stát?"
Dveře se se zakvílením otevřely a dovnitř zavanul mrazivý vzduch zvenčí, když Terry vstoupil do spojovací místnosti. Ru-)
ce měl zaháknuté za okraj svojí nepromokavé bundy. "Greg už je mimo," prohlásil ostře. "Nedá se to nazvat přímo

spánkem, ale určitě je to zlepšení. Neradi bychom, aby byl vzhůru, až se vrátí Weyland." Na chvilku se odmlčel a zamyslel se. "Vrací se přece, nebo snad ne?"
Sylvie ho zpražila pohledem.
"No dobrá, dobrá — nemám v úmyslu tady pořádat lynčování. Nikdo přece netvrdí, že je Weyland vrah malých dětí. Prostě se chci jenom dozvědět pravdu. Teď totiž vůbec nevím, co si mám o tom všem myslet."
Venku se pořád ještě válela mlha a vytvářela neproniknutelnou clonu. Za nějaké dvě hodiny už by měl konečně vyjít Tau Četl a snad většinu té mlhy rozpustit. Do té doby bude ovšem mlha znemožňovat rozhled, utlumovat zvuky a zhoršovat jejich pocit zoufalství.
Zack si promnul oči. "Ten blbec. Musel prostě vyrazit ven a 'vyřídit to sám."
"Je to blbec, to rozhodně," přitakal Terry. Potom ale zhluboka vydechnul a dodal: "Jenže, sakra, tentokrát doufám, že je alespoň úspěšný blbec. Bože, chudák Alicie."
S)'lvie se natáhla ke svému manželovi, pevně mu sevřela ruce a přitáhla si ho blíže k sobě. Dvě úmrtí. Dva mrtví v populaci, která čítá dvěstě lidí.
Celé jedno procento jejich mikrokosmu zemřelo během jediného úderu, bez jakéhokoliv vysvětlení, bez otázek. Možná předcházela řada varovných signálů, které ovšem oni]ako lidé vysoce racionální odmítali brát na vědomí.
Všichni kromě...
"Cadmanne. Slyšíš mě?" Zack trochu upravil citlivost mikrofonu. "Vrať se, prosím."
Venku zavládlo hromadné vzrušení, ozvalo se několik výkřiků a skrz mlhu se jí podařilo zaslechnout hučení rotoru Skeeteru, jak rozráží vzduch.
"Díky Bohu," vydechl s úlevou Zack. "Weyland."
_L
132 NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heokotu 133
Sylvie se zapřela o Terryho a opatrně se vysoukala ze svého křesla. "Ráda bych se šla podívat ven." prohlásila. Očekávala, že Tem' s tím nebude souhlasit, ale on jenom souhlasně přikývl. "Půjdeme," řekl. "Podle mě by u toho meh být všichni/'
Přistávací plocha byla přímo za spojovací cha)dou. Vlastně to byl vyasfaltovaný čtverec se zaměřovacím křížem nakresleným bílou barvou a po obvodu byl zasazen prstenec přistávacích naváděcích světlometů.
Světla se teď bíle rozlévala po břiše Skeeteru. .jejich paprsky1 mířily vzhůru na hmyzí siluetu drobného vrtulníku, který se nad nimi vznášel, jako kdyby seděl na polštáři z mlhy. Nákladová plošinka byla prázdná. Stříbrné břicho se mírně pohupovalo, protože se trochu kýval hlavní nosný rotor. Skeeter vypadal jako loď duchů vznášející se na vzduchovém polštáři.
Rick Erin a Omar Isfahan se pokoušeli máváním navádět Cadmanna na přistání. Mávali ručními lampami a s obavami křičeli do obdélníkových spojovacích portů, které měli připnuté k límcům.
Z nejbližšího ampliónu slyšela Žáčkův hlas, v němž byla znát stoupající nervozita a napětí, protože Skeeter stále neodpovídal na jejich výzvy.
V tuhle chvíli už byla většina obyvatel venku — celý les vyděšených a ustaraných obličejů, zachmuřených nevyřčenými a nezodpovězenými otázkami.
"Cadmanne — slyšíš mě? Spusť se dolů. Spusť se a přistán, Cadmanne. Stejně už nejspíš držíš ve vzduchu jenom díky výparům... No tak, Čade. Prostě s tebou chceme mluvit. Měli jsme tady dole dost potíží a ty nám je možná můžeš pomoct vyjasnit. Tak už. přistán, Čade..."
Potom následovala nekonečně dlouhá odmlka, ale nakonec Sylvie přece jen uslyšela Cadmannův hlas. Slabý, provinilý hlas.
"Je mi to líto," řekl. Skeeter se slabě zakolébal, iako kdyby Cadmannovi dělalo potíže zároveň mluvit a držet řízení. "Já jsem
nechtěl, uby se to takhle zvrtlo. Musíte to pochopit. Nemohl jsem vůbec tušit, jak rychlá ta potvora je. Prostě j — jsem to vů — vůbec nemohl tušit."
Terry zkoumavě přimhouřil oči. davem se neslo slabé mumlání. "Co se mu to ksakru přihodilo?"
Sylvii běžely hlavou milióny možností, každá další byla snad ještě horší než ta předešlá. Raději zůstala potichu, protože měla obavy, že by mohla říci něco. co by situaci jenom zhoršilo. Jak. to ovšem nevěděla.
"Tak už přistán. Čade. Promluvíme si o tom v klidu."
"Tak já...)á jdu na přistání." Skeeter se snášel dolů, otáčel se kolem hlavní osy kokpitu a klesal jako velké modré peříčko.
Nejprve se ve Skeeteru vůbec nic nepohnulo, bylo vidět pouze temnou nehybnou siluetu na místě pilota. Potom se dveře konečně otevřely a Cadmann doslova vypadl ven.
Sylvii rázem vstaly vlasy hrůzou na hlavě. Byl popálený, poškrábaný a zalitý- krví. Tvář měl bílou jako křída a pohyboval se, jako kdyby se měl v příštím okamžiku bezvládně zhroutit.
Carlos k němu okamžitě přispěchal a pokusil se mu pomoct, ale Cadmann ho mávnutím ruky odehnal a opřel se o svou milovanou pušku Webley jako o berli, aby dokázal znovu vstát.
"Ne," vyrazil ze sebe. "Jdi... pro Ernsta. Teď už mi musíte věřit."
Dveře na opačné straně Skeeteru už mezitím někdo otevřel. Někdo zalapal po dechu, |iný zaklel. Několik kolonistů ustoupilo stranou a snažili se nadechnout čerstvého vzduchu. Také Sylvii vzápětí udeřil do nosu zápach spáleného masa a znovu se jí zvedal žaludek.
"Tohle bych si mohl vzít, ne." pronesl Z.ack a snažil se, aby to znělo klidně a nenucené. Potom natáhl ruku po pušce.

Cadmann rychle puškou ucukl stranou a zakřičel: "To tedy ne! Tu si nenechám od nikoho vzít."' Držel ji přitisknutou k hrudi tak pevně, že mu zbělely klouby na nice. "Bojíte se, že ano1.' No, však už je taky nejvyšší čas! Možná, že některým

z vás se podaří zůstat naživu."' Poplácal pažbu. "Každý, kdo má jen trochu zdravého rozumu, si triky jednu žních pořídí." Potom se Cadmann hořce zasmál. "Vlastně si nejsem vůbec jistý. } lestli to dokážeme zastavit."
\
Zezadu se ho dotkla další ruka a Cadmann okamžitě vyletěl, pažbu napřaženou k těžkému úderu.
"Koukej— " '.
Mary Ann s hrůzou sledovala, jak se pažba zastavila sotva pár centimetrů od její hrudi. ..Cadmanne...?"
Sežehnutou rukou si otřel zpocené čelo. Natáhla k němu ruku a když ji on sám nestiskl. popadla ho a zcela ignorovala jeho ' slabý pokus ji od sebe odstrčit.
..Cadmanne, prosím... dej mi tu pušku/'
"Ne." i
Ze sedadla pro cestujícího už opatrně odepjali uboze vy- ' padající balík. Jean Pattersonová se odvrátila a předklonila se, aby mohla zvracet. Hendrick se snažil ji uklidnit, ale nijak to nepomohlo a ještě mu pozvracela kalhoty.
Cadmann udělal sotva pár kroků a zapotácel se, ale dokázal ještě udržet rovnováhu. Tentokrát se už sám opřel o Mary Ann. ! Poklesla pod jeho vahou, ale potom zapřela své silné nohy běžkyně a zvládla ho podpírat, dokud se neopřel o stěnu ošetřovny. "Byla to... byla to ta obluda. Je ohromná. Větší než varan. A ďábelsky rychlá, jako závodní motorka. Jenže lip točí."
Sylvie se sklonila, aby se podívala na zbytky těla. Terry stál hned za ní, nahlížel jí přes rameno a znechuceně zasyčel.
"Va- J ran, Weylande?" prohlásil nevěřícně. "Do hajzlu. Stejně to určitě byl opravdu varan."
Ještě nikdy neviděla lidské tělo takhle strašně zřízené.
Cadmannovy oči se setkaly s jejími a byla v nich zcela jas- ! na prosba. Prosím. Ty mi už snad věříš, ne? Nebo snad ne?
"Jsi zraněný. Určitější ztratil hodně krve." zašeptala. "Musíme ti ošetřit ty popáleniny."
..Ještě ně. Nebudete mi dávat žádná sedativa, dokud mi neu- f
věříte." Slabě mávl svou popelenou rukou. "Jděte tam. Na podlaze Skeeteru je balíček z plachtoviny. Tam najdete kus té zpro-padené věci. Jestliže nevěříte mně, tak tomu už byste věřit mohli." Znovu na ně mávl. "Jen běžte — přineste to. Odneste to do laboratoře a pro Boha vás prosím, prozkoumejte to."
Dva technici z laboratoře skutečně vynesli balíček z vrtulníku. Byl to nevzhledně vyhlížej ící chuchvalec, neobratně zabalený, a vážil tak asi dvě kila. Sylvie neměla chuť jej teď otevírat.
"Tak dobře. Čade," prohlásila. "Půjdeme dovnitř a podíváme se na to — ale ty půjdeš s námi a posadíš se tam. Nemůžeme si dovolit o tebe při]ít."
Zack si pozorně prohlížel Cadmannovy oči a zamyšleně si okusoval koutek úst i kus kníru. Carlos si prorazil cestu mezi lidmi, aby se mohl postavit vedle Sylvie.
"Carlosi," přivítal ho Cadmann tiše a pokusil se trochu usmát. Pohnul ústy jenom trošku, jako kdyby měl rty namrzlé. .Amigo. " Na Carlosovč tváři se mísila nevčřícnost se zmatkem a jeho tmavé oči neustále upřeně sledovaly Cadmannovu podivnou berli. "Měli |sme tady dost potíže."
Cadmann jenom s námahou udržoval oči dostatečně otevřené, vička mu připadala neskutečně těžká. "Jasně. Zkus mi říct něco, o čem bych nevěděl."
Po těch slovech se několik kolonistů sotva znatelně pohnulo blíže směrem k němu a napětí bylo tak znatelné, že jej Sylvie takřka cítila a zanechalo to pachuť v jejích ústech. Tady se schylovalo k nějaké ošklivé hádce.
Rozhodla se srážce zabránit za každou cenu a tak si významně odkašlala. "Raději tohle hned odnesu do laboratoře. Byla bych ráda, kdybys šel se mnou ty, Zack, Terry, Mary Ann a Carlos. Vy ostatní kromě personálu laboratoře raději počkejte tady. anebo ještě lépe jděte spát. Dneska v noci toho stejně víc udělat nemůžeme a zítra ráno budeme potřebovat odpočaté mozkv a jasné uvažování."

Bez dalších slov se otočila a vstoupila do laboratoře. Neohlížela se. raději to ani nezkoušela, protože nechtěla, aby Cadmann spatřil zmatek, který pociťuje. Ať už se ale stalo cokoliv a nehledě na to. na co ještě přijde, rozhodně mu musí sebrat tu pušku.'
Když mu Carlos a Mary Ann pomáhali do dveří, něco si pro sebe mumlal. ..Rozhodně. Odpadlo to z ní. když vybuchly zásobníky v Ernstově batohu. Nějaká střepina musela..." Malátně zavrtěl hlavou. Byl unavený, ale z hrdla se mu vydral hysterický smích. "Dostala pořádnou nakládačku, to teda jo. ale škoda, že jsem jí nemohl ustřelit tu odpornou palici — "
"Čade — "
„ Drž se zpátky. " Pořád ještě bylo slyšet, jak je nabroušený.
"Cadmanne," oslovil ho tiše Zack a sledoval ho očima, kterým nic neuniklo, .Alicie je mrtvá. Její holčička zmizela."
Cadmann na to nejprve neřekl nic, jenom ztěžka polknul. .Jak... to snad ne... kdy?"
"Hned potom, co jsi zmizel. Něco se dostalo přes všechny naše překážky. Prorazilo to dovnitř oknem. Potřebujeme teď tvou pomoc. Ale nejdřív tě musím požádat, abys už konečně odložil tu pušku."
Sylvie se ze všech sil snažila, aby veškerou pozornost soustředila na stůl před sebou. Cítila, jak na ni jde strašlivá

bolest hlavy a znemožňuje]í soustředit se právě teď. když by to bylo nejvíc zapotřebí. Pro Cadmanna teď mohla udělat jediné, led)' dokázat pravdivost jeho tvrzení. Pravdivost, nebo —
Tuhle myšlenku zarazila hned v zárodku, než měla příležitost se usadit v]e]í mysli. On přece říká pravdu. Prostě není jiná možnost.
Dokonce ani Terry se neodvážil Cadmanna obvinit, že zabil Alicn a |ejí dítě. Mezi teletem a lidskou bytostí je nebetyčnv rozdíl —
Přes rameno se po očku podívala na Cadmanna. Upřeně ji sledoval, pod očima měl velké kruhy z vyčerpání, a ona najednou dostala strach.
.Je mi zima." zamumlal si Cadmann pro sebe a dětinsky se tomu zahihňal. "Vznášející se kovadlina. To je docela hezké přirovnání."
"Cadmanne — " Sylvie s Mary Ann se na sebe podívaly. "Potřebuješ si odpočinout."
"To teda ani náhodou, sakra, dokud si neprohlédnete ten vzorek. Ale... myslím, že půjdu vedle do veterinární ordinace. Potřebuju si sednout."
Man' Ann, která jej podpírala, blonďaté kadeře nalepené na jeho košili, v nočním úboru potřísněném krví. pokynula Carlo-sovi. Společně mu pomohli přejít do vedlejší místnosti a usadili ho na vyšetřovací stůl. Posadil se. ale pušku nedal z ruky.
Sylvie se odvrátila od obrazovky zvětšovacího přístroje. "Potřebuješ dostat plazmu. Cadmanne. Nebudu na tomhle pracovat, dokud nám nedovolíš tě dát nejprve trochu do pořádku. Nechceš sedativa nebo anestetika, dobře — když jsi takový hrdina, asi to zvládneš. Ale ať se propadnu, jestli tě tady nechám umřít."
"Tak jo, dobře."
Jeml vydechl úlevou a hned připravil první láhev plazmy. Carlos opatrně Cadmannovi stáhl přilepeny ožehnutý rukáv košile z pravého předloktí.
Cadmann ucukl a sevřel pušku ještě pevně]i. "Měli jste tu potvoru vidět," začal zase drmolit. "Kdybyste viděli to, co]á, určitě byste mi konečně věřili. Je rychlá. Bože, |ak ta je rychlá. Přísahám, že je mnohem rychlejší, než jakékoliv zvíře na Zemi. Nic se nemůže pohybovat takhle rychle, ale ona to dokáže. At se propadnu, jestli to není pravda."
"No tak, Čade. uklidni se." tišila ho Mary Ann. "Pusť už konečně na chvíli tu pušku, abychom ti mohli — "
"Ksakru s tím!" zaječel zesláblým hlasem. ..Já tuhle věc nedám 7. ruky. dokud ta nestvůra nebude prokazatelně mrtvá, slyšíte mě'.' Mrtva."
Zack cosi pošeptal Jerrymu těsně předtím, než veterinář

vbodnul Cadmannovi jehlu do žíly na předloktí a potom nastavil počítač na infuzní pumpě, ze které proudila plazma. Pumpa začala tiše hučet a pouštěla Cadmannovi do žil životadárnou tekutinu.
..Takhle se na mě nedívejte — " řekl Cadmami prosebným hlasem, který byl trochu zastřený a jakoby opilý. Pokusil se zvednout hlavu, ale připadala mu hrozně těžká. Tak ji raději znovu položil na stůl. Puška mu trochu vyklouzla z prstů, ale se zasténáním ji znovu stiskl.
"Ernst měl v sobě otvor po kulce, Čade. Doufali jsme, že bys nám to mohl vysvětlit."
Cadmann, který opět sklouznul o další krůček blíže k bezvědomí, ani nezachytil ironii zaznívající v Žáčkově hlase. ,.Ta bestie. Ona ho požírala." Mocně zívnul. "Musel jsem Ernsta trefit. Možná)sem to dokonce chtěl. On ječel, Žačku. Ječel jako ženská. Chtěl zemřít — "
Zack vtom okamžiku vyrazil a vrhnul se po pušce. Cadmann ovšem otočil hlaveň a krátkým, rychlým úderem zasáhl Žačka pažbou přímo do žaludku. Ten zavrávoral a ustoupil o krok, s tváří bledou jako stěna zasténal.
Cadmann se pokusil svalit se ze stolu a vstát, ale jenom ztěžka upadl na zem a vytrhl si přitom kanylu ze žíly. Temná tekutina proudila z jehly a stékala na bílé dlaždičky na podlaze, kde tvořila loužičku. Snažil se dostat zase na nohy, ale dostal se sotva na kolena, když mu na zádech přistál celou svou vahou Carlos a přišpendlil ho k podlaze. Zack se mezitím trochu sebral a dokázal popadnout pušku, protože Cadmann povolil a zhroutil se na zem.
"Prosím. Nechtě... jenom jsern chtěl..." Hlava mu klesla zpět a tentokrát už byl skutečně v bezvědomí.
"Panebože," zašeptal ohromeně Carlos, který v mžiku zapomněl na svil] píizvuk. "Co je to vůbec za člověka'* Kolik soma-zinu jsi mu dal do té plazmy, Jerry?"
"Nechtěl]sem to přehnat. No tak. do toho. Pomoz mi ho dostat zpátky na stůl."
Sylvie sledovala, jak ho Carlos s Terrym pnpoutávají ke stolu. Terry utahoval smyčky, až se Cadmannovi pod nimi vrásnila kůže a zbělela.
"Proč tak pevně. Tem'?"
"Ještě jsi nám nic neřekla," odsekl jí jedovatě. "Není to náhodou kus Ernsta?"
"Ne." Sylvie zavrtěla hlavou, spíše vyčerpáním než úlevou. "Lidské antigeny jsem zkoušela jako první. Není to maso telete, ani psa. Reaguje to se všemi. Není to ani krocan nebo kuře, ani žádná ryba. Takže je to něco cizího."
"No tak zabil pterodona. Co my s tím?"
"Jsem už unavená. Terry. Dej si pohov." Mluvila zcela bezvýrazně a hlas zněl skutečně utahaně. "Jerry — přinesl bys mi prosím tekutý dusík?"
Přenesla kus masa na podložní tácek, kde z něj odřízla menší kousek, asi čtvereční centimetr. Jerry jí podal keramickou termosku a odšrouboval zátku. Tekutý' dusík, který- se při teplotě panující v místnosti již začínal vařit, vytvořil hustou bílou páru. Sylvie přenesla připravený vzorek do mističky.
"Tak. teď to musíme udělat pořádně. Kasandra má v sobě uloženy rozbory všech forem života, které jsme na téhle planetě zatím našli. Teď tedy spustím genovou analýzu. Bude to trvat něco kolem devadesáti minut, ale konečně

budeme znát odpověď na svou otázku. Stačí ti to takhle. Terry?"
"Hele. nedělej tady ze mě největšího protivu a padoucha," bránil se slabě Terry. "Právě se nám tady přihodilo něco opravdu strašného a já se chci dozvědět pravdu."
Sylvie uchopila zmrazený kousek tkáně a Jerry spustil automatický' program. Dopravníkový' pás slabě zabzučel a vynořil se z kvádrového přístroje, provedeného v chrómu s bílým pře-lakováním. Opatrně na jeho plošinku umístila vzorek a pás vzápětí opět zmizel uvnitř. Ozvalo se tiché a vysoké hučení, to když laserové paprsky krájely tkáň na řezy silné pouze několik buněk.
14O NIVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 141
Kasandra nakonec / výsledků sestaví holograílcký obraz a důkladně všechny jeho parametr,' porovná s těmi. které už má uloženy v záznamové bance. Pak tedy budou vědět, na čem isou. Sylvie si nebyla tak jistá, jestli to opravdu chce vědět.
Otočila se zpět ke zvětšovacímu přístroji, kde byla tkáň zobrazena]ako pestrá mozaika červené a světle hnědých odstínů. Vypadala znechuceně, unaveně a zničeně. "Může to být cokoliv. Třeba pterodon. Nebo solos. Anebo něco, co bychom si v životě nedokázali představit.1' Možná to bylo jenom tou hroznou únavou, ale v koutku oka se jí objevila slza. Rychlým pohybem ji setřela.
"Co tady vůbec děláme'.'" Popadla podložní sklíčko se vzorkem, vytrhla ho z přístroje a mrskla s ním přes celou místnost. Sklíčko se rozbilo, ozvalo se řinčení úlomků a na žlutou tapetu se rozstříkla trocha tekutiny. "Proč jsme sem sakra vlastně přiletěli?"
"Všichni už isme opravdu unavení," prohlásil Zack. "Říkáte, že to bude trvat pár hodin, než se dozvíme konečné výsledky rozboru?'
"Asi tak," přisvědčil .leny.
"Takže si půjdeme trochu odpočinout. Než tohle všechno skončí, budeme ten odpočinek ještě hodně potřebovat. Souhlasíte?"
Carlos se díval do zdi, potom se podíval na nehybnou postavu svého přítele, který teď byl připoutaný ke stolu. "A co uděláme s Cadmannem?"
"Upřímně řečeno, to nemám nejmenší tušení," odpověděl Zack váhavě. "Ale vím určitě, že jsem děsně unavený a vyždímaný, takže nejsem schopen přemýšlet. Potřebuj u si odpočinout. On to zvládne."
"Všichni kromě Jerryho. běžte si lehnout." nařídila Sylvie.
"Já tu chci zůstat." Mary Ann se opřela o zeď, ruce si založila na prsou a upřeně sledovala Cadmanna.
Z,ack si pořád ještě masíroval naražený žaludek a taky ho
bolela potlučená žebra. Každou chvíli zasykl bolestí. Teď ještě dodal: "Carlosi, postarej se o Mary Ann. Musíme to tady vyklidit, aby Sylvie s Jerrym mohli v klidu pracovat."
"Ne, já nikam — "
Sylvie přestala vnímat veškeré zvuky, dokud neuslyšela, jak se jí za zády konečně zavírají dveře. Potom spolu s Jerrym opatrně a systematicky Cadmanna svlékli, očistili mu popáleniny i všechna drobnější poranění a potom mu je ošetřili chladivým hojivým gelem. Když byli hotoví se zástavou krvácení, nastavili infúzní pumpy a všechno řádně namazali a ovázali, navlékli ho do čisté kombinézy a znovu ho přikurtovah ke stolu. Nakonec zhasli všechna světla a opustili místnost.
V mlze se otřásla zimou, .leny se k ní otočil. "Co se podle tebe stalo tam venku? Přece si vážně nemyslíš, že by si Cad-mann tuhle spoušť mohl způsobit sám?"
"Já nevím. Právě teď vůbec odmítám o čemkoliv přemýšlet. Za nějakou hodinu a půl už budeme mnohem chytřejší. Ted potřebuju alespoň na pár minut konečně zavřít oči a zdřímnout si."
Jerry přitakal a už se vydal na cestu ke svojí chatce, která slibovala pochybné a přechodné pohodlí teplé postele, když jej ještě jednou zastavil Sylviin hlas.
"Rozhodně ti můžu říct jedno. Jerry. Ať už teď přijdeme na cokoliv, určitě se nám to vůbec nebude líbit. Přísahám ti, že nedostaneme, a vlastně ani nemůžeme dostat, žádnou uklidňující odpověď."
"No jo." Jerry se trochu shrbil a přejel si rukama po ramenou, jak se do něj zakousla zima. Otočil se, že ještě něco řekne, ale Sylvie už mezitím zmizela za nejbližším rohem nebo někde v mlze. takže tu stál docela sám.
l
odkaz heorotu 143
Kapitola 9
Kontakt
Ten, kdo prahne po pomstě, jenom si neustále drásá vlastní nínv.
FRANCI S B AČ ON
Ve stínu, který panoval za vnějším oplocením, cosi nepozorované číhalo. Něco živého se tu skrývalo tiše a takřka nehybně, kromě nepatrného zvedání a klesání potrhaných a krvácejících slabin.
Obluda byla těžce zraněná. Překročila už práh snesitelné bolesti a dostala se na pole, které jí bylo zcela neznámé. V těle už se ji odehrály mnohé nevratné změny. Jakýmsi svérázným způsobem dokonce chápala, že umírá. Ale ještě předtím musela splnit poslední povinnost.
Schovávala se ve ztemnělém poli. mimo dosah pátrajících
světlometů. Když se hodně soustředila, dokonce ucítila člověka, toho. který ji tak zranil. Tenhle, kterého tak strašně a osudně podcenila, ten představoval skutečnou hrozbu. A všechny instinkty v ní doslova volaly po jeho zničení, aby ho našla a zabila.

Začala se přesouvat dopředu. Za chvíli už ležela mezi řadami kukuřice, sotva pár desítek metrů jihovýchodně od Kolonie. Pátrací světlomety stále křižovaly území kolem tábora a muži pořád přecházeli po obvodu a hlídkovali.
Jak se jenom dostat přes ty kousající úpony? Hladově zasténala.
V příštím okamžiku se jí ovšem řešení samo nabídlo. Jeden z mužů přejel rukou přímo po úponu a nic se nestalo. Dotkl se ho. dokonce se přes ně] naklonil. Tenhle úsek dobře rozeznala. Právě v tomhle úseku se pokusila proniknout už předtím a kousnul jí. Ted' se zdálo, že je tu bezpečno. Možná, že pálivé úponky mohou kousnout jenom jednou.
Ten muž tady byl docela sám a dokonce se ani nedíval jejím směrem. Teď. Teď, když se jazyky světlometů překřížily, nastal okamžik takřka dokonalé temnoty. Ve stínu se ocitl celý úsek obranného plotu, hlídkující muž a dokonce i pruh země vedoucí do polí.
Vyrazila.
Pohybovala se rychle jako Skeeter ženoucí se nízko nad úrovní země, tak rychle, že chlapík u plotu neměl ani šanci se po ní ohlédnout. Nestačil vůbec zakřičet, když obluda narazila do plotu s takovým zrychlením, že se ohnula hliníková upnutí na sloupcích a vzápětí popraskaly i dráty. Když do muže narazila, ten doslova odletěl a narazil na stěnu veterinární ošetřov-ny.
Hlavou udeřil do zvlněného plechu a odrazil se zpátky přímo do dráhy trnitého ocasu obludy, která s ním chtěla udeřil. Jenom setřásla hlavu z ostnů a tělo se neslyšně svezlo k zemi.
Pokračovala nepozorována dál, čtvrt tuny mohutných svalů

a kostí. Černá jako stín. stejně temná a tekutá jako řeka. která protékala o kus dál pod ostrým převisem. Dokonale splynula s nocí a stala se její součástí, stejně jako hvězdy nebo dvojitý ; měsíc.
Obluda opatrně vrazila do dveří. Nejprve ostražitě čenichala a teprve potom vlezla dovnitř. Uvnitř bylo jenom velice málo světla, ale jí stačilo i mnohem méně. než bylo tady. Podél stěn l byly naskládány klece se zvířaty. Její zvědavost byla takřka stejně silná jako bolest a odhodlání, takže se tady na chvíli zastavila, aby nahlédla do některých klecí. V jednom rohu byla stočená malá bílá věcička, ukrytá v hromádce dřevěných pilin. ' Malý vetřelec se pomalu otáčel, potom byl rázem zcela vzhůru a drobnýma červenýma očkama na ni upřeně zíral.
Obluda už tenhle pohled znala z dřívějška, viděla ho mnohokrát. Naprostá poddajnost. Zvíře se klepe strachy, takhle oběť vlastně dává najevo, že je připravena stát se kořistí a potravou. Nebude utíkat. Žádný boj, srdce už je připraveno puknout dříve, než se jej vůbec dotkne.
Teď na to není čas. Obluda cítila člověka a otočila se po čuchu.
Člověk tam ležel nehybně na stole. Slabě zasténal a lehce pohnul končetinou, která byla patrně upoutaná krátkým ston- ; kem. To se výborně hodí. Neměla rozhodně chuť si s tímhle ještě jednou zahrávat.
Položila opatrně přední tlapy na stůl a natáhla se, najednou v plné síle ucítila všechny rány ve svém těle. bolest zejména i podél obou boků, kde byla popálená a potrhaná. Dlouhá tržná rána ve slabině se jí opět otevřela a vytékala z ní jakási tekutina. Sebrala se a pokusila se vyskočit nahoru na stůl. Jenže to nebyl žádný balvan, zakymácel se. Jistící klapky na kolečkách) se tlakem uvolnily a stůl se rozjel napříč místností. Z předloktí toho člověka se vytrhly jakési trubičky a na podlahu začala vytékat tmavá tekutina. Vzápětí vozík s třeskotem narazil do stěny a převrátil se.
/
Když stůl ztěžka dopadl na podlahu, člověku se zachvěla víčka a vzápětí otevřel oči.
Jejich pohledy se setkaly, dívali se vzájemně do očí z těsné blízkosti.
Konečně je to tu. Konečně nastal ten okamžik, po kterém tak prahla. V tomto okamžiku se rázem \-yparil její hlad i bolest i vztek, jenom se upřeně dívala do těch očí jako do hluboké a ledové studny, připomínaly jí bezednou propast. Člověk měl oči doširoka otevřené, byly rázem tak široké, že by se do nich mohla ponořit, utopit se v nich. Obluda se k němu přitáhla ještě blíž.
Tohle je tedy ten, který' představoval smrtelné nebezpečí. Má přece tak měkkou, tak křehkou a zranitelnou kůži.
Pokusně do něj zaryla dráp a odtrhla kus masa. Z růžové tkáně vespod začala vytékat krev. Muž se zašklebil a ukázal přitom zuby. Takové malé, zcela ploché a neškodné.
Člověk je tak slabý! A přesto ji dokázal poranit tak jako dosud nikdo v jejím krátkém životě. Tenhle člověk je na pokraji smrti, s uvázanými končetinami se snaží odtáhnout co nejdál od ní, jako kdyby se na stole celý scvrkával, a přesto v jeho očích není ani stopy po nějaké odevzdanosti. Jeho zesláblé svaly se bezmocně napínaly v poutech.
Tolik se toho v jejím životě změnilo během nedávné krátké doby. A tenhle muž byl tolikrát ve středu všeho dění. Teď je načase to skončit, jednou provždy.
Ale ty jeho oči. Dívá se na ni tak pevně a odhodlaně. Bezmocný, svázaný, takřka u bran smrti — a přesto...
Zvenku sem zalétl mohutný výkřik a zaslechla dusot mnoha nohou. Její pozornost byla rázem rozpolcená zmatkem a nejistotou. Otočila se rychle zpět k člověku a uviděla v jeho očích výraz triumfu. Najednou jí došlo, že nějak záhadně dokázal zvítězit, že vyhrají a její život je ztracen.
Do temene hlavy se jí zakousla bolest a když se rychle otáčela na druhou stranu, druhá kulka ji minula jen těsně o pár centi-

metrů. Bez rozmyšlení se vrhla na člověka, kléry stál v místnosti a držel v rukou dlouhou kovovou tyč. z níž šlehal plamen.
Ucítila další strašlivou bolest a vzápětí už byla na něm, hlavu mu sevřela v tlamě. Nejprve v čelistních svalech cítila odpor kostěné schránky, ale ta potom pod jejím mocným tlakem povolila a zuby se zaryly do měkkého. Vyplivla zbytky a bleskově vyrazila směrem ke dveřím.

Kdyby se]í podařilo dostat se k řece...
Jenže dveřní otvor byl zcela zaplněn mnoha muži a jejich plivajícími tyčemi. V agónii za vyla. otočila se k nim zády a rozmáchla se mohutným ocasem. Cítila, jak se do ní bolest zákusu je stále hlouběji, až nakonec ta věc v jejím těla vybuchla a celý svět rázem zmizel za krvavou clonou.
Doslova vystřelila opačným směrem od skupiny mužů. Tam bylo mnoho dalších popínavých předmětů a drobných kovových věcí. Z nich se řmuly různé tekutiny a místnost se začala plnit podivnými, neznámými pachy. Stěny téhle jeskyně byly tenké a vybouhly se. když do nich udeřila ocasem. Okamžitě se proti nim rozběhla. Hlavou se vší silou vrhla proti tenké zdi. Cosi rázem povolilo a celý roh místnosti jakoby odpadl. Venku byla noc, která slibovala naději dostat se k řece, kde by mohla zchladit ten strašný žár, který ji spaloval zevnitř.
Jeden zmůžu jí zastoupil cestu a tak do něj v plném běhu udeřila ocasem, ostny mu probodly nohu skrz naskrz.
Jenže pak ho nemohla setřást! Neustále křičel a křičel z plných plic, mátlo ji to a navíc ji strašně brzdil, přestože její tělo hnala kupředu rychlost a mysl spaloval strašný žár vzteku.
Znovu máchla ocasem a narazila toho vetřelce na roh jakési budovy. Podařilo se jí uvolnit ostny a tak se hnala dál. přičemž ho tam nechala krvácejícího a sténajícího.
Jenže teď už byli lidé všude kolem, ať už se hnala jakýmkoliv směrem a pokoušela se prorazit skrze lejieh stahující se řetěz. Tělo začínalo vypovídat službu, nemohla jej plně ovládat a přes krev stékající do očí ani pořádně neviděla.
Kapitola 10
Noční můra
Prchal jsem a křičel: Smrt!
Peklo se otřásalo a sténalo tím strašlivým zvukem Ze všech koutů ke mně doléhala ozvěna: Smrt.
JOHN M1LTON, Ztracený ráj: Kniha druhá
Zvuky...
Někdo křičí.
Nebyl tohle výstřel?
Sylvie si prorazila cestu svým snem, který ji chvíli obestíral jako neproniknutelný závoj. Postupně z ní ospalost padala, až se probrala docela a mohla hodnotit reálnou situaci.
Dotykově: Terry je hned vedle, za ní. Cítila mimy tlak jeho břicha na svojí páteři, leželi přituleni těsně k sobě.
Zrakově: Tma. Skrze závěsy viděla, že venku žhne slabé světlo. Světlomety projížděly plochu. Všechno v pořádku.

Poslechově: Těžký znělý zvuk Tenyho chrápání. Nic zvláštního nebo neobvyklého.
Ospale zívla a zavrtěla se. i
Ne, nic. Nevhodná myšlenka v nevhodnou dobu. Pokusila se uvyknout oči na panující tmu. aby mohla najít budík. Jak dlouho vlastně spala? Není už náhodou čas vstát a — ?
Vtom se ale ozval další ostrý' štěkavý zvuk. tentokrát to byl ' nepochybně výstřel. Pátrací světlomet vzápětí prorazil skrze závěsy. Všude kolem se po táboře rozléhaly nechápavé výkřiky, zprvu rozespalé, ale záhy už vyhlašovaly poplach.
Rychle se na posteli vztyčila a snažila se potmě na]ít odlo- ' zené šaty. "Terry. Terry — "
"Hmmm. PfrT."' Terry se stočil na břicho a zaskočilo ho. když tam nenarazil na její tělo. které by ho zadrželo. Rukou začal šmátrat kolem sobe. "Co? Sylvie?" '
Už si natahovala kalhoty. Terryho prsty už našly její tělo a vzápětí jí stisknul ňadro. V hrudi ucítila teplo touhy a samotnou ji překvapilo, jak silná ta touha je.
Terry, ty si skutečně vždycky umíš vybrat ten nejméně vhodný okamžik.
Rychle obrnila svou mysl proti takovýmto nepatřičným myšlenkám a soustředila pozornost na okno, kde neustále mezi závěsy probleskovaly divoce vířící jazyky světlometů.
Když se Sylvie obouvala, byl už Terry konečně docela vzhůru.
"Který blázen si to teď hraje na noční poplach?"
"Nemám nejmenší tušení. Přichází to odněkud z prostoru výběhů pro zvířata, nebo — "
Nebo od veterinární ošetřovny.
"Cadmann," zašeptala najednou.
Salva výstřelů. Terry doslova vyletěl z postele.
"Co se to ksakru — ?"
Táborem se rozlehlo hrozné zaječení. "Pospěš si." Zůstala v místnosti jen právě tak dlouho, aby se přesvědčila, že už je skutečně venku z postele, a potom se rozběhla na náměstíčko. \
Všechny chaty Kolonie byly rozděleny na přibližně dvě části, jednu na spaní a druhou obytnou. Ačkoliv obecní jídelna a společenská místnost byly k dispozici všem, přesto hodně — vlastně většina kolonistů měla ještě vlastní kuchyňku a místečko, kde se mohli zabavit s přáteli. Chatka, ve které s Terrym bydleli, byla malá a dala by se označit za celkem útulné místo, kde panuje teplo a —
Přeběhla otevřené prostranství a strnula hrůzou. Kousek od ošetřovny stálo několik postav. Neviděla je jasně, protože byly zahaleny v temnotě a mlze, která se nad zemí převalovala jako mléko v horké kávě. Čtyři lidé zaujali pevné pozice — zjevně čtyři nejlepší střelci. Pálili do dveří budovy. Tam uvnitř cosi řvalo a otřásalo celou budovou jako krysa, když je lapena do kartónu od mléka. Burácela tak jedovatě, že Sylvii zamrazilo do morku kostí a na okamžik nebyla vůbec schopna pokračovat v běhu.
Přinutila sejít dál. O zeď jedné budovy byla pečlivě opřena vyrovnaná řádka zahradních nástrojů. Sylvie takřka bez

rozmýšlení jeden z nich oběma rukama popadla jako smrtící zbraň. Obešla přízemní domek a snažila se podívat dovnitř. Dveře naštěstí nebyly otevřené. Díky bohu! Jenže se musela dostat blíž k ošetřovně. Vtom už rozpoznala jednoho ze střelců. "Carolyn! Co se to tu děje?"
Ale nedostala žádnou odpověď. Carolyn McAndrewsová i její společníci divoce stříleli, pálili a přitom nebylo vidět žádný cíl. Oni se snad úplné zbláznili! Kulky z pušek prorážely plechové stěny veterinární ošetřovny. Zevnitř se ozývalo řinčení skla, ale rámus se rozléhal ze všech stran. "Co se to tu proboha děje?"
Kolonisté se ze všech stran hrnuli na menší náměstíčko, které bylo právě před ošetřovnou. Mnozí si ještě natahovali župany či plátěné kalhoty, polonazí a mnohdy bosí. Mezi ně se mísili zcela oblečení a plně vyzbrojení muži, kteří drželi hlídky u hraničního plotu a teď sem přibíhali z temnoty. Zaslechla za sebou dupot nohou. Terry ji popadnul za ruku.
"Co to — "

V tu chvíli se v plechové stěně ošetřovny objevila široká prasklina. Cosi strašlivě zařvalo. Ten hrůzostrašný zvuk docela zmrazil každý sval vjejím těle. Ne, oni nejsou vůbec šílení, musela uznat. Už se tu tedy objevila. Dav se začal okamžitě ro-zebíhat do všech stran, když se prasklina v plechu roztáhla, nakonec celá stěna doslova odpadla a v zející díře se objevilo cosi velkého a černého.
Terry ji mimoděk stisknul rameno mnohem silněji. "Můj bože! Měl pravdu!"
"Cadmann!" Sylvie se rázem uvolnila ze sevření svého manžela. Ten ovšem rychle natáhnul ruku, znovu ji uchopil a strhnul ji zpět, protože nestvůra se vrhla mezi shromážděné kolonisty. Smrt byla dnes v noci vzhůru a notně čilá, nebyl to už jen temný přízrak děsící je ve snech nebo zjevení, které by pohřbili spolu s Alicií a zakrvácenými dětskými peřinkami. Byla živá, byl to démon z masa a kostí pohybující se mezi nimi.
Pohybovala se ale tak rychle, že si Sylvie nedokázala vytvořit jasnější obrázek o jejím vzhledu. Tma, je tady moc velká tma! A světlomety, které se snažily temnotu rozehnat, byly zoufale pomalé a jenom se křečovitě prohánělypo prostranství.
Na okamžik byla obluda zastavena řetězcem kolonistů, vyzbrojených puškami a holemi. Stála v polostínu u napůl rozbořené stěny veterinární ošetřovny. Dopadlo na ni světlo příruční lampy a posléze se směrem k ní rozběhl i paprsek světlometu ze strážní věžičky. Sylvie spatřila pár očí o velikosti pomeranče, s širokými černými zorničkami. Vzápětí se ovšem zorničky smrštily sotva na velikost špendlíkových hlaviček. Obluda zasyčela. Krev, jasnější než tepenná, z ní prýštila /, tuctu ran rozmanité velikosti, od slabých škrábanců až po zející krátery. Mohutný ocas udeřil znovu do plechové stěny. Skřeky se zařezávaly do uší.
Během té chvilky zůstala nestvůra stát takřka nehybně, ale potom —
Zorničky se lehce rozšířily. Nestvůra setřásla krev z očí
a vyrazila. Sylvie leknutím zalapala po dechu. Takového zrychlení by možná dosáhla nejlepší pozemská závodní auta. Terry ji mocně zatáhnul za paži a vzápětí oba po /ádech padali, zatímco nestvůra vletěla do rozkolísané řady lidí. Dva statní muži odletěli jako slabé lístečky v podzimní vichřici a jeden z nich v letu nohou kopnul Terryho do hlav}'. To všechno se stalo ještě dříve, než Sylvie vůbec dopadla na zem.
Rychle se odplazila za velký kotouč svinutého izolovaného drátu.
Velký ocas máchnul vzduchem. Na konci se zaleskly bodce — a Barney Carr se vzápětí bezmocně sví|el na zemi. nohu probodnutou naskrz těmi bodci, a obluda jím smýkala sem a tam. Barney udeřil hlavou do zděného rohu jedné z budov: jeho obličej se okamžitě změnil v obři krvavou šmouhu. Nestvůra ho ze sebe setřásla a on zůstal nehybně ležet.]enom ruce se mu neustále křečovitě svíraly a otvíraly. Zack Moscowitz se vynořil ze stínu a postavil se nad bezvládné Barneyho tělo. Z očí se mu draly slzy. "Ksakru s tebou!" ječel. Obluda se otočila.
Terry se nejistě opět zvednul na nohy a zamumlal: "Vždyť je to klidně zabíjí!" Rozhlédl se divoce kolem, potom se zašklebil a popadnul kovovou tyč z hromady kůlů do plotu, která tady byla připravena u skladiště. Rychle se ještě podíval na Sylvii, jediný vyděšeny pohled.
"Terry — "
Odvrátil se. postavil se tak. aby stál mezi pekelným stvořením a svou ženou s dosud nenarozenou dcerou.
"Terry!"
Jenže ten už byl mezitím vtažen do vřavy.
Nestvůra byla skutečně velká, mohutnější než statný krokodýl, a stavěná jako bitevní tank: odolná, nezranitelná. Neměla by být rychlá — jenže ačkoliv byla zraněná a krvácela, pohybovala se rychleji než kterýkoliv tvor, kterého kdy Země spatřila. Podařilo se jí vymanit se z knihu. Kolonisté se okamžitě hnali ji znovu sevřít do obklíčení. Ostatní po ní neustále pálili,

kdykoliv za ní neviděli nikoho z vlastních. Přestože se línali za ní, neustále se pohybovala z místa na místo, takže ji nemohli obklíčit.
Sylvie nikdy neviděla a ani nikdy neslyšela o zvířeti pohybujícím se tak rychle. Hnalo se blátem, ztratilo rovnováhu a zarazilo se. Chvíli počkalo, ale dostalo několik zásahů ze sáhy přicházející z boku. Takže uskočilo, zastavilo, chvíli ostražitě pozorovalo nepřátele a když odhadlo jejich úmysl, znovu se mu podařilo uniknout — Naštěstí se zdálo, že se snaží spíše uprchnout než působit co největší ztráty, ale i když tak naslepo mlátila kolem sebe, zanechávala nestvůra za sebou smrt.
Jean Pattersonová běžela doslova závod o život, v červeném kimonu a světlé dlouhé vlasy za ní vlály. Než se jí ale podařilo dosáhnout bezpečí vlastního domu. zaryly se do ní ostré ostny nestvůřina ocasu. Její poslední srdcervoucí

výkřik ostře proťal noční temnotu. Zakymácela se a zhroutila se bezvládně k zemi, jenom kousek od hromady drátu, která poskytovala útočiště Sylvii.
"Jean!"
Prázdné oči upírala vzhůru a hlavu měla zvrácenou na bok. Až příliš zvrácenou. Měla zlomený vaz. Doktorka Pattersonová už nic necítila.
Jon van Don se vyřítil ze tmy, aby na obludu zaútočil, a zoufale se snažil jí zablokovat cestu, kterou se pokoušela uprchnout k silnici. Nestvůra se na něj okamžitě vrhla a rázem byla na něm. Srazila ho k zemi a zanechala ho za sebou, ale]její paťáty i během té chvilky zapracovaly a zaryly se do něj. Prorazily bundu, košili pyžama a kůži. drtily kosti a zlámaná žebra protrhla plíce. Světlomet, který přes něj přejel, odhalil růžovou pěnu tekoucí mu z úst a nosu. Jeho nářek jako kdyby neměl nikdy skončit.
Sylvie si přitiskla dlaně na uši a pevně zavřela oči. Jenže ani to nestačilo. Nemohla zcela potlačit okolní vřavu a světelné záblesky: výstřely.]ekot, dupání a nakonec i vlnu horka, která ji
přinutila opustit ulitu. Nedokázala potlačit nutkavou zvědavost a vykoukla skulinou mezi prsty —
Greg. Nějak se dokázal probrat ze svého polospánku. který se mu tak snažili vnutit prásk)'. Nejistě se potácel na vratkých nohou, ale ve tváři měl výraz smrtelné zášti a vzteku, když se hnal k nestvůře. Na zádech, visící pouze na jednom ramenním popruhu a s druhým rozepnutým, byl vidět jeden z plamenome-tů, které používali k vypalování plevele a křovin z polí. Z jeho ústí vyšlehl osmimetrový plamenný jazyk jako z pekla. Plamen olíznul zakrvácenou zadní část nestvůry a ta v šoku zaburácela.
Něco hlasitě křičel. Přes okolní rámus, lidské výkřiky hrůzy a zoufalství, řev nestvůry a hučení plamenometu nedokázala rozeznat jednotlivá slova. Byla si ale takřka jistá, že Greg huláká sprosté nadávky, prostě totéž, co by ona křičela, kdyby její manžel a dítě —
Manžel?
"Terry?" Nezahlédla ho, ale všude kolem ležela těla, lidé se plazili po zemi a svíjeli se a mezi tím vším se prohánělа nestvůra jako z béčkového filmu, která se pokoušela probojovat cestu do temnoty — možná k řece? Byla teď u rozestavěné elektrárny. Když se k ní Greg blížil, výhružně na něj zasyčela.
Ještě chvíli seděla nehybně, ale potom se s rychlostí a mrštností blechy vymrštila z místa a vrhla se na Grega.
Greg se nepohnul, neuhnul ani o píď. byl až příliš zlomen bolestí a vztekem, než aby dokázal ustoupit. Ohnivý jazyk vyšlehl a zasáhnul obludu přímo uprostřed skoku s děsivým mlasknutím, které rázem noci sebralo temnotu a štiplavý chlad. Zasáhl ji přímo do trupu, takže se nestvůra během jediného zlomku vteřiny změnila v planoucí živou pochodeň.
Ale Grega zachránilo něco jiného. Sylvie si stačila povšimnout, že se nestvůře právě při odrazu podlomila prostřílená zadní končetina. Když]i zasáhl plamen, byla od (irega trochu stranou a proto dopadla před něj. planoucí a zcela bezvládná.
Byla mrtvá. Prostě musela být mrtvá — nic by nedokázalo

přežít tolik kulek či oheň — a Greg ji přesto ještě nemilosrdně olizoval plameny. Plamen se ale odrazil do jejího těla a doslova vybuchnul proti budově stojící za ní. přičemž se všude kolem rozprsklo rosolovité palivo.
Jenže pak se nestvůra opět pohnula. Bez jakéhokoliv varovného znamení se tohle zpropadené zmrzačené tělo dalo do pohybu. George Memot raději uskočil stranou, ale bylo příliš pozdě. Nestvůra do něj vrazila a rázem se octl v plamenech.
Hořící muž se začal válet po zemi a mával divoce rukama, kterýma se snažil ze své bundy i kalhot strhat ulpívající hořící rosol. Ráchel Moscowitzová do něj bušila dekou. Také Rick Erin ze sebe strhnul oděv a hodil jej na George. aby udusal oheň. Vůbec nedbal na to. že se tu najednou ocitnul zcela nahý. Oči všech se stejně soustředily jen na nestvůru.
Ta dokázala během okamžiku urazit nějakých dvacet metrů ve směru ke strmému útesu nad řekou, ale opět bezvládně klesla k zemi.
Jako hustá oblaka a olejovitý dým se z ní vznášel zápach benzínu, paliva a škvařícího se masa, který vyvolával nutkání na zvracení.
Opět se pohnula. Ocas vzplanul iako obrovská pochodeň a tahle neskutečně velká živá ohnivá koule se dál probíjela k řece, tentokrát urazila dobrých patnáct metrů. Skrze plameny a dým Sylvie zahlédla, jak pomalu a namáhavě kývá hlavou, jako kdyby se pokoušela zorientovat. Ocas se bezúčelně zmítal tam a sem.
Greg ale neúnavně kráčel za ní a neustále]i ničil plameno-metem, a to ne jednotlivými zášlehy, ale držel spoušť stále a spaloval ji zaživa. Smál se a hystericky lečel a vůbec si neuvědomoval, |akou kolem sebe působí spoušť. "Ty... zůstaň ležet... Ahcie... já tě..." Pálit plamenometem do ocasu obludy melo stejný efekt jako kdyby plameny šlehaly do rotující vrtule: rozmazané plameny se rozletovaly všude kolem.
Všude kolem nich už. byly budovy v plamenech. Stu Elling-

toň. jehož měsíčkovitá tvář byla celá zrudlá strachem a adrenalinovou smrští, na něj hulákal: "Proboha živého. Gregu, pusť to! Dej tu zatracenou věc pryč! To zvíře je už mrtvé!"
Stu zvednul pušku na rameno a zamířil: ne ovšem na umírající obludu zahalenou do ohnivé clony, ale na Grega.
"Gregu — " ale Greg neslyšel a ani nemohl jeho hrozbu slyšet, ale nádrže plamenometu už v tu chvíli naštěstí vyplivly poslední kapky paliva a plamen odumřel. Stu se celý třásl a vyčerpaně sklopil hlaveň k zemi.
"Chcípni, chcípni, ty zatracená potvoro, chcípni — " Sylvii naprosto ohromilo, když najednou slyšela svůj hlas, slyšela se takhle hulákat. Vůbec si neuvědomovala, kdy to začalo, cítila jenom podivně morbidní slastný pocit, že —
Najednou se trosky obludy pohnuly a tímto posledním skokem se nestvůra vrhla přes okraj srázu. Jak se řítila dolů. ani neřvala.

"Dostaňte ji!" vzpamatoval se Zack okamžitě. "Nenechte)i uniknout." Kolonisté se už ale mezitím hnali k ohňům a raněným. Zack tedy musel náhodně vybírat mezi okolo běžícími. „Jill. Harry. Ricky — ne, bože, dej si na sebe aspoň nějaké spodky. Mitsi. Sežeňte si rychle ocelovou síť a vylovte to tělo. Je už skoro mrtvá, ale rozhodně neriskujte a hlavně nenechte to tělo spláchnout proudem."
Sylvie sebrala energii a vylezla ze své skrýše. Cosi ji předtím udeřilo do kotníku, kde teď měla pořádnou modřinu. Přitáhla si teplou košili těsněji k vyklenutému břichu. Měla bych néco dělat — Vzduch byl plný kouře, krve a odporného zápachu škvařící se nestvůry.
Kolem ležel snad tucet zdevastovaných krvácejících těl. Jean Pattersonová. podivně zlomená a zkroucená, zcela nehybná. Jon van Don. nejbližší Sylviin soused hned odvedle, přes tvář jako kdyby měl nataženou krvavou masku. Neohrabanými prsty se snažil dosáhnout si a stisknout zranění ve středni časti trupu. Výjevy jako z televizních zpráv, z dávno skonče-

ných pozemských válek. Sylvie bezcílně bloumala tímhle peklem. "Terry!"
Určitě je v pořádku, musí být v pořádku. Nejspíš někde pomáhá hasit oheň —
Plamen)' šlehaly všude kolem, ať se rozhlédla kamkoliv. Z velkých nádrží prskala do hořících trosek vlhká bílá pěna. Všechny její myšlenky byly podbarveny neustálým proudem nářků, které se rozléhaly ze všech stran. Při každém kroku jí pod nohama křupalo rozbité sklo, dřevěné třísky a úlomky plastů, ale ona to takřka nevnímala. Mysl měla přesycenou událostmi a málem zkolabovala. Měli jsme to vědět. Cadmann nás ' přece varoval —
Cadmann. Cadmann je pořád ještě na ošetřovně!
Dala se do běhu ještě dříve, než si tu strašnou myšlenku uvědomila, .ledna trepka odletěla, ale ona běžela dál a bosou nohou pleskala o chladnou zem. Ve dveřích veterinární kliniky nikdo nebyl a tak si zprvu myslela, že je tu pusto. Potom ale uviděla Mary Ann a Carlose, jak se skláněli nad Cadmannem.
Ten se vůbec nehýbal. Krev mu crčela z několika otevřených ran.
Prorazila si skrze trosky cestu dovnitř až k nim. Mary Ann se přitom otočila a zpražila ji pohledem. "O tohle se dokážeme . postarat sami," prohlásila ledově nepřátelským hlasem. "Vždyť nás přece varoval, sakra. Měla by ses smažit v pekle. On ti tolik věřil. A ty ses ho pokusila zabít. Jen běž. Jsem si jistá, že tě vlastní manžel taky někde potřebuje."
Carlosova snědá tvář byla na bradě proťata ranou, z níž mu na zelené tričko bez rukávu crčela krev. Natáhla ruku a chtěla se ho dotknout. Oslovil ji, aniž by se na ni otočil. "Ne, to je v pořádku. Co kdyby sis sehnala lékárničku a šla se podívat, kde potře- i bují tvou pomoc?" Rozhodně se neusmíval, ale v jeho hlase nebylo ani stopy po nevraživosti. ..Jen běžte. Seňora Faulkner."
Ačkoliv byl stále v bezvědomí, Cadmann zasténal, když se , Mary Ann jemně pokoušela zkontrolovat jeho rány.
l
Sylvie tedy vypochodovala z místnosti a při odchodu popadla z poličky příruční lékárnu první pomoci. Koktala: "Mrzí mě to. Je mi to tak líto. Chtěla jsem — '; Ale to už ji nikdo neposlouchal.
Bylo napácháno tolik škody — jasně to bylo vidět všude kolem. Vlastní pocity se jí v hlavě honily tak rychle a zmateně, že nebyla schopna najít volný konec. Nevěděla, odkud by měla začít je rozplétat.
Rychle spočítala prostěradly přikryté siluety, které viděla položené na zemi porůznu kolem ošetřovny. Alespoň čtyři těla. Raněných je třikrát tolik a do rána určitě ještě někteří z nich zemřou. Na vratkých nohou nejistě procházela mezi troskami a snažila se najít způsob, jak být nějak užitečná.
Terry. Zaslechla jeho hlas přicházející odněkud zleva, jak vykřikuje povely. Společně se třemi dalšími muži se ze všech sil snažil dostat pod kontrolu mohutné plameny, které řádily v jednom z nedalekých skladišť. Mozek ji nějak nechtěl poslouchat. Nedokázala se pořádně soustředit, ačkoliv se moc snažila. Co to vlastně měli uloženo v tom skladu? Co jenom...?
Najednou si konečně vzpomněla, ale ta vzpomínka pro ni byla jako rána palicí do hlavy. Zaječela: "Terry!"
Otočil se. "Sylvie! Rychle se vrať!" Zakřičel to tak divokým a varovným hlasem, že byla naprosto překvapena a skutečně ustoupila o několik kroků. Vzápětí už ovšem nestála na nohou a cítila mohutnou tlakovou vlnu vzduchu ještě dříve, než zahlédla záblesk nebo mohla cokoliv zaslechnout.
Budova skladu za Terrym se v jediném okamžiku změnila v ohnivý hřib a ostatní muži kolem něj vykřikli. Zmítali sebou jako komáři, zachycení v žáru petrolejové lampy. Okraj ohnivé koule Terryho zachytil a mrštil jím do hromady pohozeného nářadí. Tam zůstal ležet v čadícím oděvu a kolem hořelo jejich městečko...
_L

Dojmy:
Začouzené tváře, ušmudlané obvazy. Všude kolem pokrou-cené ocelové vzpěry, tenké pramínky7 kouře. Nebe bylo šedé i popelavými mračny a úsvit vítalo tiché a zoufalé sténání.
Tak takhle nějak musí vypadat válka, pomyslela si Sylvie. Cadmann o tom určitě ví svoje —
Ve společné jídelní místnosti byly sice očazené zdi. ale jinak byla takřka netknutá zkázou. Teď tu byla shromážděna většina kolonistů, tedy kromě těch. jejichž zranění byla natolik vážná, že se neodvážili je přemisťovat.
V místnosti panovalo všeobecné ticho, jenom tu a tam bylo ' slyšet potlačované vzlykání. Cítila to. co nikdo neřekl nahlas: pocit úlevy těch. kterým se podařilo vyváznout z téhle tragédie bez zničení příbytku a ztráty někoho blízkého z rodiny. Nezasaženi. Mezi námi není nikdo, kdo nebyl zasažen. Všechny nás to ' těžce poznamenalo. Sylvie se

zamyslela. Na mysli jí vytanul úryvek jakési písničky7. Někdy si připadám jako matka bez dítěte. Na míle daleko od domova.
"Mary Ann — "
Mary Ann na chvíli ustala v neustálém přecházení mezi raněnými, kterým se snažila všemožně pomáhat.
„Je Cadmann — ?"
"Je naživu."
"Počkej, nechoď ještě. Co Terry? Kde]e Terry?"
Map,7 Ann se tvářila nepřístupně, ústa měla pevně sevřená v přísnou čáru. "Přežije to. Alespoň myslím."
"Přežije — "
"Možná. Už musím jít. Nejsi zraněná, jsi v pořádku. A tvoje dítě taky."
Sylvie tu poslední poznámku nechala pořádně proniknout l do mysli. Dítě je v pořádku... Přes obličej jí přeběhl další stín. Zack se bezcílně potuloval po místnosti s býčím rohem v ruce. počítal raněné a snažil se zjistit skutečný celkový rozsah škod. Bylo to na něj příliš. Oči měl zarudlé a napuchlé nevyspáním.
Následovala ho Carolyn McAndrewsová, jako bledý stín jdoucí mu v patách.
Zack se vyšplhal na jídelní stůl a pozvedl svůj roh. aby si zajistil pozornost. "Vůbec nevím, co mám říct." Odmlčel se. Panovalo naprosté ticho. "Máme... máme více než dost veškerých léků a obvazů." Býčí roh dodával jeho hlasu hluboký tón: zněl teď temně a pochmurně, poznamenán nekonečnou nocí výkřiků. "Jestliže tu jsou ještě nějací ranění, o kterých dosud nevím, pak prosím..." Mávnul rukou a ztratil rovnováhu, ale Ráchel ho podržela.
Sylvie si uvědomila, že zakašlala a vzápětí zjistila, že nejistě zvedá ruku. "Žačku — co teď budeme dělat? Co provedeme s našimi bezpečnostními opatřeními'?"
"Máme plnou pohotovost, samozřejmě, a aktivujeme minová pole. Taky elektrický plot. Ale — Sakra, Sylvie, vždyť víš dobře, že tohle bylo naprosto nemožné! Nemožné! Nemohli jsme čekat něco takového. Je to záhada. Nic takhle velkého nemůže na ostrově přežít, ekologický systém by jej nedokázal uživit. Není tady dostatečný potravinový řetězec. To jsi přece řekla ty sama! Připlavalo to sem z pevniny, muselo, jinak to není možné. Jak jsem ale mohl něco takového tušit?" Špinavou rukou si otřel zpocené čelo. Hlas se mu zlomil. ..Není tady dost potravy, aby to tu mohlo přežít."
"Ale dostalo se to sem, že je to tak'.'" zaječela Ida van Donova. Byla v obličeji bílá jako křída až na krvavou šmouhu, rozmáznutou na levé tváři. "Dostalo — " Zbytek věty ze sebe nedokázala vypravit a zalykala se hlasitým vzlykáním. Phyllis jí přes ramena přehodila teplou přikrývku.
"Není tu dost potravy," zopakovala Sylvie. Neúspěšně se pokoušela potlačit slzy, deroucí se jí do očí. ..Ano, to jsem řekla. Dobrá, Žačku, nebyla to tvoje chyba! To chceš, abychom ti nechali vytesat na náhrobní kámen? Nebyla to tvoje chyba? Žačku, nemohlo a ani nemělo se to stát, ale je to tady u nemůžeš vědět, jestli jich tady není víc. takže co s tím sakra budeme dělat?"

"Mary Ann by měla takový návrh." Carlos promluvil klidně a dobře švů] hlas kontroloval.
Zack pevněji sevřel rty. Ruce se mu třásly. Ráchel si od něj '• vzala megafon. Její hlas zněl stejně drsně a unaveně jako hlas jejího manžela. „.le to návrh nebo požadavek, Carlosi?"
"Vlastně ani jedno z toho. Alespoň zatím.'"
"Takže si s tím prozatím nebudeme lámat hlavu. Sylvie, my samozřejmě uvítáme všechny vážně míněné návrhy. Plně si uvědomujeme, že musíme zajistit lepší bezpečnost. Chtěla bych vás všechny ujistit, že dokud se nám nepodaří situaci stabilizovat, nebudeme opomíjet žádnou možnost]ak zajistit obranu a bezpečnost. Ale odněkud přece jen musíme začít — takže nejprve shromáždíme konečné údaje o napáchaných škodách a ztrátách. Také se rozhodně postaráme o všechny raněné. Ano. Andy?" \
Technik povstal. Pravou paži měl obvazem přivázanou k hrudi. "Tohle se nemělo nikdy stát. Nic takového se nám nemělo stát. Já... Nemůžeme se vrátit domů!"
Jill Ralstonová, drobná rusovláska z týmu zemědělců, si také | stoupla. Obě ruce měla zafačované ve speciálním chladivém obvazu na popáleniny. "Do háje. viděla jsem na vlastní oči, jak ta potvora schytala dobrých sto ran z pušek a k tomu půl nádrže vysoce hořlavého paliva. Ležela ve vodě a z té vody se kouřilo.) Už jsme přes ni přehodili síť a ten ocas s sebou pořád ještě mlátil. Musela být mrtvá, byly to prostě jen křeče — ale říkám vám, že nás málem všechny tři zabila. Kdyby tady bylo takových potvor pět, pak by nás dokázaly pobít všechny, co jsme v táboře." i
"Pět — ať se propadnu, jestli by jich bylo potřeba pět!" zakřičel Ricky.
Ráchel se pokusila promluvit, ale ani s pomocí megafonu se jí nepodařilo překřičet všeobecný šum a vřavu.
'
"Jedna. Ještě jedna a bylo po nás!"
"Cadmann měl pravdu celou tu dobu. sakra, tak proč jsme plukovníka neposlechli?"
"Deset světelných let, deset let od nás — " l
"Už jsme měli hotovou elektrárnu — "
"Veterinární ošetřovny — "
"Celá biologická laboratoř je zničená — "
Zack si vzal megafon zpátky a mávnul rukou. "Tak dost! Poslouchejte mě. sakra!" Vřava po chvilce ustala. "Podívejte, nemůžeme pokračovat v produktivní práci dokud se nám nepodaří opravit a dostavit tábor. A to nemůžeme zvládnout, dokud se neuklidníme."
"No jasně, hlavně klídek," zakřičela La Donna. "Starý' dobrý' Zack. Žá — á — á — dny problémy."
"Zavři klapačku. Naší situaci nijak neprospěje, jestliže tady budeme hulákat jeden přes druhého. Podívejte, je docela

dobře možné, že už tady nenarazíme na žádnou z těchhle — věcí. Rozhodně nebudeme pokoušet osud podruhé a využijeme všechna opatření, ale proboha, věda je přece věda. Tady není nic. co by umožnilo přežití takového tvora. Nebude jich tu víc — "
"Jak to. do prdele, můžeš vědět'.'"
"Vždyť tady nemohla být ani tahle jedna — "
"Přestaňte! Jsme přece vědci a inženýři a ti nejlepší lidé. kteří byli vybráni z půl miliardy schopných uchazečů, tak se podle toho chovejte.
Tak dobře. Teď. čistě abychom měli jistotu, ustavíme vědecký tým, který ten problém bude studovat. Okamžitě. Máme něco, co by dokázalo zabit tyhle... nestvůry... a to účinně? Ať už je to cokoliv, přijdeme na to!"
"Já myslím, že potřebujeme atomovou pumu." pronesl Andy. Dva lidé se zasmáli. Andy se zas posadil.
Zack mluvil, i když musel překonávat bolest a namáhat svůj hlas, prostě potřeboval oddech. ..Nebyli jsme připraveni. Ale ať už někdy narazíme na něco podobného nebo ne, určitě budeme brzy vědět, jak to máme zabít. Mělo by to být něco. aby to dokázal provést jediný člověk. Přijdeme na to. Přísahám. Tohle je náš ostrov a já nemám v úmyslu se jej vzdát ve prospěch nějaké obludy. Náš, chápete'.'"

"Správně." Carolyn McAndrewsová povstala a zatleskala. Po několika vteřinách se pomalu přidali i další. Sylvie se zvedla ze židle a odešla.
Vyšla ven ze dveři a mířila do tábora, kde se z pokrou-cených pobořených podpěrných sloupů stále |ještě valil kouř. Tři budovy byly zničeny až do základů. Elektrárna nevypadala nejlépe. Lidé se tu hrabali v troskách a snažili se najít cenné kovy či nenahraditelné součástky.
A už byla u nemocnice. Pět lůžek normálního provozu muselo být rozšířeno na dvacet. Většinu zranění se naštěstí něj-spíše podaří vyléčit, ale několik, jenom pár z nich... Jako například Tem'.
Terry ležel zcela nehybně v nádrži s fyziologickým roztokem. Když Sylvie vstoupila dovnitř, Jerry právě kontroloval Terryho rány a měl zachmuřený výraz. "Možná mu nakonec budeme muset amputovat pravou nohu. Kosti jsou rozdrcené."
Tupě přikývla a posadila se do skládací židle vedle vany. Terry byl stále ještě v bezvědomí a pumpovali do něj léky na ti-šení bolesti. Jeho kůže byla zarudlá a odlupovala se v cárech, jako kdyby ho někdo nechal několik dní v Mojavské poušti. "Má štěstí, že je vůbec naživu." prohlásil Jerry. "My všichni máme štěstí." dodala Sylvie temně. "Ale ne-vím čím to. nějak mi tohle vědomí moc nepomáhá."
V přeplněné nemocnici ovšem zcela zjevně chyběl jeden člověk, ten. kterého Slyvie tak zoufale toužila vidět. Jerry si všimnul lejího pátravého pohledu. "Přesunuli jsme Cadmanna do jeho chatky. Neústupně na tom trval. Dokonce tam i jí. Nevím, moc se mi to nezdá. Je hodně slabý.]enže je tady spousta jiných, kteří naši pomoc potřebují mnohem víc. On se z toho výkrese — "
Sylvie už se chystala vstát, ale Jerry jí položil ruku na ra-měno a přinutil]i zůstat sedět. "Proboha. Sylvie. Nejsi tady jediná, koho to mrzí. Podělali jsme to a teď za to těžce platíme. Ale teď s tím stejně nic nenaděláš? Jak myslíš, že se bude Terry cítit, až se probere a zjistí, že tady nejsi? Nech to plavat."
Sundala jeho ruku z ramene, ale nakonec se skutečně uklidnila a zůstala sedět. Zcela zničeně. "Nedá se S tím nic dělat."
"Ne, nic. Vytáhli jsme to tělo z řeky a jakmile se nám podaří zajistit a stabilizovat všechny raněné, budeme tě moct postrádat. Ale do té doby... uvědom si, že jsi doktorka a ne nějaká nešťastně zamilovaná školačka. Tady leží tvůj manžel. Tak se podle toho proboha chovej."
Ani políček na tváři by ji nepřekvapil tak jako tahle slova, a tak (enom souhlasně přikývla. "Já... omlouvám se, Jerry."
"Jenže omluva je nám tak akorát na hovno. Zlomeným kostem je celkem jedno, jak se cítíš. Prostě potřebují, aby]e někdo napravil."
Kolik je vůbec hodin'? Jak dlouho už .feny musí pracovat, zatímco ona si dopřávala luxus setrvávat ve svém žalu? Od útoku už uplynulo asi dvacet hodin. Takže Jerry je nejspíš vzhůru už přes dva dny a pořád ještě je schopen pracovat. Hluboce se zastyděla za svou slabost. Dokázala ale lítost zahnat a překonat ji s novou energií. Postavila se. "Jerry, díky. Určitě je čas na sebelítost, ale teď rozhodně není správná chvíle. Jak dlouho už |si se pořádně nevyspal?"
Jerry se utahaně usmál a rukou si prohrábnul rozcuchaný chomáč vlasů, které vypadaly stejně uvaleně a utahaně jako on. "Spánek. To zní nějak povědomě. Myslím, že jsem o něm]ed-nou něco četl."
"Tak odtud koukej mazat a nevracej se dřív než za šest hodin. To je nařízení doktora."
"Jsi v pořádku?"
"Teď už ano. Musím ti oplatit dobrý skutek. Mazej."
Jerry se ještě naposledy rozhlédnul po ošetřovně a potom vyrazil ven z budovy. Po cestě si ještě z věšáku vzal plášť.
Sylvie si vyhrnula rukávy a opatrně a s láskou se dotkla vlastního břicha. Dítě bylo v pořádku, to cítila docela]asně. Kdyby se cokoliv stalo...
Ale teď měla před sebou |ještě spoustu práce.

Válečná zóna. Přesně tak to tady teď vypadalo. Jako v i jaké zatracené válečné zóně.
Kapitola 11
Chvalozpěv
On odešel už z hor
a ztracen jest lesu,
jak sluncem vyschlá nádrž,

když žízeň jsme měli.
SIR WALTER SCOTT, Panna jeze mí
Pro Sylvii následující tři dny znamenaly období uklidňování, kdy mohla nabrat ztracenou rovnováhu a naučila se už rozeznávat, kdo nakonec přece jen zemře a kdo přežije. Během té doby ztratili ještě další tři pacienty, takže se celkový počet mrtvých zvýšil na dvanáct.
Vypadalo to, že jediní, kdo během těch dnů vůbec spali, byli právě mrtví. Prostě neměli dostatek somazinu a léků na tišení bolesti, aby je mohli podat trpícím a raněným, kteří si potřebovali odpočinout a bez léků to nedokázali.
Kdvbv...
166 NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 167
Tahle hraje dost snadná, ale taky může působit velkou bolest ji hrát. Tahle 'kdyby' mění přání na pocity viny. Z myšlenek na minová pole, hlídky a infračervené kamery se stávaly hluboké jeskyně a rozlehlé mučírny zarostlé pavučinami, kde byla její mysl, zmučená nedostatkem spánku, natahována na skřipec a nemilosrdně ji dusila.
Byla těhotná, což se nedalo popřít ani nějak skrývat, takže ji vždycky večer, když se po večeři ostatní vydávali zpátky do nemocnice pečovat o raněné, zahnali do postele. Zakázali jí, aby se ukazovala dříve než ráno.
Ale pocit viny a bolest a prostá naléhavá nutnost pomáhat ji poháněly kupředu.
Pozorovala Žačka. Ten se do práce opřel ještě víc než ona. Nejspíš dokonce dřel víc než kdokoliv jiný. A jestliže dobře věděla, že její sny jsou plné zoufalství a sebeobviňování, pak jeho sny si vůbec nedokázala představit.
Veškerý její čas a vlastně i život byl v těch rozhodujících dnech pohlcen péčí o raněné — popáleniny, kousnutí a bodné rány, zlámané kosti a prasklé vnitřní orgány, řezné rány, nervové vyčerpání a únavu, šok z výbuchů a dokonce i střelné poranění.
Zack ale musel pozorně pročítat hlášení, která mu průběžně dodával Andy a celý tým techniků a inženýrů, který kontroloval škody. Biologická laboratoř byla zničena takřka celá. Elektrárna sice vypadala jenom poškozená, ale ve skutečnosti byla nepoužitelná. Plazmatická cívka byla proražena a jediná náhrada, která byla dosažitelná v okruhu deseti světlených let, byla zamontována v motorech jejich vznášedel Minerva.
A za tři dny, když už měli za sebou to nejhorší — když byly opravené všechny ploty, provedena povšechná kontrola stavu tábora a bylo postaráno o všechny raněné — to byl právě Zack, kdo pronesl smuteční řeč na hromadném pohřbu.
Žádní kazatelé. Žádné jsme tehdy s sebou nechtěli. Žádné kazatele, žádné rabíny ani kněze. Jsme přeci vědci, racionální a přemýšliví— bylo to ale moudré?
"Zemřeli, abychom my ostatní mohli žít dál." začal Zack.
Vzpomněla si na poslední pohřeb, na kterém byla ještě na Zemi a kdy cítila takový zármutek, že ji doslova pukalo srdce a život]í připadal nesnesitelný — bylo to na pohřbu jejího otce, kterého pohřbili sotva šest měsíců poté. co je navždy opustila její matka. Toho dne opustila zelené pláně táhnoucí se do dáli, kde na Arlmgtonském národním hřbitově sto]í nekonečné řady vyrovnaných bílých křížů, a vrátila se domů prvním letadlem, aniž by s někým prohodila jediné slovo.
A během svého návratu se definitivně rozhodla, že přijme nabídku stát se členkou expedice na Geographicu. Ten den, její rozhodnutí a strašný smutek byly jako poctivé dřevěné jádro, ukryté pod nánosem levného a ošuntělého laku. Ted' si na to vzpomněla, protože si uvědomila, jak moc by její matka toužila dotknout se jejího zakulaceného břicha, kde nosila svoje dítě. Pevně by ji objala a plakala, jak už to ženy dělají, když se pochodeň života předává z jedné generace na druhou.
Jenže dnešní den je ještě horší než tehdy. Stočtyřiasedmde-sát přeživších tu stojí při smutečním obřadu, shromáždili se tu všichni, kteří se mohli aspoň trochu hýbat.
Terry seděl ve svém kolečkovém křesle a S};lvie mu pevně tiskla ruku. Ohledně poškození jeho míchy dosud nepadlo konečné rozhodnutí, ale ironie situace byla zdrcující.
Máme jednu špatnou a jednu dobrou zprávu.
Ta dobrá zpráva |e. že mu nakonec přece jen nebudeme muset amputoval pravou nohu!
Ta špatná zpráva zní. že jeho páteřní mícha byla natolik poškozena, že stejně nebude schopen se hýbat.
Bylo tu vykopáno dvanáct hrobů a ještě třináctý náhrobek. April, Alicnno děťátko, první dítě narozené tady v novém světě. neb)4a nikdy nalezena.
Greg stál nedaleko od nich a ve tváři měl výraz, který měla Sylvie až dosud spoien výhradně s Ernstem poté, co byl postižen hibemační nestabilitou. Tvář naprosto bez výrazu.
168 NlVEN, POUKNELLE & BARNES
odkaz heorotu 169
Zapadalo to. Všechno to do sebe dokonale zapadalo. Mozaika začínající ponurými šedými mrak}' táhnoucími se od obzoru k obzoru a končící úzkým pramínkem kouře, který' se táhnul od vrcholku sopky v dálce na obzoru.
Ale co sem zapadalo asi tak nejvíc, to byl Cadmann. Sledovala ho jen tak po očku koutkem levého oka jak tam stál sám. s Mary Ann. Najednou si uvědomila, jak tenhle popis přesně vystihuje situaci. Mary Ann stála těsně vedle něj. takřka se ho dotýkala, ale stejně tak mohli být náhodnými spolucestujícími v metru: byli si blízcí fyzickou přítomností, ale každý byl uzavřen ve svém vlastním světě.
Cadmann stál s hlavou otočenou a díval se na Sylvii, vlastně spíše skrze ni. Nejraději by na něj zoufale zakřičela, kvůli jeho nedostupnosti si teď uvědomovala, jak moc jí na něm záleží.
Ale Terry pevně svíral její ruku a Žáčkův hlas ji opět vytrhnul z bolestného snění.
"... abychom my ostatní mohli žít. Všichni znáš si byli vědomi rizik, ale tihle — těchto několik nešťastníků zaplatilo za naše omyly cenu nejvyšší. Postupem času nakonec my všichni skončíme pochováni v této zemi. Postarejme se. aby

těchto... třináct... bylo posledními, kdo zemřou násilnou smrtí. Kéž by , nás tato ztráta posílila v odhodlání a snažení, aby prohloubila naši semknutost a oddanost."
Odkašlal si. Obvykle Sylvu připomínal Groucho Marxe. Ale dnes nebylo po komedii ani památky. Vypadal staře, utahaně a vystrašeně. "Chce ještě někdo něco říct?"
Na okamžik zavládlo naprosté ticho, ale potom promluvil Greg hlasem plným zášti. "Proč jsme jenom neposlouchali? Proč jsme nechtěli naslouchat? Copak toho po nás Cadmann chtěl tolik?"
"Gregu..." promluvil Zack mírně. "Teď na to není vhodná chvíle."
..Seru na tebe!" Z koutku úst mu při tomto výbuchu vylétla l
slina. "Pročesali jsme tenhle zpropadený ostrov od jednoho okraje k druhému a nenašli jsme vůbec nic. Ani teď nemůžeme nic najít a už se ozývá dost hlasů, že tohle musela být jediná nestvůra. Že sem prý připlavala z pevniny. To je hovadina..."
"Gregu — "
"Jdi do hajzlu, Žačku! Já jsem ti věřil. My všichni jsme ti věřili. Ty jsi měl být ten chlapík, který má přehled a rozumí tomu. Alicie ti věřila. A teď je...je..."
Z očí se mu vydraly slzy a zhroutil se bezmocně na Aliciin hrob, prsty hrabal do čerstvě naházené hlíny a všechny nahromaděné emoce zněj v tomto jediném okamžiku vytryskly na povrch. Jako kdyby zmáčknul spoušť, l ostatní začali naříkat a plakat, ať už tiše nebo s hlasitým vzlykáním. Koutkem oka Sylvie zahlédla, jak se Cadmann otočil a s pomocí svých berlí se odbel-hal pryč. Tiše, opět osamělý, ospravedlněný až smrtí jiných a zatracený jedinou rodinou, kterou kdy měl.
V následujících dnech se Sylvie zcela ponořila do práce a neměla čas zabývat se ostatními věcmi, ale po nějaké době se záplava práce začala přece jenom zklidňovat. Nebyl tu nikdo, kdo by nebyl zasažen smutkem, a dalo se říct, že je to svým způsobem stmelilo mnohem pevněji než původní haló nadšení společného manifestu, najehož kořenech postavili svou expedice.
Na opravách se pracovalo nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně. I uprostřed chladné mlžné noci byla temnota protínána jiskrami laserových a plazmatických světel a svářeček, jako kdyby tu poletovaly světlušky.
Během dalšího týdne se proběhlé události staly symbolem takřka stejně silným, jako byla realita. Elektřinou nabitý plot táhnoucí se po obvodu tábora byl opraven a zesílen a znovuobnovení plného proudu mělo nejvyšší prioritu. Hlídky byly zdvojnásobeny. Každou noc, a to hned několikrát, se Sylvie probouzela z děsivého snu. Nakonec ji ovšem vždycky ukolébalo a uspalo tiché bzučení a šmejdem' světlometů.
17O NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heohotu 171
Také bylo opět aktivováno minové pole, které se vzápětí postaralo o první chvilku černého humoru od okamžiku tragédie.
Jedné noci, někdy těsně po třetí hodině ranní, celým táborem otřásl výbuch. Vyděšení kolonisté se ve spěchu přioděli a vyběhli ven, kde se připojili k hlídkám u plotu. Uviděli, jak se ještě stále ve vzduchu vznáší mračno perutí: prorocký krocan se vrátil.
Příští dva dny mezi kolonisty kolovaly drsné vtipy o krocaní bombě či o flambovaném krocanu, což napomohlo vylepšování nálady.
Sylvie zahlédla, jak kolem jejího okna prochází známá postava, a na okamžik ustala ve svém úsilí napsat pro Kasandru nový program na rozpoznávání hlasů.
Cadmann. S berlou vloženou pod pravou paží, ovázaným bokem a drsně vyhlížející špatně zahojenou jizvou, která na jeho tváři vytvářela falešný úsměv. Tichý obr s temnýma, obviňujícíma očima. Nemluvil vůbec s nikým, všechnu stravu i léky jedl o samotě ve své chatce. Nikdo se mu nestavěl do cesty a nepokoušeli se ho oslovit. Nikdo se mu neodvažoval říct, že by je neměl nenávidět za to, co se přihodilo. Ve svých představách Sylvie jasně viděla, jak se ta věc sápe na Cadmanna, seshora se na něj šklebí a pomalu mu trhá maso z těla.
Pro bojovníka Cadmannovy povahy byla skutečnost, že byl zcela bezbranný, omámený léky, přivázaný a poté opuštěný vydán na pospas té nestvůře tak hlubokou urážkou, že se nedalo říct nic, co by ho udobřilo. A tak to, k ostudě celého tábora, ani nikdo nezkoušel.
O dva týdny později se bez varování otevřely dveře do její laboratoře. Dovnitř vešel Zack Moscowitz. "Tak, a je pryč."
"Zdravím tě, Žačku."
..Ten Skeeter. co jsi určitě slyšela. Ukradl ho Cadmann."
"Ukradl — "
..Nebo si ho půjčil. Nevím, nic mi neřekl. Zkoušeli jsme se sním spojit vysílačkou. Neodpovídá a ještě navíc odpojil lokalizační vysílač. Takže nemáme nejmenší tušení, kam má namířeno a proč."
"Ale však ty víš proč." odporovala mu Sylvie. "Jenom nám všem říká, abychom se propadli do pekla. A možná si to dokonce zasloužíme."
"Jasně." Moscowitz si ztěžka povzdechnul. "Jasně, já vím. Nějak)'1 blbec navrhoval, abychom vyrazili za ním a získali ten Skeeter zpátky. Ani jsem se nepokoušel zjišťovat, jestli jsou nějací dobrovolníci."
"Takže je pryč."
"Jo, a prakticky dokonale vyklidil svou chatku. Kromě toho si vzal s sebou taky dva psy. pušku, střelivo a bednu alkoholu."
"Je to)eho puška. Určitě bude mít tak\' nějaké nářadí." uvažovala Sylvie nahlas. "Ale když to všechno sečteš. určitě to není víc než jeho podíl."
"Skeeter je mnohem víc. než dělá jeho podíl."

"Však on nám ho vrátí."
"Copak ti to řekl?"
Sylvie se zasmála. "To rozhodně ne. Neřekl, ale vrátí ho. Vždyť on pro Skeeter nemá upotřebení. Žačku. On přece neodešel, aby Kolonii poškodil. Jenom chce — to je jedno, však uvidíš, že si nepřivlastní víc než svůj podíl."
"No jasně. Vždyť já to nelíp vím sám. K čertu s ním!" vybuchl Zack. "Sakra, Sylvie, mě přece vůbec nejde o ty věci. které si odnesl! Jde o ně]. My tady toho parchanta potřebujeme."
‚A kdybys — "
"A kdybych to předtím řekl včas a dostatečně nahlas, pořád by tu ještě byl s námi. Jo. Díky. žes mi to připomněla."

Skeeter se jim vrátil o osm hodin později. Přistál zhruba dva kilometry od tábora. Všichni sice vyšli ven se podívat, ale nikomu se nechtělo jít blíž. Po chvilce se z pilotní kabiny neobratně vynořil Cadmann. Vzápětí za ním z kabiny vyskočil i jeden ze psů. Poskakoval mu neustále kolem nohou, jako kdyby nedovedl pochopit, proč se jeho nový pán tak loudá, když je toho všude kolem tolik k vidění, tolik činností. Potom společně zmizeli na sever.
Poslední, co z něj Sylvie zahlédla, byla drobná osamělá postavička stoupající do průsmyku. která nakonec zmizela v dálce a mlze.
Kapitola 12
Zkáza dinosaurů
Kdo se snaží přesvědčit ostatní, že nejsou vedeni tak dobře, jak by si zasloužili, ten by nikdy neměl vyžadovat pozorné a příznivě nakloněné posluchače.
RICHARD HOOKER, Církevní stát
„Ulož!" zaječela Sylvie, když v celém táboře opět začala blikat světla, .lerryho ruce bleskurychle přebíhaly po klávesnici. Kasandřiny paměťové banky právě začaly ukládání, když se celé městečko ponořilo do tmy. Temnotou se na zlomky vteřin míhaly stíny, protože krátké záślchy prskajících obloukových svářeček vytvářely uprostřed avalonské noci obraz bouřkových blesků.
Jerry se vyklonil z okna a zahulákal směrem ke svářečkám: "Sakra, aspoň iste nás mohli varovat!" Ale ze tmy nedostal žádnou odpověď. Povzdechl si. "Tak o co isme přišli tentokrát?"

..Třeba o nic." Sylvie se podívala na hodinky, ačkoliv ve tmě toho nebylo moc vidět. ..To se dozvíme za chviličku. Budu vážně ráda, až už budou s tou opravou elektrárny konečně hotoví."
"To teda jo." Nervózně klapal po klávesnici. "Říká se, že si člověk zvykne na ledacos, když to trvá dostatečně dlouho, ale na tohle vypadávání proudu si nezvyknu nikdy." Vyšlehl krátký záblesk světla a na okamžik byla .Terryho tvář osvětlena, když si zapaloval cigaretu. "Dáš si taky?"
"Měl bys vědět, že to není dobrý nápad."
Pokrčil rameny. "Teď je ta správná doba s tím začít." Odložil malou kovovou krabičku stranou.
Teď nastaly špatné časy. byla to zkrátka mizérie takřka ve všech ohledech, na které Sylvie pomyslela. Kdyby Kasandra nebyla tak poškozena útokem nestvůry, její systém automatického záložního zdroje by jim umožnil pokračovat v porovnání dat, získaných ze satelitu. Kdyby nebyla poškozena, všechna data hy se hned automaticky ukládala na disk. Kdyby nebyla zničena elektrárna, nebylo by třeba pracně natahovat elektrické kabely od jednoho ze vznášedel Minerva. Celý tábor by dostával nepřetržitý proud nezbytné elektřiny.
Na druhou stranu ale mají štěstí, že vůbec mají nějakou elektřinu. Sluneční kolektory na vrcholku kopce nestačily pokrýt jejich potřebu a kolonisté měli jen malou rezervní skladovací kapacitu energie. Měli ale ještě dynamit. Jenže jak dokážete vytvořit elektřinu za pomoci dvou set kilogramů dynamitu? Podařilo se jim najít odpověď: odpálili okraj útesu a přehradili tak řeku. Teď tedy řeka představovala dlouhé úzké jezero táhnoucí se podél tábora po proudu. Vytvořila tak přistávací plochu pro Minervu a tu tedy bylo možno přitáhnout tak blízko, že její motor mohl být kabely propojen s napůl opravenou elektrárnou.
"A už jsme zase naskočili," prohlásil .leny. když se v táboře znovu začala rozsvěcet světla.
"Nevím, jak dlouho ještě tohle dokážu snášet." řekla Sylvie a otřela si zpocené ruce do nohavic kalhot.
"Vydržíš to tak dlouho, jak bude zapotřebí." ujistil ji Jerry nemilosrdně.
Kasandra naskočila takřka okamžitě a oba si mohli vzápětí mocně vydechnout úlevou: tentokrát naštěstí nepřišli o žádná data. Sylvie tiše promluvila. "Kasandro. Porovnej a odhadni optická data a informace z infračerveného detektoru v oblasti Severního moře."
.Rozumím" Počítač tedy pokračoval v křížovém srovnávání dat, která neustále dostával z geostacionární družice vznášející se nad táborem, s přechodným signálem získávaným z Geogra-phicu, který létal níž a mnohem rychleji.
"Severní oblast je hustě osídlena," postěžoval si Jerry a jeho hlas zněl podrážděně. Tihle dva teď připomínali emocionální houpačku. "Nezvratné známky bohatého podmořského života. Jak máme ksakru zaměřit něco podobného téhle nestvůře, kdyby se k nám blížila pod vodou?"
"Data, Jerry. Tam je odpověď na všechny záhady související s minulými událostmi, ale nejprve je musíme všechna shromáždit a pečlivě porovnat. Nedokážeme zatím ani pořádně říct, s čím tady vlastně máme tu čest. Jestliže se nám podaří opravit proteinový spektrofotometr, můžeme se podívat jak vypadá DNA té obludy. Do té doby nám nezbývá než provádět pitvu na těle, které je prakticky spálené na uhel."
"Musí tu být nějaká souvislost. Tenhle ostrov je obydlen značně méně, než bychom očekávali. To víme jistě. Není tu velká rozmanitost druhů. Solosové, rostliny a ti zatracení ptero-doni ukrytí vysoko v horách, a ti všichni vypadají podobně. Je to — "

"A ještě hmyz — "
"No dobře, tak ještě hmyz. Ale všechno je to moc malé. Prakticky všechno to létá vzduchem, nejsou tu skoro žádní pozemní tvorové, a k tomu ještě spousta prázdných kapes v eko-

r

systému. Skoro to připomíná... možná... Sylvie? Mě to připadá, že takhle nějak musela vypadat Země po zkáze dinosaurů. Žádná velká zvířata. Většina druhů zmizela. Tak jo. Co kdybychom začali pátrat, jestli tady v půdě nenajdeme stopy iridia? Vrstvu vypařeného asteroidu, překrytou, ale ne moc hluboko. A možná by se nám přes satelit podařilo na]ít nějaký čerstvý kráter."
"Zkáza dinosaurů — Jerry, myslíš, že je to možné? Mohutný náraz asteroidu, dlouhá zima, planeta prakticky vymírá — ale kdy? Před tisíci lety? Nebo pěti tisíci? Rostliny už se dokázaly vrátit, ale zvířata ještě ne?"
"Ani půl miliónu let by podle mě nebylo tak dlouho." Zamračil se. "Jenže jsou ještě i jiné možné odpovědi. Něco pravidelného, co narušuje reprodukční cyklus. Něco jemného, nepostřehnutelného... možná se to dokonce neprojeví během dvou tří generací..."
Na okamžik se docela vyděsila. Potom se ale poplácala po vypouklém břiše a zasmála se. "To je tedy odporná myšlenka, ale asi ne. Už jsme tady odchovali tři generace kuřat a dokonce čtyři generace myší. Zkus tu zkázu dinosaurů."
Dovedně běhal prsty po klávesnici a na obrazovce se začala objevovat nekonečná řada biologických dat a grafů, které se jim podařilo shromáždit: poměr rostlinné a zvířecí hmoty, populace zvířat v různých teplotních gradientech. V různých výškách. V suchém podnebí. Ve vlhkém. A tak dál. a tak dál, prostě to samé, co už dělali přes čtyři dny.
Vzpomněla si, jak |ednou spala tak dlouho, že už skoro ani víc nemohla, to když jednou v sobotu měla za sebou tři těžké zkoušky na vysoké škole. Vzpomněla si na to právě tak, jako si kdysi vzpomněla na horké medové placičky, zrovna když držela dietu.
Odpovědi byly ale pořád stejné. Na celém ostrově není nepřátelská forma života. Ani nemůže být. Neměla by tady z čeho přežít. Zkrátka jednoduchý, skoro mírumilovný ekologický systém. Uniká nám cosi naprosto zřejmého. Něco, co bvch si měla pamatovat. Je možné, že se ostatní — Mary Ann a Ernst a další
— cítili přesně takhle? Je tu něco, co bych měla vědět, ale nedokážu na to přijít. Najednou se zasmála.
"Copak?" zeptal se Jerry.
"To nic, Jerry, promiň. Víš, že se mi ten tvůj nápad o zkáze dinosaurů líbí čím dál víc? Myslím, žes na to kápnul."
Jerry opatrně vyfouknul kouř opačným směrem. "Co myslíš, vyrazí teď expedice ven, tak jak bylo původně v plánu?"
"To rozhodně ne. Zack by to neschválil."
"Ten může být rád, jestli vůbec někdo bude poslouchat to, co nám řekne, po téhle katastrofě."
"Takže Greg promluvil za všechny'? Myslíš si to co on'.'"
"A ty ne?"
Odmlčela se. "Myslím, že se Zack dopustil omylu v dobré víře, takovou chybu mohl klidně udělat kdokoliv z nás a vlastně jsme ji většina udělali! Zack je jenom obětní beránek. Skutečnost, že měl Cadmann pravdu, ještě neznamená, že měl pravdu ze správných důvodů. V podstatě už od začátku jenom čekal, až se tady něco pokazí — "
"Tak takový názor bych byl čekal spíš od Terryho."
"Ne — já tím nechci nijak shazovat jeho zásluhy či názory. Jenže co se týče Cadmanna, někdo tady prostě musí dělat ďáblovi advokáta."
Program automaticky pokračoval dál. tiše a výkonně. "Cadmann. Co s ním vlastně uděláme?" Zářivky v místnosti už zase začaly blikat. "Do prdele! Kasandro ulož!"
Tentokrát elektřina nenaskočila celých patnáct minut. Tak už dost, řekla si Sylvie. "Já mizím. Jerry. A ty bys možná měl taky. Nazdar." Aru nečekala na jeho odpověď.
Ačkoliv bylo těsně před úsvitem, celý tábor doslova hýřil aktivitou. Spáleniště a trosky už byly dávno odklizeny. Teď se tu začínaly rodit nové budovy, v chladném ranním vzduchu se k nebi vzpínaly rychle rostoucí základy. Tři pracovní čely se střídaly v překrývajících se desetihodinových směnách a staraly

se o to. že práce dál hladce pokračovaly. Každý měl dost volného času na vyspání, ale ne dost. aby mohl upadnout do sebelítosti či zármutku.
Tohle, všechno napáchala jedna obluda. Kolik jich tady ještě je?
Zkáza dinosaurů. To bude nejspíš ono. Ta myšlenka byla vzrušující. Byla už příliš unavená, než aby hned dokázala odpočívat. Rozhodla se proto, že to vezme domů trochu oklikou, aby se prošla. Od nového Přistávacího jezera foukal svěží jitřní vzduch, takže si bundu přitáhla těsněji k tělu a mezitím se už blížila k elektrárně.
Technici ji opravovali, aniž by předtím strhli původní konstrukci budovy. V téhle fázi ještě stavba neměla žádné pevné obrysy ani symetrii, spíše se jevila jako chaoticky vybudovaný shluk zdí a narychlo postavených lešení.
Elektrárna byla jednou z prvních budov, které tady na Ava-lonu postavili. To už je přes půl roku, pomyslela si najednou a spokojeně pokývala hlavou, protože o té době uvažovala jako
0 půl roce a nedošlo]í, že je to vlastně více než rok pozemský'. Avalon je teď jejich domovem, ať už chtějí nebo ne. Bude lepší, když si na to rychle zvyknou.
Elektrárna byla z oběžné dráhy snesena pomocí důkladně sestaveného dopravního letounu, který byl určen pouze na jedno použití. Malá raketa poháněná tuhým palivem jej odpálila z orbitu, aby se mohl na trojúhelníkových křídlech

klouzavým letem snést dolů. Motor byl shodný s pohonem Minervy. Vlastně celá konstrukce notně připomínala vznášedlo. měla trup
1 křídla Minervy. Všechno to byly náhradní díly pro jejich dvě vznášedla. A taky to jediné, co teď máme k dispozici. Co nám zbývá'?
Nad elektrárnou se vznášel Skeeter. Pod jeho břichem visel na laně úzký' ocelový nosník. Omar Isfahan zamával ruční lampou a naváděl pilota, dokud nosník nedosedl přesně na své místo, kde jej usadili a upevnili. Omar, o dobrých osm centimetrů
větší než kdokoliv jiný v táboře, vypadal utahaně. Kruhy pod očima, pokleslé tváře a těsnou khaki košili měl propocenou skrznaskrz. Někde uvnitř stavby jiní muži svářeli elektrické kabely. Když Skeeter odlétl, někdo zvolal "Teď!" a v celém táboře se opět rozsvítila světla. Záře překryla pohasínající hvězdy na ranní obloze, ale]eden ze dvou měsíců stále ještě svítil]ako matný světelný kotouč nad obzorem.
Najednou se cítila nevysvětlitelně osamělá. Zatoužila vrátit se zpátky do svojí chatky a přituht se ke svému manželovi v zahřáté posteli. Věděla, že by Teml zareagoval, že by ji sevřel silou, která mu teď zbývala. Věděla, že kdyby začala plakat, začal by]i uklidňovat a tišit.
Kdyby... kdyby tak jeho nově získaná hloubka porozumění nebyla zároveň provázena naprostým selháním spodní části jeho těla.
Ale ona je těhotná a jemu není dobře, je zmrzačený, takže její touha po milování se zdála být nevhodnou a sobeckou. Nijak nepomáhalo, že musela neustále myslet na Cadmanna — ne na jeho tvář ani si nepředstavovala milování s nírn, jenom vzpomínala na jeho široká ramena. Na obrysy jeho paže, kde byl)' sval)' nejlépe patrné, na jasně mužskou vůni jeho těla a dechu...
Musela tyto myšlenky zadržet a tak sledovala pokračující práce na obnově elektrárny, že si ani vůbec nevšimla, když se ze stínu vynořil Zack.
"Sylvie."
Vypadal teď o dobrých deset let starší, ale v té dospělosti byla jakási síla. Stejná síla byla teď vidět na tvářích i jednání mnoha z nich. .Jak se máš?"
,-Jsem unavená, ale myslím, že dělám pokroky."
Beze slova souhlasně přikývnul. Zahleděl se do dálky směrem k Velkým mlžným horám, a ani se ho nemusela ptát, na co přitom myslí. Kdyby se den po oné katastrofě uspořádalo hlasování, byl by Zack okamžitě zbaven vedeni a Cadmanna bv na
18O NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 181
jeho místo dosadili během okamžiku. Kdyby se volby odehrály dostatečně brzy po těch událostech, možná by Zack dokonce zorganizoval volební slavnost. Ale teď už ne. Teď by o své místo bojoval.
"Přežíváme," prohlásil. "A podaří se nám přežít i další věci. Teď už jsme zaplatili za tuhle zatracenou planetu. A nebudeme platit ani o chlup víc."
"Doufám, že máš pravdu, ale jak si tím můžeš být tak jistý? Koneckonců, vždyť rozhodnutí bylo na každém z nás, než jsme opustili Zemi. Věděli jsme, že to není bez rizika — "
"Tohle se nám vůbec nemělo stát.'" V jeho tónu nebylo ani stopy po starém známém Žáčkovi. Nejradě]i by od něj rychle odešla. Blesky od obloukových svářeček a laserů mu na tváři •vytvářely podivné stíny. V očích měl jas.
"Nevíme, jestli tady na ostrově není podobných potvor víc," připomněla mu, jak nejjemněji dovedla. "Bude to nějakou dobu trvat."
"My ale máme čas. Zatímco tyhle věci ho nemají ani trochu nazbyt." Vyhrnul si límec svého kabátu až do týla. "Asi se k tobě donesou takové řeči, Sylvie. Možná, že už jsi to dokonce slyšela." Když mluvil, jeho dech se rychle přeměňoval v malé bílé nadýchané obláčky. "Tvrdí, že jsem moc měkký. Že by se nic z toho nestalo, kdyby... kdyby nás vedl někdo jiný. To už těžko může někdo z nás posoudit. Mají právo na vlastní názor. Ale já ti řeknu jedno. Nic podobného už se nepřihodí. Ať budu vůdcem nebo ne."
Sylvii na paměti vytanul obraz stínu valícího se přes otevřené prostranství, kde po sobě zanechal neuvěřitelnou spoušť a velké krvavé skvrny na zemi i stěnách. Avalonská obdoba drobného létajícího hmyzu se ještě pořád na prostranství pilně hemžila a hledala ve skulinách potravu, ačkoliv se už mnohokrát snažili tu havěť vypudit.
"Dávejte pořád dobrý pozor." řekl. ..Hany Siep pracuje na kalibraci teleskopu Geographicu. Zkusí sladit satelity. Všechny
tři by měly sledovat ostrov a průliv. Vycvičíme ještě jeden tým, aby mohl provádět stejné výpočty a odhady jako ty s Jerryrn, takže budeme mít oblast pod neustálou kontrolou, dokud Kasandra nebude ve formě. Pokouším se vypracovat novy- bezpečnostní systém. Každá píď tohoto ostrova bude znovu nasnímána a — " Najednou se na ni podíval.
"Viděla už jsi nejnovější záběry?"
"Ne. Ty "s něco našel!"
"Ne to. co bys myslela, žádné další nestvůry. Ale našli jsme Cadmanna."
Celou ji projelo úlevné vydechnutí, jako kdyby přesně na tuhle zprávu čekala celý týden. Nebyla ale ochotna si připustit, jak je to pro ni důležitá zpráva. "Díky bohu. Kde?"
"Na jedné plošině asi uprostřed Velké mlžné hory. Už tři dny sledujeme jeho oheň. Neodpovídá sice na naše rádiové volání, ale je to určitě on."
Zůstala zticha a čekala, že bude ještě pokračovat. Když ale nic neříkal, ujala se slova a řekla to místo něj. "Vydáme se za ním?"
"Proč? Zcela zjevně s námi nechce mít nic společného. Nevzal si s sebou nic, na co by neměl nárok — ať už tady pár

tupců říkalo, co chtělo."
Zack to ale říkal skutečně nejistým hlasem, jako by tomu sám nevěřil. Říkal to se smíšenými pocity. Jistě. Moc dobře ví, co Cadmannovi dluží. A taky dobře ví, že by mu teď Cadmann mohl Kolonii klidně vyfouknout před nosem.
"Co bys tedy chtěl dělat?"
Zack si zastrčil ruce hluboko do kapes a zamyslel se. "Nemám pocit, že by uvítal nějakou oficiální delegaci. Na druhou stranu, kdyby za ním zašlo pár jeho přátel — lidé, kterým na něm záleží a kteří se jenom chtějí ujistit, že je v pořádku — to by možná nebylo špatné. Nenapadá tě někdo, kdo by splňoval tyhle podmínky?"
Beze slova přitakala.

"Výborně, v to jsem doufal. No. mám před sebou ještě spoustu práce. Tak dobrou noc. Sylvie." Zack odešel směrem, ze kterého předtím přišla, směrem k obnovené veterinární klinice. l
Tady nemáme žádné hrdiny, připomínala si neustále. Jsou tu jenom ti, co přežili. Hrdinové zemřeli před dvěma týdny. Anebo jsou z nich mrzáci. Nebo je to zlomilo.
Kromě jednoho člověka, kterého /sine zostudili a zradili. l Něco mu dlužíme.
Terry byl vzhůru, když uléhala do postele. ('šechno, co pro něj mohla lékařská véda udělat, bylo uděláno. Nebylo třeba, aby dál ležel v nemocnici — jejich chatka se změnila v soukromý nemocniční pokoj. Od chvíle té nehody se zdálo, že ji potřebuje mnohem víc, než kdy předtím.
Kdyby tak...
„.Sylvie," pozdravil |i rozespale a položil na ni svou teplou ruku. když se zasoukala mezi dvě prostěradla.
Pomohla mu překulit se: pořád leště neměl dostatečný cvik. aby to dokázal jenom s pomocí rukou. Tvrdě na sobě pracoval ve společné tělocvičně, aby co nejvíc zlepšil svaly horní poloviny těla. Už teď jasně cítila, jak se mu do ramen vrátila síla. Brzy bude od pasu nahoru silnější, než byl kdy předtím za celý | život. Měl by postavu chlapa, tyhle ruce ho teď ale postrkovaly po táboře v jeho vozíku.
Pevně zavřela oči, aby dokázala potlačit pláč. Určitě by ucítil slzy. l
Přitáhl si ji blíže k sobě a když už ji měl těsně u sebe. políbil její sevřená víčka a hbitými prsty jí přejížděl po zádech. "Jak ti šla práce'?"
"Už se nám podařilo na hlavní pevnině najít a rozeznat čtyři i odlišné formy života. Dvě |sou skutečně obrovské, jsou velcí jako byli brontosauři. Ty ostatní se pohybují v tlupách. A rychle, jako sprintem. Naše potvora se možná odtrhla od nějaké takové tlupy." l
„.A co ta expedice?"
"Nepadlo o ní ani slovo. To víš. pořád]ště bys ji mohl vést."
Až na to, že tady nemáme žádné dostatečně vhodné protézy. Takže bys mohl zůstal v Minervě, kterou tam vyšleme, a sledovat, jak ostatní muži a ženy prozkoumávají krajinu. Anebo by ji teď možná chtěl vést Cadmann? Jak by se ti to líbilo, Terry? Anebo počkáme, až porodím dítě a dostanu se zase do formy. Potom bychom tam mohli .v Cadmannem vyrazit spolu. Co by sis o tom asi pomyslel, Terry?
Nejspíš nic dobrého.
"Byly by s tím jenom problémy. Nejsou lidi. Navíc máme jenom jednu zcela volnou Minervu. Kdybychom obě Minervy potřebovali někde jinde, pak by se tábor ocitnul bez proudu. Podle mě se žádné průzkumné výpravy nebudou konat, pokud jsou satelity a teleskop na palubě Geographicu schopny udělat takřka stejný kus práce," pokračovala Sylvie.
"Myslím, že to zní docela rozumně."
Sylvie se snažila rozpoznat tón. kterým její manžel tuhle poznámku pronesl. Steinč jako všechno ostatní v táboře, i on se změnil.
Nějakou dobu jenom tiše ležela bez hnutí a naslouchala jeho klidnému oddechování v temnotě. Potom se k němu přituli-la, aby políbila svého manžela, otce svého dosud nenarozeného dítěte. V ústech měl chuť spánku, ale rozhodně ne nepříjemnou. Pokusil se uvolnit z jejího objetí a o pár centimetrů se odtáhnul. "Sylvie — máme nějaké zprávy o Cadmannovi?"
"Je ve Velkých mlžných horách, asi uprostřed cesty k vrcholu."
Navzdory temnotě vycítila, že souhlasně přitakal. "Běž tam za ním." řekl po chvilce. "Píomluv s ním. Musí se vrátit zpátky."
S námahou se pokusil přitáhnout k ní zpátky, aby se jejich boky dotýkaly, a ačkoliv byla tma, zahlédla v]eho očích lesknoucí se slzy.

"Terry... proč?"
Jemně jí přejížděl rukama po těle. až se zastavil na mírném vyklenutí jejího břicha. "Kvůli tomuhle. Brzy budeme mít dítě a tahle planeta bude patřit jí.'"
"Její planeta," zašeptala Sylvie.
„Já už]i nemohu ochránit. Cadmann nám může hodně pomoct, aby tenhle ostrov byl zase bezpečný. Já jsem hodně při- ' spěl k tomu. že jsme ho vyhnali. A myslím, že ty bys ho dokázala přivést zpátky."
Neřekla na to nic. |enom ho znovu políbila a vzpomněla si i na slova, která kdysi četla: Co nás nezabije, to nás posílí.
Nevěděla už. kdo to řekl. Kdo to mohl být? Kipling? Nebo Nietzsche? Došla k závěru, že to byl Kipling a rozhodla se, že to ráno zjistí. \

"Ještě jedna věc, Sylvie." Najednou promluvil docela jiným tónem. "Mluvil jsem s Jerrym. Jsou jisté... jisté věci, které už nikdy nebudu schopen dělat tak jako dřív. Ty... nejspíš už se mnou nebudeš moct mít další dítě. pokud nepoužijeme umělé oplodnění."
Schovala si hlavu do dlaní a obávala se, že už tuší, o čem bude chtít dál mluvit. "Pš.šš."
"Ne," zašeptal nesouhlasně. "Nech mě domluvit. Nechci, \ abys mě musela podvádět tajně za zády a cítila ses kvůli tomu provinile. Dříve nebo později by k tomu stejně muselo dojít. Základní pudy přírody]sou v nás zakořeněny až příliš hluboko. Přišli jsme sem kvůli tomu, abychom zplodili děti. které budou l vládnout téhle planetě." Chystal se svoji řeč zakončit. "Dobře. Dělej, co musíš. A chci. abys věděla, že to plně chápu. Jenom — ne s Cadmannem. prosím tě. Vím, že to zní podivně. Ale přesto tě o to žádám, o nic víc. Prosím."
Pevně ho objala, protože se náhle polekala, že už tím snad řekl všechno, co |í potřeboval říct, že tím \ykonal to poslední, co ještě chtěl dokončit a ted že by z něj mohl rázem vyprchat život a zanechal by]i v temnotě osamělou.
Jak se tak vzájemně objímali, náhle snad poprvé od chvíle jejich přistání pocítila, jak moc jej miluje a jak moc on miluje ji- Sylviin žaludek se vyhoupnul až do krku, protože Skeeter se v tu chvíli propadnul do vzduchové kapsy. Trochu ji to odhodilo stranou — ale bezpečnostní pás, o který se dělila s Mary Ann, je zase pevně přitiskl k sobě. Skeetery byly sice konstruovány pro dva, ale klidně se tam mohli usadit tři, pokud spolu dobře vycházeli.
Mary Ann bez ustání hleděla kupředu, jako kdyby soustředěný pohled mohl proniknout šedými mraky, které zahalovaly planinu. Napětí mezi nimi bylo tak husté, že by se dalo krájet, a hluboko uvnitř si Sylvie přála, aby byla buď ona nebo Mary Ann zůstala v táboře.
Bylo ale nepochybné, že Mary Ann a Carlos patřili mezi nejbližší přátele, které Cadmann ještě měl. Carlos byl navíc obstojný pilot, byť byl trochu nervózní při přistáních. Bůh ví, že s ním Bobbi Kanagawa strávila dost času učením. Tedy alespoň Sylvie se domnívala, že právě tak trávili společný čas...
Carlos opatrně s vrtulníkem obkroužil planinu a snažil se řídit podle souřadnic, které jim dodal satelit. Kolem proletěl pte-rodon, ale tihle dravci už se Skeeterů nebáli tak jako před rokem.
Nakonec si zvyknete na všechno, pomyslela si Sylvie. Carlos měl čelo nakrabacené soustředěním. Najednou se ale ďábelsky zašklebil a zasmál. "No, seňoritas. el muchacho tentokrát nehledal potravu, co?"
Zvíře se kolem nich ještě chvilku motalo, okukovalo je a zvědavě kroutilo hlavou, ale obezřetně se drželo mimo dosah rotorů jejich vrtulníku.
"Hej!" zaječel Carlos se vztekem ve snědé tváři. "Apártese un poco, queso de bola!"
Sylvie se na něj pobaveně usmála. "Tak tohle jsi musel

nacvičovat. Tohle znělo vůbec nejvíc španělsky, co jsem kdy od tebe slyšela najedno polknutí."
"Na jedno vydechnutí. Polknutí jde dovnitř, zatímco vydechnutí jde ven. Když jde polknutí ven, pak je potřeba hadr. To, co jsem právě řekl svým melodickým rodným jazykem, bylo důležité, citlivé a poetické prohlášení."
Najednou se do debaty vložila Mary Ann, která promluvila vůbec poprvé od doby, kdy jejich Skeeter vzlétl. "Já teda španělštinou moc nevládnu," prohlásila kousavě. "Ale neříkal jsi náhodou něco o tom, že má špek zůstat vzadu?"
"Ale, seňorito — nejde o to, co řekneš, ale jak to řekneš."
"Támhle je to," zvolala najednou Mary Ann.
Mlha tady prořídla a viděli, že přilétají na horskou plošinu asi půl kilometru v průměru. Tady nahoře rostla tuhá avalonská tráva a Sylvii hodně překvapilo, jak je tu hustý podrost. Samozřejmě tady rostlo ostružiní, ale kromě něj i mnoho dalších druhů. Převládaly zejména keře a kvetoucí rostliny. Trochu bokem byl postaven stan a vedle něj stál u kůlu přivázaný německý ovčák, který poskakoval a štěkal.
Ze stanu se za chvíli vynořil Cadmann. Pořád ještě ho bylo vidět jenom jako drobnou a takřka nerozeznatelnou postavu, ale i takhle na dálku si Sylvie všimla, že kráčí značně nejistě.
Carlos začal se Skeeterem klesat.
Přistáli asi tak čtyřicet metrů od Cadmannova tábořiště a Sylvie musela obdivovat jeho výběr nejlepšího místa. Tady nahoře byla mlha řidší a vegetace podstatně bohatší než dole v rovině. Kousek dál zurčel potůček zásobovaný tajícím sněhem. Bylo zřejmé, že Cadmann tady má o zásoby postaráno.
Může si tady postavit chajdu. Tady by byl šťastný. Je tady voda i dostatek potravy, a nejspíš tady bude i lovná zvěř. Tu by nepřehlédnul. Jestliže je někde -věř. Cadmann ji určité dokáže vyčmuchat.
"No," prohlásil Carlos a ulehčené si oddechl. "Alespoň nechal tentokrát pušku ležet ve stanu."
"Ale nezapomeň, že má u sebe to štěně.'"
Man1 Ann neříkala nic. Jenom najednou začala trochu zrychleně dýchat.
"Carlos volá základnu. Právě jsme přistáli nedaleko tábořiště. Cadmann je podle všeho nezraněn a v pořádku, ale určitě se ještě brzy ozveme s dalšími podrobnostmi." Potom se na ně Carlos zazubil. "Tak jdeme." Rozepjal si bezpečnostní pás a vyskočil ven.
Cadmann je drahnou chvíli sledoval, jak se k němu blíží, a potom se usadil na zem vedle svého ohně. Míchal cosi v hrnci a zcela je ignoroval. Na tváři měl týden staré strniště. Pohyboval se trochu ztuha — Sylvie si připomněla, že má naražená žebra. Napadlo ji, jestli jí dovolí zkontrolovat svá zranění nebo nabrat vzorek krve, aby mohla vyloučit infekci. Nebo třeba jenom změřit teplotu.
V jeho výrazu bylo cosi podivného — cosi divokého a znepokojivě silného, takže najednou v žaludku citila nepříjemný tlak a hořkost v ústech.
"Cadmanne," pozdravil ho přátelsky Carlos a podal mu snědou ruku.
Cadmann se na jeho ruku jenom podíval a potom vytáhnul z kapsy lahvičku, ze které si hned důkladně přihnul.

Carlosova ruka tak chvíli visela osaměle a nehybně ve vzduchu jako polovina visutého mostu, který dosud nebyl dokončen. Nakonec si odfŕknul a zastrčil ruku do kapsy kalhot.
"Co tady ksakru chcete?" vypravil ze sebe nakonec Cadmann. Celé tábořiště vypadalo dost neudržovaně. Cadmann. kterého znala dříve, by nikdy nevypadal tak zanedbaně.
"Jenom jsme se chtěli ujistit, že)si v pořádku, arnigo," řekl Carlos stísněným hlasem. "Přece jenom]si utrpěl dost těžká poranění."
Cadmann je doslova probodaval svým upřeným pohledem, potom jediným mocným douškem láhev dopil a odhodil ji stranou.

odkaz heorotu 189
Ty oči. nejistá chůze. Byl nalitý, opilý takřka namol, a nejspíš tady byl takhle opilý už od chvíle, kdy sem dorazil.
"Jasně. Těžce zraněný. Nejspíš vás to dost trápí, co? Že by se konečně ' ozvalo vaše svědomí? Jděte do hajzlu."
"Cadmanne..." začala Mary Ann a popošla směrem k němu. Stačil ale jediný záblesk jeho krví podlitých očí a raději se zarazila.
"Raději se ode mě držte stranou.'" zavrčel. "Vy všichni. Ani jeden z vás se nevzchopil a neodvážil se postavit vedle mě, když by to mělo nějaký smysl. Teď už je na to pozdě a vy se , v tom pěkně smažte."
"Tohle můžeš říkat mně," ozvala se Sylvie. "Ale neodvažuj se to vyčítat Mary Ann. Ta se tě pokaždé zastala proti ostatním." j
"Tak kde byla celou dobu?" Tohle už zakřičel. "Každou noc. každou zatracenou noc mě trápily noční můry. budil jsem se s tou potvorou na hrudi a Ernstova krev mi slintala přímo do ksichtu. Vůbec netuším, proč mi ta zatracená mrcha rovnou ne-ukousla hlavu. Nemám nejmenší tušení..."
Vlčácká ťenka instinktivně vycítila u lidí strach a hněv, takže rychle přispěchala postavit se Cadmannovi po boku a tak tu stála s vyceněnými zuby a z krku se jí dralo hluboké vrčení. l "Té na mě záleží," zamumlal Cadmann. Vytáhl z hrnce kus masa a hodil jej štěněti. "To je v pořádku. Uhoď. To jsou přátelé." Zasmál se. ale úsměv přešel v úšklebek.
"To vypadá... čerstvě." poznamenala Sylvie opatrně. Že by krocan? Nebo solos? Kde je ten druhý pes?
Odpověděl: "No, tam nahoře... žijou takoví tvorové. Hodně připomínají sviště. Psi je vždycky dokážou slušně vyčmuchat." Odmlčel se. "Bylo by ode mě zdvořilé vás pozvat, abyste zůstali na večeři, ale já teď nemám nejmenší chuť se chovat zdvořile. Co kdvbyste mi rovnou řekli, co máte na srdci, a potom zase vyrazili na zpáteční cestu?"
..Chybíš mi..." vypravila ze sebe Mary Ann. Cadmann se na '
ni nepříjemně podíval a užuž otevíral ústa. Na okamžik si byla Sylvie takřka jistá, že z něj vypadne něco hodně ošklivého, kvůli čemu se chuděra s pláčem vrátí do tábora. Místo toho ale ústa zase zavřel a zdálo se, že se snaží uspořádat své myšlenky.
"Jasně. To je bezvadný. Tak s tím toho vážně hodně nadělám."
Ze skal na severním okraji planiny se najednou ozvalo rozverné bouřlivé štěkání a \-zápětí se k nim už hnalo druhé štěně. Vyzařovala z něj zdravá energie mláděte.
Rozeběhlo se ke Carlosovi. radostně vrtělo ocasem a přátelsky ho očuchalo v rozkroku. Hned potom se stejně seznámilo i s Mary Ann a Sylvií. Vypadalo spokojeně a přeběhlo ke Cadmannovi. který' ho ale přehlížel, a tak odběhlo ke své kamarádce. Tam si vzájemně očuchávali zadní partie a hravě se kousali.
"Rozkroková očuchávači celého světa, spojte se!" zvolal Cadmann.
"Cadmanne," začala nakonec zase vážně Sylvie. "Nebudu ti nijak lhát. My tě potřebujeme. Minulý ty'den jsme ztratili hodně schopných lidí. Pokoušíme se dát Kolonii zase do pořádku, zaběhnout do starých kolejí. Teď už by ti nikdo nebránil v prosazování plánů, o kterých jsi předtím mluvil."
"Jenže teď už je mi to úplně jedno." Pokrčil rameny. "Možná o tom za pár týdnů začnu přemýšlet, ale nejspíš ne. Teď mi nic neříkejte o vašich problémech. Mě se to tady nahoře docela zamlouvá. Psi totiž mají svoje instinkty, víte? Nijak se netrápí tím, co se jim sice nezdá, ale čemu by hrozně rádi chtěli věřit, a to mně báječně vyhovuje. Co kdybyste nastrkali svoje zadky zase do vrtulníku, vrátili se do tábora k ostatním a nechali mě tady o samotě?"
"Cadmanne..."
" Koukejte odsaď vypadnout!"
Carlos položil Sylvu leňme ruku na rameno a stáhnul ji o krok zpátky. "Hele... amigo... funguje ti xvsílačka? Kdybys měl nějaké potíže, kdybychom ti mohli nějak pomoct..."

odkaz heorotu 191
Cadmann unaveně přikývnul. "Jo. Vy se o tom dozvíte jako první. Klidně si můžete vydechnout."
Sylvie se odvrátila a snažila se potlačit slzy. deroucí se jí z očí. "Sylvie!" zavolal ještě Cadmann.
‚Ano?"
"Dávej na sebe pozor." Mary Ann jej pořád ještě upřeně sledovala a na krátký okamžik se mezi těmi dvěma cosi ode-hrálo: lítost, osamělost nebo rozmrzelost. Prostě cosi. ale byl to jen krátký vzkaz sdílený pouze jimi. nebyl určený pro nikoho jiného.
"Tak běž s nimi," zopakoval. Zarazil se, aby si z bedny vytáhnul další láhev. Potom s ní ale znechuceně zamával a zaseji odhodil stranou. "Pokud jde o mě, budu se udržovat v parádní opici, dokud tady budu mít co pít."
Ti tři se otočili a chtěli se vydat ke Skeeteru. ale Mary Ann se náhle zastavila a vzdorovitě se jim postavila tváří v tvář.
"Já se s vámi nevrátím. On to sice nemůže říct. ale chce, abych tady s ním zůstala."
"Mary Ann — "
"Cožpak nevidíte.]ak vypadá? On se tady doslova ubíjí. Vážně by tě chtěl, Sylvie — "

Carlos se moudře rozhodl neříkat k tomu nic. Sylvie ote-vřela ústa a chtěla se bránit, ale Mary Ann)i zarazila |eště dřív, než mohla promluvit.
"Raději to neříkej, Sylvie. Nelži. Prostě chce něco. co nemůže mít." Stála tady vzpřímeně, malá, ale silná blonďatá div-ka. trochu při těle. Žena, jejíž hibemační nestabilita byla mnohem mírnější než ta, která postihla Ernsta. Byla ale natolik inteligentní, že si uvědomovala co ztratila, a natolik citlivá, že věděla moc dobře co se ve skutečnosti odehrává mezi Sylvií a Cadmannem.
"On nemůže říct, že tady mám zůstat s ním. ale co mi může udělat? Vyhodit mě'.' Já sama bych dolů slézt nedokázala a on to dobře ví. Nechtě mě tady. Budu v pořádku."
"To nemůžu udělat."
"Protože nevíš, jaký' on je ve skutečnosti člověk. Ne pořádně. Já to vím. Já vím přesně, jaký' on je. Nikdo z vás ho nezná tak jako já."
Dlouhou a nepříjemnou chvíli tak stáli proti sobě bez jediného slova. Nakonec mlčení přerušil Carlos. "Tak dobrá. Cekám ale, že se buď ty nebo Cadmann v příštích čtyřiadvaceti hodinách ozvete vysílačkou a řeknete nám. co se děje. Jinak se sem zase vrátím."
"Dobře."
Carlos otevřel dveře na své straně Skeeteru. Sylvie si Mary Ann ještě jednou důkladně prohlédla. V té ženě cosi bylo. jakási síla, která v ní nebyla od okamžiku přistání až dosud.
"Změnilo nás to všechny," pronesla Sylvie tiše. "Možná máš pravdu. Možná jsi teď jediná z nás, kdo ho opravdu zná."
Pevně Mary Ann objala a přátelsky ji políbila na tvář. "Pro boha živého, Mary Ann, dobře se o něj postarej. Zoufale někoho potřebuje."
Mary Ann se na chvilku zarazila a potom o krok ustoupila. "Jistě. Pokusím se. Teď už je ale načase, abyste se vrátili."
Vyšplhali se do kabiny Skeeteru. Rotory se pomalu probouzely k životu a Carlos si chvíli pohrával s motory. Potom začali stoupat, čím dál výš. dokud se z Mary Ann nestala jenom drobná nezřetelná postavička, která pomalu a nejistě kráčela směrem ke Cadmannovu tábořišti.
odkaz heorotu 193
Kapitola 13
Usedlost
Trpaslík vidí dále než obr, stojí-li na ramenou obra. SAMUEL TAYLOR COLERIDGE, "Přítel"
Sušená vajíčka v prášku, sušené mléko a mrazem vysušená slanina, to nevypadá jako dobrý' základ snídaně. Ale když to Mary Ann dala dohromady se svou dovedností a zkušenostmi a se zbytkem solosího masa. dokázala vykouzlit pokrm libé vůně, která se linula z pánve v tenkých svazečcích kouře.
Prašť a Uhoď. ovčácká dvojčata, tiše pobíhala kolem tábořiště s vyplazenými růženými jazyky a s nadějí neustále pokukovala směrem k ohni. Lačně sála příjemnou vůni. ale držela se stranou. Když se totiž budou chovat slušně. Cadmami jim určitě nakonec dovolí vylízat pánev.
Oceánský vítr s pachutí soli se prohánělpo planině a povíval listovím a uschlou trávou. Tu a tam se mu dokonce podařilo
odfouknout věčnou avalonskou mlhu. Z okraje planiny se mohla podívat dolů směrem do nížiny, kde byla v dálce vidět Kolonie: lesknoucí se panely solárních kolektorů a matné, proplétající se obdélníky obdělávaných a zavlažovaných polí. Vzduchem se slabě neslo vzdálené hučení Skeeteru.
Ze stanu za ní se najednou ozvalo protáhlé zamručení a když se vzápětí otočila, uviděla Cadmanna, jak se po loktech s námahou plazí skrze otevřený východ.
Upřeně se na ni zadíval a nejistou rukou si vytíral ospalky z očních koutků. Potom zavrčel: "Co ty tady sakra děláš?"
Nedala na sobě znát, že se ho přece jenom trochu polekala. "Dělám snídani." Dál míchala vajíčka a opatrně na pánev přihodila další hrst sušených slaninových lupínků. Prašť, sameček, se odvážil asi na metr připlížit k ohni a zakňučel.
Cadmann ho okřiknul a přisoukal se blíž k plamenům. Potom Mary Ann jemně odstrčil stranou. Krví podlité oči se mu rázem rozšířily zájmem. Už chtěl něco říct, ale uviděl, jak se na něj usmívá a tak to rychle zamaskoval zívnutím a ještě se začal divoce drbat. Mary Ann udeřil do nosu jeho výrazný ranní dech.
Cadmann si oběma mohutnýma tlapama sevřel hlavu. "Bože, hlava mě bolí jako střep."
"Aby ne, však sis to zasloužil. Včera v noci jsi dorazil vodku."
"Ne," vyrazil ze sebe a znělo to skutečně překvapeně a zároveň rozladěně. Když promluvil, jeho hlas zněl, jako kdyby měl v hrtanu zaseknutý nějaký drobný předmět. Cadmann pozpátku zalezl zpátky do stanu a vzápětí se vynořil se svou čuto-rou. Jednou rukou s ní zatřepal a skrze týdenní vous se zazubil, když uvnitř uslyšel šplouchání. "Ještě tam krápět zbylo."
Přiložil láhev k ústům a krátkými usilovnými záškuby ohryzku si několikrát loknul. Proč tohle proboha děláš? Na lom nezáleží. Musíš s tím okamžité skoncovat.
Odhodil láhev stranou, kde s jasným zazvoněním dopadla mezi hromadu kamení. Psi se na něj vrhali zároveň z obou stran
194 NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 195
a poštěkávali na něj, aby si s nimi hrál nebo je nakrmil nebo dělal nějaké z těch stovek psích povyražení.
Tak se s nimi Cadmann na chvilku pustil do křížku, potom je odehnal stranou a nepříjemně se na ně zamračil. "Jestli okamžitě nepřestanete vyvádět, tak vás oba zastřelím. Postavím si vás hezky vedle sebe a zastřelím vás oba najednou jedinou zatracenou kulkou. Je vám to jasné?"
Místo odpovědi na sebe začali skákat a chňapali si vzájemně po ocasech a uších.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Cadmann, který kromě kraťasů na sobě neměl nic jiného, se protahoval. Svalnaté paže měl jenom o něco málo opálenější než hrudník. Dost zhubnul. Ta zraněni, a potom taky to pití —
Z pánve se začalo výrazněji kouřit a Mary Ann tedy přestala míchat vajíčka.
"Co to je sakra za míchanici?"
"No, můžeš tomu říkat třeba avalonská omeleta. Je to naše snídaně," odpověděla.
Vrazil do pánve vidličku, zkoumavě se v obsahu chvíli šťoural a potom na ni vyjel: "Kolik z toho je jedovatého?"
Popadla rázně vidličku, strčila si do pusy pořádné sousto a podívala se mu zpříma do očí.
"Takže půlka, co? No, já mám tuhý kořínek. S tím se snad dokážu vypořádat." Se zkříženýma nohama do tureckého sedu se snažil důstojně posadit, ale nakonec neudržel rovnováhu a sesypal se na zem jako pytel. "Ta moje hlava."
"A což teprve dech. Tumáš, dej se do jídla."
Cadmann vzal znovu do ruky vidličku a opatrné si na talíř shrnul asi polovinu obsahu pánve. Hned po prvním soustu se mu z očí vytratil osten nedůvěry. "Zpropadeně, tohle není z půl-ky-"
Když si všimnul, že se na něj pořád usmívá, raději zmlknul a rozmrzele se zcela věnoval jídlu na talíři.
Mary Ann si nalila zpracované odtučněné mléko a teď ho spokojené usrkávala. Bylo překvapivě čiré, osvěžující a plavaly
v něm drobné lehlicovité krystalky ledu. To bylo tím. že jej rozpustila vodou z potůčku, který vznikal z tajícího sněhu a protékal nedaleko Cadmannova tábořiště. Opilý. Zraněný. Sílený. A přesto si dokázal vybrat mnohem lepší místo, než by kdy svedl Zach...
Po očku přes oheň pošilhávala po Cadmannovi. Nastal už ten správný čas? Ano, dokud ještě cítí kocovinu. "Klidně můžeš rovnou zapomenout na to, že půjdu zpátky do Kolonie. Já tady zůstanu. Můžeš mě třeba snést dolů. ale já sem vyšplhám zpátky. Kdybys mi náhodou chtěl zlomit obě nohy. to by mě asi dokázalo zadržet, ale raději bych na to moc nespoléhala, být tebou."
"Ale- ano, ty se vrátíš," odporoval. Dojedl poslední sousto míchaných vajíček, mrknul na ni a spokojeně říhnul. "Hnedka po obědě."
"Drž tu hlavu dole." Cítila Cadmannovu mohutnou tlapu na zátylku, jak]í tlačí hlavu k zemi. Oba se schovávali za skalním výběžkem na východním okraji planiny. "Zatracená práce — "
BummmU Rána sice nebyla tak ohlušující jak Mary Ann očekávala, ale i přesto ji cítila celým tělem stejně, jako ji slyšela v uších. Přesně spočítaná dávka dynamitu právě odstřelila kus skály. Úlomky kamení a hroudy hlíny létaly vzduchem do všech stran. Mohutný hřib prachu a rozprášené hlíny se zvednul k obloze. Cadmann se krčil vedle ní a spokojeně se zašklebil. "To je legrace, co?"
Nervózně přitakala. "To tedy ano. nic lepšího neznám."
Když |i pomáhal zvednout se na nohy. jeho ruce byly zase jemné. Clonil si oči před poletujícím prachem a prohlížel si výsledek svého snažení.
Třetí výbuch toho dne dokončil pořádnou jámu, která zela v žulovém masivu asi dvacet metrů nad úrovní plošiny. Hodně to připomínalo vstupní otvor bývalých dolů. Ostré výčnělky skály, připomínající útesy, trčel)' ze země na dně a na koncích měly stovkv drobných ostrých hrotů.

"Tak nevím, ale nějak pořádně nechápu, proč nechceš stavět prostě tady na plošině?'1
"Copak jsi nebyla v táboře'/" Najednou v jeho hlase zazněl l sarkasmus, který se ale rychle změnil v cosi jiného. Upřeně se na ni zadíval. "Mary Ann — " Hlas mu trochu změknul. "No. Víš přece, že tady žijí všemožné potvory."
"To vím moc dobře."
..No a proto nebudeme — tedy nechci — stavět chatu na planině. Kromě toho chci tady na plošině farmařit —jestliže se rozhodnu tady zůstat, pak každý akr půdy navíc bude mít velkou cenu. Zadruhé jde o odvádění vlhkosti — když budu stavět pod zemí ve svahu, všechen déšť i rozpuštěný sníh prostě odtečou z kopce dolů. jestli tedy správně postavím střechu. Za třetí, kvůli výhledu. Z místa, kde budeme — tedy budu — bydlet, budu mít ten nejlepší výhled, jaký tady je. Přímo jim dolů na hlavy. A za čtvrté chci, abychom byli nedosažitelní. Bude tu jenom jedna cesta, ta se bude klikatit a já ji budu hlídat. Nebudu stát tady na planině jako na talíři a dívat se. jak se nějaká tahle na mě řítí stopadesátikilometrovou rychlostí."
Najednou jí to bylo jasné a cítila, jak se jí studem červenají uši. Bože, jistěže ne! Proč jsem si toho hned nevšimla... jak se na mé dívá? Ale co. "Byla to hloupá otázka, viď?"
"Ale — "
"Cadmanne, já to vím. Dokážu se s tím vyrovnat. Ale to víš, no — někdy to bolí."
Natáhnul ruku, aby se jí mohl dotknout, ale potom ji náhle zase stáhnul. Zadržela dech. Otočil se, aby si mohl pořádně prohlédnout svou práci, pak se zase otočil k ní a na tváři měl spokojený úsměv od ucha k uchu. "Mám pro to ještě jiné důvody, ale tyhle ti /alím musí stačit." Ostře se na ni podíval. "Nikdo po tobě ale nechce, abys tam bydlela. Nebo abys tu se mnou zůstávala."
"Rozhodně tady zůstanu." Vytáhla se na špičky a objala ho rukama kolem krku, takže na něm částečně visela. "Já tě mi-l
luju. Cadmanne. Cestou sem na Avalon jsem ztratila už příliš mnoho. Tebe rozhodně ztratit nechci."
Natáhl ruce dozadu a chtěl jí rozplést prsty, kterými se mu zaklesla za krk, ale ona se držela příliš pevně a tak toho nakonec nechal. Podíval se jí zpříma do očí.
"Budeš dělat to. co ti já řeknu." prohlásil nesmlouvavě. "Jestliže se ti to nelíbí, můžeš se kdykoliv vrátit. Tam dole se může dělat cokoliv, na čem se lidi dohodnou spravedlivým hlasováním. Ale tady není demokracie. Tady nahoře budu

vždycky nakonec rozhodovat já."
"Ty jsi mužský' šovimsta," napomenula ho a zlehka ho políbila.
"Ne. já jsem svůj šovimsta. Nejspíš bych se choval stejně, i kdybych byl ženská. Prostě chci tohle ujasnit, než... se do něčeho pustíme."
"Miluju tě." připomněla mu. Prach, který se jí usadil v koutku oka. se změnil v blátíčko. "Milovat, ctít a poslouchat. Takhle to přece kdysi ženy slibovaly, ne? A já ti to slibuji."
Krátce a pevně ji objal. "Takže se do toho pustíme."
"Jistě, pane. Kde začneme?"
"Nejdřív obrana. Všimla sis něčeho na — našem — místě pro dům?"
"Spousty věcí."
"Balvan. Támhleten/'
"No, ten je velký."
"A bude se hezky kutálet, jakmile ho trochu podkopu. Takže ho podkopu. Nejdřív pod něj založím klíny. A potom tam nachystáme sochor. Kdyby se chtěl po cestě nahoru dostat někdo bez našeho svolení — "
"Nebo něco. Jestliže se to objeví a nám se nebude pozdávat. prostě ten balvan pustíme dolů." .Jsem pro. Co dál?"
"Tady dole v kopci uděláme terasu. Bude tam zeleninová

zahrádka. Zavedeme tam část vody z Amazonky. aby se zelenině dobře dařilo a nám taky. Potom dokončíme dům. Budu muset vydlabání základů dodělat ručně, abych měl jistotu, že to ' bude vypadat podle mých představ. Potom zarovnám podlahu a zapustím rohové podpěry. Než tohle uděláme, počítám, že to bude trvat tak tři týdny.1'
Trochu zaraženě se na ně] usmála. "Tři týdny. Cadmanne, jak dlouho hodláš zůstat tady nahoře?"
Tohle neměla vůbec říkat a došlo jí to ještě dřív. než větu vůbec dokončila. "Než s tím budu hotov. Než budu mít pocit, že už bych se mohl vrátit dolů mezi ně. A jakmile se ti to tady nahoře nebude líbit, běž."
Cadmann rozpojil její ruce. které měla stále zaklesnuté kolem jeho krku. a bez dalšího vysvětlování otevřel bednu s nářadím a pomůckami pro stavbu, které si vzal v táboře.
Pořád ještě znatelně kulhal.
Neúnavný stroj, postavený z naleštěného světlého dřeva a kůže. Tak jí Cadmann připadal v následujících dnech. Přes všechna utrpěná zranění a svůj věk dokázal pracovat pořád dál, i když ona už byla vyčerpaná. I když by i nejsilnější a nejmladší muži z Kolonie dávno zkolabovali a vynutili si odpočinek. ,
Pracoval osm hodin denně takřka bez oddechu, kopal, zapouštěl podpěry, vyvážel... navážel hromady zeminy, ze kterých se později měla stát zahrada a horní dvorek. Žádné jeho úsilí nepřišlo vniveč, dovedl si vše skvěle naplánovat. Nikdy netahal zem nebo kamení do kopce. Začal budovat seshora a každé kolečko země i kamení svážel dolů. kde už začínala růst zahrada.
V jistém ohledu začala vykopaná jáma připomínat malý plavecký bazén, jehož hluboký konec — kolem tří metrů — byl položen nejníže a mělký konec byl nahoře. Do kopce nad jámou vysekal hluboké ..schody." takže celá jeskyně měřila podél spodního okraje pět metrů a podélně měla skoro dvanáct metrů. ?
Když Cadmann dokončil ranní příděl práce, důkladně se protáhnul a vydal se s Praštěni na obhlídku, aby zkontroloval pasti. (Man' Ann se podařilo mezi dvojčaty najít další rozdíl. Prašťovo pravé ucho bylo o kousek — nebo lépe řečeno o kusa-nec — kratší, což byla vzpomínka na jednu z icjich rvaček, která se nějak zvrhla).
A v téhle oblasti byla schopna s ním velmi dobře držet krok, když se rychle naučila klást pasti z oček tenkého drátu. Ty Cadmann používal k chytání pomalých, takřka přátelských savců, kterým říkal "Popletení Pepové". Tvrdil, že je to odkaz na nějakou knihu.
Zpočátku nemohla dělat o moc víc. než jenom mu pomáhat s odvážením suti. taky pro ně oba vařila a poklízela tábořiště. Bylo to ale až příliš jednoduché, kd)'ž si vzpomněla, jak byla dříve jednou z nejschopnějších žen v celé expedici. Nemohla se tedy spokojit s tím. že by měla i nadále hrát takto podřadnou roli.
Naučila se tedy klást oka. A taky dovedla nastražit sítě do potoka, který protékal nedaleko od místa, kde pomalu rostl jejich nový dům. Byl to slabý potok z roztátého sněhu, který sem přitékal seshora z Velké mlžné hory a který Cadmann pojmenoval Amazonka. A tak se vydala na průzkum hory s velkým proutěným košem v jedné ruce a vodítkem Uhoď ve druhé. Učila se najít nejlepší cestu a rozeznat místa, kde hrozilo stržení kamenné spršky. A právě tady, mezi kamením, našla Missy.
Oka pečlivě nastražila poblíž každého z asi půltuctů keřů a velkých trsů rostlin, na kterých byly patrné stejné stopy ostrých zubů. Jeden velký- trs rostlin rostoucí nedaleko ji obzvláště zaujal. Byly zelené se širokými listy, ve kterých se z mohutného hlavního proudu větvily silné žluté žilky. Květy byly světle růžové a uprostřed měly shluk drobných červených bobulek. Žádný z květů nebyl nahlodaný ani jinak poškozený, ale kořeny a list}' těchto rostlin byly zjevně oblíbenou potravou některého z místních tvorů. Když se na květy podívala pozorněji, povšim-

la si poprašku tvořeného zaschlými zbytky hmyzích tělíček. Na zemi pod květy bylo roztroušeno ještě mnoho dalších okřídlených tělíček. Hlavou jí okamžitě blesklo slovo "jed" a měla velkou radost, že na to přišla takhle rychle.
Za keřem se cosi hemžilo a tak se odhodlala opatrně rozhrnout větve.
Tam bylo zhruba padesát centimetrů chundelatého děsu. který' se krkem zachytil do smyčky z odolného nylonového lanka. Pepa měl velké oranžové oči. skoro až příliš velké na svou tvář. V těch očích se zračila prosba, vyděšenost, zmatek. Tolik jí připomínaly... co jí to jenom připomínaly?

Co...?
Ted' byla zmatená pro změnu ona. rozčileně si dupla a snažila se na svoje selhání zapomenout. Potvůrka byla chycená (v jednom z jejich nastražených ok. krvácela z rozedraného krku a vztekle sebou zmítala a prskala na ni. Uhoď štěkala a malý Pepa si málem zlomil vaz, jak se zoufale pokoušel uniknout.
Vložila zvíře do košíku a teprve potom uvolnila smyčku. i kterou mělo omotanou kolem krku. Zvíře na ni cosi švitořilo. "No, Missy," pozdravila ji Man Ann. "Nijak se ti nedivím, že sena mě vztekáš."
Nártoun. To je to slovo, na které si před chvílí nedokázala / vzpomenout. Rovníkový primát, který má ze savců největší oči. Žije v pralesích Malajsie a Filipín.
S úlevou se zasmála. Pořád ještě to tam má. Stále]í v hlavě zůstalo hodně informací.]enom si je nedokáže vybavit hned.]ak to dokázala dříve. Ale třeba si dokáže vytvořit nový způsob práce s pamětí...
Zatřásla s košíkem a podržela si jej těsně před očima. "Že bys mi přinesla štěstí. Missy?" '
Missy na ni prskla a pokoušela se schovat v opačném rohu košíku. Byla o něco hubenější než nártoun. vypadala skoro jako tlustá a chlupatá ještěrka. Ležela na zádech, tlapky s drápy měla , vyfrčené a naslepo jimi hrabala ve vzduchu.
Během cesty zpátky dolů se najednou Uhoď začala na vodítku škubal a táhla tak silně, že Mary Ann málem musela upustit košík. Uhoď hystericky štěkala a snažila se vyšplhat vzhůru mezi kameny. Také Missy se ve své dočasné kleci doslova zbláznila, prskala a škrábala do proutěné stěny.
"Uhoď. poběž rychle zpátky, pojď ke mně!" volala hlasitě Mary Ann. která pojala určité podezření. Vlčák se neochotně vrátil dolů a kajícně stáhnul ocas mezi nohy. Mary Ann potom ovázala vodítko kolem nejbližšího kamene a vyšplhala na vyvýšené místo, aby se lépe porozhlédla. Missy kvičela ještě hlasitěji.
Sluch byl tentokrát rychlejší a úspěšnější než zrak. Uslyšela slabý mňoukavý hlásek, který' jí ze všeho nejvíc připomínal kňourání malých koťat, žadonících o mléko. Bylo jich tady šest pěkně pohromadě, vzájemně propletených a ležících na sobě jako klubko chlupatého provazu. Byla to čerstvá mláďata, sotva se dokázala převalovat. Jedno z nich ale leželo nehybně a vypadalo to. že je mrtvé. Ostatní na ni zírala s nepokrytou zvědavostí, kterou nekalil žádný strach.
Mary Ann rychle pohledem sklouzla z proutěného košíku na mláďata a vzápětí ji osvítil inspirativní nápad.
Missy se pokoušela vylézt po stěně košíku k otvoru a Mary Ann ji musela shodit zpátky dolů. Potom dovnitř naházela několik hrstí avalonské trávy a listů, dokud nebylo dno zcela pokryté.
Potom vynesla košík o něco výše na hromádku kamenů. Missy teď ještě zesílila svoje kvičení a prskání. Dole pod nimi Uhod poskakovala a doslova tančila kolem vodítka a ještě k tomu nadšeně poštěkávala.
Mař)- Ann se zaklesla mezi větší balvany a v duchu teď děkovala sama sobě za hodiny strávené běháním, protože ze všeho toho lezení a šplhání už ji začínala pálit lýtka. Natáhla se dolů k puklině a jemně odtamtud vytáhla první mládě Pepu. To se bránilo a kouslo ji do ruky — bylo to vlastně sotva škrábnu-

ti nemělo dost síly. aby prokouslo kůži. Mary Ann tedy položila chlupatou kouli dolů do košíku a přetáhla si přes ruku vytahaný rukáv svého kabátku, takže si zhotovila jakousi provizorní rukavici. Když do košíku přemisťovala druhého Pepíka, už jeho zoubky vůbec necítila.
Potom ale Mary Ann musela znovu sestrčit Missy dolů ze stěny a potom]ještě do třetice, když se]i Missy pokusila kousnout i skrze kabát. Když bylo v košíku bezpečně uloženo první mládě, Missy začala v jakémsi záchvatu šíleně běhat pořád dokolečka, dokud se neuklidnila a nezastavila. Očichala svo]e dítě, potom je olízla a nakonec se kolem něj ovinula tak, že ho docela přikryla.
Pěkně postupně, vždycky po lednom nakonec Mary Ann dokázala přenést všechny Pepíky do klece. Potom se vrátila dolů k Uhoď.
Matka na ni nejprve odporně prskala a pištěla, ale potom se opět věnovala svým mláďatům. Svinula je hezky pod sebe do jakési koule, aby jim poskytla co největší teplo a ochranu. Mary Ann se chvíli dívala na poslední malé, smutné tělíčko, které bez života leželo v puklině. Zavrtěla hlavou.
"Je už nejvyšší čas vrátit se do tábora. Uhoď," prohlásila a odvázala ťenu od kamene. Postavila se s drobnými pěstmi založenými v bok a rozhlížela se po okolní krajině. Čím se asi tihle tvorové živí? Tedy, ti dospělí? Pepové vypadali hodně podobní savcům. Matka má určitě nějakou obdobu mléčné žláz)', aby mohla nakrmit mláďata.
V okolí rostlo několik druhů rostlin: byl tu jakýsi mech či lišejník, který pravděpodobně rozrušoval strukturu skály. Potom ještě jakási popínavá věc, která připomínala kolonii dlouhonohých pavouků. Vyrůstala ze skály a pravděpodobně těžila ze symbiózy s oním lišejníkem. Taky tady byly všudypřítomné keře a kvetoucí rostliny, kterých si všimla už z vrtulníku.
Co z toho by si Pepovic rodinka asi s chutí dala? Rozhodla se to vyzkoušet: vybrala si širokolistou rostlinu, pod kterou byla ukrytá past. Utrhla shluk červených bobulek a vhodila je do košíku.
Nic. Pepovic máma si jich ani nevšimla.
Pořád ještě se držela svého instinktu a tak utrhla několik listů. Potom mezi nimi vybrala ty nejmenší a hodila je na dno košíku.
Missy po nich skočila. Nejprve je obezřetně očichala a potom se do nich s chutí pustila.
No, tak tahle otázka je vyřešena.
Mary Ann se i s košíkem vydala na zpáteční cestu k tábořišti a cítila se až absurdně spokojená a pyšná sama na sebe. Sluníčko nezvykle hřálo, ve vzduchu se vznášela nasládlá příchuť a její mysl už se zaobírala mnoha plány, jak postavit klece a co s nimi.
Bylo tu ale cosi... cosi znepokojivého, něco sejí na téhle enklávě života, kterou právě našla, nezdálo. Co to ale je? Bylo

tady krásně. Tohle byl krásný pohled na tvorečky, krásnější než cokoliv, na co narazili dole v nížině.
Tam dole v nížině nebyly takřka žádné rostliny nebo jemné keře. Zdálo se, že se tam udrží jenom odolné pokroucené ostru-žiníky.
Že by ve vyšší nadmořské výšce byla větší pestrost rostlin? A když se nad tím tak zamyslela, i zvířat tady bylo víc.
Tohle něco znamenalo, ale co? Co to jenom může být? Nedokázala mysl pořádně soustředit a sama se za to proklínala.
Ksakru. Proč na to jenom nedokáže přijít? Najednou se veškerá radost a spokojenost vytratila, byla přehlušena pocitem naprosté marnosti. Proč ji mozek nechce najednou poslouchat jako dřív?
Hibernační nestabilita. V tom to vězí. Jenom si to přiznej. Musíš se s tím smířit. Nesnaž se marně předstírat, že zrovna tobě se vyhnula, jako to dělají mnozí jiní. Nesnaž se předstírat, že pořád ještě svedeš to, co dřív. Takovéto samolibé nesmysly na tebe jenom přivolají posměch, nebo tě zabijí. Dělej jen to, na co sta-

číš, a nauč se využívat to, kvůli čemu jsi vždycky litovala průměrné.
Tam kde bystrý může vést, průměrný ho může následovat. Vždycky jí tohle rčení připadalo tak trefné. Génius dokáže dělat obrovské skoky, jako kdyby měl intuitivní sedmimílové boty. Potom přichází na řadu skupina inženýrů a techniků, kteří jeho teorii převedou do vynálezů a využitelných principů. A nakonec vhodně vyškolený opravář dokáže spravit něco, co musel na počátku vymyslet nějaký génius.
Ztratila jsem svoje sedmimílové boty. Ale pořád ještě mám zárodečné buňky! Můžeme zplodit schopné děti...
No dobře. Tady něco zjevně nehraje. Ale když na to bude mít dostatek času a trpělivosti, určitě nakonec dokáže napodobit myšlenkové pochody, které jí dřív připadaly tak samozřejmé. A pro ni bylo velice důležité, aby to dokázala na tomto problému. Moc důležité.
A tak s košíkem v ruce opatrně sestupovala z kopce.
Mary Ann to připadalo neuvěřitelné.
Za pouhé tři týdny dokázal Cadmann pevným a neměnným pracovním tempem vysekat zadní dvůr a jámy pro zapuštění pylonů, zarovnat podlahu svého nového domu a celou ji pokrýt vrstvou polyetylénové fólie. Také dokázal zapustit rohové vzpěry, na které použil traverzy z odlehčené pěnové oceli. Ty byly předtím dovezeny z tavícího zařízení, které bylo umístěno ve stavu beztíže na palubě Geographicu. Stěny obložil další vrstvou polyetylénu.
Nakonec byly konečně umístěny i nosníky stropu a pomocné vzpěro ve výztuže. Cadmann zboural jejich stan a rozložil jej, aby jej mohl místo plachty položit coby základ prozatímní střechy. Tak tedy mohl strávit první noc ve svém novém domě. Severní stěnu tvořila zem, ale jižní, horní strana domu byla otevřená do širokých, vysokých schodů, které tam Cadmann vysekal do skály.
Dosud riedodělaná kamna dokázala jejich rozestavěný příbytek skvěle vyhřát a měli tu dostatek místa pro hlavu i na chození. Dokonce víc. než v mnoha domcích prvních pionýrů z 19. století, které Mary Ann navštívila v muzeích v Kentucky.
Tak tu seděli na zemi naproti sobě se zkříženýma nohama ve své skrýši. Teplo vydávané kamny a navíc těly dvou psů bylo zcela dostatečné a tak, zatímco psala, bylo jí příjemně. Měla před sebou rozloženy dva listy papíru a na jeden z nich zapisovala, jakou potravu je Missy ochotna přijímat. Zatím tam bylo pod sebou zapsáno šest různých druhů.
Druhý list byl prozatím prázdný. Měla bych na něj nejspíš něco zaznamenávat, ale nemám tušení co. Ksakru. Ale —jsem alespoň nějak užitečná. Cadmann tohle postavil, ale je to náš dům.
Půda. která je ze tři stran obklopovala, byla dokonalou izolační vrstvou a zároveň si tu připadala trochu]ako v bezpečí mateřského lůna. No tak mi chybí nějaké mozkové buňky. Vždyť jsem jich měla miliardy na rozdávám.
Zaslechla z dálky, jak Missy rozhořčeně vyvádí. Z nalezených mláďat nakonec přežila čtyři a ta už byla nyní dost velká, aby dokázala běhat po kleci. Kdyby bylo možné je chovat...
"A támhle zahrada,"' vykládal Cadmann se zjevnou spokojeností a ukazoval přitom na kaskádu vysokých stoupajících stupňů, která se táhla do kopce za jejich domem. "Visutá zahrada... visící... teď si nemůžu vzpomenout, jak tomu říkáš. Prostředkem ještě vysekám cestičku. A myslím, že se nám nahoru podaří nastavit velká zrcadla. Jde nám sem sice plné sluneční světlo, když se slunce sune od východu k západu, ale mohlo by to být ještě lepší. Potom dodělám střechu a můžeme na ni naházet zem." Bláznivé se zasmál. "Když se nám zlíbí, budeme klidně moct na vlastní střeše něco pěstovat."
"Bylo by příjemné, kdyby nám sem šlo ještě víc přirozeného světla." Man, Ann složila svoje papíry a uložila je zpátky do batohu.
!

Pomalu usrkával kávu a potom ji objal kolem ramen. Ještě pořád to v ní vyvolávalo příjemný pocit a vzrušeni.
Během prvního týdne spolu nespali a když u nakonec pustil i k sobě pod deku a miloval se s ní, byla to zuřivá a sobecká láska — ona od něj nežádala nic na oplátku. Byla ráda, že mu má co dát. Ale teď. když už dům začal k něčemu vypadat, Pepové a krocani pomalu plnili klece a neumělé ohrádky, rozloha > obdělané plochy se zdvojnásobila a ztrojnásobila... Zkrátka, když se z plošiny stalo Cadmannovo Doupě a čím dál víc na ní byla znát Cadmannova práce a osobnost...
Na konci dne už k ní byl přívětivější a jemnější, mluvil už > o "nás". A ona byla spokojená, přestože]i mnohdy bolely snad všechny svaly.
Za těch několik týdnů, které uplynuly od útoku na Kolonii, se zdálo, že ze sebe Cadrnann vyhnal hněv. Chtělo to]enom konat smysluplnou práci dělanou jeho stylem, podle něj a dotaženou až do konce. A výsledky téhle práce byly

jen jeho. Přitáhla se k němu blíž a políbila ho na rameno.
"Zítra vykopu kanál," prohlásil. "Musím ten kanál mít hotový dřív, než můžu odpálit nálož. Mary' Ann, myslím, že ten kanál půjde vést přímo skrz dům, povedu ho obývacím pokojem."
"Proč? Aha. kvůli Amazonce," uvědomila si. Chtěl sem přivést část toku, aby měla zeleninová zahrada dostatečnou vláhu. Najednou jí cosi vytanulo na mysli...
"Pa — Padající voda."
"Cože?"
"Už jsem si vzpomněla! Padající voda. dům F — Franka Lloyd Wrighta, a voda tam taky protékala přímo skrze obývací pokoj."
"Ano, právě na to jsem se snažil vzpomenout. Jsi skvělá."
Ještě nikdy]sem se takhle necítila, pomyslela si. A to už jsem byla vdaná, předtím jsem byla tolikrát zamilovaná a měla jsem... dost milenců, abych poznala ten rozdíl.
Něco na tom bylo. sedět takhle ve tmě a v teple. Být hned vedle muže. který si dům dokázal postavit sám, jenom silou svých paží, zad a díky své bystrosti. Sledovat Cadmanna, jak znovu nachází sám sebe a taky vztah k ní, to jí dodávalo pocit tepla. Taky si připadala malá a ochraňovaná.
Ochraňovaná... Soběstačná, civilizovaná lidská bytost přece nepotřebuje ochránce. Mař)' Ann Eisenhowerová, doktorka zemědělských věd. byla dostatečně schopná se postarat sama o sebe. ne, diky. Vzpomněla si na doktorku... ještě si to pamatovala. Teď ale byla závislá na svalnatém, soběstačném válečníkovi.
A přesto v tomhle muži nebylo ani stopy po krutosti, žádná potřeba její podřízenosti nebo bezmoci. Byla si skoro jistá, že ji uznává právě proto, že je schopná udělat některé věci. že se dokáže o sebe postarat. Může přece odejít, kdykoliv se jí zachce, to řekl dost jasně. Přesto s radostí uvítal její nápad, že by mohli chovat Pepík}1. Byla ochotná pro něj udělat cokoliv, být mu čímkoliv — ale jakmile by se pokusil ji zneužít či obtěžovat, tahle touha by byla okamžitě pryč.
Je to podivné a zároveň tak krásné. Je tak přirozené být tady v lůně přírody a objímat se s mužem, kterého miluje a který' jednou bude, jak doufala, milovat i ji.
Tak je to, Sylvie. Krátce se škodolibě usmála a potom ho znovu zlehka políbila na rameno. Odtáhla trochu rty a jazykem ho olízla, aby cítila sůl zaschlou na jeho kůži.
Přitáhnul ji k sobě a potom ji přímo tam, v jejich novém domově, pomiloval na udusané zemi. Pak tam spolu \yčerpaně leželi, dokud spánek zcela nepřekryl myšlenky víříci jí v mysli, když se k němu spokojeně tiskla. Jenom oni dva, obklopeni domovem, svými psy, šeptajícím větrem a všemi tichými zvuky noci. Společně.
Cadmann brzy dokončil francouzskou studánku — kamením vystlanou prohlubeň asi půl metru širokou, necelé dva mé-

try dlouhou a metr hlubokou — u horního vstupu do jejich domu. Ta měla zachytit dešťovou vodu či roztátý sníh dřív. než by mohly zaplavit jejich dům. Byla to další z těch drobností, z tisíce a jedné věci. na které Cadmann pamatoval při stavbě jejich domu —
Jejich domu!
— aby z něj udělal bezpečné a přívětivé místo, příhodné pro ni. Pro ně oba.
Jejich dům měl konečně pořádnou střechu, kterou společně oseli zelenou travou. Na planině už se zelenaly řady jahodníků, hlávkového salátu, mrkve či kukuřice. Sázeli všude, kde bylo jen trochu země. ve které mohlo něco růst. Většina z toho se asi neuchýlí. Největší šance v duchu dávala jahodám a jakýmsi podivným hybridům kaktusu a melounu. Dařilo se také krocanům a polapeným Pepíkům ve dvou velkých klecích a když ráno Pepíky krmila jejich oblíbeným listím, vypadalo to. že ji dokonce rádi vidí. Z mláďat už se mezitím staly třiceticentimetroví chlupatí miláčci, jenom o málo krásnější a o něco veselejší, než mladé ještičky. Ty kožešiny se budou hodit, a maso...
Při myšlence na jídlo jí najednou projela mohutná vlna nevolnosti, popadla se za břicho a zalapala po dechu. V ústech pocítila odporně hořkou chuť žaludečních šťáv. Tohle už je třetí ráno. co se jí...
Ráno...?
Pousmála se a podívala se na Cadmanna, který opodál hloubil kanál ze záchytného jezírka.
Potom Mary Ann vhodila zbytek listí do klece a oprášila si ruce.
"No, Missy, myslím, že mám pro Šíleného Weylanda pár novinek." Pepa se na Mary Ann podíval a vesele zašvitořil. ..Hádej, kdo dnes přijde na večeři?"
Můžeme jí říkat třeba Matka.
Chuť vodv v řece se neustále měnila v závislosti na roční
době. Nějakou dobu se voda líně převalovala a byla dost studená. Tehdy byla chuť života hodně vzácná. Létajících tvorů bylo málo a plovoucí potvory byly mrtvé.
Potom se najednou voda začala valit a přinášela chuť dávno zašlých časů. Matka už mnohokrát viděla změnu ročních dob. Byla už dost moudrá na to. aby se naučila nevšímat si prastarých chutí: těla či krve nebo výměšků životů, které]její druh už před dávnou dobou vyhubil. Už dlouho byly uvězněny v ledu hor. ze kterého teď byly vysvobozeny táním. Během horkého období voda v řece zase zlenivěla a přinášela pouze známky létajících věcí. plavců a dalšího jedince jejího vlastního druhu.
Matčina chuť dokázala rozlišovat, .leden]její příbuzný žil proti proudu řeky. Další jedinec lovil a přežíval ještě výš proti proudu a to byl slaboch. Žil v oblasti, kde kořist byla tak vzácná, že v jeho pachových stopách doslova cítila strádání. Toho ani nestojí za námahu zabíjet, protože jinak by]její nejbližší ri-valka určitě už dříve převzala jeho území.

V zimě bylo ve vodě cosi podivného, co nedokázala vůbec rozeznat. Nebylo to nic živého, takže to pro ni nebylo zajímavé.
Pak se okolní svět začal zase oteplovat... a na ostrově se objevilo něco docela nového. Něco, co dosud nikdy neochutnala, něco podivně odlišného teď nechávalo ve vodě své stopy. Ještě ale byly příliš slabé, než aby si je dokázala zařadit a určit. Matka začala přemýšlet o přestěhování.
Jestliže se ale rozhodne vydat po těch nových stopách, bude muset bojovat a takový krok je třeba pečlivě zvážit.
Do léta už ochutnala dokonce několik druhů kořisti! Ty věci nejenže pouštěly do vody svoje výměšky, ale také se k ní dostala jejich krev. Její rival teď měl hody. Je už vhodná doba vyrazit?
Její nvalka byla sice mladá (to Matka jasně rozpoznala), ale už pěkně velká. Podle zeslabené chuťové stopy odhadovala, že žije mnoho dní cesty proti proudu. Byla by odpočatá a dobře

odkaz heorotu 211
nažraná, až by k ní Matka dorazila... a tak se Matka rozhodla prozatím zůstat ve svém |ezeře. Dokázala přežít už. tolik střídání ročních období díky tomu. že se naučila vyčkávat.
Jestliže její rivalka zeslábne, určitě to pozná.
A tak dny plynuly. Znovu přišla zima. Obyčejně si Matka plynoucího času prakticky nevšímala, protože maso plavců chutnalo pořád stejně. Nic na ni neútočilo. Její zvědavost dosud odpočívala... ale teď začala pracovala naplno, protože noví tvorové zanechávali stopy dokonce i uprostřed zimy a tu a tam k ní řeka zanesla jejich krev.
Ách, ta pestrost! Právě teď k ní dorazila krev čehosi, co vzdáleně připomínalo letce. Tenhle tvor ale musel být velký a nejspíš se živil bylinami. Musela se ponořit hluboko do své paměti, aby si vybavila něco alespoň trochu podobného. Ta odporná chemická pachuť byla pro ni dokonalou záhadou: hork}' kov a žaludeční kyselina a zcela shnilá tráva. A tahle neznámá chuť, soudě dle jednotlivých složek, bude nejspíš močí nějakého masožravce, ale ne jejího druhu. Hlad a zvědavost mocně zápasily s opatrností, protože Matka dosud nikdy nic podobného neochutnala, ba ani nezahlédla.
Jednou se ve vodě objevil živý tvor. Chňapla po něm, zkoumavě ho přežvykovala a snažila se o něm něco dozvědět. Plovoucí tvor. primitivní a stavěný podobně jako malý plavec...
Svět kolem se už začínal oteplovat, když ji řeka obdarovala dvěma většími |edinci toho samého druhu. Pravděpodobně se živili usazeninami ze dna, protože chutnali po bahně a zřejmě se množili i navzdor}' přítomnosti její riválky proti proudu.
A potom, jednoho jasného hladového rána, najednou připlula i spálená krev jejího vlastního druhu!
Chuť strachu a rychlosti a vražedných choutek, pachuť chemikálií a ohně. Jestliže její nvalku zabil blesk nebo snad lesní požár, pak na ni tam proti proudu čeká zcela volné příhodné teritorium. Jestliže to ale udělala nějaká další soupeřka, potom by se Matka musela postavit velmi nebezpečnému nepříteli.
Plavce notně překvapilo, když se na ně Matka vrhla se zuřivým loveckým zápalem. Plavci byli v podstatě nic. Jejich chuť nijak neuspokojovala její zvědavost. Jenže Matčina soupeřka už teď bude pěkně vykrmená a hyperaktivní díky neustále novým smyslovým podnětům. Matka by se proto neodvážila proti ní vyrazit ve svém oslabeném stavu. Už mnoho let nebyla nucena se utkat s opravdu silným soupeřem.
odkaz hkokotu 213

Kapitola 14

Opětné shledání

Běda, zvratu věcí stačí okamžik pouhv!
Jeden povzdech navíc, polibek dloulr',
hned kolem je mlha a dešťů příval,
a život už nebude, jaký' bvval.
GEORGEMacDONALD, "Fantazie"

Vykračovali si dolů z kopce a zpívali si vesele do kroku.
Uhoď se neustále motala Cadmannovi mezi nohama a poskakovala kolem. Byla teď hubenější, ale zároveň silnější než před pouhými osmi týdny. Přizpůsobila se nadmořské výšce Velkých mlžných hor i jejich průrvám, ale přesto se zdálo, že ji návrat do Kolonie rozveselil.
Dokonce i sem, ačkoliv byli ještě dost daleko od městečka, doléhalo vzdálené hučení techniky a útočilo na Cadmannovy vytrénované uši.
Tenhle ?,vuk, neustálé bzučení rozléha]ící se snad po celé nížině, se k jeho novému domu nahoře v horách nikdy nedostal. Úzký proužek prachu zvedající se k obloze doplňoval hukot a jasně označoval, kde právě traktor obdělává pole.
Mary Ann kráčela blízko vedle něj a její světlé vlasy mu dosahovaly sotva po ramena. Její přítomnost jej ale uklidňovala tak. že by si to sotva před pár týdny vůbec nedokázal představit.
Jak dlouho to je. co tudy minule pochodoval]ještě s Ernstem a Sylvií? To bylo ještě předtím, než začala všechna ta trápení. Tehdy ještě měl pocit, že by se dokázal snadno vrátit do šťastných dob svého dětství, kdy si hrál s partou kamarádů. A přál si, aby tu někde narazil na velkého medvěda.
Otevřel se před nimi odlišný pohled. Pole se rozrostla, i budov nějak přibylo. Trosky, které po sobě zanechal nájezd smrtící obludy, odtud nebyly vůbec vidět. Vzhledem k tomu. že ztratili dvanáct dospělých ze všech stočtyřiadevadesáti. cítili obyvatelé Kolonie nutnost pracovat naplno. Velmi mnoho ran bylo třeba zacelit.
Teď měl Cadmann svůj domov a cosi nového... cosi naprosto nového cítil k jedinému člověku ze všech, který' v něj celou dobu věřil. Objal Mary Ann mocnou paží kolem pasu a přitáhnul si ji blíže k sobě. O něco málo zhubla, podobně jako Uhoď. ale pořád ještě měla zaoblené tvary a teď navíc...

Teď...
Paže mu mimoděk sklouzla z jejího ramene na břicho, které bylo o něco pevnější než dříve — život a práce tam ve Velkých mlžných horách nedovolovaly nikomu polevit. Brzy se ovšem její postava začne výrazněji zakulacovat.
Pořádně! A potom... Potají se snažil pořádně si ji prohlédnout. Patnáctikilometrový pochod ji nijak výrazněji neunavil. Celou dobu šli z kopce, takřka osmisetmetrové převýšení — tahle štreka i jemu připomněla jeho nedávná zranění a námahu. Kdyby mu v tu chvíli někdo nabídnul svezení, nejspíš by to přijal s povděkem.
Cítil jakési zvláštní uspokojení a musel se pro sebe usmát.

odkaz heorotu 215
Určení zemědělského stroje teď bylo slyšet o poznání lépe a když Cadmann vzhledl, uviděl, jak se traktor pomalu valí po uválcované vypálené silnici směrem k nim. Za volantem někdo seděl a zuřivě přitom mával, jako když se na lodi za dávných časů signalizovalo.
Cadmann si přiložil ruce k ústům a vytvořil jakousi hlásnou troubu. "Ahoj!" líhod se rozeběhla blesově po silnici a při každém skoku doslova vyha/ovala zadní polovičku těla do vzduchu.
V batohu na zádech nesl kožešiny a sušené maso a vzorky všech možných rostlin, které našli kolem domu. Všechno pečlivě zabalené a označené. Cadmann Weyland. první horal nové země! Mnohem lepší než Velký bílý muž.
Teď už byl traktor natolik blízko, že dokázal rozpoznat řidiče. Byl to Stu Ellington. na kterého právě teď vyšla služba na polích. "Hej, hej! Kdybys počkal ještě dva dny, vyhrál bych celý bank."
Cadmann se rozesmál a zavolal mu v odpověď: "Když se se mnou podělíš o výhru, klidně se ještě na osmačtyřicet hodin někde schovám. Kdo vyhraje takhle?"
Stu před nimi zastavil traktor a zařadil motor na neutrál. Z výfuku se ve vlnách draly horké zplodiny.
.Jedna z dvojčat. Myslím, že to bude Phyllis. Ale jistý si tím nejsem. K čertu, vždyť je to jedno. Jsem strašně rád, že tě zase vidím, Čade. Mary Ann taky, samozřejmě. Vracíte se už nastálo?"
"To prozatím ne, obávám se. Ale zahájíme vyjednávání. Někdo se od Kolonie stejně musel odtrhnout jako první."
Stu se na ně díval shora ze své sedačky a usmíval se na ně navzdory zaprášenému a zpocenému obličeji. Nakonec zavrtěl hlavou. "Stejně mám radost, že jste tady." Potom najednou jeho obličej zvážněl. "Je mi tak líto, že se to stalo."
"Jasně." Na Cadmannovi bylo vidět, že o tomhle se raději nechce bavit. Mař) Ann ho objala a poplácala se po břiše.
"Stu! Myslím, že máme zaděláno!"
"Ale! No teda! No tak to je velká novina. Ty jsi holka!" Stu okamžitě seskočil z traktoru a napřáhnul ruku k Mary Ann. Ta se otočila po Cadmannovi, který' ji právě zezadu vzal v podpaží a vysadil ji nahoru na plošinku traktoru.
"Myslím, že tyhle stroje dovedeš řídit, co říkáš':'"
"To se můžeš vsadit," prohlásila radostně a rychle se uvelebila v sedačce. Zařadila rychlost a pořádně sešlápla plyn. Traktor se pomalu otočil velkým obloukem. Oba muži vyrazili na cestu nedaleko za ním.
Nějakou chvíli mezi nimi panovalo příjemné ticho, které ale Stu po chvíli přerušil. "Udělali jsme hodně přestaveb za tu dobu. cos byl pryč. A to se netýká jenom budov. Přidělali jsme další obranné prvky a všechny jsme zesílili. Hloupost. Prostě hloupost." Zdálo se. že potřebuje slyšet nějakou odpověď. "Jednou jsme se nechali nachytat se spuštěnými kalhotami, ale to už se víckrát nebude opakovat, za to ti ručím."
"To rád slyším." Stu byl skoro stejně tak vysoký jako Cadmann, ale v tuhle chvíli vypadal nějaký1 menší. "Vědí už ostatní, že se vracíte? Ozval ses jim vysílačkou?"
"Ne, poslal jsem poštovního-holuba."
Stu vypadal zaraženě a Cadmann byl trochu znechucen vlastním nevhodným chováním. "Podívej, Stu — jestliže jsi udělal to, cos skutečně považoval za správné, pak je všechno v pořádku. Já ale nepotřebuj u nikoho vidět se přede mnou plazit. Ať už se stalo cokoliv — zapomeňme na to." Mají lepší obranu. To je skvělé, ale jak do toho zapadám já? Ze by mě třeba nechali ji překontrolovat? Sakra.
Zepředu se najednou ozývalo všeobecné volání na přivítanou, když Mary Ann na traktoru projížděla kolem prvních krajních ohrad. Za několik okamžiků už byl Cadmann ve středu pozornosti.
Vždyť jsem byl pryč sotva pět týdnů...
Ale jakékoliv chvilkové rozladění bylo vzápětí potlačeno a přehlušeno záplavou přivítání a napřažených rukou.

odkaz hkorotu 217
"Čade! Vítej /.pátky!"
" — tě zase vidět — "
„ — nebylo to všechno — "
A ještě mnoho dalších útržků vět na přivítanou se mu v uších motalo jeden přes druhý, takže jim vůbec nerozuměl. Trochu ho to popuzovalo, ale na druhou stranu to hylo velice uklidňující.
Mary Ann zastavila traktor hned vedle skladiště těžké techniky a s Cadmannovou pomocí z něj opět slezla. Doslova mu zmĕkla v rukou s citlivě vypočítaným půvabem, což v něm okamžitě vyvolalo ostražitost.
O co se to snaží'? Použila takový ten "zabezpečovací tah", ke kterému se uchylují nejisté ženy, když...
Když se předvádějí před svými soupeřkami.
Sylvie.
Měla na sobě laboratorní plášť, který byl čerstvě vyžehlený a ze všeho nejvíc mu připomínal těhotenské šaty. A těhotenské šaty ona už dlouho nosit nebude. Trochu se při chůzi houpala v bocích a dítě už bylo v břiše dost nízko. Usmála se na něj. vlastně na ně oba, a mezi jejími pocity a jejím úsměvem jako kdyby byla postavena jakási skleněná zeď.

Její klukovský sestřih teď byl o něco delší, než když ji viděl naposledy, a po stranách už by potřeboval zkrátit. Rozpřáhla k němu ruce a potom se. ne příliš nenápadně, pootočila tak, aby se nejprve pozdravila s Mary Ann. .Mary Ann. Vypadáš bá-lečnč."
"Ty taky. Doufám, že brzy už taky budu zářit tak jako ty.'"
"Chceš tím říct...?"
.Jo."
Sylvie ještě jednou a mnohem pevněji Man,' Ann objala a potom rozpřáhla náruč, aby se přivítala s Cadmannem. V/.al ji za ruce a ze všech sil se snažil následovat jejího příkladu, překonat tu vzdálenost mezi nimi. 'lato situace vyžadovala jistý citlivý od-
stup, ale jakmile se dotknul její kůže. okamžitě se v něm začalo cosi rozpouštět. Tolik mu chyběla.
"Cadmanne."' Nějak divně zkroutila ústa, když se pokoušela o nevinný úsměv. "Je to pravda, co říkala Mary Ann? Nestřílel si naprázdno?"
"Kdepak, už má v sobě zárodek dalšího života. Alespoň v to doufáme. A vlastně to je taky důvod, proč jsme tady, chtěli bychom to vědět určitě." Na okamžik zaváhal. "Myslíš, že by ses mi postarala o mou dámu?"
"Vždyť ty víš, že ano." V koutku očí její najednou objevily drobné třpytící se drahokamy a pevně mu stiskla ruce. "Hele, chlapáku — myslíš, že tě tu zase uvidíme? Tak za měsíc už nejspíš přijdu o svého cestujícího."
Nejspíš to musela být jenom jeho představa, ale zdálo se mu, že má najednou nějak teplé ruce. Raději je rychle pustil a cítil se provinile za to, jak se špatně ovládá. "To si nenechám ujít. Jakmile na tebe přijdou porodní bolesti, vydám se na cestu dolů. Slibuji. Ale vlastně... Mám teď nějaká zvířata a dost zaseto. Takže vlastně nevím."
Chápavě přitakala, protože ho nechtěla do ničeho nutit. "Poslyš... vezmu teď Mary Ann k nám na důkladné celkové \y-šetření. Zůstaneš tu na večeři?"
"S tím můžeš počítat."
Man' Ann Cadmanna objala a potom mu uštědřila řádně dlouhý polibek na ústa, přičemž se na něj těsně přilepila, což vyvolalo ve shromážděném davu veselé výkřiky.
Potom se se Sylvií vzaly kolem ramen a společně odkráčely.
Cadmann si nadzvedl batoh na zádech a chvíli s ním kejklo-val, dokud trochu nepolevila bolest v otlačených žebrech (jenže se objevila nová bolest v pravé kyčli). Potom se vydal dál, na cestu dovnitř tábora. Klikatá cesta skrze minové pole byla vymalovaná jasně zelenou barvou, takže její držel a přitom si povšiml kulometů umístěných tak, /e jejich palebná pole tuto cestu pokrývala. Pochvalně přikývnul.

Žádné z dětí dosud nebylo tak velké, aby už umělo chodit. Jakmile ale dorostou, budeme musel minové pole oddělit plotem. A — Ale ne! Ne moje chata!
Usmál se, když kolem něj proplula malá růžová tvářička nesená v šátku na zádech v indiánském stylu.
K čertu s tím. Přece tady nemusí žít. aby mohl mít rád tyhle malé tvářičky. Není to koneckonců chyba dětí. že jejich rodiče jsou hlupáci. Ksakru. tohle jsou přece taky tak trochu jeho děti.
Veterinární laboratoř už byla opravená. Celá postranní stěna byla tvořená shlukem záplat, které byly v rozích pospojovány bezbarvými svary. Veškeré škody napáchané na malém náměstíčku už byly zaceleny. Ohořelé skvrny se nedaly pořádně zakrýt, ale kolem rohů budov už byly navěšené pruhy barevných stužek a zárodek budoucího nápisu, vyvedeného v jasně oranžové a zelené.
Ve středu náměstíčka bylo cosi nového, co se v jitřním slunci oslnivě lesklo. Cadmann se sehnul, aby si to mohl prohlédnout. V betonovém kvádru byla zasazena plechová tabulka, která měla vypadat jako měděná, a na ní byl prostý nápis:
"Den 295, Rok první. NEZAPOMEŇ." Za těmito slovy bylo drobným písmem \yryto třináct jmen. Přejížděl po nich prsty, bez jediného slova. Alicie: mrtvá. Barney, Jon. Evvie Sike-sová: mrtví.
Panebože.
"Nevěděl jsem, co bych ještě mohl udělat," prohlásil za ním Zack. Čad se hned otočil, aby se s ním přivítal a pevně mu stisknul ruku.
Zack nevypadal nijak unaveně — vypadal jako zocelený, tvrdý a vážný muž. Přistřihnul si knírek nakrátko a na vnitřní části předloktí měl částečně zhojenou jizvu po popálenině. "Mýlili jsme se — ty jsi měl pravdu. Mrzí mě to víc, než dokážu slovy vyjádřit."
"Nedělej si hlavu s nějakou lítostí Jenom udělej všechno pro to, aby už se to nemohlo opakovat."
Zack vzal Cadmanna za rameno. "Pojď se mnou. Ukážu ti naši Pozorovatelnu potvor."
"To minové pole — "
"Zapínáme ho na noc."
‚A kolem srázu je nový plot. To se mi líbí."
"Bude se ti to líbit ještě víc."
Zack podržel dveře vedoucí do komunikační chajdy a Cadmann vešel dovnitř, kde si hned s radostí odložil svůj tlumok. Bolest v žebrech i kyčli polevila.
V místnosti teď přibyly dvě obrazovky navíc a v rohu bylo nataženo visuté lůžko, které vypadalo dost používaně. Andy, ten mohutný chlapík od inženýrů, seděl v otočném křesle a na tmavé tváři mu poskakovaly světlé body odraženého světla. Zlehka mávnul rukou na pozdrav.
Jedna ze šesti plochých televizních obrazovek byla sice černá, ale tři ukazovaly celou Kolonu z různých úhlů pohledu a dvě zbývající pročesávaly ostrov očima geosynchronních satelitů.

"Rozběhli jsme program neustálého sledování oceánu — tohle je pohled z velké výšky. Taky analyzujeme počasí, abychom se mohli pokusit vytvořit modelovací program. Ale kromě toho ještě neustále běží optické a infračervené kamen,1. Měli bychom být schopni zachytit cokoliv velikosti člověka, co se přiblíží k hladině. Jestliže počitač objeví nějaký' objekt mířící naším směrem, zaměří se na něj a upoutá naši pozornost."
Na obrazovce se najednou objevil pohled z velké výšky na obrovskou rozlohu moře. Ze západu se neustále hnaly nekonečné drobné vlny s bílými hřebeny. Moře se jevilo mírumilovné a klidně azurové. Byl to obraz bezelstné čistoty a průzračnosti. Obraz moře bez tajemství, které vítá jejich pozornost a uklidní jejich obavy.
"To moře je nehybné," zamumlal Cadmann.
"Cože'.'"
"Jenom mě napadlo, jestli už se něco objevilo na hladině."

odkaz heorotu 221
..Nic. co by stálo za /minku. Zatím ne." V tu chvíli opět obrazovka blikla a přejel přes ni tínán1 stín připomínající rybu. Tekuté krystaly se přeskupily a z nejasného tvaru se vytvořila animace. Podél jedné strany obrazovky běžely statistické odhady.
Andy obezřetně čísla prohlédl a potom si oddechnul. "Má na délku dvacet metrů, pohybuje se u hladiny asi padesát kilometrů východně od Přistávací pláže. Zcela vodní tvor. Žačku — tyhle iiž jsem párkrát viděl. Nepředstavují hrozbu pro pozemsky' život."
Zack přejel prstem po obrysu stínu. "Raději mě o něm informuj. Nemůžeme si dovolit, aby nám poškodil jednu z Minerv." Potom se obrátil na Cadmanna: "Můžeme získat mnohem přesnější obrázky, než jsi teď viděl."
"Právě jsem se na to chtěl zeptat — ale začali jste hodně dobře."
"Potřebujeme to ještě zlepšit, hodně zlepšit. Veškeré informace, které jsme schopni shromáždit." Na okamžik se odmlčel a potom se opatrně zeptal: "Co nám můžeš povědět o horách?"
"Doufal jsem, že budu mít příležitost si o tom s tebou promluvit. Mař,- Ann a já jsme si vedli podrobné záznam}'. Přinesl jsem s sebou kůže šesti různých malých zvířat a taky botanické vzorky. Docela rád bych vyměnil svoje znalosti o ostrově za nějakou jinou pomoc. Dám se do mapování vnitrozemí ostrova a dám vám vědět o všem. co zjistím. Výměnou bych potřeboval nějaké léky a víc vitamínů. Mary Ann tvrdí, že avalonská půda nemá správně vyvážené minerální složení."
Počítač se mezitím zaměřil na další velký a dosud nejasný obrys. Tenhle byl o něco menší než ten první, ale podle informací to vypadalo, že míří přímo k ostrovu. Prorazil na okamžik hladinu, mihnul se vzduchem a potom se potopil do hloubky. Vzápětí se obraz ztratil.
"My tě potřebujeme. Čade. Musíme předpokládat, že ta potvora, kterou jsme zabili, byla jenom jednou z nějaké smečky. Jestliže jejich tu víc než jedna, pak jich tu může být hodně. Ale my nebudeme zpomalovat rychlost expanze. Nemůžeme. Přísahám, že z naší Kolonie se jednoho dne stane město. Ale musíme být opatrnější. Ty máš znáš největší zkušenosti a proto jsi ten nejvhodnější člověk, abys zkontroloval naše bezpečnostní opatření a případně navrhnul vylepšeni. Jestliže tady nechceš zůstat s námi. nebudu se snažit ti to rozmlouvat. Potřebujeme venku nějakého testovače. Někoho, kdo by nám napověděl, jak se může dařit jednotlivým rodinám v jižní oblasti za Velkými mlžnými horami. Někdo se tam nakonec stejně jednou vypraví a nikdo tady na takový úkol není lépe připraven než ty. Co ty na to — budeš naším pokusným králíkem?"'
"To už stejně jsem. Ale externí pokusný králík zní rozhodně lépe než poustevník."
"Stejná situace, jenom jinak definovaná."
Cadmann se pobaveně zašklebil. "Vy byrokrati. Ať se propadnu, jestli nedokážete z nelidskosti udělat ctnost."
"To je kruté, ale upřímné." Zdálo se, že Žáčkovi tím konečně spadnul velký' kámen ze srdce. Zmizely mu vrásky z čela a zhluboka si ulehčené vydechnul. "Jo. Čade, vzal bys s sebou nějaké nářadí na odebrání vzorků země':' Doufáme, že se nám podaří v kameni najít vrstvu iridia.'"
"Proč právě iridia'.""
"No možná ne právě iridia, ale něčeho dost rozšířeného, co by mohlo pocházet z meteoritu. Byl by to důkaz Zabijáka dinosaurů. Prostě hledáme něco, co tak zjednodušilo místní ekologický systém.'"
"No. Možná. A což takhle přímo ta potvora'.' Ta věc se rozhodně nechovala jako mrchožrout, a co jiného by mohlo zůstat po zásahu asteroidem? Už jste dokončili analýzu té mrtvoly?"
"No jislč. to tělo. Víš, o velkou část vybaveni jsme přišli při tom požáru. Něco se nám podařilo opravit, něco jsme postavili znovu, ale... je to stejně jedno, protože (jreg tu potvoru přismahnul moc. Těžko se na něj můžeme zlobil, ale v podstatě

odkaz heorotu 223
jsme analyzovali zuhelnatělou hmotu! To. co nám z výsledků vychází, je obraz čehosi, co má podobnou buněčnou strukturu jako solosové nebo pterodom. Spíš blíž k těm solosům. Ptero-doni ma]í rychleji stažlivá svalová vlákna. Rozhodně pro nás bude zajímavé se podívat na tvoje vzorky. Půl tuctu říkáš? Sakra. To jsi jich za těch pár týdnů našel víc než my tady dole za celý rok. Nejspíš si o tom budeš chtít promluvit se Sylvií."
Cadmann se na obrazovku zadíval o něco déle, než bylo nutné, a potom přitakal. Otočil se a vyšel z místnosti. Zack za ním vyšel ven.
Slunce už bylo dost vysoko a Cadmann si nejprve musel oči zakrýt jednou rukou. Po náměstí se hemžilo mnoho pracantů. Rozkládali tu stoly a podél západního okraje plochy natahovali oranžovozelený transparent —
"Nějaká oslava?"

".listě — výročí Dne probuzení. Cožpak si na to nevzpomínáš?'
"Myslím- že já svůj čas tady počítám ode Dne přistání."
"Jenže většina z nich ještě ani nebyla vzhůru, když my jsme tady poprvé přistáli. A]ich je mnohem víc, Cadmanne."
"V tomhle asi ano." Natáhnul se a z nekryté verandy před chatkou zvednul svůj tlumok. "Kde je ted Sylvie, nevíš? Myslím, že bychom si měli promluvit."
Těsně nad holografickým projektorem se vznášel obraz obludy, sice čtyřikrát zmenšený oproti životní velikosti, ale na Cadmannův vkus přesto až příliš živý. Téměř cítil ten odporný ještěří pach. cítil její horko a viděl Ernstovu krev, kapající jí z huby.
Mařme shrnula poznatky: "Ta nestvůra je obojživelník a tak naší hlavní spekulací]e, že sem přeplavala z pevniny nebo sem byla zanesena na nějakém splaveném kusu dřeva."
Cadmann v sobě potlačil nutkání se otřást a přinutil svůj mozek, aby se soustředil na diskusi. "Padesát mil! To je pořádná vzdálenost na plavání. Proč jste si tak jistí, že to zvíře nebylo tady z ostrova?"
..Není tady dost potravy. Malá rozmanitost potravinových zdrojů, než aby tu měla solidní ekologickou základnu. A ani jich tu není dost. Stabilní populace vyžaduje určitý počet jedinců. Pár jakéhokoliv druhu stvoří v průměru další pár, který je schopen se množit." Sylvie vypnula promítačku, ale ta obluda se stejně dál vznášela před jeho vnitřním zrakem.
Mařme se pustila do prohlížení Pepovy mrtvolky. Ta ležela uprostřed pitevního tácu. kožešina byla sphhlá a zcela ztratila lesk. Otočila ji tak. aby ležela na zádech, a roztáhla tlakem packy. Dávala si pozor, protože se vynořily drobné tmavé drápky. "Takže říkáš, že tyhle tvorečky chováte jako domácí zvířata?" Mamiino šišlání pořád ještě Cadmanna trochu rozrušovalo, ale ona si toho zjevně nebyla vůbec vědoma a tak se cítil trochu provinile.
"Přinejmenším se snažíme je rozmnožovat. Je to vlastně nápad Mary Ann. Bylo by zapotřebí opravdu hodně kožešin, aby se z nich dala udělat třeba deka. A ani nemají tak přítulnou povahu. Ale Mary Ann na nich trápí něco trochu jiného."
"Já vím, už mi o tom řekla."
Ve vzduchu se na okamžik zalesknul skalpel a vzápětí Mar-nie zručným tahem provedla řez prostředkem celého Pepova chlupatého břicha. Potom opatrně odtáhla vrstvu kůže, aby si mohla prohlédnout tukovou vrstvu pod ní.
Sylvie seděla na stoličce a kolena měla vytažená vzhůru, asi tak ve stejné výšce jako klenuté břicho. Vypadala jako těhotná elťí dívka dřepící na velké houbě.
"Obecně se dá říct," pokračovala Mamie a vracela přitom kůži na místo, "že toho nevíme o moc víc než... jsme měli vědět předtím. Ta potvora je stvořena k rychlosti. Neskutečně silná. Má pevné kosti, takže má obrovský zdvih a může vyvinout tu sílu. Kůži má tlustou, je to jakési brnění. Takže si myslím, že na to, jak jsme byli zoufale nepřipraveni, jsme měli velké štěs-

tí." Potom mezi Marnií a Sylvií proběhla jakási nonverbální zpráva a Marnie uložila pitevní tác do ledničky.
"Domluvila jsem se s Jerrym, že se setkáme u chovného ryb-nicku," pravila a stydlivě se usmála. "Uvidíme se později."
Tiše opustila místnost, takže tam Sylvie zůstala s Cadmannem sama.
"Čade..." začala.
Zaklonil se dozadu, aby se mohl pořádně opřít o zeď, zkřížil si ruce na prsou a oči měl přemýšlivě napůl přivřené. "Víš, tam nahoře v horách je takové zatracené ticho. Někdy, když je opravdu bezvětří a psi spokojeně spí u zbytků dohasínajícího ohně, se dívám z hor dolů a slyším zvuky přicházející z Kolo- " nie. Stroje. Možná zpěv. Možná mlýn. Možná zvířecí zvuky. Zní to přátelsky a přitom tak vzdáleně." Podíval se na ni. Byla tak blízko, že by sejí mohl dotknout, ale neudělal to. t
"Chybíš mi, Cadmanne. Vůbec jsem netušila, že tě budu takhle postrádat."
"Hmm. Jak je na tom Mary Ann?"
"Je skutečně v tom. Odvedl jsi dobrou práci. Je tři týdny tě- j hotná a zdravá jako kůň. Vsadím se, že to bude kluk."
"Co tím chceš říct, 'vsadím se'? Copak na to neexistuje nějaký test nebo tak něco?"
"Nekaž si tu radost. Polovina zábavy spočívá v tom, že se jenom dohaduješ. Úplně září. Ta je do tebe tak zamilovaná, Cadmanne. Tak..."
Cadmann tiše sledoval, jak se Sylviino břicho pomalu zvedá a zase klesá. "Myslíš, že bude stejně krásná jako jsi teď ty?" *
"Všechny těhotné ženy jsou krásné. A všechny si myslí, jak jsou ošklivé. To jsi nevěděl?"
Cadmann se pootočil a zíral do protější zdi, jako kdyby tam byly napsány odpovědi na všechny jeho otázky. "Měním se, Syl- ' vie. Cítím to. To dělá tahle planeta. Je nás tady tak málo a vlastně o téhle planetě nevíme prakticky nic. Když mi Mary Ann oznámila, zeje těhotná, byl jsem tak šťastný... ale bylo to nějakého. Mám dceru — to jsi nevěděla, že ne?"
Sylvie se na něj překvapeně podívala. "Ne — to není na žádném z tvých záznamů."
Zasmál se. "Takže ty jsi o mě vyzvídala."
Naklonila se k němu a vzala ho za ruku. Palcem mu jemně přejížděla v hladkých prohlubních mezi drsnými klouby.
"Taky jsi mi chyběl, chlapáku."
"Bylo mi tehdy sotva osmnáct. Elvě už bylo čtyřiadvacet a chtěla dítě. Chtěla ho mít jenom pro sebe. Prohlásila, že podle ní jsem docela solidní genetický vklad jejímu dítěti."
"Myslím, že v tom se nemýlila."
"Já vím jenom to, že to dítě skutečně měla, Sylvie. A když té holčičce byly tři roky, Elva mi poslala holozáznam. To bylo celé — nechtěla se otravovat s nějakým manželem."

"A ty by ses s ní oženil?"
"Myslím, že ano. A nejspíš bych ji pak nenáviděl."
"Tak to vidíš."
"Ale přesto, to vědomí. Vědět, že někde mám svoje dítě. Učí se chodit, mluvit a plavat a číst a všechno to ostatní, a já u toho nejsem. Někdy mám pocit, že se z toho zblázním. Ale to je stejně jenom taková předehra."
"Takže co je to podstatné?" Stiskla mu ruku ještě o něco pevněji. Byla tak teplá.
"Strašně mě překvapilo, jak mě to dostalo. Ta představa, že Mary Ann je matkou mého dítěte. Vůbec nezáleží na tom, jak moc nebo jak málo ji miluju. Záleží jenom na tom, že bude matkou mého dítěte."
"Chápu." Sylvie mu pustila ruku a postavila se. "No, to je rozhodně pravda, bude z ní matka. A jestliže předběžná vyšetření mohou něco znamenat, pak se zdá, že bude zatraceně zdravá matka. Dobře se o ni starej, Cadmanne. Opravdu moc jí na tobě záleží."
"Já vím." Sylvie o krok ustoupila, jenom aby se dostala z jeho dosahu. "Miluju tě," řekl tiše. "Kéž by to něco znamenalo."
"Pšš," zašeptala. "My už nepatříme jenom sami sobě, Čad-

manne. Tohle není normální situace a my nejsme obyčejní lidé. Je to nádherné, zároveň je to strašné a někdy si připadám stará. Ale tohle jsem si vybrala, když jsem se sem vydala a teď už nemohu couvnout."
"A kdyby to bylo jinak?"
"Pak... by to bylo jiné. Nechme to být."
"Dobře." Ten těžký okamžik pominul a raději počkal, aby se atmosféra znovu uklidnila.
"Popozítří budeme slavit Den probuzení. Nezůstaneš tady?"
"Tak proto mi Zack půjčil Skeeter. Vy jste se proti mně spikli. Vrátíme se. Myslím, že teď bych měl být chvíli sám. Jen s Mary Ann."
"Chápu." Natáhla k němu ruce a on je pevně sevřel. Byla tak blízko a zároveň bolestně vzdálená.
"Nashledanou, Sylvie."
"Nashledanou, Čade."
Sklonil se a dotknul se svými rty jejích. Musel se hodně ovládat, aby v sobě potlačil nutkání ji políbit mnohem vášnivěji. Věděl, že by tady v setmělé ošetřovně vzdorovala jenom chvilku a potom by ho sevřela, ačkoliv by jim v dotyku zabránilo její břicho, v němž nosí dítě jiného muže.
Nejsme obyčejní lidé...
Pak se Cadmann otočil a odkráčel.
Mary Ann stála venku a už na něj čekala. Najednou byl strašně rád, že se nenechal ovládnout svým náhlým nutkáním. Mohl sejí teď podívat zpříma do očí a obejmout ji.
Prosím. Ať se naučím ji milovat. Bůhví, že to potřebuji.
Ale pro tuto chvíli představovalo světlo planoucí v jejích očích dostatek lásky pro ně oba. Společně tedy vykročili k přistávací ploše, kde stál Skeeter.
Matka se nikdy nevydala na cestu po ostrově. Ostatní příslušníci jejího rodu neměli rádi nezvané návštěvy. Mapa v její hlavě nebyla dána vzdálenostmi, ale změnami chutí vody v řece.
Když Matka opouštěla svůj rybník, byla voda prosycena krví solosů. Doslova se potácela, zpomalována svým přecpaným břichem. O tři dny později už byla opět hladová, ale měla naději. Za oběť jí padly čtyři ryby rochnící se v blátě. Jistě narazí na další.
Kolem ní znovu tekla čistá voda. Matka pochopila tuhle lekci. Předtím ve vodě jasně poznala chuť spáleného masa své dcery, ale rozkládající se tělo zmizelo z vody takřka okamžitě. Ať už její dceru zabilo cokoliv, určitě to snědlo její tělo.
Jednou se jí podařilo vydrápat se na okraj nízkého srázu a ulovit letce, který se pokoušel odtamtud vzlétnout. Chytila ještě dalšího, který se vznášel příliš nízko nad hladinou. Tady mezi lovnými teritorii nebyli letci dostatečně ostražití. Krmila se kdykoliv k tomu měla příležitost. Kdyby ji totiž její nepřítel zastihnul napůl vyhladovělou, její vlastní tělo by ji mohlo zradit. Zdrželo by ji, zatímco její soupeřka by byla hnána vpřed rychlostí. Jestliže nenarazí na potravu, raději se vrátí.
Pohybovala se kupředu opatrně, měla obavy, aby na ni něco nečíhalo v záloze. Dlouhé úseky překonávala podél řeky, pohybovala se mezi kamením a stromy či jinými úkryty, které byly k dispozici. Do řeky se vracela, jen když opravdu musela.
Nic z toho nebylo důsledkem pečlivého promýšlení. Matka nebyla chytrá. Jejím tělem probíhaly různé emoce a instinkty jako vektory a ona se řídila součtem těchto vektorů. Vztek na stvoření, které zabilo její dceru. Hlad: bohatě a zajímavě osídlené teritorium tam proti proudu řeky. Zvědavost: nutkání poznávat a objevovat. Chtivost: nutkání pářit se s jiným genovým vzorcem než je její vlastní. A strach, pořád hrál roli strach.
Pohybovala se vpřed dostatečně pomalu na to, aby stíhala poznávat terén a okolí. Skály, planiny, zatravněné pláně. Vodopád, který musela obejít. Naštěstí narazila na ryby zajímavé chuti dřív, než se musela obrátit k návratu.

O něco dále proti proudu se začínalo dít něco divného. Ozývalo se přerušované hlasité bzučení. Ve vodě i ve vzduchu se objevovaly neznámé chutě a pachy: dehet a horký kov a hoření, neznámé rostliny, rozdrcené dřevo. Její postup se ještě více zpomalil. Držela se na skalnatém povrchu nebo se plazila až dole při dně, kde byla řeka temná a rychle ubíhala. Zvuky neznámého prostředí by totiž mohly zastřít příchod jejího nepřítele. Její nepřítel musí jednou přijít. Nakonec si určitě Matku najde. Už teď ji možná sleduje. Vrhne se na ni jako meteor v prostředí, které zná jako zuby ve

své tlamě. Matčin život tedy může záviset také na dobré znalosti prostředí.
Byl tady útes z tvrdé skály a pod ním měkčí skála, do které pod čárou hladiny vyryl proud řeky mnohé prohlubně a jeskyně. Jedna z těchto jeskyní se stala její základnou. Bylo tady živo a shánění potravy bylo velmi snadné. Mohla tady vyčkávat na svou soupeřku, na správný okamžik.
Na suché zemi narazila na jakési klovající tvory. Snažili se utíkat (špatně) a pak se snažili uletět (špatně). Všechny je sežrala. Všude v mase byly kosti a navíc polovinu jejich objemu tvořilo nestravitelné husté peří.
Jiný den zahlédla cosi mnohem většího ve vzduchu, ale letělo to příliš daleko, než aby mohla něco ucítit. Uletělo to pryč dříve, než to mohla lépe prostudovat. Kdyby její podařilo chytit něco takového, maso by jí určitě vystačilo až do doby, kdy se její kořist musí přijít vypořádat s vetřelcem.
Následujícího dne se na ni po vodě cosi vyřítilo.
Kapitola 15
Výroční den
Jednoho dne člověk zjistí, že všechno je jen marnost A přece Naději zasévá, i když Lásku nikdy nesklidí.
DANTE GABRIEL ROSETTI, " Dům života
Do deseti hodin dopoledne už drobný světlý terč Tau Ceti roztavil věčnou bílou mlhu na pouhé bílé chomáče mraků, které se teď prohánělv po neuvěřitelně modré obloze jako stáda beránků.
Bylo to velmi příhodné, skoro jako kdyby se slunce rozhodlo zařídit podle jejich potřeb a obdařilo je skutečně nádherným prvním dnem dalšího začínajícího roku.
Pod tou tvrdou a jasnou oblohou na vyfešákovaném náměstí ověšeném pestrobarevnými fábory a velkým transparentem bylo postaveno asi deset stánků s jídlem a pitím. Z nich se k nebi linuly vábivé vůně půltuctů rozličných mezinárodních kuchyní. Všechny stánky teď ale zůstávaly zcela bez povšimnutí, protože

většinu kolonistů přivábila hudba a pohyb zaznívající zevnitř jídelny.
Na Avalon konečně dorazilo jaro. l
,/i teď otočka k partnerovi stojícímu vpravo — " Zack měl ručně spíchnuté pracovní kalhoty, zavěšené na oslnivě zářivých červených kšandách, které nikdo nemohl přehlédnout. Pod bradou měl zaklesnuté housle a — no ano, Cad-mann se určitě nemýlil — skutečně z nich vyloudil melodii. Zack hrál roli venkovského balíka se skutečným zápalem. Poskakoval na nízkém pódiu a prozpěvoval a řídil rej a poskakování shromážděných tanečníků s teatrálním středozápadním přízvukem. Volal trochu nevýrazným hlasem, ale přesto působil živě a kolonisté jeho pokyny vyplňovali s nadšenou radostnou energií.
Samotná hudba byla vlastně podivnou směsicí naprogramované klávesové melodie, dřevěných dechových nástrojů a houslí. Některé nástroje byly přivezeny na palubě Geographicu, kam byly propašovány s odůvodněním, že se jedná o velmi cenné kulturní poklady. Některé sestrojili zruční řemeslníci až po přistání.
A teď všichni pěkně dokola, vystřídat,
Se slečnou odvedle si zatančí každý rád, (
A zazpíváme si "Jo Johny, jo Johnv... "
Cadmann se opíral o zeď a upíjel už třetí půllitr načepovaného piva. Napětí svírající mu žaludek pomalu ustupovalo. V hlavě i mu začínalo zlehka hučet. Neměl rád nával a fronty. Počkal si, až se zevnitř začala ozývat hudba a tanečníci odběhli na určené značky. Potom si v klidu narazil soudek piva.
Na opačném konci veselícího se davu viděl tancovat Mary Ann, která divoce roztáčela svou ovinutou zelenou sukni a zakláněla hlavu, když se chtěla pořádně zasmát. Nad červeným šátkem se rozsvítila nádherná bělost jejího krku. Zachytila Cad-mannův pohled a zamávala na něj vábivě prstíčkem. Stihla mu '
ještě poslat polibek a neslyšně zavolat Tak pojď, než ji Elliot Falkland popadnul za ruce a mrštně ji odfouknul na opačný konec jejího vyznačeného pole.
Cadmann se protáhnul. Cítil ztuhlost, ještě se zcela nezho-jily rány? Ano, pořád ještě pociťoval bolest na hrudi, levé paži, v boku a koleni, takže by se měl na co vymluvit, aby nemusel tancovat. Bylo mnohem zábavnější to v poklidu sledovat.
Carlos se s poklonou vytratil z davu tanečníků, políbil Idu van Donovou na tvář a pustil její ruce. Ta se chuděra nejistě rozhlédla kolem sebe takřka vyplašeně. Potom ale zahlédla mohutnou Omarovu postavu a okamžitě ho vytáhla z křesílka, aby ho s radostným zavýsknutím vtáhla do organizovaného zmatku křepčících. To zavýsknutí nebylo tak docela srdečné. Usmívala se přece jenom trochu křečovitě. Cadmanna napadlo, jestli její ve snu pořád ještě ozývá Jonův odumírající křik.
Carlos si z tmavého čela stíral pot a trochu překvapeně si prohlížel tmavé skvrny, které byly jasně vidět v podpážích na jeho červené flanelové košili. "Ach, amigo. Už nějak stárnu. Seňority už mě zvládnou utahat."
"Tak to se raději nezen."
"Vertikální a horizontální pohyby, to je něco docela jiného." Ďábelsky se zasmál. "Bobbi mě vždycky šetří." Usrknul si piva z Cadmannova půllitru, uznale mlasknul a šel si nalít taky sklenici. Vyprázdnil najeden zátah třetinu sklenice, než se musel nadechnout. Sledoval, jak Cadmann upřeně pozoruje Mary Ann. "Tvoje seňorita — ta taky ráda tancuje, že ano?" Odmlčel se a uvažoval. "Myslím, že se to dá poznat podle toho, jak se žena poddává hudbě. Pohyby boků, ruce, způsob, jakým se drží — "
"Copak ty nedokážeš myslet na nic jiného než na sex?"
"To víš, život je krátký. Každý musí přijít na svůj talent a ten potom —jak to jen říkáte — náležitě a vytrvale využívat."
Cadmann vyprsknul plivanec bublinek.

Společně vyšli ven a přešli přes náměstíčko na opačnou

stranu, kde Bobbi Kanagawová pracovala u jednoho ze stánků s občerstvením. Dlouhé černé vlasy se jí vlnily a leskly pod bílou papírovou čepičkou. Bobbi byla tak zabrána do hudby, linoucí se z jídelny, že si vůbec nevšimla příchodu svého snoubence.
Dlouhým tenkým nožem opatrně krájela na proužky jednoho ze tři solosů, které měla rozložené na krájecím prkénku. Takřka mechanicky přesnými pohyby potom ještě proužky krájela na malé kousky, které následně pokládala na vytvarované a stlačené kopečky rýže.
Ačkoliv se dosud produkce nerozeběhla naplno, rýžová pole už slibovala nadějnou úrodu a tak Zack schválil uvolnění části zásob potravin, které byly dosud uloženy na Geographicu.
Carlos se naklonil přes pult a hezky důkladně ji políbil. Nejprve byla zaskočena, ale potom se k němu naklonila a přátelsky si třeli nosy. "Nech mě tu ještě čtvrt hodinky v klidu pracovat a pak si se mnou dělej, co chceš."
"Tak jo, ať je po tvém, chiquito."
"Správně." Stiskla mu ruce a v jejím pohledu bylo tolik vroucnosti, že by dokázal rozpustit i kámen. Takže tohle stačí, aby dostala Caiiose... "Připrav se na divokou jízdu peřejemi, chlapče."
Carlos popadnul proužek solosího masa dřív. než stihla něco namítnout, a rychle si ho strčil do pusy. Bobbi na něj zahrozila nožem, když se rychle klidil z dohledu a málem se zakuckal, jak měl nacpanou pusu.
"To je teda ženská. Co říkáš, že budeme mít překrásné děti?"
Cadmann se na okamžik zamyslel. "Ta nejkrásnější žena. kterou jsem kdy znal. byla napůl Japonka a napůl Jamajčanka. Takže Jesth děti budou po mamince, myslím, že by mohli vypadat k světu."
Společné tancování právě skončilo spokojenými výkřiky a burácivým všeobecným potleskem, načež se jídelna prakticky vyprázdnila ven na náměstí.
Mary Ann se k nim probíjela skrze hustý chumel lidí a snažila se nevylít sklenici s pěnivým mokem. Ztěžka oddechovala a tvář měla zčervenalou a lesklou potem. "Čade, ty jsi takový lenoch. Proč jsi nešel tancovat?"
"Válečné zranění. Výbuch mi utrhnul obě nohy. Ty zatracený doktoři to zpackali, přišili mi obě nohy levé."
Pobaveně vyplázla jazyk.
"Tak se na to dívej z té lepší stránky: někde na Zemi pobíhá chlapík s oběma pravýma a ničí je ve Waldorfu."
"Ty se za mě stydíš. Nechceš, aby nás někdo viděl spolu."
Carlos vědoucně přitakával. "To je pravda. Už kolikrát mi říkal, jak rád tě vždycky schovává někde ve tmě a když je to zapotřebí, klidně tě i přikryje vlastním tělem — "
"Carlosi — "
Martinez rychle pochopil výhrůžku. "Musím se jít připravit na peřeje."
"Tak mám takový pocit, že se už z toho stává tradice, co?'
"Tady se dá říct, že jakmile je něco podruhé, už je z toho tradice."
Potom se Carlos ztratil v davu.
Různé soutěže a zábavná vystoupení probíhala už od snídaně. Cadmann se zájmem sledoval závody v lukostřelbě a zápasení a mocně povzbuzoval, ale nezávodil. Už brzy měl být zahájen třídenní závod lodí mezi zasnoubenými dvojicemi. To si rozhodně nenechá ujít! Potom ta taneční soutěž... bláznovství, mc jiného to není. ale musel uznat, že ho to docela zaujalo.
Popravdě řečeno, byl už. pěkně nalitý. (Kdo jenom dělal to pivo? Kdyby se mu tak podařilo uzavřít soukromou dohodu s tím šikulou — což takhle čerstvý melounový kaktus jednou za měsíc, výměnou za soudek piva?) Cítil se ted v táboře)ako doma, mnohem lépe než kdykoliv za posledních několik měsíců. Něco mu ale přesto bránilo v srdečném zaujetí a zapojení se do všeobecného veselí. Ten hlas byl ovšem každou minutu slabší. Anebo možná s každým půllitrem. Kdoví.

Opatrně si v ústraní říhnul.
Byl rád, že může v poklidu pozorovat Mary Ann, jak tancuje. Nedokázal ji ale porovnávat s ostatními ženami.
'-
Nebylo pochyb o tom, že už tvoří pár: přemluvila všechny sudí, podplatila rohové rozhodčí a dostala ho K.O. dřív, než si vůbec uvědomil, že zápas byl už zahájen. Rozhodně ho ale potěšilo, že pocítil příjemné bodnutí u srdce vždycky, když jí závan větru nebo rychlá otočka trochu nadzvedly sukni. Tvrdá práce při stavbě Cadmannova Doupěte spálila veškerý přebytečný tuk a zdravě vypracovala svaly. Těhotenství na ní dosud nebylo vidět, ale vypadala přece jen trochu jinak. Jako kdyby celá zářila... i
Přilepila svá ústa na jeho rty a vlepila mu pořádný pivní polibek. "Čade — kdy už se mnou konečně — " uprostřed otázky se najednou její výraz změnil, teď se tvářila čtverácky — "půjdeš tancovat?"
Projedeš peřejemi?
Skutečná otázka byla ukrytá za jejím úsměvem, za tím po- , ťouchlým smíchem. Poznal to podle toho, jak se k němu vinula, jak mu dovolila pocítit ten oheň, který už plane v jejím břiše.
No a co, k čertu. Vždyť jde jen o formalizaci jejich vztahu. Proč ne? Jenže ne teď. Ne na holografickém přímém přenosu, , aby to Bůh i všichni přítomní viděli.
"Později," slíbil. "Však uvidíš."
Stánky rozestavené podél severního okraje prostranství představovaly vlastně jakousi výstavu uměleckých prací

obyvatel Ko- l lonie. Cadmann byl skutečně překvapen a ohromen šíří i kvalitou děl, která tu byla ukazována. Tihle lidé přece nebyli vybíráni podle uměleckého talentu. A přesto v nich dřímaly takové sklony.
Tady byla jakási pohyblivá socha, koule naplněná čirou tekutinou, ve které se mrak kovových vloček vlivem magnetického pole shlukoval do jakési mlhoviny.
O kousek dál byl obraz znázorňující dvojitý měsíc Avalonu l
zapadající nad shlukem ostružiníků. Umělec přesně zachytil náladu místních západů.
Na plátnem potaženém stole byla vystavena socha z propletených, sdrátovaných a přilepených kostí. Byly to stovky kostí solosů a pterodonů, velmi jemných, sestavené do podoby býka a ještě natřené zlatou barvou. Tak jako obrázky sumi ve vás vyvolávají dojem letu či pohybu při sebemenším závanu, tenhle býk vypadal vyzývavě a zároveň vystrašeně. Byl doslova nabit zvířecí silou a zároveň bolestnou zranitelností. Autorův podpis zněl prostě "Sylvie".
Cadmann se nenápadně ohlédnul přes rameno, protože se najednou polekal, jestli jej někdo nepozoruje, jak tady obdivuje tohle neuvěřitelné dílo. Nakonec se přinutil posunout o stůl vedle.
Tam byla kamej z pravého obsidiánu a vedle několik Carlo-sových skandálních výjevů vyřezaných z hlohového dřeva. Ty by se skvěle vyjímaly na stěně nějakého nepálského kláštera a Cadmanna najednou napadlo, jak je dobře, že tady zatím ne-pobíhají žádné starší děti. Ty by totiž určitě ukazovaly a kladly trapné otázky.
Dav se začal pomalu hrnout dovnitř společné místnosti. Byla to neklamná známka, že už je nejspíš připraveno jídlo.
Cadmann se tedy připojil k proudu. Zabral dvě prázdná místa hned vedle Terryho vozíku.
Mary Ann se za chvilku objevila se dvěma talíři plnými solosího suší od Bobbi, které bylo přichuceno špetkou vzácného rozemletého wasabského křene, dovezeného ještě ze Země. K tomu ještě čerstvou špenátovou pastu, čerstvý rajčatový salát a celozrnný pšeničný chléb. Většina potravin už pocházela z jejich polí či sítí. Avalon už vydával první plody svého bohatství a snažil se ze všech sil vynahradit škody, které způsobil svým novým a podivným dětem.
Terry jedl zcela beze slova a každé sousto pečlivé rozžvýkal až do tekutého stavu. Ačkoliv byl hubený jako vždycky, přece

jen se zdálo, že od poranění už nabral pár kilogramů a]eho tvář díb,' tomu už nevypadala tak zbědované a vážně. ,.To schvalu-]u." prohlásil neutrálně.
Cadmannovi chvilku trvalo, než mu došlo, že Terryho slova byla určena jemu. "Jo, tohle jídlo už je docela dobré." souhlasil.
"Ne, ne. Myslím tebe a Mary Ann. Hodíte se k sobě." Terry si opět soustředěně nabral pořádné sousto. Cadmann si až teď všimnul šedých pramínků, které se mu vmísily mezi kudrnaté hnědé vlasy. "Jak to vypadá tam nahoře na plošině?"
"Je tam hezky. Ticho a klid." Cadmann se zběžně podíval na Manr Ann. "Počkej, až se Sylvii narodí dítě. Pak se můžete stavit na večeři."
"To by se mi líbilo, ale kdoví, jestli se nám podaří dostat ten zatracený vozík do kabiny Skeeteru."
"Jasně, to nějak uděláme. Anebo ti Carlos může udělat skládací náhradu."
Doprostřed místnosti mezitím přivezli promítací aparaturu. Nad ní se teď vznášel zvětšený holografický obraz a chvěl se jako horký vzduch v létě: tváře i postavy na pozadí protější zdi \ypadaly bledě, jako třepetající se duchové.
Vzápětí v místnosti zhasla světla. Holografický obraz se vyjasnil a z reproduktorů se začaly linout zvuky.
Strží dolů byl opatrně snášen motorový' člun a když jej dostali dolů. spustili jej na řeku pod přehradou. Byl to vlastně asi tři metry dlouhý černý ovál tvořený tuhou a elastickou syntetickou slupkou, která byla vypnuta na kovovém rámu. Uvnitř byla dvě nízká sedadla a vpředu poloměsíčitý volant kormidla. Vzadu umístěná motorová sekce, podobná té ve Skeeteru. vypadala na takový člun až příliš mohutně. Na malém stožárku uprostřed člunu byla vidět plastická kulovitá hlavice hologra-fické kamery.
Člun byl konečně spuštěn na vodu. Vzápětí se do vody vnořil]eštč jeden naprosto stejný člun.
Teď přišla Sylvie a vybrala si židli mezi Cadmannem a Ter-
rym. Když se trochu neohrabaně usazovala, plaše se na ně usmála.
"Ty vypadáš, jako kdybys už měla rodit." prohlásila Mary Ann.
"To víš. Teď Mařme říkala, že to přijde nejspíš už příští týden! Cadmanne. radím ti. nikdy neotěhotní." Na kůži měla tu a tam drobné skvrny. S úlevou vydechla, když se konečně usadila a v rukou balancovala s talířem plným jídla.
"To si určitě zapamatuji." řekl. "Až se na mě Mary Ann bude zase sápat."
"Ale kuš."
Někdo v tu chvíli zvolal "Tamtatadá." protože Elliot Falk-land a jeho snoubenka. La Donna, vběhli doprostřed sálu mezi shromážděné diváky za mohutného pokřiku a jásání. Falkland se zubil od ucha k uchu, měl trochu odstávající uši a opálená kůže se mu trochu loupala. Byl takřka dvakrát tak velký jako La Donna. Ale o téhle drobné ženě bylo všeobecně známo, že je to na stavbě neúnavný dříč. Cadmann zaslechl, jak za ním Andy poznamenal cosi ve smyslu že La Donna "z něj tu bečku sádla vypotí dřív. než se dostanou na moře."
Cadmann vyburcoval mohutný jásot, když se k prvnímu páru vzápětí přidal Carlos s Bobbi. Carlos shromáždění pozdravil galantní úklonou a zamáváním kloboukem se širokou krempou. Bobbi. ačkoliv měla na sobě džíny, vykouzlila nesmělé pukrle.
Carlos hned spěchal ke Cadmannovi a Mary Ann. Měl na sobě žlutou záchrannou vestu a těsně přiléhající neoprénové kalhoty. V levé ruce držel srolovanou deku. Společně s Bobbi je teď čekala cesta člunem až k oceánu, po cestě měli tábořit. O tři dny později je měl vyzvednout Skeeter a to už budou oficiálně svoji.
Cadmann se pro sebe musel usmát, když ho napadlo, že se Carlos určitě třikrát přesvědčí jestli je kamera vypnutá, než

se večer uloží k spánku...
238 NlVEN, POURNELLK & BARNES
odkaz heorotu 239
"Popřej mi štěstí, amigo. Falkland má s vodou mnohem větší zkušenosti než my dva."
"Víc než kdokoliv jiný, pokud tedy nepočítáme solosy. Ten má snad na nohou plovací blan)'." Elliot Falkland měl spolu s Jerrym na starosti chovné rybníky, ležící níže na řece. Kromě toho taky koordinoval podvodní opravné práce a kontroloval průběh stavby přehrady. Tam se taky blíže seznámil s La Donnou. "Jenže tady nejde ani tak o to, kdy se tam dostanete, ale jak."
"Poražený bude vítězi vymalovávat dům."
"lak už chápu, o co ti jde. Žab ho."
"Seňor Falkland snad spí s rýhami.'"
"Zlomte vaz." popřáli jim Terry se Sylvií.
Carlos si s muži potřásl rukama, ženy políbil a potom rychle odkvačil, aby mohl dohlédnout na spouštění lodi.
V Cadmannovi se najednou ozvala závist. Tři dny trvající výlet dolů po řece. to jsou dobré líbánky. Ale my jsme si je vlastně užili během stavění domu a taky to bylo hezké!
Holografický obraz se změnil, nyní sledovali záznam jiné kamery. Letecký pohled na přistávací plochu se rychle zvětšoval a za chvilku už bylo vidět celý tábor. Cadmarm pocítil zhoupnutí v žaludku — tohle se mu stávalo vždycky, když se ocitnul ve vzduchu a pilotoval někdo jiný.
Skeeter zaměřil a rychle se otočil, potom vystoupal vzhůru a vzápětí se prudce snesl nad střechu správní budovy. Ozýval se potlesk, nadšené výkřiky a výskání. Holografická obrazovka byla /většena tak, že už zabírala prakticky celou místnost, ovšem kvůli tomuto zvětšení ztratily barvy trochu svého jasu.
Troirozmčmý letecký obraz jim doslova bral dech, obzvlášť když se Skeeter stočil na východ a přelétal Miskatomk. Tam už se rýsovaly obrysy Kamelotu, jejich nového města.
Kamelot neměl být jen stčsnaným přilepeným přídavkem jejich provizorního městečka, kde strávili první rok. Měl se stát prvním stálým městem Avalonu a jako takový jej také projektovali a stavěli. Teď. když už byla pole obdělána a oseta, už stačilo
je jen udržovat a měli díky tomu čas pracovat na komfortnějších stavbách. Kamelot představoval čtvereční kilometr domů, širokých tříd, parků a meditačních lesíků, rekreačních středisek...
Podíly půdy byly všechny dost rozlehlé, větší než by si kdokoliv z nich mohl dovolit na Zemi. Zkrátka nemyslitelný přepych a bohatství ve srovnání s tím. čeho se kwh téhle výpravě vzdali. Navíc tu byl takřka neomezený prostor pro jejich další rozpínání, kde jejich červi a hmyz a zemětvomé lišejníky přeměňovali avalonskou půdu na směs. kterou mohli méně náročné rostliny i živočichové dobře využít. Když se ještě přidala vhodná směs minerálů a stabilizátory kyselosti půdy, vznikla ideální zemina pro jejich plodiny. Velké domy nebo ranče hned vedle. Stanou se z nich usedlosti, ze kterých bude jednoho dne možno přehlédnout rozlehlé pozemky.
Tady člověk může opravdu růst!
Mezitím už odeznělo uši drásající burácení lodních motorů a Skeeter se tedy vydal o kus dál, aby sledoval závod. Celý tábor jásal a vzduchem létaly neustále se měnící sázky: Kdo z nich jako první projede peřejemi? Ty byly nějakých dvacet kilometrů od severních hor a bude ještě nějakou chvíli trvat, než se rozeběhne skutečně zajímavé soupeření. Lodě už projely propustí v přehradě.
Zdálo se, že kapela si mezitím dostatečně odpočinula a zjevně se chystala vyplnit mezidobí taneční aktivitou. Zack si otřel čelo barevným kapesníkem a zahulákal: "Tak jo — máme ještě spoustu času na to, abychom to na parketu roztočili. Dejte se do toho!"
Vložil si housle pod bradu. Prsty mu začaly tančit po strunách a vyloudily z nástroje až překvapivě sladké a příjemné tóny.
Hej ženské, ať s vámi chlapi tančí, držte je pevně, co vám síly stačí —
Sylvie opatrně protáhla ruku /.a Cadmannem a dvakrát Mary Ann poklepala, takže si potom mohly sdělit tichý vzkaz.
24O NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 241
To je spiknutí. Jsem ztracen...
Mary Ann se postavila a zdvořile, ale nesmlouvavě mu vzala z rukou talíř. Zapřela se patami do umělohmotné podlahy a vytáhla ho na nohy.
Sylvie s Terrym i všichni kolemstojící při jeho odporu začali povykovat a tak se Cadmann nakonec nechal přemluvit. "Je to už pěkně dávno." zašeptal "a navíc jsem byl vážně raněn." bránil se, ale byl rád, že ostatní také postupně mizí na improvizovaném tanečním parketu. Vytvořili tedy čtverec s Hen-drickem aPhyllis.
Za pár okamžiků už byly utvořené čtverečky po celém sále a Zack opět hlasitě vyvolával a fidlal. Kapela hrála jako o život a Cadmannovo přemítání rázem zmizelo, neboť se musel soustředit na kroky a snažil se držet rytmus.
Mary Ann byla na hromadné tance skutečně mistr a podařilo se jí mu také vnutit svou dobrou náladu. Brzy už se Cadmann stal součástí prolínajících se živých obrazců z lidských čtverců. Prozpěvoval a podupával do rytmu, zatímco se jejich čtverec rozcházel a přeskupoval, měnil si místa s ostatními a rozjařeně poskakoval- po parketu. Bolest, která mu zpočátku připomínala jeho ne zcela zhojené rány, brzy odezněla, když se zahřál. Diváci pozorující mumraj ze židlí pískali a tleskali do rytmu a povzbuzovali je dupáním.
Ani si to neuvědomil a Cadmann se vesele zubil a potil a nabyl hluboké přesvědčení, že takhle .šťastný nemůže být nikdo jiný.
Zhruba po hodině křepčení svůj rej spontánně ukončili mohutným potleskem a jásotem a Cadmannův podnapilý výkřik

se rozhodně neztratil. A co má být — vždyť tohle je moje rodina. Ty je potřebuješ — Mary Ann tedy určitě. A vlastně bych ani neměl být překvapený, že si při hromadném tancování připadám jako plnohodnotný člen společenství. Kouzlo Země, v tom to vězí. To vždycky hrálo hlavní úlohu.
Do středu místnosti znovu přivezli holografickou promítačku.
Vzduch se ještě jednou rozechvěl ke všeobecné radosti — Car-losova loď už se dostala do peřejí a pro Cadmanna bylo velice snadné se dokonale vžít do)e]ich situace.
Jako by skutečně byl na jejich člunu, vznášel se těsně nad Carlosovým ramenem. Ten klidně otáčel kormidlem a řídil svoje plavidlo zpěněným kamenným korytem. Voda už tu byla zpěněná doběla a výstupek nablýskaného mokrého kamene se odřel o nafukovací trup. Loď poskočila a Bobbi sedící vedle něj radostně zavýskla.
Elliotův člun se hnal hned za tím jejich a plynulým skluzem se teď holokamera zaměřila na něj. U kormidla seděla La Don-na a obě dvojice si jízdu skutečně vychutnávaly, aniž by myslely na opravdové závodění. Pokaždé, když loď poskočila nebo do ní šplouchla voda se k sobě přitiskli v předstírané hrůze a pro oko kamery předváděli vyděšené scénky.
Voda byla stále bělejší, rozbouřenější a závod skutečně začal. Řeka tady byla užší, valila se stále rychleji a strmé svahy severních hor se kolem nich zvedaly]ako hladové tesáky mořské obludy, připravené je pohltit.
Ellíot přidal plyn, aby oživil výkon motoru. La Donna je jistou rukou vedla mezi skalami a balvany. Každé šplouchnutí, každý vír byl neskutečně živý a třikrát větší než ve skutečnosti.
Vycákla voda a olízla je a Cadmann si naprosto instinktivně začal otírat tvář. Elhotova loď vyletěla do vzduchu a dopadla naplocho zpět, ozvalo se mlasknutí a velké zahučení v sále.
Pak se obraz přesunul zpátky na Carlose, který' se ohlížel přes rameno a pozoroval pronásledující člun.
Cadmann si uvědomil, že má zpocené dlaně a třesou se mu ruce. Bylo takřka nemožné se ubránit nutkání vyhrnout si rukávy a popadnout kormidlo: vždyť támhle kouká balvan! Fuj. dobře to dopadlo. Bobbi, která měla rychlý postřeh a snadno reagovala, se dokázala nebezpečí včas vyhnout.
Teď už bujaře hulákali všichni a randál vždycky ještě zesílil, když se kamera přesunula na druhou loď. Odstup mezi obě-

má čluny se zmenšil a závod už teď probíhal takřka čumák na čumák. Řeka se tu velice zúžila, neboť se musela protáhnout mezi dvěma mohutnými tyčícími se výčnělky skal. Carlos ještě udržel vedení, ale Elliot jej následoval v těsném závěsu.
Jakmile byli z prolákliny venku a řeka se opět trochu rozšířila. Klhot do Carlose zezadu narazil. La Donna zaječela, protože jejich člun narazil na balvan a začal se motat jako opilý. Elliot zanadával, když se |im Carlosův člun opět začal vzdalovat.
Jejich loď se |ještě dvakrát protočila, zakymácela se a nabrala trochu vody, ale potom se jim konečně podařilo znovu získat rovnováhu.
Hologram teď opět ukázal Carlosův člun a Bobbi, která vítězoslavně mávala na Elhota pěstí zatímco se od něj neustále vzdalovali.
Carlos pustil motor na nejvyšší otáčky, takže se příď jejich člunu |ještě více nadzvihnula nad hladinu a loď se hnala na sever k oceánu. Docela daleko za nimi také Elliot vytočil motor na maximum a hnal svůj člun po zpěněné hladině ve snaze první dvojici dohnat. Zůstávala za ním široká bílá stopa.
Skály se kolem nich doslova míhaly. Cadmannovi bušilo srdce v hrudi, když si představil, jakou rychlostí se čluny ve skutečnosti ženou. Měly takřka dokonalý hydrodynamický tvar a nízký ponor, takže kladly vodě jen velmi malý odpor.
To je fofr!
Ale potom...
"Hoďte to zpátky!" zakřičel někdo a v mžiku se na obrazovce opět objevila Carlosova loď. která měla zjevně potíže.
Museli nejspíš do něčeho narazit, protože loď se zoufale točila kolem osy —
Že by tam byl ukrytý' další balvan"? Ale Carlos vypadal vyděšeně, snažil se chýlit Bobbi a křičel cosi nesrozumitelného. Zdálo se, jakoby se loď doslova rozpadala, holograťický obraz se chvěl a rozmazával. Poslední, co ještě viděli, byly ská-
ly a voda zpěněná doběla. v níž nakrátko zahlédli Bobbi. Ta se plácala ve vodě a snažila se doplavat ke skále, ale začala mizet pod hladinou a zuřivě mávala rukama ve vzduchu.
i

Kapitola 16
Na útesu
Nikdo z nás si nepřipouští, zeje smrtelný, tak jako všichni ostatní.
EDMUND YOUNG, Noční zamvšlení
Nejprve se ozvalo hučení. Matka byla ve značné vzdálenosti od řeky a tlamu měla plnou teplé krve a peří. Rozhlížela se kolem, kde že se ten hmv/ rojí. Jestli se]í podaří najít jejich hnízdo, všechno tam sežere .
Ale ono podivné hučení roje se začalo zesilovat a bylo příliš jednotné, kromě toho |ště navíc nikde neviděla temné mračno, které by znamenalo shlukující se hmyz. Bylo to cosi divného a navíc v neznámém prostředí. Matka se rozběhla k řece. sice ještě ne rychle, ale už obezřetně.
Když se dostala do vod\. hučení ještě zesílilo.
Pak se to vynořilo v zatáčce proti proudu řeky. Ještě nebyla schopna rozeznat tvar nájezdníkova těla. protože byl

dosud pří-
liš daleko. Viděla ale. že se pohybuje na vodě. ne ve vodě. A pohyboval se rychle.
Konečně. Matka držela oči nad vodou. Mezi očima měla vysunutou dýchací trubici, díky které nasávala vzduch do plic. Vzrůstal v ní vztek a ještě něco navíc: v/adu v krku jí povolil svěrač a z váčku začala do krevního oběhu proudit rychlost a celé její tělo se začalo zahřívat. Zranitelnou trubici vtáhla zpět do hlav1}'. Stále bedlivě sledovala blížícího se nepřítele — nemířil přímo k ní, zatím naštěstí nebyla spatřena — tak proč je ale útočník tak rychlý'1
Jenže Matka už byla taky rychlá a tak vyrazila bleskově vpřed.
Tohle území už teď náleží jenom jí. Je tu přece už delší dobu, dobře to tady zná. Je jenom její. Když se už blížila k nepříteli, dostala se taky nad hladinu. Udeřila z boku. Na krátký okamžik si byla jistá, že zvítězila.
Kůže byla nějaká tenká, chutnala trochu jako kov. ale nebyla tak silná, protože praskla už při nárazu a v čelistech se jí snadno trhala. Nemělo to vůbec masitou strukturu, necítila žádnou krev. Nevyhrála: prohrála! Byla obelstěna! Ale kde je tedy její nepřítel?
Kovová kůže se rychle plnila vodou a začala mizet pod hladinou. Ve vodě okolo se vznášela podivná pachuť. Nějaké drobné věci se tam pomalu hrabalv. nebozí tvorečkové chyceni v boji velikánů. Nevšímala si jich. Kde je ale její soupeřka?
Pořád ještě poháněna rychlostí se Matka rychle vrhla ke svojí jeskyni, aby nemohla být překvapena ze zálohy. V jejím ústí, schovaném pod hladinou, se otočila. Takhle mohla být napadena jenom zepředu a tam viděla dobře.
Teď měla trochu času. Proto Matka zvedla oči nad hladinu a sledovala ty dva tvory, jak se zmítají ve vodě. Jestliže by z meh najednou začalo pod hladinou mizet maso, pak by věděla, že její soupeřka je taky schovaná pod vodou. Ale tahle kořist byla unášena proudem dolů po řece, mlátila kolem a snažila se

odkaz heorotu 247
dostat na okraj vody. Tvorové se dostali ke břehu bez obtíží a nezranění se vyškrábali z vody.
Matka byla oklamána. Do něčeho se sice zakousla, ale ne- ' bylo to maso a ještě navíc vůbec netušila, kde je nepřítel. '
Támhle! Přesně jako před chvílí, i teď se cosi řítilo po hladině a to takřka přímo proti ní. Když se proti nepříteli vrhla, pokusil se uhnout. Útočník je v plné rychlosti a mladý, pomyslela si okamžitě Matka. Ona sama se nikdy takhle rychle nepohybovala... ale otáčel se příliš pomalu. V příštím okamžiku už se mu ocitla na hřbetě a sevřela čelisti svou strašlivou silou — ,
Zuby dopadly na tenkou, ale tuhou a nechutnou kůži, pod ní se ale trhalo maso a cítila praskání kostí — křehkých kostí, byla to jenom krev a maso slabé kořisti, ani stopy po rychlostí. Tohle rozhodně není maso její soupeřky, takže už ji znovu okla- ý malá!
Tentokrát už ale nezpomalovala. Udržela si rychlost a hnala se kolem svého úlovku, mířila jakoby směrem ke své skrýši a brázdila zpěněnou vodu v místě útoku, kde voda doslova vře- , la. Kde je můj nepřítel? Kde je?
,
Kdesi za ní se ve vodě zmítalo maso, ale potom pohyb ustal. Další kořist se sápala na balvan nad hladinou, opět zcela nezraněná, což ji tentokrát už nijak nepřekvapilo. Uprostřed ži- } votně důležitého souboje není radno si dělat přestávku na svá- , činu.
Jak bych jenom mohla přilákat svou soupeřku?
l 'ždyť je to její území, její kořist. Tak přece udeř! \
Carlos Martinez se celý třásl: chladem, přestálým šokem a také palčivou bolestí. Měl totiž zlomenou čelist a natrhnul si kůži na hlavě, když se snažil vlastním tělem chránit bezvědomou Bobbi před tvrdým úderem o skaliska na břehu.
i
Ležela teď svinutá na skále, prázdný žaludek se jí křečovitě . stahoval a z úst jí ještě pořád vytékal hnědý pramínek spolyká- '
ne říční vody. V očích měla skelný pohled, ale aspoň je udržela otevřené a nepřítomně těkala pohledem kolem sebe. (Je naživu, vivo! honilo se mu šíleně neustále v hlavě, je naživu, vivo! To přehlušovalo veškeré jeho myšlenky). Byla nepochybně v šoku a nejspíš taky utrpěla otřes mozku, ale v tuhle chvíli pro něj bylo nejdůležitější, zeje vůbec naživu.
Pevně si sevřel hlavu oběma rukama a snažil se zastavit neustálé hučení a bolest. Za pár okamžiků to skutečně ustalo a on mohl pevně začít Bobbi masírovat hrudní koš. Přitom se rychle rozhlížel po okolí.
Kdyby byla pokročilejší roční doba, kdy už začínají tát sněhové masy v severních horách, tohle místo i dalších třicet metrů navalených balvanů by bylo zcela ukryto pod hladinou. A za dalších devadesát dnů už by tady vůbec nenašli místo, kde by mohli vylézt z vody. On i Bobbi by pravděpodobně byli vrženi proti strmě se zdvihajícím obnaženým skalním stěnám. Stejně příkrý útes se táhnul několik set metrů na sever i na jih od nich. Ačkoliv tohle holé místo nevypadalo přívětivě, přesto pro ně znamenalo vlastně jakýsi zázrak.
Jinak by totiž musel bojovat s peřejemi nebo se pokoušet vyškrábat na strmou stěnu. Rychle se pomodlil, že se nemusel o žádný takový divoký kousek pokoušet. Takhle sem určitě brzy dorazí záchrana. Díky bohu, že byli do tábora propojeni ho-lografickou kamerou. Všichni kolonisté určitě viděli, co se jim přihodilo.
V hlavě už mu zase začínala vyzvánět kovadlina. Přesto ale vytrvale a temně masíroval Bobbi na hrudníku.
Slabě se jí zachvěla víčka a zdálo se. že začíná trochu vnímat. "Carlosi... co se to stalo?"
"Narazili jsme na balvan." Tak se to muselo stát. Jiné vysvětlení pro jejich nehodu není. Tak proč ale kdesi vzadu v jeho mozku vlaje ta výstražná červená vlajka'/ Něco se před ním pokouší ukrvt a zároveň ho to má varovat'/

odkaz heorotu 249

Carlos ze sebe strhnul košili a pokusil se jí otřít zmáčený obličej. Připadalo mu, že už]í přece jenom trochu zčervenaly tváře. Svinul košili do ruličky a vložil]í opatrně pod hlavu. Nebude to na dlouho. Elliot Falkland teď nejspíš ještě pořád zápasí s řekou. Musel se usmát, když si představil tělnatého inženýra.)ak pevnou rukou kormidluje svou loď skrze peřeje. Bobbi bude za hodinu v rukou lékařů a zítra už se tomuhle budou moct jenom spokojeně zasmát.
Z Kolonie už určitě v tuhle chvíli startují Skcetery. Jakoby najednou v dálce zaslechl slabé hučení motoru. ..Hned se k tobě zase vrátím, chiquito." ujistil]i a zlehka]i políbil. Rty měla promodralé a nateklé.
Natáhla se po něm a zachytila ho rukou za kalhoty. "Ne. Nenechávej mě tady samotnou. Prosím."
Tam na řece ale byla jejich záchrana. Sice mu to rvalo srdce, ale jemně jí musel prsty rozevřít. "Tiše, lež tiše. Miluju tě. Hned se zase vrátím, slibuju. Dobře?1"
Třásla se a nejspíš ji to moc neuklidnilo, ale přesto přitakala.
Carlos se rychle rozeběhnul přes balvany k jihu na vyvýšený výběžek skály, odkud bylo \idct na záhyb řeky. Zatím ale viděl)enom valící se proud řeky. zpěněnou do stříbrně bílé s tmavými víry, jak neustále narážela na balvany a prudce se točila a tříštila do -výšky. Na obou březích se tyčily strmé skalní stěny, přes čtyřicet takřka kolmých metrů ocelově šedé a zvrás-něné skály. Temně šedá byla místy narušena pruhy světlejší barvy. Vysoký příliv? Nebo snad geologické vrásnění? Mozek pořád ještě nepracoval tak. jak by potřeboval.
Z nového pozorovacího místa už neslyšel nic a ani nic neviděl, což ho dost mátlo. Kde je u všech všudy Elliot? Pak to uviděl.
Oni taky narazili! Bože!
Klliot ležel zcela nehybně na nízko položené skupině kamenů u protějšího břehu. Musel ho tam vyhodit proud řeky. Ze druhého člunu nezbývalo nic než pár tmavých cárů potahu, které se ještě držely na hladině, zmítány víry mezi balvany. Po La Donně nebylo nikde ani památky.
Na kameni pod Elliotovou hlavou se objevovala temná skvrna, která se zvětšovala a pak začala odtékat do proudící vody. Carlosovi se zvedal žaludek, cítil v ústech hořkost. Musím mu pomoct —
A potom uviděl skutečnou příčinu. Ta věc se línala vodou jako velké černé torpédo. Tak tohle se mu)eho podvědomí snažilo svým křikem naznačit. Koutkem oka předtím zahlédl tohle černé monstrum se mihnout ve vodě těsně předtím, než udeřilo do jejich člunu...
Zpěněná voda se najednou vzdula, jak ta černá věc vyrazila nad hladinu a vrhla se na Elliota s rychlostí útočícího hada. Zakousla se do něj. jeho tělo se jednou mocně zhouplo a rázem zmizelo ve vlnách.
Carlose rázem polil studený pot a připadal si, jako kdyby ho někdo praštil palicí, zcela otupělý. Přesto už jeho mysl začala pracovat. První závěr byl naprosto nevyhnutelný: Jestliže se teď nedokáže pořádně soustředit, Bobbi zemře.
Co může dělat? Ta obluda je určitě najde. Musel by být šílenec, aby si vůbec myslel něco jiného. Ani za mnohem příznivějších okolností by nemohli doufat, že se]im podaří před ní utéct. Vzhledem k tomu, že je Bobbi prakticky v bezvědomí, podaří se jim uniknout jen zázrakem.
Tak přece něco dělej. Nezáleží na tom, že to vypadá bledě. Jednej! Za půl hodiny, ne-li dřív, už budeme zachráněni. V táboře jsou teď lépe připraveni. Určité celý závod sledovali. A vědí tedy, s čím máji zase tu čest.
A navíc je v táboře zase Cadmami.
Carlos se úprkem vydal k místu, kde zanechal Bobbi. Zesláble mu ovinula paže kolem krku a černé vlasy)í splývaly na ramena jako dlouhé chaluhy. "Tak co, Carlosi? Jak to vypadá?'
"Musíme odtud pryč."

"Proč?" Hlava se jí zvrátila dozadu, až se polekal, jestli nemá zlomenou krční páteř. Namáhavě si odkašlala. "Proč nemůžeme zůstat tady? Bolí to. Chce se mi strašně spát."
Vymysli si něco, troubo. "Musíme se dostat na výše položené místo, aby nás lépe viděli ze Skeeteru — a aby nás potom mohli vyzvednout." Pomohl jí zvednout se na nohy. Připadala mu lehká jako pírko. "Tak pojď. drahoušku."
Zabručel, když se konečně postavila. Sklonil se. rozvázal uzel svojí košile a přehodil si ji přes rameno.
Napůl táhnul a napůl nesl Bobbi vzhůru přes první bariéru balvanů na východ od řeky a tam využil chvilku oddechu, aby se zorientoval. Musí se stůj co stůj dostat co nejdál od řeky — ale když popojdou ještě o pětadvacet metrů dál po balvanech, narazí už na útes. A tam nemají šanci.
Skály se nad nimi tyčily jako mohutná bledá pevnost, vytesaná do pravěké křídové vrstvy údery obřích kladiv. Nad okra-|em téhle hradby se zvedala mohutná vrstva mraků. Ty, ačkoliv ještě sotva před hodinou byly přívětivě bílé a nadýchané, teď byly natřené dočerna a patrně se schylovalo k mohutné bouřce. Vzduch se znatelně ochladil.
Jemu by se možná podařilo tuhle hradbu zlézt, ale není sebemenší naděje, že by to dokázala i Bobbi. A nikde tady není vhodné místo pro úkryt, nic, co by slibovalo bezpečný úkryt.
Vypadá to tady spíš, pomyslel si chmurně, jako zatraceně dobré místo k umírání.
Existuje řešení jejich problému. Mohou zemřít oba dva, nebo jenom jeden, ale možná taky žádný7 z nich. Jenže se musí rozdělit.
Pečlivě si vybíral místo pro další krok a pokračoval v cestě, napůl ji táhnul a napůl svíral v náručí, jak mu síly stačily. Nohy i ruce už měl rozedřené, ale ji se snažil chránit jak nejlépe to jen dovedl. Smířil se ovšem s tím, že nějaké oděrky teď vůbec nehrají roli. Musím ji dostat do úkrytu. Musím ji někde ukiýt...
Cesta už teď byla dost strmá a dvakrát málem upadli. Jed-

nou tomu dokonce skutečně nedokázal zabránit, uklouznul a oba si sedřeli kolena a ruce. Bobbi už teď přišla trochu k sobě, takže se mu snažila pomáhat. Podařilo se jí natáhnout nohu, takže zabránila tomu. aby se skutáleli dolů.
Vyčerpaně se zasmál a políbil ji na čelo, potom ji zase poponesl o několik metrů výš.

Svaly už ho bolely, cítil, jak se mu napínají vazy v zádech a nepříjemně tuhnou, ale na druhou stranu se také bál zastavit nebo se otočit a podívat se, co se za nimi možná hrne z vody. Pomohl Bobbi vydrápat se na strmou hranu. Hučení v hlavě ještě zesílilo. Potom znovu uklouzli a tentokrát už dopadla stehnem na ostrý kámen a ozvalo se zlověstné mlasknutí.
Ksakru! Stáhnul si z ramene košili a utáhnul ji pevně kolem poraněného stehna dřív, než mohla rána začít vydatněji krvácet a zhoršit její stav, který už se přece jen trochu vylepšil. Nad nimi a trochu nalevo byla mělká průrva, která byla takhle zespodu prakticky neviditelná. Jeden člověk by se tam možná dokázal ukrýt. Snad.
"Tak pojď, nesmíme teď zastavovat." Musela nějak vycítit strach, který7 ho poháněl kupředu, protože se ohlížela přes rameno zpět k řece, kde se línala modrá voda potřísněná bílou pěnou.
Carlos se i s ní sklonil a opatrně ji položil na úzkou římsu. Výborně. Je to tu dokonce trochu vyhledané. Když se vtlačí dozadu, měla by být v bezpečí.
Jestli to dobře půjde...
Rozvázal narychlo omotaný obvaz a udělal z něj pevné škr-tidlo, které ovázal nad ránu. Krev teď z rány crčela jenom slabým pramínkem. Takhle by to ušlo. Stejně nic lepšího nemáme, takže to musí stačit.
Podíval se zpátky na řeku. Zatím se nic neukázalo. Zase ten obraz uviděl před očima: jak Elhotovo tělo mizí pod hladinou, jenom tlusté ruce a nohy trochu plácly do vody.
A ještě jeden obraz se mu mihnul v mysli: ta první obluda,

jak se v Kolonii snažila uniknout před lazyky světlometů a šířila kolem sebe děs a zkázu.
Otřásl se. '
"Teď mě dobře poslouchej," začal a poklekl vedle ní. "Lhal jsem ti. Nejsme tady nahoře kvůli tomu. aby nás mohly Skee-tery snáze vyzvednout. Drápali jsme se sem proto, že tam ve vodě je další z těch bestií. Musím teď odejít, abych udělal stopu ' a odvedl její pozornost od tebe.'"
Oči se jí rázem rozšířily hrůzou. Zaťala mu nehty do ramene. ‚Ale Carlosi..."
"Poslouchej,'" přerušil ji šeptem a rychle pokračoval. "Přece jsi viděla sama, co tyhle potvory dokážou. Nerad bych nás připravil i o tu malou naději, kterou ještě máme."
Bobbi se sice pohybovala velice neohrabaně, ale přesto se po- i kusila posadit. Krev crčící z rány se teď hrnula trochu rychleji.
"Máš tu nohu ošklivě poraněnou. Lež klidně, ať to nezhoršuješ." Carlos jí přitom položil ruku na rameno a jemně ji přinutil si zase lehnout. Ta noha! Musí něco udělat, ale už nezbývá mnoho času, jenom naděje.
"Já mám alespoň nějakou šanci," ujišťoval ji i sám sebe. "Nemyslím si, že by ty bestie dokázaly šplhat tak dobře jako lidi. Jsou na to moc těžké." Podíval se na kolmou skalní stěnu. ("Dokážu vylézt na tu zatracenou stěnu a zabavím tu potvoru tak dlouho, než se sem někdo dostane. To nemůže trvat dlouho. Až budu pryč, zalez si co nejdál do stínu. A drž si ten obvaz pevně utažený, dokud to vydržíš."
"Carlosi — "
Jeho pádící mysl se teď pokusila najít správná slova, něco statečného a uklidňujícího, ale vůbec mu to nešlo. Nakonec jí prostě jenom pevně stisknul ruku a znovu řekl: "Miluju tě." i
Pak ji opustil. Sešplhal o kus dolů a ještě jednou překontroloval její úkryt. Zespodu Bobbi není vůbec vidět. Vidět sice ne, ale co když ji vy čmuchá?
Nejprve se zastavil u kamene, o který si tak ošklivě poranila }
nohu. Byla na něrn krvavá skvrna a tak rychle pátral kolem, až našel menší kámen o velikosti pěsti. Mlátil jím do balvanu tak dlouho, až tu část rozbil na kusy. Rychle sehrál úlomky a odhodil je co nejdál.
Neměl samozřejmě žádnou jistotu, že tohle nějak pomůže, ale jednou věcí si byl naprosto jistý': musí vyrobit silně)ší pachovou stopu, aby šla potvora po něm.
Provedl to jediným možným způsobem a byl rád. že mu ještě v měchýři něco zbylo. Alespoň tolik, aby mohl vyrobit stopu od zakrváceného kamene napravo, pryč od Bobbi.
Potom začal šplhat vzhůru.
Brzy začal lapat po dechu. Kolik času mohlo uběhnout od okamžiku nárazu? Dvacet minut'.' Zdálo se mu to jako věčnost. Ale Skeetery už jsou určitě na cestě! Už tak se nám podařilo přežít déle, než jsem vůbec doufal. Byl teď už nad úrovní Bobbi a viděl, že se jí podařilo vmáčknout se hlouběji mezi převislé kameny. Hodná holka.
Vyšplhal už dost vysoko po útesu, takže když se otočil, viděl dobře dolů na řeku. Viděl stále velkou krvavou šmouhu v místě, kde Elliot narazil na skalisko. Kolem se ve víru řeky zmítaly cáry slizké černé gumy, které zbyly z potahu člunu, a další úlomky člunu. Směrem k jihu nebylo vidět nic jiného než proudící řeku. Ale kde jsou záchranné Skeetery'.'
Kde je —?
Ach, bože.
V tom okamžiku zahlédl ve vodě pohyb a cosi se vynořilo nad hladinu, klidně a nesmiřitelně jako bájný Titán, jako nějaký' bůh podvodních krajů. Carlos nedokázal potlačit výkřik.
Vypadalo to stejně jako první příšera, ale ještě o něco větší, skoro o polovinu větší, a mohutnější. Na okamžik se zarazila, jako kdyby volila směr. a potom se zadívala přímo na něj —
Na krátký, šílený okamžik |ím projela ledová vlna a v hlavě vířila jediná myšlenka: Ať dostane Bobhi. Kohokoliv jiného, jen ne mě.

Potom ale vyrazila kupředu tak rychle, jako kdyby ji někdo vystřelil z vody stlačeným vzduchem. Doslova se přehnala

přes kamení, tam se na chviličku zarazila, ale pak opět vyrazila a pustila se našikmo začátkem svahu. Vždy se zarazila a opět vystřelila vzhůru v podivných cik—cak etapách, které ze všeho nejvíc připomínaly známý hrací automat s kuličkoví, která se neustále bláznivě odráží. Potom vletěla do stěny a pustila se takřka kolmo vzhůru.
Carlos zkusil zavřít oči a jenom v temnotě čekat na rychlou a přesto strašlivou smrt, ale nějak na to neměl čas. Bylo to tak —
Nestvůra doslova proletěla kolem něho a nepřestala v pohy-bu, dokud se neocitla na kamenné římse přibližně vprostřed cesty mezi ním a vrcholkem útesu.
Teď se tedy obluda krčila nad ním. Zcela Carlose ignoro-vála a neustále si bedlivě prohlížela řeku a skaliska na protějším břehu. Kromě neustálého rychlého kroucení hlavou zůstávala naprosto nehybná a přesto budila do]em pohybu, jako když motor běží na neutrál.
Co to tam k čertu hledá'/ Další čluny? Ať už ale měla v úmyslu cokoliv, rozhodně nehledala Carlose.
Ta se tedy umí pohybovat. Rychleji než cokoliv, co jsem dosud viděl. Ani jsem nikdy neslyšel o něčem takhle ďábelsky rychlém. Tomuhle nemůžu utéct. Musela mě určitě vidět, ale vůbec se podle toho nechová. Možná —
Útes byl skutečně velmi strmý. Při pádu by se jistě zabil. Pořád lepší tohle než ta obluda, pomyslel si, ale nedokázal sám sebe přesvědčit natolik, aby to udělal. Ovládnul se natolik, že se mu přestaly třást ruce, a natáhnul se dolů. Našel tam výstupek, za který se mohl zachytit, a vyzkoušel jeho pevnost. Ten jeho váhu udrží. Slezl o několik centimetrů níž. potom našel další chyt —
Obluda zavyla: zaječela odporně vysokým tónem, jako když se pila zákusu je do kovu. Carlos vzhlédl a podíval se do jejích velkých plochých očí. Bylo jasné, co mu chtěla naznačit: Kam si sakra myslíš, že lezeš?
odkaz heorotu 255
"Ale, vlastně nikam," zamumlal tiše a lapal po dechu. Obluda ho ještě pár vteřin upřeně sledovala, ale potom se zase odvrátila.
Carlos se pevně přitisknul ke skalní stěně. Jeho vnitrní rozpoložení se zmítalo mezi děsem a zmatkem, takže nedokázal přesně určit, co by měl udělat v příštím okamžiku. Ale co si ta obluda sakra myslí, že dělá? /.bláznila se snad? Tohle byla samozřejmě bláznivá myšlenka. Carlos se jí musel zasmát a nestvůra se na něj opět podívala, takže mu smích vzápětí rychle zmrznul na rtech. Potvora se ovšem vrátila k hlídání řek)'.
Na břehu ležela raněná kořist, vlastně už umírala. Dvě další možné oběti se pokoušely šplhat vzhůru po útesu, zcela typickými neohrabanými pohyby. Její protivnice tahle sousta prostě musí považovat za svoje. Matka promyslela následující postup a pak —
Zaútočit. Matka vyskočila nad vodu. vynořila se těsně vedle slabě se pohybující oběti. Sevřela čelisti a pevně se zakousla do její zadní nohy. Ponořila se pod kamenný převis, okamžitě kořist zase upustila a plavala pryč jako o život.
O tři vteřiny později už vykukovala nad hladinou notný kus dole po proudu a čekala, že se objeví soupeřka a přijde si pro svou ukradenou kořist.
Tělo se ale ve vodě vznášelo zcela netknuté a nikdo si ho nevšímal. Její soupeřka je příliš chytrá, až příliš chytrá na tak mladého jedince.
Ze dvou zbývajících obětí ale mezitím jedna zmizela z dohledu. Ta druhá už byla takřka na půl cesty vzhůru po útesu.
Matka si pozorně prohlížela sráz. Nebyl zcela hladký, ale stejně představa, že by tam měla zůstat přilepená na stěně zatímco se na ni řítí smrtící hrozba, byla pro ni nepřijatelná... zároveň ji ale nezavrhovala a pohrávala si s ní.
Odtud byla schopna přehlédnout takřka celý útes a neviděla žádné hrozící nebezpečí. Její nepřítel teď může být bud pod
256 NlVEN, POURNELLE & BARNES
hladinou řeky, nebo sedí nahoře na útesu. Ani na okamžik nezapochybovala o tom, že ji také sleduje.
Po celé výšce strmého útesu byly jakési výstupky. Jakmile by se ale někudy pustila příliš rychle a horlivě, snadno by se mohla octnout ve vzduchu a rychle by padala vstříc čekajícím lačným čelistem. Matka tedy zůstala nehybně schovaná v bílé pěně říčního víru. jenom očima jezdila a pečlivě volila cestu.
Potom se dala do pohybu. Nejprve si razila cestu deroucí se vodou. Potom přeskočila prasklinu ve skále, teď přidat, tady zpomalit, doslova tančila po vybrané cestě a byla neustále připravena střetnout se v rozhodujícím souboji o život.
Během několika vteřin byla za polovinou cest)' vzhůru, usazena na kamenném výběžku nad živou kořistí.
Tak udeř. Pojď si vzít, co ti náleží!
Kapitola 17
Záchrana
Zádnv člověk tak docela nevěří ostatním. H.L.MENCKEN, Předsudky
"Tak co se tam tedy mohlo stát?" naléhal Zack.
Cadmann zkušeně vedl Skeeter úzkým klikatícím se kaňonem a jakoby snad ani nevnímal holé skalní stěny, které se strmě tyčily kolem meh po obou stranách.
"To nevím."'
Západní stěna údolí začínala nápadně tmavnout. Menší slunce vrhalo podstatně ostřejší stíny, než na jaké byl zvyklý ze Země. Bylo tedy pro něj těžší odhadovat správně vzdálenosti. Cadmann navedl Skeeter směrem k jasně ozářené východní hraně kaňonu. Ta byla zahalena v oranžové a blednoucí rudé záři.
"Vá/ně nevím. Tohle je tedy zatraceně krásná krajina."
258 NlVEN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 259
,.No jistě — jak ale můžeš být tak klidný?"
"To já nejsem, ale co by mělo za smysl se vzrušovat, když S tím zatím nemůžeme vůbec nic dělat1"'

"No jo. Máš pravdu." Zack se zhluboka nadechnul. "Tyhle skalní stěny vypadají nádherně. Jako pohoří v Austrálii. Byl jsi někdy v těch končinách?"
..Ne. Spojené národy tam nikdy svoje jednotky nemusely posílat."
..Byl to balvan. Určitě, Cadmanne, musel to být balvan."
"Balvan, který dokázal zničit oba čluny?"
"A proč ne? A vlastně ani nevíme listě, jestli je Elliotova loď zničená — "
"To se s tebou klidně vsadím." Cadmann se tvářil zachmuřeně, ústa měl stažená do přísné čáry. "Koukni, Žačku, můžeš se sice se mnou přít ohledně výkladu, ale nemůžeš nijak zaměnit to, co isme skutečně slyšeli, a jako poslední jsme slyšeli ie-čení La Donny. A co jsme viděli naposled?"
„Ty's to viděl. Já jsem si tu pásku přehrával ještě několikrát a stejně jsem neviděl to, co ty."
"No. možná jsem to tam ani iá neviděl. Něeo tam ale bylo. Něco temného se objevilo ve vodě nebezpečně blízko Carlo-sova člunu a přísahám, že to něco se pohybovalo napříč vodním proudem... no, raději na to nebudu přísahat."
Cadmann promluvil do spojovacího cípu. "Volám Skeeter Dvě."
"Tady," ohlásil se vzápětí Stu Ellington.
"Blížíme se k zatáčce. Vy se pusťte rovnou dolů kaňonem, až někam pod peřeje, a začněte pátrání tam. My budeme postupovat seshora dolů po proudu."'
"Rozumím. Sakra, jsem vážně rád, že jsi tady s náma."
"To já taky/' přidal se opatrně Zack. "Pořád ještě ale doufám, že tam nemoderně — "
"Nikdo ti ale nemusel připomínat, aby sis tentokrát vzal s sebou pušku. A ať se propadnu, jestli ten náhradní zásobník nevypadá jako napěchovaný' zápalnými střelami."
Zack zabručel. "Tentokrát už nebudu jednat jako pitomec."
Skeeter Dvě před nimi vletěl do zákruty řeky. Cadmann právě stáčel vrtulník do zatáčky, když se ve vysílačce ozval Stuův hlas. "Dole proti proudu vidíme trosky člunu, ale zatím žádné známky — do prdele! Na devíti hodinách."
Cadmann okamžitě stočil pohled doleva a zpočátku tam neviděl nic jiného než jenom jednolitou skalní stěnu útesu. Potom se ale oči zaostřily na správnou vzdálenost a uviděl tu obludu, usazenou na výčnělku jako kočka na poličce. Seděla sotva nějakých deset metrů nad visícím Carlosem.
"Rychle tam vlítneme. Překvapíme ji. Střílejte jenom, když budete mít jistý zásah," nařídil bleskurychle Cadmann. Vůbec se nehýbe. Jenom tam sedí. Ještě kousek hlíz — "Žačku, ať první dávka pořádně sedne. Možná potom zapomene na Carlose vyrazí k řece. Stu!" Teď už do vysílačky křičel. "Ty si vern na starosti řeku, pročesej to tam. Podívej se po dalších nestvůrách."
"A podívej se taky, jestli nenajdete Elliota a La Donnu nebo Bobbi," dodal rychle Zack.
Cadmann přesně navedl Skeeter a potom jej držel tak, že nehybně visel ve vzduchu sotva dvacet metrů od skalní stěny.
"Teď!" zakřičel.
Zack si pevně zapřel pažbu o rameno a vypálil celou dávku. Rozpálené nábojnice vyletovaly ze zámku zbraně v blyštivém oblouku.
Obluda se zachvěla a otočila se směrem ke Skeeteru. Potom se začala divoce vrtět, neustále těkala pohledem a rychle přehlédla řeku i útes nad sebou, aby se potom zase dívala na Skeeter.
Cadmann stisknul tlačítko a promluvil klidným hlasem do drobného mikrofonu, který měl upevněn v letecké přilbě.
"Car-losi! Ještě tam chvíli vydrž, amigo." Jeho hlas znásobený reproduktorem se mocně nesl úzkým prostorem kaňonu.
Carlos byl uvězněn ve stěně, zcela tam ztuhnul kromě]edné

nohy, která mu ujela, když se snažil najít lepší opěrný bod. Paže i ruce měl napnuté a cítil, jak mu tuhnou a začínají pálit.
Otočil hlavou, aby se na ně mohl podívat, a potom se zase hrudí í pevně přitisknul ke stěně.
"Co k čertu dělá tady nahoře'?" zajímal se Zack.
Obluda naštěstí věnovala větší pozornost svým bokům než Skeeteru Jedna. Olizovala si rány po kulkách.
'
Zack znovu vypálil, tentokrát pořádně dlouhou dávku. Nestvůra se snažila najít úkryt ve skále. Na okamžik na něho upřela pohled svých velkých očí a pak otočila hlavou doleva i doprava s rychlostí vířících křídel kolibříka.
'
Vzápětí se bez jakéhokoliv varování pustila dolů ze svahu ' rychlostí větší, než kterou by nabral kámen volným pádem, dopadla na zem a řítila se křeče. Cadmann nedokázal její pohyb se Skeeterem sledovat dost rychle, takže neviděl, jak mizí mezi balvany u břehu.
Skeeter Dvě se zrovna s bzučením vracel přes řeku do zákruty, když nestvůra s mohutným cáknutím zmizela pod hladinou.
Cadmann se ozval reproduktorem. "Tak dobře, amigo, myslím, že teď už můžeš slézt dolů." Přepnul na vysílačku. "Stu. Viděl jsi — ?" i
"Myslím, že ji máme, Čade. Není tady nijak slavný výhled: ve vodě je příliš mnoho naplavenin a vírů. Zdá se mi ale, že tam dole je ústí nějaké jeskyně. Řekl bych. že jsme ji zahnali do pasti."
(
Máme lé! Cadmann tiše promluvil. "Zůstaň viset a drž se nad tím místem. Jestli se ta mrcha ukáže, vyhoď to do vzduchu."
"Rozumím — ale Čade — našli jsme trosky obou člunů. El- ' liot je mrtvý. La Donnu ani Bobbi jsme zatím nenašli."
Ta zpráva na ně dopadla jako balvan, okamžitě zchladila jejich záblesk spokojenosti.

"Zůstaň nad ústím jeskyně. My se podíváme po dámách."
"A co bude s Carlosem?"
"Ten se normálně hýbe." prohlásil Cadmann. "Až se dostane dolů k úpati skály, pak zjistíme, jestli potřebuje pomoct. Zrovna teď pro něj odtud stejně nemůžeme nic dělat." Otočil se k Žáčkovi. "Mohl bych tě vysadit tam dole, kde můžeš na Car-lose počkat..."
"Ne." Zack obzvlášť pečlivě vyrážel slova. "Když budeme čekat, situaci tím nijak neprospějeme."
Cadmann přitáhnul páku k sobě a Skeeter se obloukem vzdálil od skalní stěny a namířil si to nad řeku. Tam začali hledat to, co vlastně vůbec najít nechtěli.
Cadmann stál a nehybně pozoroval vodu bouřící mezi mohutnými balvany, pažbu pušky měl zapřenou o stehno. Někde tam pod bílou zpěněnou hladinou je nestvůra, která zabila Elliota a La Donnu a navíc zranila Bobbi. "Ty tam dole brzy zemřeš," zašeptal si spíše pro sebe.
Najednou za svými zády zaslechl nějaký zvuk. Bleskurychle se otočil a zcela automaticky zvedl pušku k líci.
Carlos se na něj nejistě usmál a vysypal přitom z plastové krabičky cigaretu. "Zakouříš si se mnou?"
"Ne, díky."
V Carlosově tváři se mísilo hned několik velmi různorodých pocitů, nakonec krabičku zase strčil do kapsy. ..To je absurdní, že jo? Myslím to, že bych ti strašně rád něco dal. Cigaretu... nebo ti potřásl rukou?"
Cadmann k němu natáhl paži.
"Díky. Cadmanne. Nikdy jsem si nedokázal představit, čím jsi musel projít, až doteď." Tvářil se najednou uvolněně a mluvil velmi tiše.
"Docela jsi zapomněl na svůj přízvuk."
Carlos se krátce a chraplavě zasmál. "No |o. Jenom počkej. Blbosti se většinou zase rychle vracejí."
Vypustil dlouhý pramínek namodralého kouře. Ruce se mu

odkaz heorotu 263
pořádně třásly. "Bobbi bude brzo v pořádku, že jo? Stejně se neprobudí, tak proč se tě vůbec na to ptám."
Oči najednou jako by ztratily přesný cíl, (enom prázdně zíraly na hradbu skal na protějším břehu řeky. Cadmann až příliš dobře věděl, co ve skutečnosti vidí.
Skeeter Dvě se ještě pořád vznášel nad vodami Miskato-niku. "Jestliže z té jeskyně neexistuje jiný východ, pak jsme tu příšeru pěkně přišpendlili jako do pasti, je to tak?"4
"Přesně tak." S hučením se sem blížil Skeeter Šest. pod nímž se divoce kývala naložená nákladní plošina. Cadmann se na Carlose zkoumavě podíval. "Tak co, už jsi v pořádku?'"
Carlos vytáhnul z pusy napůl vykouřenou cigaretu. "Ještě se celý klepu. Ale to brzo přejde. A nejlepší způsob, jak tomu pomoct, je zabít tu bestii. Co máš za lubem?"
"Počkej, uvidíš.'"
Nákladní vak visící pod Skeeterem byl nacpaný k prasknutí a pilot s ním opatrně klesal. Když byl vak bezpečně na zemi a odpojen od lana, Skeeter dosedl opodál a vystoupil zněj Jerry. Přes rameno si přehodil pušku a v levé ruce nesl jakýsi velký neohrabaný tlumok s vybavením. Skeeter Šest převzal po Skeeteru Dvě hlídku nad řekou.
Jerry poplácal Carlose po zádech a mocně si potřásl rukou s Cadmannem. "Celý tábor je na nohou, ale rozhodně tam nevládne panika. Už se to dalo do pohybu."
Společně si to namířili k provizornímu přístřešku stojícímu opodál, kde už Stu spolu s Andym vybalovali přivezený materiál. Zack chyběl, protože hned zpočátku jako první odvezl Bobbi k ošetření.
Moc toho mezi sebou nenamluvili a nebylo vidět, že by někdo byl výrazně nervózní. Všude bylo vidět pouze rychlou a účelnou činnost. Z dálky sem zaznívalo hučení, což byl blížící se Skeeter vezoucí další muže a potřebné vybavení.
Cadmann si pro sebe spokojeně zamručel. Tentokrát Kolonie zareagovala skutečně rychle a rozumně. Možná bylo zapo-
třebí tragédie, aby se v nich probudily schopnosti nutné k přežití.
Vyrazili, aby se mohli uvítat s mužem a ženou, kteří už mezitím vysedali z nového Skeeteru. Cadmann přitakal na pozdrav. "Musíme s sebou teď pořádně hodit. Nejspíš je už těžce zraněná — "
"Třeba by se nám mohlo podařit)i lapit živou." skočil mu do řeči Jerry. "Jestli to bude jen trochu možné, pak bychom potřebovali ji dostat ještě živou. Cadmanne."
"Dobře. Jerry, ale rozhodně ode mě nemůžeš čekat, že budu byť jen sebeméně riskovat. Hodlám připravit past tak těsnou, jak jen to jde. Jestliže všechno půjde podle plánu, snad by se nám to i mohlo podařit. Jakmile se ale podělá byť jen drobnost, zabijeme ji."
"A jestliže nám selže něco víc než jen drobnost..." doplnil ho pochmurně Carlos.
Všichni společně došli až na okraj kamenného ostrohu, ze kterého bylo možné přehlédnout temné vody Miskatoniku. Jenže už nebylo prakticky nic vidět. Cadmann stisknul mikrofon, upevněný na hlavě. "Nějaké známky aktivity?"
"Zatím nic. Vypálíme světlici a zapneme světlomety, jakmile se něco šustne."
"Přesně tak, to se mi líbí."
Říční dno bylo temné a chladné a někde tam dole bylo to, co Cadmann tak chtěl. "Tebe dostanu," zašeptal.
"Co jsi říkal, arnigo?"
‚Amigo." Cadmann se na něj znechuceně podíval. "Já ti říkal, že takové štěstí nemůžu mít věčně."
odkaz heorotu 265
Kapitola 18
Sestup do pekla

Jedním z největších požehnání ctnosti je pojetí smrti. Ten. kdo
se připravil na smrt, se zároveň odnaučil slepě sloužit.
Připravit se na smrt znamená osvobodit se od veškerých pout
a otroctví.
MONTAIGNE, Eseje

Cadmann se dvakrát beznadějně pokoušel očistit si průhledové sklo svojí masky, než si uvědomil, že skvrna je zevnitř. Zamával na jednoho z čekajících ozbrojených strážných, ten přitakal a tak se vynořil na hladinu. Čerstvý vzduch byl velice příjemný. Sundal si masku z obličeje, plivnul na sklo, setřel vlhkost a ještě masku opláchnul.

Vody Miskatoniku se kolem něj hnaly se zpěněnými hře-bínky. Ačkoliv měl kolem těla opasek se závažím a byl uvázán na jistícím laně, přesto jej proud vyváděl z rovnováhy, popuzoval ho a zbytečně odčerpával síly. Potápěčský oblek navíc zpomaloval každý jeho pohyb. Ale zase představoval neocenitelnou pomoc! Už mnoho lidí přežilo útok žraloka jenom díky svému potápěčskému obleku. Ten totiž nebyl cítit po krvi ani nechutnal. A i kdyby jej přesto něco prokouslo či natrhlo, oděv se přilepí na tělo a drží stejně pevně jako pružné obinadlo až do doby, než může ránu ošetřit lékař.

Stejně si ale připadal pomalý a neohrabaný. Neodvažoval se spěchat. Systematicky se připravoval k boji, protože věděl, že jej nepřítel může napadnout, kdykoliv se mu zachce.

Ukotvit pevně síť byla doslova noční můra: dva muži zatloukali a posléze šroubovali takřka metr dlouhé ocelové kůly s vruty do bahnem pokrytého kamenného dna kolem ústí jeskyně. Třetí muž se vznášel nad nimi s rozsvícenou lampou a harpunou připravenou k výstřelu. Vlastní síť byla pevnější než ocelová lana a tenká jako pavučina, protože byla vyrobena ze syntetického polymeru, který měl podle propočtů bezpečně vydržet stovky let běžného používání. Na palubu Geographicu by ostatně nevzali nic, co by nesplňovalo ty nejnáročnější požadavky.

Běžné používání. Cadmann se musel v masce pousmát. Práce, kterou dnes v noci mají v plánu, by se do tohoto popisu rozhodně nevešla.

Natáhnul ruku přes rameno, aby si mohl upravit chod dýchacího přístroje, který dokázal upravit vydýchaný vzduch tak, že neustále recirkuloval. Přesto velmi lehký, velmi kompaktní, určený především pro podvodní opravy na zakotvených Minervách. Prokazatelně stačil na hodinu plavání, půl hodiny "namáhavé činnosti". To by mělo stačit. Půlhodina zápasu s tou potvorou a jeden z nás už kyslík rozhodně nebude potřeboval. Tak dobrá, jdeme na to —

"Cadmanne, tady Sylvie."

"Povídej." Bylo takřka nemožné mluvit do hrdelního mikrofonu zřetelně.

"Zpracovala jsem rozbor těch fotografií. Cadmanne, ta potvora musí být rozhodně obojživelná. Možná dokonce tráví pod vodou víc času než na souši."

"Aha." Tohle už mě taky napadlo. A to je pekelně těžké je zabít i na zemi... "Díky. Ještě něco?"

"Ne —jenom chci, abys na sebe dával pozor."

"Aha." Protáhnul se a pak se ponořil pod hladinu, aby se zase připojil k ostatním, kteří se lopotí s upevňováním sítě. Na stehně cítil uklidňující tlak Žáčkovy "obludobijky", střílející šipky.

Moscowitz jim slíbil účinnou zbraň. Joe Sikes a chlapi z jeho skladiště strojů ji skutečně dokázali vyrobit. Ta věcička vypadala jako pistole s drsnou černou plastovou rukojetí. Těsně před pažbou byl zásobník na střely, který hodně připomínal zásobník používaný pro náboje do brokovnice. A to bylo takřka přesné srovnání: speciální nádobky totiž tlakem vystřelovaly šipky s ostřím z karbonové ocele. Každá šipka obsahovala tolik účinné výbušniny, že by to stačilo vystřelit motor ze Skeeteru.

Tohle by je mělo zastavit a ta síť by je měla udržet. Haha. Raději ať je zastaví ta síť. Začíná to vypadat, že celý tenhle ostrov je těmi nestvůrami doslova zamořený.

Přeplaval k ústí jeskyně a zamával na ozbrojené hlídky, které sledovaly pokračující práce. Jeden zmůžu zamával v odpověď a vyrazil se připojit ke Carlosovi na opačné straně jeskyně.

Carlos si vepředu rozepnul svůj potápěčský oblek. K noze měl připevněnu přesně stejnou šipkovou pistoli jako všichni ostatní. Pracoval systematicky a opatrně, ale ani na okamžik se nezastavil. Takhle pracoval po celý den a svým příkladem strhával i Cadmanna, pracoval i přes vyčerpání, navzdory strachu... jako kdyby mu za patami stál sám ďábel. Vítej v pekle, Carlos i.

Z koutku úst Carlosovi vyrazil stříbrný pramínek drobných bublinek a ukázal Cadmannovi oběma palci vzhůru na znamení úspěchu. Cadmann zkusil postupně zalomcovat metrovými ocelovými pylony, které měly držet jeho konec sítě. Nemohli si dovolit jejich selhání. Jestliže vydrží ukotvení, síť to vydrží zcela určitě.

Kolem propluli sumeček a solos takřka v tandemu, solos byl těsně v závěsu a hrál si na honěnou. Cadmannovi se v břiše ozval hlad. Ryby už pěkně narostly a byly tučně vykrmené, obzvláště solos. Kdyby měl dost času, tenhle parádní exemplář by se určitě pokusil ulovit a dostat z vody.

Začali stoupat k hladině. Cadmann cítil, jak si jeho bolavé svaly oddechly.

Hlavami se konečně vynořili nad hladinu. Oba dva se vynořili s téměř legračním spěchem a rychle lapali po dechu. Slunce se už skrylo za západní skalní stěnu kaňonu a zbývalo posledních pár minut denního světla.

Ozbrojení muži i ženy se rozprchli po celé ploše provizorního tábora. Uprostřed hrubě vymezené plochy tábora byly na hromadu náhodně naskládány koše a bedny narychlo přivezeného materiálu. Nikdo dosud neměl čas je roztřídit a uklidit, ale v podstatě nepřekážely v cestě a ani nepředstavovaly úkryt, kde by se mohla skrývat obluda. Na desce jedné prázdné krabice byly uloženy dva kulomety.

Ve vzduchu se vznášela slabá vůně pečení. Cadmanna na chodidlech lechtalo neustálé mírné chvění osvětlovací aparatury. Nedaleko přístřešku hučel elektrický generátor. Ten byl spoustou kabelů připojen k bateriím přenosných lamp, které byly rozestaveny na všech stranách. Dodávaly celé ploše tábora jasné zeleně nažloutlé světlo.
Cadmann i Carlos vyndali z úst náustky a stáhli si rukavice. Cadmann si potom rozepnul zip svého potápěčského obleku.
Nad řekou se vznášely Skeetery, jejichž dráhy se občas bezpečně překřížily. Jejich pátrací světlomety jako jasné ovály olizovaly ženoucí se vodu. V přesných intervalech obcházely kolem tábora hlídky vyzbrojené výbušninami a zápalným střelivem, zatímco technici si ještě stavěli stany a zkoušeli vybavení

a přístroje. Kaňonem se rozléhalo burácení Skeeteru. který přivážel druhý pomocný generátor.
Carlos ukázal na kulomety a pochodující ostražité hlídky. „Berou tě dost vážně, amigo."
Jisté. Teďka. "To je správné."
Nadzvedl se cíp stanového dílce a hubenou rukou na ně zamával Jerry. "Tady."
..Budu u tebe in don minulos, Čade. Ještě bych si chtěl máznout gel na tu jizvu na tváři."
Čad přitakal a vydal se ke stanu. Když vcházel dovnitř, musel se hodně sklonit. V rohu hořela malá plynová kamínka a vzduch byl alespoň trochu prohřátý. "Tak co tu všechno máme, Jerry?"
"Všechno, o co jsi požádal." odpověděl Jerry. Podržel mu před očima plastový váček. V umělém světle lampy vypadal jeho obsah temně nachový'. "Tohle by nám mělo pomoct."
"Skvěle. A jak pokračují ostatní přípravy? Co Andy?"
Mohutný inženýr rozložil na stůl velký arch papíru s barevně provedenými nákresy. "Výkonný hlubinný radar prokázal, že je tady propletená síť]eskyní táhnoucí se přinejmenším kilometr do hlubin skalního masivu. Kdybychom se tam měli vydat jen tak, znamenalo by to takřka jistou smrt."
"Jenže my ksakru nemáme jinou možnost, jak tu bestii zabít a mít jistotu, zeje skutečně mrtvá, pokud se nevydáme dovnitř. To přece dobře víš."
"Bohužel. Do hajzlu, chlape. Ani trochu se mi to nelíbí."
"Musíme zničit samotné kořeny toho zla," prohlásil Čad- , mann.
Jerry se zašklebil. "Jo, taky jsem četl Rudou planetu." Pak se ale zase tvářil vážně. "No jo, víme zhruba tolik. Můžou tam být mláďata. Nebo vajíčka. A teď je ta nestvůra zraněná. Příhodnější chvíle už patrně nenastane, ale stejně se mi to nelíbí."
"To mně taky ne. ale musíte tady nahoře udělat všechno, co svedete. Když to dobře zvládnete, pak nebudeme muset udělat nic jiného než. jenom sebrat mrtvolu." !
_____L
"Mrtvoly, jestliže rná mláďata. No dobře. Jdeme na to." Vyrazil ven jako první a ocitnul se za stanem, kde byla na třínohém podstavci upevněna výkonná laserová vrtná souprava, která už se zakusovala do země. Muži obsluhující vrt byli chráněni bezpečnostním štítem a měli brýle na ochranu před září a mohutnými jiskrami, které odskakovaly jako zářící noční mušky. Rozžhavená skála se po okrajích otvoru pomalu probu-blávala na povrch, odtekla pár centimetrů stranou a tam postupně houstla, až ztuhla.
O třicet metrů dále se do kamene zakusoval druhý vrt a hned za nízkým pahorkem Cadmann viděl ostré blikotající světlo poslední z laserových souprav.
Laser najednou zhasnul a kdosi vzápětí zakřičel: "Už |sme se dostali skrz!"
"Tak otvorem prostrčte potrubí."
Vzápětí do vyvrtaného tunelu vsunuli dvanáct metrů dlouhé ohebné kovové potrubí, dokud byla skála ještě rozžhavená. Volný konec připevnili na pumpu s dvacetilitrovou nádrží.
"Copak to tu máme?" zajímal se Cadmann, ve kterém se probudila zvědavost.
"Můžeš tomu říkat třeba napalm, ale je to ještě větší svinstvo. Hoří déle, vyvine větší žár. Svrchní vrstva se vypaří. Až to odpálíme, vznikne tlaková vlna, která by tam dole měla zabít všechno živé. Zplodiny jsou silně toxické a ještě navíc tam rychle vyhoří všechen kyslík."
"To)e přesně jako v Godzille. Likvidátor kyslíku — " Andy se zasmál. "Vždycky isein si říkal, proč vzali s sebou na Geographic právě tenhle film. Tenhle vynález není sice žádný zázrak, ale]e to dost prevít. Taky vlastně podomácku vyrobený."
"To byl i 'foukací plyn"." "Co zas bylo tohle'?"
"Benzín a zastaralý hrudkovitý prací prášek. Hrál velkou roh během Argentinské revoluce v roce 1995."

" Viva la revolución," zakřenil se Andy.
"Tak ty by ses chtěl po mě opičit, compadre?" připojil se k nim právě v tu chvíli Carlos. Jizvu na tváři měl pevně přele-penou vodoodpudivým přilnavým tlastrem.
"Však se ti královsky odměním." Andy se zhluboka nadechnul. "Tak jste chlapi připraveni?" Cadmann i Carlos přitakali. ..Tak se do toho dáme."
Tentokrát stál na hlídce Carlos s šipkovou pistolí připravenou k výstřelu, zatímco Cadmann se pokoušel opatrně špičkou nože probodnout plastový zásobník s lidskou krví, který Jerry přivezl z kliniky.
Pytlík okamžik vzdoroval a nadouval se, ale jakmile špička nože projela skrz, okamžitě splasknul. Jeho obsah rychle vytékal do vody nad ústím jeskyně. Krev se v temných chuchvalcích převalovala ve světle příruční svítilny a potom

zmizela jakoby nasáta do jeskyně.
Jestliže jim plán vyjde podle předpokladů, obluda se brzy vyřítí z jeskyně a naběhne rovnou do sítě. A Cadmannovi bylo srdečně jedno, že to v podstatě bude, jako když se snažíte protlačit kilogram čedaru skrze ostré struhadlo.
Carlos zhasnul svítilnu. Pak společně čekali v temnotě.
Trvalo to dost dlouho a museli se držet kotvících pylonů, aby je silný proud řeky neodnesl. Cadmann pozorně naslouchal syčení řeky a pomalému vytrvalému dmychání svého vlastního dechu, který' vzápětí probíhal recyklačním aparátem dýchacího přístroje.
Stále čekali.
Nedělo se vůbec nic.
Po deseti minutách se rozhodli vynořit. Cadmann ihned poté, co vystrčil hlavu nad hladinu, vyplivnul náustek a hrubě zaklel.
Zack pomohl Carlosovi přejít kluzký úsek hned u břehu. ..Takže)e na čase spustit plán dvě."
Andy osobně obsluhoval ruční čerpadlo a čekal na signál od Žačka, aby mohl vypustit smrtící výbušnou kapalinu do systému jeskyní pod nimi.
"Jestliže tam ta bestie vážně je,"' pronesl se zcela zjevnou spokojeností, "tak tohle ji rozhodně pěkně naštve."
Cadmann souhlasně přikývnul a rozhlédl se kolem, aby si vybral nějaké pohodlné místo k sezení. Najednou zřetelně cítil vzrůstající únavu a bolest ve svalech. Někde poblíž tu někdo cosi kuchtil a vzápětí už se po okolí hnula lákavá vůně dušené jehněčí pečínky s oblohou z čerstvé zeleniny.
Pak se objevil Carlos se dvěma miskami, ze kterých se ještě kouřilo.
"Tak za tohle by ti měli dát metál. Martinezi."
"Jenže než by to prošlo všemi formalitami a schvalováním, už bychom byli oba dávno mrtví."
"Tak v tom máš pravdu."
Pečínka byla ještě vylepšena rýží, která zbyla z oslavy výročního dne a chutnala skutečně náramně. Cadmann se pohodlně opřel o skalní stěnu za sebou, naslouchal okolnímu hukotu a hřálo jej vynikající jídlo a přítomnost jeho nejlepších přátel.
Přihnaly se mraky, takže nebylo vidět hvězdy. Oba měsíce už jistě musely vyjít před nějakou chvílí, ale ještě bude trvat dvě nebo tři hodiny, než je bude vidět i tady dole, v hlubokém kaňonu.
Kolem bylo slyšet jen hučení a bublání řeky a zvuk lidské činnosti. Z jakéhosi důvodu, který- by sám nedovedl přesně pojmenovat, Cadmann pocítil náhlou touhu vidět zářiči hvězdy a srpky měsíců.
Proč?
Protože dnes v noci se imtsíš vydat tam dolů.
"Na co teď myslíš, Cadmanne?"'
"Na Mary Ann." Zuby zdatně zápasily s trochu nedopečeným, ale křehkým kusem jehněčího masa. To sice chvíli hou-

ževnatě vzdorovalo, ale potom se mu přece jen podařilo utrhnout pořádné sousto. "Doufám, že si o mě nedělá starosti."
..Přesně tak. Taky musím myslet na Bobbi. Snad je v pořádku, nejspíš už |e z operačního sálu venku a doufám, že se nestrachuje. Pro las palomitas není dobré dělat si starosti.'1
..Obzvlášť, když vůbec není proč se bát."
..Přesně tak."
Podívali se jeden na druhého a Cadmannovi se dařilo asi pět vteřin zachovávat vážnou tvář. ale potom se oba rozesmáli trochu pochmurným smíchem.
..Vykliďte otvory!" zahulákal Andy a nato obsluhy rychle vytáhly hadice. Vzápětí odvalily i čerpadla a velké prázdné kanystry dostatečně daleko směrem ke skalní stěně.
Skrze upevněné potrubí zasunul Andy dolů kabel a jeho volný konec upevnil k odpalovací spoušti detonátoru. Andy potom vyrazil k místu, kde seděli Cadmann s Carlosem, což bylo nějakých dvacet metrů od ústí potrubí.
"Jste všichni připraveni'.'"
"Jestliže máš v úmyslu rozstřílet na cucky celou zdejší oblast a udělat z ní koupaliště, pak nám musíš alespoň dát čas si zaplavat."
"Kdepak. Pod námi je přinejmenším osm metrů pevné skalní vrstvy. Už se nám podařilo najít nebo vytvořit dostatek průduchů, abychom dole rychle vyrovnali přetlak. Ohňostroj se určitě konat nebude. Zemětřesení ano. Tak připraveni?"
"Lepší už to nebude."
Zapnul vysílačku. "Dvojko a trojko?"
..Cekáme už jenom na pokyn. "
„.To rád slyším. Tak až řeknu nula. Tři, dva. jedna — "
Cadmann se instinktivně přikrčil, když Andy mocným hlasem zvolal ..nula!" a rázně stisknul odpalovací tlačítko. Pod nohama ucítili mohutné tupé zadunění, které zatřáslo skálou pod nimi a z díry vyšlehl mohutný sloup ohně a dýmu.
Pak následoval ještě jeden, dokonce ještě mohutnější otřes
i
a Cadmann ucítil v páteři záškub paniky. Neozvalo se ale nic jiného než jen ticho a slabé syčivé zvuky, které se dráty z otvoru společně s nazelenalým dýmem. Cadmann musel kýchnout, protože ho v krku dráždil odporný chemický zápach.
Andy se zase postavil. "Jestli]e ta bestie vážně tam dole. tohle by]i mělo rozmetat na kusy,"prohlásil spokojeně.

Jenže taková domýšlivost by)e mohla velice snadno přivést do záhuby.
"Jak dlouho bude trvat, než se můžeme vydat tam dolů na průzkum?"
"Jak rychle se zvládneš ponořit?"
"Rozumím. Žačku?"
Neozvala se žádná odpověď, takže zvýšil hlas. "Žačku?"
Hlas táborového vůdce a správce se ozval ve vysílačce. "To na mě takhle huláká Cadmann, nebo se nám utrhnul nějaký" slon?"
"Zatím]sme]ještě nevychovali žádné slony."
"Tak mi tam přepojte Cadmanna."
Kouř. který se valil z, vyvrtaných děr, byl čím dál tmavší. Dostal jsem tě... alespoň doufám. "Žačku, tady Čad. Potřeboval bych těch dvanáct chlapů, co jsi mi slíbil."
"Máš)e mil. Jsi si jist. že tam opravdu musíte, Čade? Nejspíš je mrtvá." Potom Zack zaváhal. "Ne, sakra, žádné 'nejspíš' už nechci slyšet, to mi nevrátí klidný spánek. Poslední dva muže rychle přiveze Skeeter. To bude trvat maximálně tak dvacet minut."
"Dvacet minut." zopakoval si pro sebe Carlos. "To je doba tak akorát na krátké zdřímnutí nebo dlouhou modlitbu. Anebo si můžeme dát ještě misku té dobroty. Tak co, jdeme do toho?"
"Nemáš strach, že dostaneš křeče':'"
"Kdepak. Já už jsem po menopauze."
Cadmann tedy vstal a protahoval si ztuhlé nohy, hlavně kolena. ..Ty jsi doopravdy vážně nemocný. Carlosi. A to je zároveň tvoje nejlepší vlastnost."
r
odkaz heorotu 275
Kapitola 19
Grendelova matka
A Beowulf pravil:
" Přestaňte už truchlit! Je lépe naše přátele pomstít statečnými
činy, nežli je věčně oplakávat. Přísahám vám — nenajde žádné
útočiště, neschová se v žádné díře, ani na sebevyšším stromě se
před námi neschová a její vinu nesmyje ani voda toho
nejhlubšího jezera."
Beowulf
Voda hýla temná a studená, mělčí a chladnější než deroucí ae proud Miskatomku, který už měli za zády. Cadmannova hlava rázem zčeřila dosud klidnou hladinu a držel ve vzduchu svítilnu, aby se mohl rozhlédnout. Paprsek proťal okolní temnotu a on se rychle vydrápal na vápencovou plošinu.
Carlos se také vynořil z vody a když phsvitil, mohl si Cad-mann udělat docela slušnou představu o skutečné rozloze jeskynního prostoru, ve kterém se právě nalézali. Strop byl sotva metr nad jeho hlavou a povrch byl porostlý jakýmsi druhem
i
našedlého propleteného mechu. O kousek dál vlevo cosi házelo slabě purpurový odraz a světélkovalo to. Ačkoliv ve vzduchu nebylo vidět žádný kouř, musel být určitě prosycen nervovými jedy. Proto se neodvážil sejmout masku. Prostor byl příliš malý na to. aby se tu mohlo ukrývat cokoliv většího než krysa. Světlo lampy se tvrdě odráželo od protější stěny. Pod zárodky drobných stalaktitů byla malá jezírka kalné vody. Okolní stěny znásobovaly ozvěnou sebemenší pohyby vodní hladiny.
Také ostatní účastníci průzkumu už se mezitím vynořili nad hladinu a Cadmann si nepatrně upravil hrdelní mikrofon.
"Tak dobrá. Vidí někdo z vás něco'.' Jerry?"
"Vůbec nic. Myslím, že ta bestie zalezla hlouběji do tohohle bludiště."
..Souhlasím."
Další překážku tvořila okrouhlá hromada kluzkého kamení. Cadmann se vyšplhal na vrcholek valu a svítilnou se snažil proniknout do prostoru za překážkou.
.Andy!"
Inženýr měl u sebe příruční přístroj na principu radaru k prohledávání neznámých prostor. Také se vyšplhal na hromadu kamení a usadil se tam. Společně se snažili zjistit, co skrývá temná voda před nimi.
"Nevidím tam nic do vzdálenosti nejméně dvaceti metrů. Jenom kamení a voda. Půjdeme tam?"
"Máš snad něco lepšího na práci?"
‚Ani náhodou."
Cadmann, Andy a Carlos začali do kamení zatloukat hřeby, potom na ně uvázali pevná lana a opatrně se začali spouštět na druhou stranu, kde byla další vodní plocha, jen uložená o něco níž.
Panovala tady takřka naprostá temnota, jako kdyby sem nepronikl ani paprsek slunečního svitu od chvíle, kdy Miskatonik tuhle jeskyni vyhlodal do skály.
276 NlVKN, POURNELLE & BARNES
r
odkaz heorotu 277
Jak tak opatrně plavali vpřed chladnou vodou, pohybovali se kolem nich jacísi drobní slepí tvorové. Někteří s sebou mrskali jako úhoři, jiní se zase hrabali po dně podobně jako krabi. Sunuli se tmou a snažili se mu vyhnout, ale když přes

ně přejížděl světlem baterky, chovali sejakoby nic.
Neslyšel nic kromě tichého syčení vlastního dýchacího přístroje, nepronikl sem ani paprsek přirozeného světla. Bylo tu jenom jedenáct mužů a dvě sterilní ženy, kteří se tiše a opatrně pohybovali kupředu. Ještěže jsme všichni uložili svoje vzorky do sperma bankv.
Skalní stěny se k sobě začaly ze stran přibližovat a prostor byl výrazně užší. Cadmann se pěkně praštil nejprve o jednu a pak i o druhou stěnu, protože mu občas ujela noha a nepodařilo se mu včas zachytit rovnováhu. Nakonec se ale naučil volit bezpečnou cestu.
"Andy," promluvil opět do mikrofonu. Najednou si zase vzpomněl na okamžik, kdy se poprvé pokoušel zároveň mluvit do mikrofonu a dýchat náustkem: spolykal snad čtvrt litru břečky u Korálového pásu. "Jak daleko jsi říkal, že se táhnou ty jeskyně?"
"Nic takového jsem neříkal. Můžeme tady pouze hodinu pátrat a doufat, že najdeme náš cíl. 'Cíl'. To zní jako kdybychom očekávali, že bude hezky nehybně ležet, co? A potom se musíme vydat na cestu zpátky." Každý ze třinácti členů průzkumné skupiny měl s sebou dvě náhradní bomby do dýchacího přístroje, uložené v neforemných batozích na zádech.
To znamenalo, že mají téměř dvě hodiny času —jenže Cadmann rozhodně neměl v úmyslu riskovat a čekat tak dlouho, až jim bude docházet zásoba kyslíku. Počítal padesát minut na cestu tam a padesát minut zase zpátky. Dvacet minut nechal jako rezervu pro případ, že by někde bloudili.
Jestliže se jim nepodaří mrtvolu najít, budou nuceni předpokládat, zeje ještě pořád naživu a taky se podle toho zařídit. Což znamenalo pasti, zdvojení stráží a nepřetržitě aktivované mi-
nové pole kolem tábora. A neustálý sírách až do doby, kdy budeme mil jistotu, zeje mrtvá.
Stěny se opět rozšiřovaly. Cadmann se tedy opatrně vynořil. Držel lampu nad hlavou tak, aby paprskem projel celou jeskyni naplněnou kouřem.
Hned vedle něj se ozvalo mírné šplouchnutí a vynořil se také Jerry, se zbraní připravenou ke střele.
"Tady to vypadá klidně."
"Ale ticho tu rozhodně není. Slyšíš to?"
Cadmann se zrovna chtěl zeptat co? ale v tu chvíli uslyšel vzdálené zurčení.
Nad hladinou už se objevili i ostatní. Světla jejich baterek pomohla rozehnat tmu a kouř, po holých stěnách jeskyně běhala světlá kola.
"Teď bychom se chvíli mohli nechat unášet proudem."
Když se tedy skutečně nechali unášet proudem směrem k východu, jejich ploutve se takřka nehýbaly. Polovička skupiny byla pod hladinou a sledovala situaci ve vodě. Ostatní zůstali nad hladinou, ale z olejnaté vody jim vykukovaly pouze hlavy a ruce se svítilnami. Plavali v klínovité formaci tvaru písmene V tak, aby každý viděl dva své nejbližší sousedy. Občas se kouř rozptýlil a jim se naskytl pohled na stalaktity, které visely ze stropu jako zažloutlé záclonky.
Proud znatelně zesílil. Cadmann se vynořil nad vodu. "Myslím, zeje to hlasitější."
"Taky se mi zdá," přitakal Andy.
"Držte se pohromadě a rychle zamiřte ke břehu!" Cadmann začal vzápětí mocně zabírat pažema i nohama, aby překonal sílu proudu. Většina ostatních se držela těsně za ním, hezky pohromadě. Slyšel jejich zrychlený dech ve sluchátkách. Pak se náhle ozval vyděšený výkřik a když rychle otočil hlavu stačil ještě zahlédnout, jak někdo mizí přes hranu vodopádu. Za okamžik později ke Cadmannovi dolehlo mocné šplouchnutí.
"Kdo to byl?"
278 NlVKN, POURNELLK & BAHNKS
r
odkaz heorotu 279
Po krátké odmlce se o/.valo: "Kokubun, tady jsem. Páni! To hýla teda]ízda! .le to bezpečné — sotva nějakých deset dvanáct metrů. Ale vůbec nic tady není."
.Zvládl jsi vylézt /, vody, Mitsi?'"
"l Jplně v pohodě. Klidně můžete za mnou."
Cadmann se na okamžik zamyslel a zvažoval možnosti. "Dobrá. Půjdeme po dvojicích."
Jeho družstvo se vydalo k okraji převisu, kde začínal vodo-padek. Dvojice mohutných ohlazených balvanů tu rozdělovala proud a vypadalo lo jako rozšklebená tlama příšery, když tak na ně dopadalo světlo baterek. První dva se vydali do proudu. Na okamžik zavládlo ticho a potom se zdola ozval smích. "Je to úplná legrace," zavolal kdosi.
Cadmann se otočil a namířil proud světla zpět do jeskyně, kterou opouštěli. Nic se nedělo, nezahlédl žádný pohyb. Pořád se tu vznášel nažloutlý čmoud, ale bylo tu už o poznání světleji než před pouhými pár minutami, kdy sem připluli.
"Skákejte tam po dvojicích." připomněl jim. Nakonec nahoře zůstal jenom Cadmann s Carlosem. a tak společně doplavali k hraně vodopádu. Proud už je taky výrazně bral s sebou, ale dal se překonat a tak se raději drželi poblíž břehu. Když se Cadmann poddal proudu, cítil na okamžik známý pocit beztíže, poltím se zdola proti nim vynořila jakási rampa z ohlazeného balvanu a po ní sklou/.li zbytek cesty do vody.
Musel se pořádně ovládnout, aby si také radostně nezavýsk-nul.
"Tak jsme tu." /a vrtě l hlavou a pod maskou se spokojeně usmál. "To bylo osvěžující. Jak to tady vypadá'.'"
Kouř byl dokonce |ještě hustší než nahoře a vypadal trochu jako simé výpary. Voda tu byla o něco málo teple]ší než v horní komoře. Světla baterek se prokousávala hustým čmoudem k temnému stropu. Na hladině se ještě tu a tam vznášely cáry ledovatě vypadající pčnv. Celkově tohle místo budilo dojem dokonalého Infermi.

"Jestli ta nestvůra byla lady," pronesl s naději v hlase Andy. "tak]e teď určilě mrtvá."
"To by se mi líbilo." Podařilo se jim proslor jakžlakž osvětlit. Jeskyně byla menší, než se Cadmann původně domníval, a byla zcela prázdná. V bledém světle vlastní svítilny viděl tři temně ze-jící ostře vykousané východy.
"Tak co uděláme teď, vůdce?" zeptal se .leny.
"Byla to tvoje polívčička. Co si myslíš ty?"
"Já myslím, že jsme]í sem naládovali víc než dost."
"Jasně. Takže vlastně nemáme moc na vybranou, co'? Rozdělíme se do Iři menších skupin a prohlédneme všechny Iři tunely. Jak jste na lom se vzduchem? Potřebuje už někdo vyměnit zásobník?"
Slyšel samé záporné odpovědi a tak si Cadmann zkontroloval vlastní přístroj. Pořád]ešlě nm zbývala lakřka třetina prvního zásobníku. To je dobré.
.leny se ujal vedení prvního družstva, druhé si vzal na sta-rosl Carlos a Cadmann převzal Iřelí tým. Na tom proslředním lunelu bylo něco podivného...
"Jestliže se tunel bude ještě dál dělit, tak tam skončíte. Počkejte na rozcestí na signál. Rozhodně za žádných okolností neděllе skupinku]ještě na menší, rozumíte? Jakmile spotřebujete deset minut z druhé bomby, otočte to a vydejte se na cestu zpátky. Kdyby začal slábnout signál vysílaček, oločle to laky a vraťte se do lehle jeskyně. Hlavně si nikdo nehrajte na hrdinu. Jakmile narazíte na mrtvolu, přivolejte všechny ostatní. Tak jo. Dejte na sebe pozor, bezpečnost především."
Jerry a Andy plavali pomalým, ale slabilním tempem. Inženýr byl sice na souši trochu neohrabaný, ale lady ve vodě se nevýhoda jeho mohutnosti celkem ztrácela. Drobný pramínek bublin, unikajících z Andylio dýchacího přístroje, se stříbřité lesknul ve světle Jerryho svítilny.
Za nimi se drželi zbývající dva členové hlídkového družstva.

Cosi se otřelo o Jerryho potápěčský oblek a ten, protože ho to trochu vyděsilo, se rychle pokusil zachytit to světlem baterky. Bylo to takřka metr dlouhé a spíše než rybu to připomínalo hada.
"Dost mě překvapuje, že jsme tady narazili na něco živého," poznamenal Andy.
"Dýchá ve vodě," prohlásil Jerry. "Nejspíš bude slepý. Taky na Zemi najdeš i v těch nejhlubších jeskyních slepé mloky a pár druhů odolného hmyzu."
Až budeme a touhle záležitostí hotoví, vrátím se sem se sítí a klecí na vzorky, sliboval sám sobě.
"Myslíš, že je mrtvá?"
"Jasně. Ale stejně se o tom musíme přesvědčit."
"Souhlasím. Zkontroluju to nahoře."
Andy namířil k hladině a Jerrymu, který' si na něj svítil zespoda, to připadalo jako kdyby najednou zmizel od ramen nahoru. "Už jsme se dostali do nějaké další jeskyně. Vypadá to, že je tady čistý vzduch."
"Rozhodně si ale nesundávej masku. Ne všechny páry či jedy jsou dobře vidět."
"V pohodě, nejsem blázen."
Jerry se tedy vynořil hned vedle něj a světlem přejížděl po stěnách, aby prostor zhodnotil. Tahle jeskyně byla o něco prostornější než ta předešlá, ale i tak měla na délku sotva třicet metrů. Namířil svítilnu kolmo vzhůru a Andy překvapeně hvízdnul.
Přímo nad nimi zel ve stropě mohutný otvor, který měl dobře tři metry' v průměru. "No koukni, co tady máme za díru."
"Co to je?"
"Suchý komín, tak tomu říkají v jeskyňářské hantýrce. Jsou to vertikální tunely, vyhloubené proudem vody. Voda vyschla, takže už se tomu neříká pravý komín. Podívej se támhle." Nalevo od nich byla řada zaoblených kamenných schodů, plochých jako rybí šupiny a naskládaných nad sebou jako sloupek
stříbrných dolarů nebo jeviště pro muzikál v Las Vegas. Každý schod byl dlouhý asi šest metrů.
"Říká se tomu 'stupy'. Vznikají tím, jak se při víření vody srážejí a usazují uhličitany. Miskatonik musel mít vyšší hladinu... i když pravděpodobnější je, že na jaře vněm teče víc vody. Tak ideme." Andy mávnul světlem baterky směrem k mohutně klenutému otvoru. "Musíme to zkontrolovat taky tam v tom stínu. Klidně tam mohla zalézt, aby v klidu chcípla."
"Nebo aby to tam přežila."
"Ale no tak. Jerry. Copak vůbec nevěříš vlastní polívčičce? Sakra, vždyť to svinstvo by dokázalo zabít deset takových oblud."
Jerry tedy Andyho následoval. Boční jeskyně byla o něco větší než ta. ze které sem přišli. Onyxy a nablýskané kameny se leskly v umělém světle jejich svítilen. Tady dole to vypadalo takřka mírumilovně a Jerry se hned musel napomenout: takovéhle uvažování]e mohlo oba snadno stát život.
Kolem proplula další slepá rybu. Tahle měla sněhově bílé oči. které jí slepě zíraly v širokém obličeji. Tlama se jí doslova hemžila drobnými zuby ostrými jako nože a odvážila se do něj zkusmo šťouchnout.
Opatrněji odehnal hlavní pistole.
"Vypadá to, že je to slepá ulička," prohlásil Andy. "Ještě pro jistotu zkontroluju protě|ší výběžek." Až překvapivě snadno a ladně si razil cestu temně olejovitou vodou.
Andy chvíli stoupal pořád výš. Zavolal: "Hej — "
A potom najednou jeho tělo doslova vyletělo z vody, bylo vytaženo jako kdyby jej nasál mocny tah obřího vysavače.
Co to je? Že by tak rychle vylezl ven'.' Nebo vyskočil'/
‚Andy?"

Vzápětí Andyho tělo dopadlo zpět do vody a málem přistálo Jerrymu na hlavě. Bylo to skutečně jenom tělo: hlava docela chyběla. Z odporně otrhaného pahýlu, který' zbyl místo krku. cákaly do vody tmavé chuchvalce krve. Světlo lampy potem-

odkaz heorotu 283
nělo. Do tohoto temného oblaku se okamžitě vnořilo hejno šle- > pých ryb. které do sebe vrážely a divoce po sobě chňapaly. j
Jerry měl pocit, jako kdyby mu na okamžik docela ztuhlo í celé tělo. ale potom se dal na zběsilý úprk. Brzy jistě přijde ; smrtící okamžik strašlivého vodního tlaku, takže dostane varování jen zlomek vteřiny předtím, než se na něj obluda vrhne 7. oblaku krve. V tom okamžiku by možná stihnul zamířit a vpá-ht výbušnou nálož do její zející rozšklebené tlamy...
Pak z toho byl ale najednou venku, ocitnul se ve vedlejší jeskyni. Rychle se hnal ke stupům a vyškrábal se nahoru. Vůbec nevnímal, jak mu drsný povrch skály rozedírá ruce i nohy.
Do mikrofonu vykřiknul naprosto cizím hlasem: "Poplach. Mayday! Tady je Jerry. Já... našli jsme ji. Andy je mrtvý. Opakuji, Andy je mrtvý. Všichni se hned nasměrujte do levého tunelu. Opakuji. Narazili jsme na tu bestii. Je naživu a schopná zabíjet."
Arnie Donovan a Jill Ralstonová se k němu vzápětí připojili těsně u břehu. Společně všichni tři ustoupili k boční stěně a stáli tam, připraveni okamžitě střílet na podezřelý pohyb.
Do hajzlu. Sice už předtím viděl tyhle bestie zabíjet, ale tohle... proč to sakra udělala? Proč jen tak zabila Andyho? A potom naprosto bezcitně odhodila jeho tělo zpátky do vody?
Ať už člověk na Zemi lovil jakéhokoliv tvora, vždycky se našli zkušeni muži, kteří mu poradili, jak na to. Přemýšlet stejně jako kořist je už stará hra, nejspíš stovky tisíc let. První šamani, kteří se před těmi stovkami tisíc let pokoušeli usmiřovat duše zemřelých antilop, na to možná nešli zrovna nejlépe, ale už tehdy je to napadlo. Nemůžete totiž úspěšně lovit něco. co vůbec neznáte.
Jenže na tuhle obludu se neměli koho přeptat.
Z vody se vynořil Carlos a o chvilku později se k nim připojil také Kokubun a zbývající dva členové jejich hlídky. Nakonec se objevil také Cadmann, mohutný a nenahraditelný válečník se vynořil jako temný stín nad hladinou s pistolí připravenou okamžitě střílet.
"Co se stalo?"
Jerry se přinutil zklidnit ďábelsky zrychlené dýchání. Zuby mu hrůzou drkotaly. "Andy a já jsme vešli do té je — jeskyně. On se vynořil nad hladinu a pak se to všechno semlelo. Vyletěl rovnou nahoni do vzduchu. Neměl vůbec příležitost ani zakřičet."
"Jsou nějací dobrovolníci?" zeptal se rychle Cadmann. Carlos okamžitě zvednul ruku a vzápětí po něm ještě čtyři další.
"Výborně. Vy ostatní — počkejte tady tak deset vteřin a potom se vydejte za námi. Jerry?"
Jsem hned za tebou."
Cadmann spokojeně kývnul hlavou a ponořil se do vody.
Jerry se potopil jako poslední. Najednou se mu voda zdála strašně slizká. Hrudník měl sevřený hrůzou a nemohl pořádně dýchat. Hladina nad ním se zdála být stříbrná.
Andy doslova vyletěl vzhůru, jenom stihnul zatřepat nohama i rukama, a zpátky už bezvládně dopadl bez hlavy.
Z vody vyšlehnul pramen světla a rázně proťal temnotu. V příštím okamžiku do nich udeřila rázová vlna a ohlušující bu-rácivý řev.
Jerry se rychle vynořil.
"Panebože na nebi..."
Tahle jeskyně byla o něco menší než ta. ze které před chvilkou vyráželi, trochu nalevo byla široká rampa utvořená z chlazených stupů. Na ní byla usazena obluda, točila se divoce kolem osy jako káča a v tlamě měla cosi tmavého a děsivě vláčného. Jerrymu chviličku trvalo, než si uvědomil, že je to lidská noha. odtržená z těla svého majitele jako suchá větev. Byla to Andyho noha. Andyho bezhlavé tělo totiž bylo vrženo takřka přes celou rozlehlou jeskyni a klouzák) po stěně až takřka od stropu.
Nestvůra na okamžik docela ztuhla. Jerry měl právě tak čas rozeznat její mohutné tělo, ostnatý ocas zuřivě se klátící sem a tam a rozšklebenou tlamu plnou dýkovilých zubů. Potom se

odkaz heorotu 285
mezi ně v mžiku s řevem vrhla, mlátila sebou v kruhu a voda se opět zbarvila temnou krví.
Zvířecí a lidské skřeky se zcela prolnuly, .ledna výbušná střela vybuchla po nárazu o stěnu, jiná se rozprskla o strop a další zase ve vodě s oslepujícím zábleskem. Nestvůra dvakrát švihla ocasem a potom mocně dopadla na hlavu jednoho z potápěčů tak, že jej srazila pod hladinu.
Ozvalo se strašlivé křupnutí a nešťastník vyletěl z vody, kde se potom na břehu zhroutil v bezvládnou hromádku.
Cadmann si vytrhnul náustek a z plných plic na ni zařval: "Tady. tady jsem, ty bestie! Pojď si pro mně!" Mocně zapískal a potom si spěšně zase strčil náustek mezi zuby.
Voda začala vířit]ako kdyby se najednou celá leskyně ocitla v mohutné centrifuze. Nestvůra se napřímila a bleskurychle se vrhla přímo ke Cadmannovi příliš rychle, až příliš rychle, .leny vůbec neměl čas zavolat varování, nestačil ani mrknout. Nestvůra změnila směr a hnala se —
Vtom Cadmann vypálil. Šipka zasáhla obludu přímo do krku a následný výbuch jí prakticky odtrhnul hlavu. Krev, polámané kosti a utržené cáry masa se rozletěly z vody a dopadaly na ně jako hodně krvavá sprcha. Z vody se

mohutně zakouřilo, když se tělo dvakrát setrvačností převalilo a potom zmizelo pod vodou.
Na dlouhou chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Jerry nedokázal odolat a posvítil svou baterkou Cadmannovi přímo do obličeje. Tam spatřil výraz, který ho docela vyděsil. Uspokojení, zadostiučinění a ještě cosi neznámého. Cosi primitivního a velice silného. Potom ten výra/, zmizel a hýl to zase starý Cadmann.
Pomalu promluvil. "Dobře. Je to za námi. Budeme potřebovat síť a lékařské ošetření. Má tady někdo lékařské vybavení?"
Mits rozklepaně zvednul ruku.
"Výborně. Máme to. A teď se zase dáme do práce."
Cadmann se vytáhnul z vody a posadil se na hladkou ram-
pu, s nohama šplouchajícíma ve vodě. Jeho dech chrčel do hrdelního mikrofonu. Vytáhnul z batohu náhradní bombu se vzduchem a zacvaknul ji do objímky na těle dýchacího přístroje. Otočil se a podíval se na Jerryho. který vůbec nedokázal rozluštit jeho pocity.
"Jsi v pořádku'?" zeptal se Jerry. Proč jsem jenom tak nervózní?
Cadmann se skoro otcovsky usmál. Ten úsměv byl ale trochu drsný a chladný.
„.Nikdy jsem se necítil lip."
L
odkaz heokotu 287
Kapitola 20
Pitva II
Zastavit se na vrcholu přemítání je obtížné a kdo v přirozeném běhu světa nedokáže postupovat vpřed, dělá vlastně krok zpět.
GAIUS VELLEIUS PATERCULUS (20 př.n.l. — 30 n.l.)
Tělo mělo na délku takřka pět metrů, když]e| natáhli a měřili od zaobleného čumáku už po mohutný ostnatý ještěří ocas. Zabralo jim celé dva pracovní stoly na veterinární ošetřovně: nakyslý vlhký zápach se vznášel ve vzduchu jako neproniknutelná clona much. Šedozelená šupinatá kůže byla na mnoha místech potrhaná. Ven trčely dvě řady žeber zbarvených jako špinavá slonovina, ale tahle žebra byla hutnější a měla drsnější povrch než lidské kosti. Nohy s plovacími blanami byly polámané a roztrhané. Oči, kdysi zlatě lesklé, teď jen prázdně svítily jako měděné disky v nehybném světle visící lampy
Sylvie si povšimla, že ve dveřích stále postává půltuctů zvědavých kolonistů, kteří sledují dění uvnitř. \'ítězstvi. Jenže oni u toho nebyli, ly.iniívali se Cadmamwvi. Teď se tu radují. Bylo
to nespravedlivé a ona to dobře věděla, ale utěšovala se malou zlomyslností. ly si užijte tenhle úspěch. Já se dočkám svého vítězství. Podívala se do rohu, kde vzpříměně stál Cadmann, ani se nenamáhal opírat se o zeď. Cadmann má obojí. To on vysílačkou oznámil tu novinu —
Grendel je mrtev!
Tohle byl dost černý humor. Černý, ale jaksi podivně přiléhavý, ačkoliv uplynula sotva chvíle od tragédie při oslavách Prvního výročí. Svou smrtí přestala nestvůra ohrožovat jejich budoucnost a získala tak vlastně jakousi podivnou mýtickou úlohu. Grendel zemřel.
Bylo to vtipné. Dokonce i teď, sotva pár hodin od smrti Bobbi, věděla, že je to vtipné. Bože, kéž by se tak dokázala zasmát.
Carlos seděl zhroucený v koutku a zoufale se snažil opít natolik, aby dokázal plakat.
"Grendel je mrtev," řekla Sylvie nahlas bezbarvým hlasem. "V té staré legendě přitloukli Grendelovu paži nad vchod do Heorotu." Mávla rukou, aby naznačila takřka čtvrt tuny masa nehybné obludy, kterou měla na mysli. "My v podstatě taky znetvořujeme mrtvoly — "
Jerry se na okamžik zarazil a přestal si natahovat chirurgické rukavice. "Kvůli odpovědím, doufám."
"To sakra doufám- že dostaneš spoustu odpovědí."
Máme tolik otázek.
Život?
Smrt?
Skončila už jejich nejhorší noční můra'.' Nebo naopak právě začíná?
"Prosím," ozval se ještě jednou Jerry. "Potřebuju tady dost místa, abych mohl v klidu pracovat. Cadmanne, Carlosi a Žačku — ocenil bych, kdybyste tu mohli zůstat. Vy ostatní, prosím."
Prostor hned za dveřmi se vyprázdnil a těžké plechové dveře se s bouchnutím zavřely. Sylvie si ovšem byla takřka lista,
288 NlVKN, POUKNKLLK & BARNES
odkaz heorotu 289
že diváci se příliš nevzdálili: slyšela netrpělivé šoupání nohou a vyrušený dech jen kousek od ošetřovny.
.leny se zhluboka nadechl. Světlo z horní zářivky se rozlévalo kolem jeho vysoké postavy jako nějaká mocná aura.
"Kasandro Program." Výkonný počítač začal hučet. Potom se pomalu a po jednotlivých krocích kamera spustila nad stůl. .leny přikývl směrem ke Carlosovi coby vyjádření díků. Kamery byly totiž při onom zničujícím útoku poničeny tak jako spousta jiného vybavení. Všechno bylo sice projektováno s ohledem na odolnost, ale to bylo ještě na 7,emi v návrhářské laboratoři. Poškozeni simuloval počítač, nikoliv takováhle nestvůra. Ted Jerry s pomocí Omara Isfahana pracoval na tom, aby znovu naprogramoval celý systém a bylo možné obnovit ztracenou kapacitu. Tohle bylo první praktické ověření Kasandřiných opravených schopností. Počítač se /novu na vteřinu zarazil a potom se kamera visící na kloubovém rumem posunula ještě o kus dál.
Carlos otevřel plastovou láhev vodky a bez mrknutí oka upřeně zíral na mrtvolu. Vypil naráz skoro polovinu lahve a

rozkašlal se, když si pálivá tekutina razila cestu do žaludku. Zbytek lahve podal Cadmannovi. To celé se odehrálo bez jediného slova.
Veškerá Carlosova snaha vyšla nakonec naprázdno. Bobbi se vůbec nevzpamatovala z těžkého traumatického šoku. Její srdce to prostě vzdalo. Carlos neplakal. Místo toho udeřil vší silou do zdi, takže zničil jak stěnu, tak svoje klouby na ruce. Potom se beze slova odebral do táborového skladiště lihovin. Nikdo se nepokoušel mu v tom nějak bránit.
Teď tady seděl hned vedle Cadmanna — táborový komediant a vysoky; tvrdý válečník. Oba jako kdyby byli vytesáni ze stejné tmavé látky.
.leny opatrně přejel skalpelem podél hlavy obludy, aby mohl nařízнout a posléze rozhrnout kůži. Tím se odhalila hladká a mime konvexní klenba lební. "Nevidím tady žádné stopy švů či srůstů," hlásil pro oficiální /áznam.
Spustil vysokorychlostní elektrickou pilku. Ta zavyla a začala si prokousávat cestu odolnou vrstvou tvrdé tkáně. Zápach pálící se kosti štípal Sylvii v nosních dírkách přesto, že měla nasazenu speciální masku.
"Pěkně tvrdohlavá potvora,"' zamumlal si spíš pro sebe Jerry. "Tahle je určitě starší a ošklivější než ta první. Možná to dokonce je její matka."
..Grendel a Grendelova matka." řekla Sylvie. "To sedí/' Mrkla na Cadmanna. Předstíral, že ji ignoruje. To ty jsi nám to řekl do vysílačky, pomyslela si.
Jerry odstranil kus lebeční kosti, aby odhalil vrstvu bledé blány, která chránila mozek. Když |i sloupnul, objevila se temně růžová rosolovitá tkáň.
"Kasandro. Teď sleduj tohle."
Kamera se přisunula ještě blíže. Jerry neustále diktoval pečlivě kontrolovaným hlasem.
"Tohle určitě musí být čichová oblast mozku. Je dobře ohraničená a zjevně propojená s nosními dutinami a průchody. Tahle obluda tedy musela mít dokonalý čich.
Nad a za touto oblastí je ještě další tkáň s velmi podobnými vlastnostmi, ale také je dobře ohraničená a nejspíš nemá s čichovým mozkem nic společného. Jestliže můžeme počítat s tím, že existuje určitá podobnost s lidskou evolucí, pak toto bude nejspíš obdoba kůry mozkové. Ačkoliv vůbec nepřipomíná to. co jsme zvyklí označovat jako šedou kůru mozkovou. Je tu ovšem mnoho závitů. Možná to je všeobecné pravidlo?
Soudě dle velikosti a tvaru, jestliže se tedy nemýlím při svém popisu a výkladu funkcí této oblasti, je nestvůra přinejmenším stejně inteligentní jako gorila. Možná ještě víc. A má lepší čichové vnímání než kočka nebo pes."
Pila znovu začala kvílet.
"Když se postupně posouvám do zadní a nižší části, narazil jsem tu na celou skupinu velkých gangliových komplexů. Že by to byly třeba podřízené mozky'.' A je zřetelně vidět, že v dolní

krční páteři jsou ještě přinejmenším tři takové shluk}'. Domnívám se. že jsou to skutečně podřízené mozky, které měly na starosti ovládání reflexů a pohybu. To je jeden z důvodů, proč (se obluda dokázala takhle rychle pohybovat. Ústřední mozek vydává povely, ale ty jsou dále zpracovávány a prováděny ee-lou skupinou podřízených mozků, rozmístěných v průběhu sys- , ternu."
Takhle pracují počítačové sítě. Sylvie se odvrátila od nestvůry a pohled jí opět sklouznul na Cadrnanna. Byl trochu na- l klonén kupředu a lehce cenil zuby.
Jerry soustředěně pokračoval v práci. Využíval dokonale ' svoje obratné ruce, ovládal nástroje s naprostou přesností a od- ; haloval skrytou tkáň. aniž by ji poškozoval. Čas od času si nechal na velkou obrazovku ovládacího počítače vyvolat ultrazvukový či rentgenový snímek, porovnal s nimi svůj další postup a vrátil se k nehezké práci. Tak uplynula první hodina.
Potom Jerry odehrál několik vzorků tkáně. "Tak to by bylo. Sylvie, rád bych měl mikroskopickou analýzu těchto vzorků. Dej to zmrazit, nařež a — "
"A tak dále, jako vždycky. Jistě, hned." dopověděla za něj. Řekla to přátelským tónem.
..Promiň —"
..Nic se nestalo." Sylvie popošla blíž. "Ta čelist je skoro až | zbytečně velká. U té první obludy vypadala hodně podobně/'
..Správně. Řekl bych, že to je druhově specifický znak."
"Ano. Ta čelist. Taky dost velké nohy Blamté, ale navíc ještě s pařáty, určené nejen k hojí, ale také k vyvinutí velkého tahu. Nemá ovšem ruce. Nikdy nemohla užívat nástroje."
"To je nepochybně dobrý postřeh."
Carlos si ještě jednou pořádně loknul, potom praštil s lahví o zem. Postavil se. vystoupil ze stínu a přiblížil se ke stolu.
"Velký tah? Chcete vidět velký- tah'.' Tak se podívejte na Cadmannova žebra. Ty zatracené jizvy se mu ještě pořád neza-hojily." Ted' mu vlastně poprvé viděla do očí. Bělmo bylo pro-
tkáno rozšířenými cévkami, oči měl červené od pláče i popíjení alkoholu. "Ta svině vyběhla klidně rovnou kolmo po útesu. Ona nespínala, ta doslova vyletěla. Stačilo jí jenom udeřit do člunu a potom ho rozkousala jako slupku od pomeranče. Bobbi nikdy neměla šanci."
Nezvladatelně se začal třást a uklidnil se až ve chvíli, kdy jej Cadmann zezadu pevně sevřel kolem ramen. Z Carlose konečně trochu spadl nepříjemný tlak a odešel si zase sednout na svoje místo ukryté ve stínu.
"Taky isem to viděl," přidal se Cadmann. "Tyhle příšery jako kdyby měly dvě rychlosti, rychlou a superrychlou. Na tohle bych rád znal nějakou odpověď."
"Ty a my všichni ostatní určitě tak}1. Cadzie. Vy oba už jste svou práci udělali. Teď tedy zbytek nechtě na nás."
Najednou ucítila kopnutí a pocit tlaku, připadalo]í. jako kdyby její rozepínala pánev a padla na ni chvilková závrať.

Podařilo se jí zachytit rovnováhu a obrnila svou mysl proti únavě.
"Sylvie? Jsi v pořádku?" zeptal se Cadmann ze stínu.
Ten snad vidí všechno. , Jsem v pohodě."
"Ne, to tedy nejsi — "
"Je mi vážně docela fajn. Koukni, slibuj u. Jakmile skončíme s předběžným vyšetřováním, půjdu si na chvíli schrupnout. Ale rozhodně bych nerada chyběla při téhle pitvě."
Pila a pomocné háky dál zpívaly a odstraňoval}' kůži spolu s masem z těla nestvůr}', která pro ne představovala noční můru. Ultrazvukový přístroj neustále snímal a ukládal obrazy do své paměti. Tahle pitva bude později počítačově zpracována tak, aby bylo možné utvořit hloubkový holografický model. Potom teprve může začít vlastní rozbor.
Zack promluvil poprvé za několik posledních hodin. "Skoro je mi té bestie i líto." Potom mávnul rukou směrem ke Kasandře a ostatním složitým přístrojům, rozmístěným v laboratoři. "Nemohla tušit, proti čemu vlastně stojí."
Carlos zavrčel kdesi v hloubi krku a opět vstal. Než se ale

mohl pohnout, zarazil jej Sylviin smích. Podívala se na Cad-manna a zašklebila se. "Ne. To tedy skutečně nemohla."
;
Takže se Carlos opět posadil na svou stoličku, zatímco pila í už začínala zpívat další sloku.
Opatrně odstranili žebra. Nejprve se Sylvie zaměřila na plí- , ce: byly zploštělejší oproti lidským, spíše připomínaly dvě ne- i ťoremná zavazadla než vzdušné orgány protkané pavučinou i jemných krevních kapilár. Tepny i žíly byly tlusté takřka jako , palec, příliš velké a díky tomu schopné dodávat pracujícím svalům krev i kyslík neuvěřitelně rychle a v ohromném množství. Dokázala jenom překvapeně zavrtět hlavou.
Potom)i zaujaly žlaznaté vaky, tedy zploštělé útvary umístěné kousek nad plícemi. "Co to u všech všudy je?" zašeptala pro sebe. "Kasandro. Najed' blíž." Opatrně do nich zajela špičkou svého skalpelu. Stěna byla elastická a svraštělá, takže žláza byla smrskla asi na třetinu velikosti plic. "Ať už je to cokoliv, může tenhle vak pojmout mnohem větší obsah, než je v něm teď." Ve vacích našla karmínově /barvenou, mírně rosolovitou čirou tekutinu a hned nabrala na lžičku vzorek. "Hned uděláme | rozbor, tohle je dost zajímavé."
Sylvie vzápětí opatrně vzorek založila do náhradního bio-termogralu. který' po útoku přivezli z paluby Geographicu. Zevnitř se ozvalo slabé hučení, to když přístroj odsával ze vzorkové komory všechen vzduch.
Dík)' bohu, že alespoň tenhle nenahraditelný přístroj měli s sebou ve dvou exemplářích. Vždyť při útoku ztratili tolik cenného vybavení. Teď jim kvůli tomu bude trvat pekelně dlouho, než se jim vůbec podaří rozluštit genetický kód téhle obludy. Možná bude zapotřebí její vzorky uchovávat celé rok}', než se jim podaří nahradit složité přístroje.
Když BT(I dokončil vyprazdňování komor}', spálil vzorek červené tekutiny jediným mohutným záblesk em a přes displej přístroje rychle přejela barevná škála Sylvie zlehka hvízdla.
"Co?" přispěchal rychle .leny. Podíval se na obrazovku, kde
už mezitím vyskakovaly počítačem zpracované výsledky chro-matografické analýzy.
Sylvie promluvila ještě stále dost zamyšleně. "Jak může být tohle biologického původu? Vypadá to spíš jako palivo pro raketové motory! Kyslík promíchaný s železem, hořčíkem a uhlíkem, ale jasně převažuje kyslík. Tomu bych tedy nikdy nevěřila. Jakou mají ty žlázové vaky strukturu?"
"Voštinovitou. Byly naplněny touhle tekutinou." Zkoumavě do nich dloubnul skalpelem, potom se zašklebil a říznul ještě jednou. "Aha. Tady jsou svalová vlákna. Tady — a tady taky — no jasně. Celý vak je přizpůsoben tak, aby se mohla vlákna stáhnout a vystříknout tak obsah vaku do krevního oběhu. Vývod míří přímo do srdeční komory — "
"Takže vysoce okysličený krevní derivát," prohlásila Sylvie. "To tedy znamená — "
"Jasně!" vykřikl najednou Jerry. "To je ono! Jako urychlovač do spalovacího motoru! Dobrý bože, žádný div, že je tahle bestie tak smrtelně nebezpečná."
"Cože?" snažil se zorientovat zmatený Zack. "Na co jste přišli?"
Jerry byl tak vzrušený, že málem začal tancovat kolem stolu. "To je ono, jsem si tím naprosto jistý."
"Jak můžeš mít takovou radost z toho, že je ta bestie tak silná?" napadl ho Carlos.
"Cožpak to nechápeš?" okřikla ho Sylvie.
"A co bych měl jako chápat'?"
Jerrymu se podařilo zase zklidnit hlas. "Tahle nestvůra je závislá na vysoké saturaci kyslíkem. Což, znamená, že je zranitelná. Můžeme ji zabít."
"Možná jsem hlupák," vložil se do hovoru opět Zack. "Ale já pořád ještě nechápu — "
Jerry si ho nevšímal. "Cadmanne. Nevšiml sis něčeho řekněme, neobvyklého, ohledně množství tělesného tepla téhle bestie? Byl jsi u ní blíž než kdokoliv jiný."

r

Cadmann se na chvilku zamyslel a potom odpověděl. ..Jistě. ksakru. máš pravdu.]e to tak. Když ta první zabila v úkrytu Ernsta. Chystala se vrhnout na tele a všechno bylo docela v po- i řádku. Jakmile jsme na ni ale poprvé vystřelili, je|í teplota do- i slova vyletěla."
"Tak moc, že vám v infračervených brýlích připomněla výbuch, jestli si dobře v/pomínám."
"Přesně tak."
Jerry o krok ustoupil od blednoucí siluety rozložené na stolech, mrtvého a chladného těla, z něhož pomalu odkapávala krev a zkalená tekutina na zacákané dlaždice na podlaze. "A taky je obojživelná. Tyhle potvory nikdy nemá cenu hledat

daleko od vody. Oni ji potřebují, aby chladila to horko! Poslechněte. Tady na ostrově jich nemůže být moc — "
Carlos sprostě zaklel a praštil s lahví o zem. ..Přísahám bohu. Jestli tohle ještě někdo přede mnou řekne, tak mu rozbiju hubu. Do hajzlu." Kopl do plastikové lahve, takže se část obsahu rozlila na podlahu. Potom ještě jednou zaklel, zvedl láhev ze země a zlostně opustil místnost.
"Předtím to ale byly jenom dohady," bránil se Jerry. Nezdálo se, že by mu výstup nahnal strach. "Teď už to víme."
"Ale co víme?"
"Ze]ich tady nemůže být moc. A tím moc myslím asi tak tucet, rozhodně ne víc. Cadmanne, prostě tady pro ně není dostatek potravy! Jen se podívej na ty jejich zuby. Doslova drtící nástroj. Zvládnuly by sice hravě rozžvýkat semínka a trávu nebo kůru, ale tyhle potvory rozhodně nejsou stvořeny k tomu, aby se živily rostlinami. Ty chtějí maso. a to docela hodně, takže na celém ostrově není dost masa pro víc těchto tvorů."
"Pterodoni," ozvala se Sylvie. "Tak proto se tolik báli vody! Tihle strašní dravci se ukrývají ve vodě. Ubozí pterodoni! Musí lovit ryby, ale nikdy nevědí, jestli tam pod hladinou na ně náhodou místo solosa nečíhá)edna z těchhle bestií — "
"Správně." Jerrv odstoupil od stolu a sejmul si z tváře
masku. "Koukněte, můžeme sice počkat na výsledek počítačového rozboru, ale ten už teď vlastně ani nepotřebujeme, co? Máme tady před sebou menší skupinu téhož druhu. Páni, tohle může být klidně jejich matka. Jen si to představte, jak sem připlavala, nebo sem byla možná zanesena proudem na kusu dřeva, nebo si klidně vymyslete něco jiného. Je už těhotná, má v sobě vrh vajíček, která potřebuje někam naklást. Tohle se mohlo stát řekněme tak před deseti či dvaceti lety, takže mláďata se rozeběhla po ostrově a takřka ho vybílila od větších zvířat."
"Vlastně vybila všechno kromě solosů," doplnila ho Sylvie.
"Jo." Jerry se rázem zatvářil zamyšleně. "A tady právě narážíme na další velkou záhadu. V jejím žaludku není žádný so-los. Co tedy solosy chrání'.' Možná tyhle potvory loví kořist jenom na břehu. A mimochodem mě tak napadá — měli bychom je nějak pojmenovat. Nemůžeme jim přece pořád říkat]e-nom 'potvory'."
Sylvie se trochu nuceně usmála. "Myslím, že Cadmann už pro ně jméno vymyslel. '(Ťrendelové'."
"Na jméno se teď vykašlete," prohlásil Cadmann. "Říkal jsi, že jsou zranitelní. Jak je můžeme dostat?"
"K tomu se dostanu za minutku," uklidnil ho Jerry. "Sakra. To je tedy vážně záhada. Tyhle bestie sežerou snad cokoliv. Vlastně snědly skoro všechno, prakticky tenhle ostrov vyžraly — Sylvie! Všechno to do sebe zapadá. Hloupí Pepíci tam nahoře v horách, vždycky se drží dál od vody. Jsou tady pterodoni, ale jinak nic. Nic kromě solosů. Dobře, takže zbývá otázka, co chrání solosy, aby je nesežrali grendelové?"
"Že by byli jedovatí?" nadhodila Sylvie. "Nebo — ale, do háje."
"Copak?"
"Jen něco — mám takový pocit, že mi něco uniká mezi prsty."
"To nemůže být důležité."

r

"Možná. No nevadí, ale mohli by tedy solosové být pro grendely jedovatí?'
"Nezdá se rni to moc rozumné. Sežral nám telata. My zase jíme solosy."
"Jasně — •'
"Anebo." pokračoval v přemýšlení Jerry, "možná grende-lové loví jenom teplokrevné živočichy."
"Když si může vybírat, je to možné/' přitakal Cadmann. "Ale tyhle bestie by klidně sežraly vlastní mláďata, kdyby měly opravdový hlad. '['o mi věř."
"Nějak teď nevím, čemu vlastně ještě můžu věřit. No a tohle tedy — "
.lerryho hlas jakoby rázem odezněl a Sylvie zalapala po opoře, protože pokoj se najednou lakoby zhoupnul a ona ztratila pevnou půdu pod nohama. Cadmann byl ve vteřině u ní a poslední, co ještě matně vnímala, než ji obestřela temnota, byla uklidňující síla jeho paži kolem těla a šeptem pronesená slova: .Jsem tady, u tebe."
Sylvie měla sice otevřené oči. ale vůbec je nedokázala zaostřit na nějaký předmět. Světlo i stíny se jí před očima nerozeznatelně prolínaly. Pak ale začala procitat a vracely se jí smysly, takže slyšela pomalý Terryho dech a po chvíli si uvědomila, že leží ve vlastní ložnici.
Někde venku za oknem se nějací muži hádali. Dokonce je podle hlasů i poznala: byl to Stu Ellington a Carlos. Zdalo se, že]sou oba namol opilí.
„ — k čertu, marka? Ty myslíš, že by sis vedl lépe?"
„ — o tom vůbec nemusím přemýšlet. Ty jsi ji zabil, nechal jsi ji tam a utekl jsi, ty podčlanej zázraku — "
Pak najednou uslyšela překvapivý zvuk jak kost narazila o kost a stěna jejich ložnice zaduněla a otřásla se, když do ní zvenku těžce narazilo lidské tělo.
Přes okno se rychle mihly siluety dvou zápasících těl. Šle-
L
dovála ty temné a pohybující se stíny, které jí vlivem silných prášků na spaní připadaly rozmazané a neskutečné.
Znovu se ozval ostrý úder. Potom lapání po dechu, skřípáni deformovaného plechu, vzdechy zlosti a bolesti. Ještě uslyšela břitkou španělskou kletbu a měkčí žuchnuti. Pak už se ozval Cadman-nův hlas: "No tak, koukejte toho nechat. Dobře, myslím, že už toho máte oba dost. Čeká nás všechny mnohem důležitější boj než je tenhle — "
Ozvalo se ještě pár tiše zamumlaných slov. ale tím celý incident skončil. Stíny se rozpustily ještě před zábleskem pátracího světlometu, pak se opět rozhostila temnota a noc znovu utichla.
Sylvie se přetočila na bok a rozsvítila menší lampu. Terry se natáhnul k visuté hrazdičce, která mu visela nad hlavou, a

přitáhnul se k ní nahoru. "Ty jsi vzhůru?"
"Vzbudil mě až tenhle rámus." V hlavě jí prázdně hučelo. Někdo mé chytil...
"Sakra. Poslyš — už ses pořádně celou noc nevyspala celé tři dny a já chci, aby ses aspoň teď pořádně prospala. Už jsi fungovala jenom na adrenalin."
Jeho ruka přitom sjela z její hrudi na břicho, na měkké a teplé vyboulení a ona si najednou uvědomila, že má pravdu. Oni oba potřebují důkladný odpočinek. A taky najíst. Teď, když už klesla hladina adrenalinu, si uvědomila, jak je strašně unavená a že má neskutečný hlad. Napětí posledních hodin tohle všechno až dosud překrývalo. Napjaté čekání, když bezmocně sledovala pátrání po Carlosovi a Bobbi. Když sledovala, jak se Cadmann s ostatními spouští do neznáma, aby tam v podzemí svedl bitvu s neznámým nepřítelem. Když stála po boku Mařme a vedly mamy boj o záchranu života Bobbi. Pak musela čekat, aby vůbec mohla tuhle strašnou zprávu sdělit Carlosovi... jestliže se alespoň tomu podaří přežít.
Tehdy skutečně neměla a vlastně ani nemohla mít pořádný odpočinek.

Ale teď...
Terry má samozřejmě pravdu.
"Carlos a Stu to prostě ze sebe potřebovali dostat. Nejspíš budou zítra ráno zapírat a vzájemně se krýt. V téhle záležitosti jim bohužel nikdo z nás nemůže nijak pomoct." Láskyplně jí projel rukou ve vlasech, konečky prstů ji podrbal na hlavě. ‚Ale tady u tebe jsem přece]á, abych se ujistil, že už nebudeš nikam utíkat. Junior potřebuje, aby ses teď chovala rozumně."
Chvíli přemýšlela, jestli se s ním má přít, ale potom únava dokončila to, co předtím načaly prášky a nedostatek glukóz}', takže už za okamžik upadla do zdravého, lehkého spánku.
Když se Sylvie asi po deseti hodinách konečně vynořila z hlubin uměle navozeného spánku, celý tábor byl v plné pohotovosti. Minová pole za hraničním plotem byla aktivovaná. V drátěném plotu probíhal proud. Sylvii se úplně zježila kůže při pomyšlení, že by se k němu přiblížila příliš blízko.
Přitáhla si tlustý' svetr těsněji k tělu a vydala se řídkou ranní mlhou směrem ke společné jídelní hale.
Za rouškou všeobecné pohotovosti vycítila Sylvie podivný pocit bezpečí: Kolonie nemusí čelit nebezpečí lidských nepřátel. Je to jenom zvíře. Inteligentní asi jako gorila. Možná dokonce inteligentní jako primitivní člověk. Na tom nezáleží. Nedokáže používat nástroje! Je to jenom zvíře. A/v — tedy vlastně Cadmannji nakonec dokázal vypátrat, vydal se do jeho doupěte a nebyl to žádný hrůzostrašný drak. Jenom zvíře, jehož mozek je menší než lidský a nemá žádné nástroje.
Tygr v temné místnosti je nebezpečná příšera. Jakmile rozsvítíte, je 2. něj rázem pouhé zvíře. Cadmann nám rozsvítil.
Když. vstupovala do jídelny. Zack jí přidržel dveře. Zeptala se ho: „Jak to vypadá s Carlosem?"
"Právě se vyspává z opice. Stu má jenom natržený ret. Jestli chceš znát můj názor, tak si to docela zasloužil."
Ve velkém sále byli shromážděni prakticky všichni muži
r

a téměř polovina všech žen. Stěny i strop byly polepen}1 snímky Kolonie a území na jih od ní. Cadmann stál v přední části místnosti. Nedaleko něj. ale přesto odděleně, sedělo deset kolonistů, jeho tým zabi|áků.
Takhle tam stojí— uvědomuje si vůbec, jak arogantní to je postoj? Ale li ostatní to berou vážně. Přijali tohle rozdělení. Ještě nikdy jsem ho takhle neviděla. Je ve svém živlu. Pro plukovníka Cadmanna Weylanda už špatné časy nejspíš nadobro ukončily.
Obraz na jedné z videoobrazovek na stěně se zachvěl a postupně se tam zaostřil Cadmannův obličej. "Budeme používat přenosný holografický systém." pokračoval. "Do prvního útoku jej ponese Ráchel — a proto bych rád, aby se držela někde vzadu. Smyslem tohoto opatření je zdokonalit náš systém. Jestliže uděláme nějaké chyby, chceme, abyste se to vy tady v táboře hned dozvěděli. Jestliže nám to vyjde, můžeme si být jisti, že to bude zajímat lidi z National Geographicu. Tyhle záznamy poletí zpátky na Zem spolu se všemi ostatními informacemi, které o grendelech získáme. Georgi, Jill, vy dostanete na starosti tohle jezírko, a tady — "
Sylvie se podívala na mapy. Jedna z nich byla pořízena ter-mokamerou, bylo na ní možné rozeznat chladnou tekoucí vodu. horké termální prameny a vegetaci.
Na protější stěně byla plastická mapa a hned vedle byl na jednodušší mapě zachycen vektor divoké zvěře. Zachyceny byly všechny větší koncentrace solosů. Čtyři hluboká jezera byla vytipována]ako pravděpodobné skrýše. V těch byla obzvláště vysoká koncentrace solosů a v blízkosti nebyly žádné horké prameny. Cřrendelové potřebují chladnou vodu, aby v ní mohli chladit přebytečné teplo. Vzdálenost od jiných vodních ploch byla při rozhodování důležitým faktorem. Jakýkoliv dravý tvor tak žravý jako grendelové musí nutně žít dost teritoriálně, protože každý jedinec vyžaduje velké území k lovu.
Sylvie si uvědomila, že ačkoliv pečlivě prohlédla celé má-

py, její oči jsou neustále přitahovány k ústřední mapě. Mapě Kolonie.
Vlastně je to malé území. Dokonce směšně malé. když jej porovnávala s rozlohou ostrova. Sotva dva čtvereční kilometry.
Snímky z paluby Geographicu jasně ukazovaly.]ak jsou je-|ich prohlášeni o mimořádných výsledcích plané. Z téhle perspektivy bylo jasně vidět, jak málo dosud dokázali změnit.
Takhle drzé jsou děti Země. Až bude všechno vyřčeno a uděláno, cožpak by nemohl tenhle nový svět, tenhle strašně

starý svět, pohltit |e i jejich bláznovství, takže by po nich nezbylo nic než pouhé kosti? Kosti a pár filmů odeslaných rádiovým paprskem zpátky na Zem, které mohly a také nemusely přilákat pár dalších, aby se vydali za nimi. Země je bohatá.
Sáhla si na břicho a snažila se ucítit život, který v ní už dlouho tepe. Človíček se s kopáním otočil a ona si najednou připadala tak malá a zranitelná. Co tady vlastně dělá? Co tady děláme my všichni'.' Nedokázala teď myslet na nic líného, před očima měla jenom obraz odporné bestie kličkující mezi jazyky světlometů, jak se žene kupředu jako natahovací hračka s porouchanou pružinou. Koupající se v plamenech, kůži doslova obalenou rosolovitou hořlavinou. Podle všech poznatků už měla být mrtvá, ale přesto stále žila.
Bože na nebesích.
Pak se ovšem objevili Králové Avalonu. muži a ženy ochotní sestoupit do jeskyní pod severní roklí. Tam se v bezedné temnotě utkali s větší a silnější příbuznou prvního netvora. Vybaveni lepšími zbraněmi, s přesnějšími znalostmi a leště něčím navíc: jakousi bláznivou odvahou, která už od pradávna hnala muže do neznáma.
Teď čtyřicet vážně zachmuřených mužů a žen čekalo, v plné zbroji a připravených do akce. Vyčkávali, aby mohli následovat jediného skutečného válečníka Kolonie třeba do pekla, bude-li to zapotřebí. Postaví se mezi její dosud nenarozené dítě a ohavné paťáty grendelů.
Najednou se jí do očí začaly valit slzy a hlavou jí překvapivě zazněla upřímná modlitba. Bůh s tebou, Cadrnanne. Protože do hiy už vstoupil sám Ďábel.
l
odkaz heorotu sos
Kapitola 21
Jatka
Štěstí přeje připraveným. LOUIS PASTEUR
Carlos si otřel zpocené celo hřbetem zaprášené ruky a potom si upravil hrdelní mikrofon. "Tady Martinez. Jsem na svém místě."
Tohle jezero leželo asi stotřicet kilometrů severně od Kolonie, zhruba hodinu letu Skeeterem. Byla to vlastně jenom vlhká louže ukrytá mezi křovinami, sotva patnáct metrů dlouhá a široká asi tak osm, takže by nikdy nevěřil, že by mohla být hluboká dvacet metrů. Nejspíš ji kdysi vyhloubila pradávná seis-mická aktivita roztržením skály a Miskatonik potom tuhle trhlinu naplnil vodou To už bylo dávno. Teď se tady schovává bestie. Pravděpodobně, musel si Carlos připomenout. V hloubi srdce ale věděl, jak to je.
Ty jsi tam schovaná a já jsem tě přišel zabit.
Plošina měla zhruba tvar podkovy, zužovala se východním směrem do jakéhosi úzkého hrdla, kudy sem od hlavního toku přitékal potok. Na západním okraji přetékala hromadící se voda přes kamennou bariéru a ztrácela se v bažme.
Pravděpodobnost. 78 procení. Když byli ještě v táboře, zněla tahle slova dost rázně a podporovala jejich odhodlání, ale tady přímo na místě, kde nyní čeká kolem jezírka dvacet lovců, nabyla ta dvacetiprocentní nejistota obřích rozměrů Velkých mlžných hor.
Během pár minut už budou vědět najisto, na čem jsou. Carlos upřeně zíral do mrazivé hlubiny. Tak co, grendele, jsi tam? Grendele, přišli jsme té zabít, pomyslel si. Zatím ovšem Carlos viděl pouze solosy, kteří se pod hladinou míhali jako stříbřité stíny.
Buď tady. Buď tady a chcípni. Umírej pomalu, umírej a vychutnej si tu smrt —
"Jsi v pořádku, ami^o'!" zeptal se ho Hendrick Sills.
Carlos rychle vykouzlil úsměv směrem na svého souseda. ,Ł(, c.ompadre." Raději nechal zmizet obraz Bobbi, zapomněl na klidnou bledou tvář a vzpomínku na poslední zoufalý polibek, uloupený uprostřed kamenného vězení.
Tentokrát se nesmíme dopustil žádné chyby. Dvacet mužů a žen obklíčilo tohle jezírko. Máme s sebou dost zbrani na to, abychom zabili tyranosaura. Rozhodné to bude bohaté stačit na to, abychom rozsekali jednoho z těch bizcuernos.
Vrhací družstvo už stálo připraveno opodál. Tvořili jej tři muži: na domluvený signál se rozběhnou kupředu, aby do téhle díry hodili osm kilogramů účinné trhaviny. Potom se rychle stáhnou, zatímco nálož bude klesat tak dlouho, dokud ji hloubková roznětka nebo časový spínač neodpáli. Hydrostatická vlna buď netvora zabije, nebo ho vy/ene ven z díry.
Hendrick Sills. jejich vrchní inženýr, potvrdil, že neexistuje jiný východ.
A potom? No, Cadmann to má dobře připraveno, vysvětlil]im to pomocí takových pojmů jako ..palebná clona".
..dokonalá
3O4 NlVEN, POURNELLE & BARNES
r
odkaz heorotu sos
výpusť" a "smrtící zóna". Carlos tahle slova nikdy předtím neslyšel, ale měla pořádný zvuk. zněla skutečně pádně a uklidnila ho víc než jakákoliv modlitba. Cadmann se v těch věcech vyzná.
..No věřil bys tomu?" naléhal na něj Hendrick Sills. ..Deset světelných let od domova. Když moji prarodiče získali sluneční soustavu, nebylo kolem nic takového, s čím bychom museli bojovat. Jenom proti týzice a své vlastní nevědomosti. Teď jsme na další zpropadené hvězdě a zase tady stojíme jako horda bojovníků z doby kamenné, když lovili tygra."
"Jsou silní, tihle grendelové." přitakal Carlos. "Ale — " Hendrick se zatvářil jako hladový vlk. "Právě. Jsou zatraceně silní, 'ale\ Žádný mozek."
Carlos pocítil nepochopitelnou potřebu vyjádřit svůj nesouhlas. "Mají mozek. Jenom — "
"Hele." uklidňoval ho Hendrick. "To je v pohodě, jsem na tvojí straně, pamatuješ'?"
Carlos se zašklebil. "Jasně, že to vím. Omlouvám se. Ba co víc, ty máš naprostou pravdu. Grendelové musí spoléhat na

svoje instinkty. To, co vědí. mají všechno uloženo v genech. U lidí je to jinak. Jakmile jsme si podrobili veškerá zvířata na Zemi, vrhli jsme se jeden proti druhému. Máme za sebou deset tisíc let válečných zkušeností."
"A teď se nám budou hodit," dodal Hendrick. "A ted se nám budou hodit. Naším cílem je zabít. A to taky uděláme."
V tu chvíli se ozval jeho komunikační čip. "Carlosi. tady Cadmann. Jsi připraven?"
Jak to jen jde, arnigo."
"V tom případě se do toho dáme. Všem jednotkám, nejvyšší pohotovost. Buďte připraveni."
Půlkruh ozbrojených mužů a žen ještě naposledy překontroloval zbraně, potom všichni vyčkávali.
"Alfa tým. kupředu!"
Tři muži se rozeběhli ke břehu jezírka, jedním z nich byl George Merriot, který stále ještě kulhal kvůli nedohojeným jizvám od popálenin. Když doběhli na tři metry od okraje díry, zastavili se. Jeden stál s plamenometem připraveným vypálit, zatímco zbylí dva rozhoupali těžkou sumku, kterou mezi sebou nesli. "Jedna, dvě, tři, teď!" Temně černá brašna s nálož vyletěla obloukem do vzduchu směrem k močálnatému jezeru. "To by bylo!" zvolal velitel. "Padáme!" Když se připojili k ostatním lovcům čekajícím kolem, spokojeně se smáli.
Nálož dopadla s mohutným šplouchnutím na temnou hladinu a potopila se.
Jedna. Dvě... Carlos napůl podvědomě začal počítat... deset, jedenáct...
BUMM!
Překvapilo ho to, tak jako je tomu vždycky, ačkoliv se Carlos skutečně snažil být na ránu připraven. Voda vystříkla k nebi, voda a solosové a drobné kapky bláta.
Teď musíme vyčkat...
Trvalo to sotva čtyři vteřiny.
Potom voda vybuchla podruhé, když se nad hladinu děsivou rychlostí vyvalilo čtvrt tuny kostí a svalů. Grendel se s neskutečnou rychlostí dostal ke břehu a vzápětí už stál na okraji louže. Bleskurychle se hnal přes těla mrtvých solosů. která byla poházena po břehu. Jakmile se dostal na pevnou zem. na okamžik se zarazil a jeho černé protáhlé tělo se zalesklo v odpoledním slunci. Jeho neuvěřitelně velké oči na ně zíraly —
Potom se zaměřily na Carlose. Přímo na něj a on doslova ztuhnul strachem a hrůzou. Tohle nedokážeme. Nemůžeme zabít tuhle obludu...
"Palte!" zavelel Cadmann.
Někdo vzápětí takřka automaticky vystřelil. Pak se přidal ještě někdo a už začala kanonáda.
Carlos beze slova začal křičet. Přinutil se zamířit, aby dostal grendela do středu hledáčku své zbraně.

odkaz heorotu so?
Ten už by] venku z vody a hnal se na ně, řítil se rychlostí, jakou by žádné zvíře nikdy nedokázalo vyvinout. Pohyboval se tak rychle, že ačkoliv se pro Carlose čas takřka zastavil, obluda byla ještě rychlejší a všechno)ako by se udalo v jediném okamžiku — \lorn stisknul spoušť.
Carlosova střela vybuchla v křovináeh za nestvůrou. Tři jiné střely ale svůj cíl zasáhly. Grendel zaječel, potom zařval ještě jednou a pokoušel se vrhnout kupředu, ale zakopnul o vlastní rozstřílenou nohu.
Ale ani tehdy ještě nezemřel. Vytáhnul se na pevnou skálu a \yrazil jako rychlé závodní auto, chtěl se vzdálit bolesti. Pryč od burácení, kouřící vody a výbušných střel — pokusil se proběhnout mělkou strouhou a uniknout do bezpečí řeky Miskato-nik —
Přesně, jak to předpověděl Cadmann.
"K zemi!" Cadmannův hlas zněl ve sluchátkách chladně a uklidňoval je. takže se Carlos rychle přikrčil. O vteřinu později se ozval ohlušující výbuch a vzápětí byl zasypán špínou a padajícím kamením. Na tvář mu pleskly dva velké kusy bláta.
"Vypadá to, že je čistý vzduch.'1 Cadmann to říkal docela radostně. "Můžeme si odškrtnout další."
Další.
"Jak jsem říkal, prostě nemají žádný mozek." přisadil si Hendrick. ..Vždycky se ženou k řece. Stačí napíchat tam pár min a počkat — "
"Tebe by to napadlo?"
"No, to nevím jistě."
"Mě takv ne." ujistil ho Carlos. "Anebo se to dá říct ještě trochu jinak. Kdyby to záleželo na mně či tobě, možná bychom na ty miny pomysleli, a možná bychom dokonce přišli na všechno, co je potřeba ještě za]istit pro případ, že tohle selže. Byl bys ochoten vsadit se, že to kteréhokoliv z nás napadne dřív než Cadmanna? Anebo že budeme vědět, že]e to tak skutečně správně'.'"
Hendrick vstal a setřepával si kusy bláta a prachu ze své kombinézy. "Tak si dáme pohov. Pojďme se podívat, copak hezkého jsme chytili."
"Jasně." Carlos taky vstal. "Podíváme se na toho našeho grendela." Ukazováčkem si stáhnul z obličeje kousek krvavého kusu masa. Nebyl to žádný kousek bláta.
Moc toho nezbylo. V blátě zelo několik kráterů, kolem byly nachově červené cákance, kusy roztrhaného netvorova těla a kosti, v agónii se zmítající ostnatý ocas a dlouhé červené pro-vazce rozprsknuté po skalisku. Carlos cítil, jak se začíná spokojeně šklebit od ucha k uchu.
Dvacet lovců se takřka zároveň zvedlo ze svých ukrytých postavení obkružujících planinku.
Všech dvacet. Neztratili ani jediného muže a grendel byl tak mrtvý, jak je to jen možné.
"Raději bych chtěl mít jistotu," prohlásil Cadmann. "Všechny jednotky, zůstaňte na svých místech. Alfa tým, kupředu."

Znovu tři stateční muži vyrazili kupředu. Jeden se postavil s plamenometem v pohotovosti, zatímco druzí dva hodili brašnovou nálož do čemé zející louže.
BUMM!
Celé okolí opět postříkalo bláto, voda a těla solosů. Carlos napjatě stál —
Ale tentokrát už se nic dalšího nestalo.
"Takže tady už jsme to vyčistili." pronesl nakonec spokojeně Cadmann. Opustil svoje velitelské stanoviště a přišel ke Carlosovi. "Tak tomuhle říkám dobře odvedená práce."
"To je ťakt, amigo." Carlos pozvedl svou zbraň. "Jasně!" Vzrůstal v něm vítězný pokřik, pomalu se prodral hrudí a konečně vyrazil z hrdla jako výkřik primitivnějšího, jednoduššího tvora. Ostatní se k němu vzápětí připojili. Dvacet lovců tu křičelo k podmračené obloze a vítězství i pocil uspokojení je na okamžik propojily s dávnými časy.
Byli živí zatímco nepřítel mrtev, kusy jeho končetin i střeva
3O8 NlVKN, POURNELLE & BARNES
r
odkaz heorotu 309
byly rozprášeny po okolí. Přesto ale ta scéna, odehrávající se v dějinách už tolikrát, byla jaksi neúplná. V téhle chvíli měli zpoza okolních skalisek vyběhnout šamani a všichni muži i ženy z jejich vesnice. Okukovali by délku rozsekaných střev, upřeně by se zadívali do oči zabitého nepřítele a rozhovořili by se o znameních, která tam vidí. Jedli by po hrstech rosolovitý mozek a zpívali cosi o temných znameních a krvavých viděních.
Potom si ale zase uvědomil, že on nepotřebuje vykladače osudu, aby poznal svou budoucnost.
Tady na Avalonu budoucnost představovali lidé.
Jekot dvaceti hrdel se nesl k obloze...
Jerry si nespokojeně povzdechl, když začal prohlížet roztrhané tělo.
V žaludku ale našel kusy solosů. Jerry rozeznal kusy celkem tří jedinců, dva už byli takřka strávení, ale jeden byl dost čerstvý.
"Takže už to víme. Solosy nic nechrání," konstatoval Jerry. "Žádná velká záhada se nekoná."
"Ale jak to, že tu ještě pořád jsou?" zapochybovala Sylvie.
"Nejspíš se pekelně rychle množí a není tu dost grendelů na to, aby je stihli vyhubit. To by byla dobrá zpráva. Alespoň myslím. Skutečně jich tuje pouze omezený počet." Vtom cosi upoutalo Jerryho pozornost, něco nad vytřeštěnýma očima nestvůry. Zabořil pod tuhle podivnost svoji pinzetu a opatrně to vytáhnul.
Z nenápadné rýhy na čele se mu podařilo vytáhnout dobrého půl metru duté trubice.
"To mě teda podržte. Koukněte se na to. Ta bestie má šnorchl, aby mohla lépe dýchat pod vodou. Podívejte, tady je dokonce vidět, kudy se naplňují cévy, které celý tenhle aparát zvedán'. Přesně jako u penisu. Omlouvám se."
Ozvala se Sylvie: „My jsme tady proto, abychom je zabili. Mě to připadá, že je místo toho začínáš obdivovat."
"Musíš poznat svého nepřítele."
Jakmile měli jednou vypracovanou spolehlivě fungující techniku, vlastní zabíjení se už stalo takřka rutinou. Stoupal sice adrenalin, dostavil se pocit uspokojení a zadostiučinění, ale zkušenosti už setřely skutečné nebezpečí. Místo něj nastoupila opatrnost a řád.
Protože, jak už teď dobře věděli, i grendelové)sou smrtelní tak jako všichni ostatní. Byli dědici stejných omylů jako kterýkoliv tvor, který vzešel z protoplazmy. Byli zranitelní tou samou technikou zabíjení,]aká fungovala už na Zemi. Ta se vyvinula během nespočetných velkých lovů a posléze i válek, které se táhnou už od počátku zaznamenaných věků.
Vyžeň tvora z jeho hnízda. Vymez mu jasnou cestu ústupu. Pak]i uzavři a rozstřílej ho.
Druhý tým lovců použil ještě jedno bezpečnostní vylepšeni. Existovala totiž možnost, byt jen velmi málo pravděpodobná, že by je grendel mohl pozorovat z okolí svojí vodní sluje, nebo by mohl najít vedlejší únikový východ a potom je napadnout zezadu. Proto rozestavili pozorovatele i dozadu, jednoho na každé dva lovce sledující palebnou zónu. Navíc celou oblast sledovaly dva Skeetery vznášející se ve vzduchu a pátraly po grendelech.
Na celém ostrově bylo jen dvanáct míst, kde pravděpodobnost přítomnosti grendela přesahovala 30 procent.
Dvanáct děr. Prohledávali jednu denně, zatímco Kolonie byla po celou tu dobu v plné bojové pohotovosti. Nehodlali už. ztratit ani jediného člověka.
Bylo výhodné mít jednotný propracovaný systém: ve vzduchu Skeeter a na scénu naběhl předvoj loveckého týmu. zatímco inženýři promýšleli, jak nejlépe postavit minové pole. Společně s Cadmannem chystali celou akci tak, aby dostali co nejlepší palebnou clonu, která by nejrychleji a nejjistěji bestii usmrtila.
31O NlVEN, POURNELLE & BAHNES
odkaz heorotu sil
Kde byla nedostatečná přirozená stěna skalního masivu, použili ohnivou stěnu z plamenometů, které vzadu jistila skupinka mužů a žen s puškami a vrhači výbušných střel.
A vždycky, vždycky nápadná úniková cesta. Prostě prázdný prostor, kudy by se bolestí šílící nestvůra mohla rozeběhnout do bezpečí, na svobodu...
Na jistou smrt.
Takhle zemřel čtvrtý grendel, kterého výbuch takřka roztrhnul vejpůl a potom ho smažili rosolovitou hořící hmotou. Byl sice mrtvý, ale přesto se pokoušel doplazit do bezpečných hlubin tvliskatomku, paťáty zoufale potrhané a oči měl doširoka vytřeštěné. Možná z posledních sil toužil ještě ochutnat solosa. který' se plácal ve vodě.
A stejně tak pátý, který' byl mrtvý' ještě dřív, než se vůbec dostal k minovému poli. protože mu mozek rozsekala Carlo-sova výbušná střela. Ten se tím ovšem příliš nechlubil: mířil totiž na srdce.
A vždycky, vždycky tam s nimi byl Cadmann, který je neustále poháněl kupředu přes veškeré vyčerpání svou

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

nakažlivou zabijačkou energií.
Tenhle aktivní duch byl velice nakažlivý a když se čtvrtého dne večer zase konečně doplazili do svého dočasného tábora, nikdo se nepřihlásil, že by chtěl být odvezen zpátky do Kolonie.
Dočasný tábor byla vlastně padesát metrů dlouhá plošina zbavená křovisek, která nejprve vypálili a potom vysekali a zarovnali. Zásoby sem plynule dováželi pomocí Skeeterů z Kolonie. Celá zóna obkružující tábor byla podminovaná a zcela nepravidelně po obloze prolétával Skeeter, který infračervenou kamerou sledoval okolí.
Carlos zprvu doslova nenáviděl neustálé hučení rotorů nad hlavou. Ale teď, kdyby najednou zvuk ustal nebo když se sešly zvuky dvou rotorů při střídání hlídkujících Skeeterů, okamžitě by ho to probudilo a rukou by nejprve šmátral po svojí zbrani.
Byl sice unavený, ale spokojený. Svaly na lýtkách už mu pomalu vypovídaly poslušnost a šlachy ho pekelně bolely. Musel je vždycky masírovat alespoň půl hodiny, než přestaly ukrutně bolet.
Cadmannův stan byl nedaleko jižního výběžku tábora a když k němu Carlos došel, pomyslně zaklepal na plátěnou stěnu a řekl: "tuky ťuk."
Cadmann se rozesmál. „Jen pojď dál."
Mohutný chlapík seděl na zemí s nohama zkříženýma pod sebou. Z horní stanové tyče visela na provázku baterka a osvětlovala mapu na jeho klíně.
"Copak to tady máš, compadre."
"No, ještě trochu promýšlím tu zítřejší akci. Tam jsme jasně rozeznali nestvůru — je trochu menší než ty předešlé. A taky je umístěná ze všech nejdále na jihu.
Rozlévání krve, házení ovčích střev ani kusů ulovených bestií do dalších dvou děr nemělo vůbec žádný výsledek, ale tady, tady máme další bestii." Zašklebil se a podíval se na Car-lose. takže se mu zaleskly zuby. "Uvědomuješ si, co to znamená?"
"To znamená, že už to máme skoro za sebou."
"Přesně tak, díkybohu!" Cadmann udeřil pěstí do země. "Dáš si cigáro?"
Carlos nejprve odmítavě zavrtěl hlavou, ale potom si to rychle rozmyslel a přikývnul. "Vůbec jsem nevěděl, že kouříš."
"Jenom při velice zvláštních příležitostech, kamaráde." Z plastikové krabičky obřadně vytáhnul dva kubánské doutníky a oběma odříznul špičku. Zapálili si a opatrně začali potahovat, takže si mohli pořádně vychutnat hutné a nasládlé aroma. ..Vzpomínám si, jak jsem byl asi před šesti měsíci pěkně namíchnutý, že jsme s sebou nepřivezli medvěda kodiaka nebo horského lva."
"No, tak tohle přání se ti docela dobře splnilo."
„.To teda jo — bohatě. Nevykládej si to špatně, hehe..." Cadmann se pohodlně opřel zády o srolovanou deku a vyťou-

knul dlouhý úzký proužek kouře. "Ne. Napadlo mě. jestli jsem se tehdy tak moc mýlil. Podívej se kolem sebe. Víš, co vidím já?"
"Ne, co?"
"Lidi schopné přežít. Přišli isme sem. alespoň většina z nás. protože život na Zemi byl pro nás až příliš snadný, ale stejně to tady byla víceméně pohodová dovolená. Byli tady kolonisti a posádka. A taky já. Velký bílý lovec, profesionální zabiják. Bože. většina z nich se cítila bezpečně. Tenhle přístup by pak předali svým dětem a ty zase svým dětem. A kdyby se něco takového jako tohle stalo o dvě generace později místo teď, naši vnuci už by třeba vůbec nebyli schopni se s tou situací vypořádat. Takhle jsme přišli o pár kolonistů, a nebyli to rozhodně špatní lidé, abys mě správně pochopil — ale ti co přežili jsou skuteční pionýři, ne nějací turisti. Bojují za svoje ženy a manžely a děti, a také za svou budoucnost."
Carlos vážně přitakal. "Chápu, co chceš říct."
"Myslel jsem si, že mě pochopíš. Nemohl jsem tady sedět a vykládat ti, jak mě mrzí, že se to stalo."
.Ačkoliv došlo k tolika úmrtím...?"
"Každý jednou umře. Porodník tě jednou rukou plácne po zadku a druhou ti vlastně ve stejný okamžik podává na čas odložený rozsudek smrti. Na čem doopravdy záleží je to, že naše děti tak mají lepší šanci přežít. Vždycky tady šlo především o děti. Vždycky. Ženám se nikdy nelíbilo, že je jim odpíráno v/dělání a že se s nimi zachází jako S druhořadými občany. Mužům se zase nikdy nelíbilo, že si mají nechat ve válce ustřelit koule. Muži ani ženy nezaujali své role nějakou náhodou a ani jedna strana necítí zášť proti ostatním. Vzniklo to takhle proto, že po celých tisíc generací isme nepřišli na lepší způsob lak vybudovat fungující civilizaci, jak zaiistit našim dětem co nejlepší budoucnost. Průmyslová revoluce odzvonila otroctví — rasovému, sexuálnímu i společenskému. Civilizace stojí za to, abychom pro ni bojovali."
Carlosovi připadalo, že je Cadmann mnohem klidnější a vyrovnaně] ší, než ho dosud kdy viděl. A proč taky ne? Dočkal se ospravedlnění, je milován a obdivován. Konečně může konat práci, pro kterou se snad už narodil. Ať se od tohoto okamžiku stane cokoliv, to, co Cadmann dosud vykonal, mu na zbytek jeho života zajistí respekt a čest.
Cadmann je jediným skutečným válečníkem, kterého Kolonie má, ale s trochou štěstí se mu podaří z ostatních udělat obstojné vojáky.
"Tumáš." Cadmann otevřel láhev a podal ji Carlosovi. Byla to silná, neředěná whisky. Carlos se sice rozkuckal. ale nazmar nepřišla ani kapka. "Dej pozor, tímhle by se nemělo plýtvat. To je patrně ta nejcennější věc v celém širém vesmíru. Dvě stě let stará pravá skotská."
"Scí/wd." Carlos cítil, jak mu příjemně pálící sladká tekutina pomalu protéká hrdlem. "Bože, ta je dobrá."
"Bohužel je tohle všechno, co mám."

"No jo. Mohlo by to být mnohem lepší." Když pořádně zatáhnul ze svého doutníku, tvář mu zakryl chmurný mrak. ale když vypustil namodralý kouř a zahalil jím lampu, zase se mu tvář rozjasnila. "Ale víš ty co?"
"Ne, co?"
"Compadre, už to taky bylo mnohem horší."
r
odkaz heorotu 315
Kapitola 22
Poslední grendel
Rozdíl mezi dobfým a zlým člověkem mnohdy spočívá pouze ve volbě důvodu.
WILIJAM JAMES
Číslo šest byl poslední. Všechny ostatní únikové díry. které měli zakresleny na mapách podzemních řek a tunelů, už byly překontrolovány. Jestliže byl na Avalonu ještě nějaký jiný grendel, pak jej nijak nezajímala krev ani ho nevyděsila hydrostatická tlaková vlna. Taky se nikdy v noci nevybudil k uvolnění super-urychlovací substance, protože v té době termální kamery Geo-graphicu pečlivě snímaly každý čtvereční metr ostrova.
Ne; tenhle je určitě poslední a tak tady na vysočině, v nejjižnějším bodě ostrova, na který dosud lidská noha vkročila, Cad-mann náhle pocítil chvilkovou lítost. Připadalo mu. jako kdyby o něco přicházel.
V drobných sluchátkách naslouchal živému provozu na používané rádiové frekvenci a slyšel taky vlastní dech. Utrhl si bezmyšlenkovitě chomáč avalonské trávy, jeden ze stvolů chvíli žmoulal mezi zuby a potom lehce nasládlou vlákninu vyplivnul.
S bradou opřenou o lokty ležel skryt za nízkým pahorkem, odkud bylo možno přehlédnout značný kus toku řeky vinoucí se bažinatou krajinou. Byli tady jenom kousek proti proudu nad jedním z největších horkých pramenů. Teplotní gradient nějakou dobu mátl jejich senzory, což dopřálo téhle poslední nestvůře nepatrný odklad.
Skeeter Dvě |i ale přece jenom vylákal ven pomocí grende-lovy krve a čerstvého masa. Obluda se vynořila, očichávala okolí a dříve než se vrhla na kus syrového hovězího, ještě stihla na Skeeter slabě zavrčet. Vypadala a chovala se dost zanedbaně: byla mnohem hubenější než ostatní a měřila sotva dvě třetiny jejich délky.
Páska, kterou se při tom Skeeteru podařilo nahrát, byla o něco později pečlivě zhodnocena v Kolonii. Cadmann si ještě teď jasně vybavil obraz vyzáblé obludy s holým trupem, která se na maso vrhla, jako kdyby celý týden nejedla.
Jerry přešel na pódium a snažil se ze všech sil bojovat o život obludy.
"Nemůžeme přece vůbec vědět, jestli se nám ještě podaří nějaké grendely najít na pevnině hlavního kontinentu. Jenom se nad tím zamyslete — máme tu zvíře, které dokáže produkovat vysoce účinné organické okysličovadlo. Představte šíjích celou tlupu. Spoutáme jim nohy, nebo |im je třeba uřízneme. Budeme je chovat, abychom získávali tuhle zázračnou látku vážící kyslík, vlastně)akýsi superhemoglobin, |ako když krávy dojí mléko!"
Grendelové že by mohli sloužit člověku'.' Možná to tak bude. Stálo by to za pokus... někdy v budoucnu.
Ale Cadmann si sám pro sebe přemýšlel, přemítal o podiv-
316 NlVKN, POURNKLLK & BARNES
ném smutku, který cítil kdesi hluboko v sobě. Co když je tohle poslední grendel v celém vesmíru? Vždyť přece i na Zemi známe živočišné druhy, které se vyskytují pouze na jednom sub-kontinentu či skupince ostrovů.
Na pevnině určitě nějaké potvory jsou. Skutečně velké, klidně srovnatelné s těmi největšími tvory, jací kdy běhali po Zemi. Tvorové připomínající Tyranousary, které by se lidé odvážili lovit jen s pomocí robotů a zdokonalených zbraní.
Na infračervených záběrech slabě žhnuli. Teď už bylo celkem snadné si domyslet, že tam zároveň jsou i malí, ale velmi rychlí tvorové. Jako grendelové nebo snad ještě horší, v infračervené kameře se doslova rozzářili a potom pohasli dřív, než teleskop mohl přesně zaměřit zdroj záření. Až dosud je mylně pokládali za obry.
Cadmann se pokusil představit si Jerryho scénář osídlení: jediný sladkovodní grendel, těhotný, se drží na odtrženém kusu dřeva po nějaké přírodní katastrofě. Ten je odplaven na moře, potvora má v břiše nebo v zevním vaku uložená vajíčka, která však br/.y naklade v novém bezpečném prostředí.
Tohle totiž musí být sladkovodní tvorové, nebo ne? V oceánech dosud neobjevili nic, co by mohlo pro grendely představovat rovnocenné soupeře, a to je v oceánu potravy dostatek. Z vajíček nakladených někde dole po proudu se vyklubalo hejno zuřivě soupeřících bestií, které mezi sebou divoce bojovaly o lovné teritorium. Slabší sourozenci tak byli postupně vytlačováni stále více najih.
Jenže celá tahle teorie se jevila jako celkem málo pravděpodobná. Jestliže se to ale už jednou stalo, proč by se to nemohlo přihodit i podruhé.
Kontinent si každopádně zaslouží podrobnější prozkoumání, .lerry už mezitím vypracoval celkem slibnou možnost. Třeba by se mohlo podařit grendela nabudit tak, aby začal uvolňovat svůj superhemoglobin, kupříkladu zvukovými vlnami nebo zápachem útočníka. Tak by ho v podstatě přinutili se vlast-
odkaz heorotu 317
nírn produktem uvařit dřív, než by se dokázal přiblížit k nějaké zranitelné kořisti.
Když bude mít Jerry nějakou teorii, kterou bude dobré vyzkoušet, potom se na kontinentu podívají po nějakých grende-lech. Ale pouze kvůli testování. Kontinent bude náležet nastupující generaci.
Už dnes ale Avalon patří lidem.
Těhotný grendel na kmeni stromu. Záludný, ale příhodný mořský proud. Proč tahle představa vypadá lak divně? Proč se mu zdá, že nějaký kousek skládačky chybí, že sem nepasuje? Že by hibernační nestabilita?
Zatraceně, to bude ono — to je ta možnost, kterou si tak dlouho odmítal sám sobě přiznat. Jistě, hibernační nestabilita mohla přece postihnout kohokoliv. Kohokoliv kromě Cad-manna Weylanda. Jak snadno mohl přehlížet náladovost, neschopnost přizpůsobit se měnící se společenské situaci ve chvíli, kdy přizpůsobit se znamenalo přežít, potřebu

odstěhovat se někam z dosahu Kolonie. Takhle přece uvažují svobodní muži. Takové příznaky není možné si vykládat jako známku možného postižení hibernační nestabilitou!
A navíc prošel prohlídkou... ovšem ta dokáže prokázat pouze strukturální změny většího rozsahu. Jenže většinu z nich postihly spíše jemnější změny, na jejichž odhalení by bylo zapotřebí celé série psychologických testů.
On ale takové psychologické vyšetření nepodstoupil. Cadmann nic takového nepotřebuje — kdepak.
Teď se ale rychle přinutil nasměrovat znovu pozornost na řeku před sebou. Stejně jako v případě druhé obludy, i tentokrát byl otvor vidět pouze s obtížemi. Mohl to klidně být pouhý záhyb na dně řeky, ale nebylo tomu tak. Tady se schovává čtvrt tuny smrtícího monstra.
Poslední bestie...
Pokusí se ji dovézt zpátky do tábora živou. Jakmile se ale kterýkoliv /.jeho lidí ocitne v sebemenším nebezpečí, je s tím-

T
odkaz heorotu 319
hic snažením konec. V tom případě se vrátí s rozstříleným tě-lem. Žádná žena už nebude muset oplakávat manžela, žádné dítě nebude tesknit po matce.
"Fáze jedna," zašeptal Cadmann po chvíli do svého mikro- j tonu.
Skeetery Dvě a Čtyři se vznesly zpoza skalnatého pásma a mezi sebou táhly roztaženou síť. Tu pomalu spustily do vody, kde díky zatíženým zpevněným okrajům rychle klesla ke dnu. Oba vrtulníky zůstaly kroužit nad otvorem a bzučely tam jako nenasytné vážky, které za letního dne číha]í nad rybníkem na kořist. Při téhle ospalé představě se temně usmál. Tahle představa se totiž vzápětí rozprskne na kusy.
Propíchli vaky s krví mrtvých grendelů a vhodili je do vody nějaký' kus proti proudu. Když se temná skvrna začala rozlévat po hladině, Cadrnann začal pomalu počítat. "Jedna... dvě... tři... čty — " Voda explodovala. Démon s vycenčnými tesáky a pařáty se vynořil z hlubiny. Oba Skeetery se divoce zakymácely jak bestie prudce vletěla do sítě, začala sebou škubat a skučet.
Z vysílačky Skeeteru Dvě se ozval vítězoslavný Stuův křik: ..Užho máme!"
Motory sténaly námahou. Vzápětí Skeetery vystoupaly vzhůru a s nimi se nad hladinu vznesla i nestvůra. Cadmann celou operaci bedlivě sledoval a celou dobu byl připraven okamžitě vykřiknout rozkaz: kdyby grendelova divoká snaha se vysvobodit nějak ohrožovala Skeetery, pustily by jej a síť shodily na pevnou zem. kde by iej usmažili pomocí plamenometů.
Několik prvních okamžiků se Skeetery ve vzduchu zmítaly jako papírové vlaštovky a nemohly se hnout. Potom Stu El-lington zkušeně získal kontrolu nad svým strojem a grendel byl tím pádem zajištěn. Oba vrtulníky se synchronně vydaly k opačnému břehu, kde nestvůru spustily na zem.
V síti jako by byl lapen divoce se škubající tasmánský čert, ačkoliv měla bestie nohy i hlavu důkladně zamotány v síti. Tak je zkroutila až to vypadalo, že si je chce sama zlomit. Ale síť
L
stejně protrhnout nemohla. V tomhle si hýli naprosto jistí. Ale ona to nevěděla, ani nemohla vědět, takže když ji Skeetery složily na zem, vybuchla v novém návalu zuřivé aktivity. Grendel burácel vzteky a... strachy?
(Že by cítil tohle'.' Byl vůbec schopen cítit strach'.' Nikdy předtím o nich takhle nepřemýšlel. Grendelové pro něj dosud představovali ztělesněnou smrt a tím to končilo. Teď ale cosi v tom skřeku a bezmocném zmítání vyvolalo náhle v Cad-mannově mysli hroznou představu malého trápeného dítěte. Rychle sevřel víčka, aby tenhle obrázek co nejdřív zahnal.)
Do země už předtím byly zatlučeny pevné kůly, které tvořily kolem lapené nestvůry kruh. Dovnitř kruhu z každého kůlu běžel provaz s hákem na konci. Ze svého postavení na pahorku Cadmann spokojeně sledoval, jak jeho mužstvo rychle běží k síti a každý z provazů připevňuje k síti, aby byla bezpečně zajištěna. Potom mohli odpoutat Skeetery a Stu letěl zpátky přes řeku, kde zůstal viset ve vzduchu Cadmannovi nad hlavou a znovu spouštěl vlečné lano.
Cadmann si lano obtočil kolem ramen a koncový zámek si přicvaknul ke sponě na opasku. „Už mě máš na háku. Tak jo. Stu. Nahoru." Sotva si stihnul pohodlněji přehodit pušku na rameni a už se Stu vznášel do výšky, takže se Cadmann rázem ocitnul ve vzduchu.
Když se pod břichem vrtulníku vznášel nad hladinou řeky, kruh kolonistů se přesouval doprostřed, aby obklopili svého lapeného grendela. Jerry se hnal vpředu s připravenou uspávači pistolí. Když střílel, ruka se mu trochu svezla. Nestvůra sebou znatelně trhla, když se do ní zabořila šipka, a potom znovu vybuchla v záchvatu zuřivé snahy uniknout.
Stu spustil Cadmanna na zem, takže se mohl zase odpoutat. Grendel neustával v řádění a v tuhle chvíli byl snad ještě zuřivější než dosud.
"Co si o tom myslíš'.1" hulákal Cadmann.
Jerryho delší světlé vlasy povívaly v poryvech vzduchu od

mohutného rotoru vrtulníku. .Jediné, co ještě mohu udělat, je prostě ho napumpovat až po hlavu uspávadlem. Za takovéhoto stavu ho rozhodně nemůžeme převážet."
"Podle — "
Jako kdyby chtěl sám odpovědět na Cadrnannovu otázku. pokusil se grendel vrhnout jejich směrem. Jeden z kůlů zasténal a potom se zasvištěním vyletěl ze země. Rychleji než mohlo zapracovat jeho vědomí strhnul Cadmann z ramene pušku a vzápětí palcem uvolnil pojistku. Ale ostatní kůly naštěstí vydržely. Bestie výhružně zasyčela a vyrazila |ještč jednou, jenže se jí steině nepodařilo přiblížit se jim ani o píď. Začala se divoce zmítat a její pohyby už neměly jasný směr

či cíl.
.ierry přimhouřil oči. „ Vůbec se ne/dá, že by nějak zpoma-
lovala — "
Nabil do pistole další uspávači střelu a potom ještě jednu. Postupně se zabořily do grendelova boku s tupým úderem a za-šustěním. Ten ječel a škubal sebou ještě divočeji, paťáty se za-rýval do skály, supěl a skrze oka sítě na ně vrhal nenávistné
žhnoucí pohledy.
.Ierry uskočil o krok zpět a nevěřícně vrtěl hlavou. "Každá z těch střel měla v sobě tolik sóma/inu, že by klidně dokázala složit nosorožce. Obávám se, že nejsme schopni přijít na to. jak vlastně pracuje jeho mozek — " Obluda zavyla a znovu zkusila vyrazit jejich směrem a jak se opírala o skálu, začaly vzduchem létal vytržené kameny a úlomky. Ze země se vytrhnul další kůl. Z těla se ji v citelných vlnách uvolňovalo neuvěřitelné horko, ale už nevypadala]ako hrozba pro kohokoliv kromě sebe.
"Umírá," pronesl Jerry tiše.
Snažení uvězněného tvora v nich skoro vyvolávalo lítost. Teď se snažil probít se zpátky k řece.]enže zbývajících šest kůlů drželo pevně a tak se zmítal na konci připevněné sítě. Přesto to zkoušel, snažil se. Stále znovu.
..Nemůžeme tomu nějak zabránit1'" zeptal se Cadmann.
"Můžeme ho nechat běžet."
odkaz heorotu 321
"Ne ne. dčkuju pěkně."
Pohyby mohutného tvora už začaly připomínat spíše křečovité záškuby, potom se začal chvěl po celém těle. Jenom zoufalé stahy umírajícího zvířete.
Pak se náhle ze všech sil dal znovu do zuřivého pohybu a vířil tak rychle, že takhle snad ani nemohlo vypadat nic živého z masa a kostí. Spíše připomínal motor turbíny s rozhitým řazením nebo temný uragán. Jeho skřeky neustále stoupaly na stupnici, až se nakonec propracoval k děsivému krescendu. Zmítal se a škubal uvolněnými konci sítě.
Tahle neuvěřitelná zoufalá snaha neustávala, jako kdyby veškeré síly zbývající v těle vrhal do tohoto jediného pokusu. Nenechával si žádnou rezervu pro udržení funkce orgánů, existovalo pro něj jedině teď a nestvůra neměla žádnou možnost jak kůře mozkové sdělit, že bezprostřední nebezpečí nehrozí.
Pak najednou grendel zůstal nehybně ležet. Jenom ocas se mu chvěl. Družstvo lovců se znovu vydalo dovnitř kruhu a připevnilo ke kůlům uvolněná lana. Jerry se zachmuřenou tváři zkoušel strčit do ocasu dlouhou tyčí. Ten sebou jenom reflexivně cuknul.
"Usnul?"
.„Ne, je mrtvý." Jerry dal mávnutím Skeeterům pokyn, aby zase sletěly níž.
Síť znovu přivázali k nosným lanům visícím z vrtulníků, pevně utáhli všechny uzly a uvolnili provazy od kůlů. Cadmann sledoval jak Skeetery pomalu zvedají nehybné tělo, které se vzneslo do vzduchu, a odvážejí ho pryč. Bylo ještě tak horké, že z něj slabě stoupala pára.
Do tábora se Cadmann vrátil jako jeden z posledních. Musel totiž dohlížet na závěrečné zajištění a odstranění zbývajících nevybuchlých min a také zodpovídal za veškerou výzbroj. Nakonec usedl do pilotní kabiny Skeeteru a zvednul jej k šedavč peřině mohutných mračen, která zakrývala část oblohy. Všech-
322 NlVEN, POURNRLLE & BARNES
ny táborové ohně už uhasili, stany složili a odvezli. Za několik dní či týdnů už křoviska prorostou na holé prostranství a zakryjí veškeré jizvy, takže nebude vůbec poznat, jaká výprava se tady odehrávala. Že se tady skupina odhodlaných a připravených lidských bytostí vydala na cestu do temnoty, aby se utkala a zničila největšího přirozeného dravce, jakému se kdy děti Země musely postavit.
Zhluboka se nadechl, když se Skeeter vznesl do vzduchu a zamířil čumákem na sever směrem k pásmu Velkých mlžných hor, které byly jako vždycky zahaleny v mlžném oparu. Skrze oblaka pronikalo načervenalé světlo zapadajícího Tau Ceti.
Zprvu byla přistávací plocha naprosto nerozeznatelně ukryta v drobné tečce tábora, potom se objevila jako poštovní známka, zvětšila se v sušenku a nakonec pod nimi byla dobře známá plocha osvětlená světlomety a označená rádiovým vysílačem impulsů.
Tam stála Mary Ann a jemu připadalo, že se od chvíle, kdy se naposledy viděli,)ještě trochu zakulatila. Připadala mu mnohem přitažhvě]ší, zranitelnější. Chránila si obličej před větrem a oblaky prachu. Pod stínem jejího předloktí bylo vidět, jak se zeširoka přátelsky usmívá na uvítanou.
Přišla k němu a objala ho. On zabořil svou tvář do prohlubně na rozhraní krku a ramen a cítil chladné mokré slzy, které jí kanuly z tváří na jeho kůži.
Políbili se za doznívajícího rachotu zpomalujícího rotoru Skeeteru. Svištění vzduchu pomalu ustávalo a on ji konečně slyšel říkat: " — mi chyběl," řekla a znovu ho políbila. Vzhlédla k němu a oči se jí leskly pýchou a úlevou. "Už to máš z krku," prohlásila.
,Ano."
"Tak pojďme domů."
Tentokrát políbil zase on ji a samotného ho překvapilo, jak pniemnč se přitom cítil. Přitakal. "Pojďme domů."
Kapitola 23
Velké úpravy
Jedna vlaštovka jaro nedělá, ani jeden den: stejně tak jediný
den či krátký čas nebo velký skutek neudělá člověka šťastným

ani požehnaným.
ARISTOTELES, NIKOMACHÉNSKÁ ETIKA
Prašť energicky štěkal, vrtěl zuřivě ocasem a poskakoval, aby upoutal Cadmannovu pozornost.
Cadmann se pro sebe shovívavě usmál a ignoroval ho. Ukázal z kopce směrem pod sebe, kde několik dělníků s odhalenou hrudí pracovalo na rozšíření jeho vnitřního dvorku. "Podle současných plánů bude mít celý dům rozlohu asi stopadesát metrů čtverečních a možná k němu]ještě přidáme skleník, takových čtyřista metrů čtverečních."
Příjemný teplý větřík od jihu konečně rozťoukal obvykle panující mlhu. Otevíral se před nimi takřka nekonečný výhled, který se táhnul od malých postaviček pracantů přes nížinu

a hladinu oceánu až kamsi k drobnému pásmu hor. které ovšem byly na samotném kontinentu. Připadalo mu, jako kdyby najednou viděl celou planetu před sebou jako na dlani.
Nazvou to novým světem. Vždycky se to tak dělá, ale přitom je tahle planeta stejně .stará jako Země a my jsme ji získali takřka stejně, jako kdysi naši předkové ovládli 'Áemi.
Dneska tedy máme ideální podmínky. Vedle něj Carlos vážně pokýval hlavou: role průvodce pořadem mu dokonale seděla. "Prostě pořád nemohu uvěřit tomu. jakého pokroku jsi tady dokázal dosáhnout za posledních pět měsíců."
"Však to taky dalo hodně práce, ale když má člověk dostatek času a pracovitých lidí.]e možné dokázat takřka cokoliv — "
"Zadrž, Čade." volala na něj Sylvie, která stála ve svahu ještě o kousek nad nimi. "Už jsem vypnula kameru."
"Jak to, to přece nejde. Casa Weyland je přece hlavní hvězdou téhle show."
Cadmann raději spolknul výraz svého podráždění zatímco Carlos šplhal nahoru za Sylvií, aby jí pomohl přenést brašnu s videokamerou a dalším nádobíčkem.
Před deseti světelnými lety se jim nápad natočit dokumentární tílm zdál prostě skvělý. Bylo to taky férové. Postavem mezihvězdné vesmírné lodi totiž celou Zeměpisnou společnost pořádně zadlužilo. Bylo tedy samozřejmé, že chtějí znát výsledky téhle mise. Budou se moci poučit z chyb první expedice. Když kazetu budou prodávat dvanácti miliardám obyvatel sluneční soustavy, pomůže to rozhodně s financováním další výpravy.
Když teď skutečně došlo k realizaci, natáčení dokumentu bylo pěkný opruz. Cadmann s celou touhle záležitostí souhlasil vlastně jenom proto, že mu to umožnilo vídat se s dvěma svými nejlepšími přáteli.
Znovu se podíval dolů ze svahu, přes Cadmanovo Doupě až k místu, kde klidně seděla Mary Ann a na klíně měla Sylviina sedmitýdenního synka. Podržela Justinovu drobnou ohebnou
ručku a tou jim oba dva zamávali, takže se přece jen trochu uklidnil. Ona měla před sebou |ještě tři měsíce těhotenství a tak ho docela potěšilo, že ted vidí, jak to bude ve skutečnosti vypadat. Mary Ann pohodila pramenem svých matně zlatých vlasů, které povlávaly v závanech slabého slaného větříku. Kolíbala a mazlila se s jejich dočasným dítětem, zatímco Uhoď jí seděla spokojeně u nohou. Klikatící se stříbrná stužka Miskato-niku rozdělovala údolí v hloubce za ní. Jejich plodiny už teď uspokojivě rostly v zelených a žlutých řadách na polích a klece byly plné štěbetavých Pepíků.
Byl pyšný na to. co tady dokázal vydupat doslova ze země, ale jeho skutečnou pýchou byly rozrůstající se základy budoucího stavení.
Hendnck Sills, Gregory Clifton a dva bývalí členové jeho loveckého družstva stáli na plošině hned pod ním a prohlubovali základy jejich domu, které zatím připomínaly dno krabice. Původní půdorys rozšířili směrem na východ i západ, ale hlavně díky prohloubení stavby dále směrem do svahu se jim otevřely možnosti přidat průhledy — měl v plánu klenutou střechu se střešními okny, která by dovnitř vpouštěla více světla a umožnila lepší výhled.
Veškerá tahle práce by jediného člověka nutně vyčerpala. Během oněch tří a půl měsíců, které uplynuly od smrti šestého grendela, prokázala Kolonie svou velkou vděčnost jediným způsobem, který' jí připadal vhodný. Pomohli mu s pracemi. Díky tomu byly rozšířeny základy, odstřelen další kus skály a začaly přibývat stěny, podlahy a zastřešení.
Cadmannovo Doupě se tak stalo výstavním dílem na Tau Ceti Čtyři.
Carlos seběhnul ze svahu k němu. "Už je to zase připraveno. Repitan, pór javor."
"Počkej, Carlosi. zadrž na chvilku. Tohle mi připadá nudné, vždyť je to pořád to samé."
"Hele, nebuď takový protiva," chlácholila ho Sylvie. "Ten

výhled je prostě úžasný. Mám v záběru dům. celé údolíčko. Kolonii, severní hon,' i \Tcholky pohoří na pevnině. Máš vůbec představu, jak je tady vzácné, když vítr odvane mlhu v okruhu sta kilometrů?"
"Takový záběr se ti může podařit třeba jenom jednou za celý život, c.ompadre. Naši sponzoři určitě očekávají právě něco takového. National Geographic od nás chce, abychom davům namačkaným na Zemi ukázali nádheru farmaření na vzdálených hvězdách — "
"Taky to podporuje těsné sousedské vztahy."
„ — a jedním /.dalších povyražení je možnost stát se hrdinou jako kupříkladu neivýznamnější avalonský obyvatel. Ca-dmann Weyland, kterému někdy přezdíváme Beowulf."
Sylvie souhlasně přikývla.
Cadmann se znechuceně zasmál. "No dobře, tak dobře. Tak už dotočte zbytek té pásky, ať už s tím můžete skončit.'l
"Domluveno."

Kamera znovu spustila. Carlos začal procítěně hovořit. Obcházeli pomalu po obvodu vyčištěného obdélníku, kde se jednoho dne měl rozkládat skleník. Dostali se až k jámě nově vykopaných základů severovýchodním směrem.
"A tady." pokračoval teatrálně Carlos. "bude jednoho dne stát ta nelepší vinice celého Kamelotu. Na palubě Geographicu jsou uskladněny zmrazené výhonky těch nejlepších odrůd z kalifornských vinic. Jednou, až se nám podaří zajistit stabilní úrodu základních plodin, nastane ta správná chvíle pro pěstování... méně životně důležitých potravin." Odkašlal si. "Čistě pro lékařské použití, samozřejmě."
"Carlosi, copak ty nevíš, že víno se dá i pojídat přímo z hroznů'/"
"No hahlo Inglés."
Sešli po úzké pěšině vedoucí za domem a kolem mohutného balvanu, který tady stál coby bezpečnostní překážka, připraven být kdykoliv svržen dolů na ty, kdož by se chtěli násilím dostat
.L
nahoru. Cadmann sebou cuknul, když Carlos předstíral, že se o něj chce pořádně opřít. Sylvie je obešla, aby měla lepší záběr. "Tohle je patrně jenom zbytečné bezpečnostní opatření. Uren-delové jsou mrtví, pobiti statečným plukovníkem Cadmannem Weylandem. I přesto ale náš Cadmann zůstává opatrným chlapíkem."
Cadmann zvednul ruku a začal hlasitě protestovat. "Carlosi. Koukej toho okamžitě nechat. Vůbec se mi nelíbí, že mě tady zobrazujete jako nějakého novodobého Beowulía. Prostě jsem jenom udělal to, co bylo zapotřebí. Tohle nehodlám podporovat. Nemám zájem si hrát na nějakého poloboha."
"Tohle přece nemá být skutečnost. Je to celé]enom diva-dýlko."
"Kdyby se to mělo promítat jenom v naší sluneční soustavě, ještě bych to skousnul. Jenže vy tohle budete pouštět i dole v Kolonii. Jim by se to asi nelíbilo a mně to taky nijak nepomůže."
Cadmann se od nich odpojil a vydal se za svým psem dolů ze svahu. Věděl, že mu takhle kolonisté chtěli poděkovat, ale stejně mu to celé připadalo dost nesmyslné.
Jistě, zachránil jsi přece Kolonii. To je jasné.
Jenže Ernst je mrtvý a on byl vlastně jediný, za koho jsi měl skutečnou odpovědnost, ksakru.
Zastavil se. když procházel kolem klece s Pepíky. Jejich skupinka už se mezitím rozrostla na dvacet zvířat a Carlos pro Mary Ann vyrobil klec zcela nové konstrukce. Bylo jednoduché ji sestavit nebo podle potřeby zvětšovat a snadno se čistila. Cadmann měl z tohoto nového modelu skutečně radost a při pohledu na něj teď z něho rychle vyprchala špatná nálada. Znovu se tedy zazubil pro záběr videokamery.
Už jenom pár minut tohohle nesmyslu.
Najednou se vedle ně) objevila Mary Ann a svírala v náručí Justina, jako kdyby to skutečně bylo jejich vlastní dítě.
Tenhle obrázek se bude na Zemi určitě líbit. Naklonil se k ní a vroucně ji políbil. "Už je načase nakrmit naše ovečky?"

"Myslím, že už je ten správný čas. .luštin je hezké dítě," pošeptala mu, "ale naše bude |ště mnohem krásnější."
„Ale běž." Cadmann se zacuhl, když se k nim za chvilku připojil i Carlos se Sylvií. Nasadil si rukavici, vzal do ruky plnou hrst zeleného lupení a skrz otvor v poklopu Missiny klece jej strčil dovnitř.
Když na něj Sylvie zaostřila oko kamery, promluvil trochu hlasitěji. "Tak těmhle malým miláčkům přezdíváme "Popletení Pepové." a jsou to jediní ochočitelní savci, které jsme zatím na Kamelotu našli. Možná představují klíč k pokladu — jau!"
Missy zabořila svoje ostré zoubky do jeho rukavice a Cadmann rychle začal třepat rukou, aby ji setřásl a přitom jí nezlomil chlupatý krček.
"To je teda zlá holka." Sylvie se smála na celé kolo. "Tohle není žádný zákusek pro tebe. Nemůžeš přece požírat maso a nevšímat si téhle výhorné zeleniny — "
"Ha ha! Ty jsi nějak vtipná. To by stačilo, už toho mám dost." Stáhnul si rukavici a hodil ji po Carlosovi, který ji pohotově zachytil a pozorně studoval díru ve špičce prstu.
"To nejsou zrovna beránci, což. Seňora Weyland?"
"Blablahla." Mary Ann podávala Justina Sylvii. "Sundej si prosím tě tu kameru a dej ji Carlosovi. Vzala by sis k sobě .luština? Chtěla bych si promluvit s Cadmannem."
Rychle a trochu neohrabaně si tedy vyměnily zátěž a Mary Ann se zavěsila do Cadmanna.
"Zůstanou tady Carlos a Sylvie na večeři?" zeptala se ho. Slyšel]i jenom vzdáleně, ale sledoval přitom rozšiřování svého domu, který v záplavě hřejivého avalonského slunce vypadal mohutně a pevně.
Nahoře na vrcholku kopce viděl dohněda opálenou postavu sehnutého (řregory Cliftona. který se tam mocně oháněl krumpáčem a odkopával udusanou hlínu.
Ste]ně jako u Carlose, i jemu náročný lov a následné měsíce tvrdé dřiny pomohly obrousit nenávisti a zahojily Gregovy rány

na duši. Cadmann celkem snadno dokázal pochopit takovou reakci, tuhle jejich niternou potřebu.
"Zůstanou tady Carlos se Sylvii?"
"Jistě."
Mary Ann jej vzala za ruku a vedla ho k okraji jejich plošiny. Dívali se spolu dolů. mohli přehlédnout takřka celé údoli. Dokázali toho tady tolik a když budou mít dost času, ještě toho spoustu udělají. Ani nemusel zavírat oči, aby si dokázal naprosto živě představit postup lidské civilizace údolím, pomalé rozpínání jejich měst. Jeho vnuci se možná dožijí toho, že uvidí město se sto tisíci obyvateli tam, kde se zatím dosud rozprostírá jenom prales.
Jenže falešní hrdinové jim nijak neprospějí. Obzvláště pokud budou využíváni jako zástěrka viny a nejistoty.
"Tak mám trochu obavy," přiznala Mary Ann tiše.

"Omlouvám se. Zlobí tě to? O nic ne]de, vážně."
"Ty máš svoje důvody, já mám zas svoje." Položil jí ruku na břicho a zašklebil se. "Mám takový pocit, že si o mně myslíš, že jsem trochu blázen."
"Těhotné ženy obvykle bývají trochu bláznivé. Ale co si mám vymyslet za omluvu já?"
"Ty si omluvu vymýšlet nemusíš, máš své důvody, blázínku. Vím určitě, že mě pořád něco trochu znepokojuje ohledně... Čade, když se tak rozhlížím kolem sebe, něco se mi tady nezdá."
"Tohle je cizí planeta. Copak ti to leště nikdo neřekl? Jsou tu dva měsíce, modřejší sluneční paprsky, rostliny i zvířata jakoby -vystřižená ze Země Oz — "
Sylvie mezitím přišla až k nim, postavila se vedle ní a pohupovala Justina v náručí. Měl světlounké vlásky a zdálo se. že přesně pasuje do ramenního popruhu. Spokojeně se tulil k diskrétně zakrytému prsu. "Asi vím, co máš na mysli," prohlásila. "Pořád pracujeme na těch tělech. Zatím mám pocit, že toho o grendelech ještě spoustu nevíme. Dala bych nevím co, kdy-

bychom měli jednoho živého. Kdybychom předem věděli, že se mohou takhle sami uvařit, mohli jsme toho posledního chladit vodou."
"To byl tak horký?"
Sylvie se zasmála. "Ten se skutečně uvařil. "
"Horko. Oheň," mumlala si pro sebe Mary Ann.
"Cože?"
Mary Ann se přitulila blíže ke Cadmannovi. "Vzpomněla jsem si... Byla jsem jednou v létě ve Wyomingu, kde jsem studovala lesní porosty. Tam nám povídali o požárech. Ted' mi to najednou připadá, jako kdyby se to odehrálo snad před miliónem let." Cadmann ji k sobě láskyplně přivinul zatímco ona lovila v paměti podrobnější vzpomínky a ze všech sil se snažila najít nepravděpodobné spojení. "Vykládali nám o tom, co se stane na podzim. Tehdy totiž lesní požár, který už vypadá jako uhašený, může ještě doutnat pod nánosem listí. Proto není vůbec vidět. Ani ho nemůžete ucítit. Ale tam dole se zatím nerušené šíří. Může vás taky obklopit ze všech stran. Pak se najednou proboří k povrchu nfiíí!"
"Ale no tak..."
"Jsem tak ráda, že tě zde mám," zašeptala mu do ucha. "Jsem ráda, že jsi jen můj. Dávej na sebe pozor a nedopusť, aby se ti něco stalo, Cadmanne. Nejsem si jistá, jestli bych bez tebe věděla, jak dál. Vlastně ani nevím, jestli bych měla chuť pokračovat."
Viděl, že Carlos se Sylvií stojí nedaleko od nich a dívají se na ně, ale potom si také všimnul, že se oba otočili, aby popřáli zamilované dvojici trochu soukromí. Na okamžik se Cadmann s Mary Ann ocitli jenom sami dva ve svém soukromém světě tepla a známých vůní.
"No, pojďme," prohlásil nakonec konejšivě. "Měli bychom začít připravovat večeři pro naše mužstvo."
Večerní jídlo představovalo jednoduchý obřad, vlastně to byl spíše takový piknik pod širým nebem kolem praskajícího táborového ohně. Hlavní chod představovali středně velký su-meček a mohutný solos vylovení ze sítí, upečení v kotlíku s dlou-hozrnnou hnědou rýží. Tu měli zatím z hydroponické zahrady dole v Kolonii. Brzy se k nim připojili Carlos se Sylvií a Hen-drickovo čtyřčlenné pracovní družstvo.
Cadmann pozoroval, jak se Mary Ann trochu nimrá ve svém talíři. Zjevně měla velkou chuť na sumečka a upečenou rýži, ale nedokázala se přinutit pozřít solosa. "Alespoň zbude víc na nás ostatní," dobíral si ji zprvu, ale podle chabého pousmání poznal, žejeho vtip ji nijak nerozveselil.
Oči jí neklidně těkaly z okraje jejich plošiny zpět ke stolu, lépe řečeno k jejímu notesu, který položila vedle sebe. Potom se zadívala na klec s Pepíky. Tento večer ti malí chlupatí tvorečkové obzvlášť zuřivě hryzali do drátů a vrhali se celou vahou proti dřevěným stěnám svého vězení.
Carlos je také chvíli pozoroval. "Domorodci jsou dnes nějak neklidní. Že by si mysleli, že si je dáme místo dezertu?" V ohništi s mohutným výstřelem pukl suk na větvi a k nebi se vznesl roj žhavých jisker a oblak mastného kouře.
I v noci vydržela ona neuvěřitelná viditelnost, kterou odpoledne tak obdivovali. Slabý slaný větřík, vanoucí sem od západu zpět mil vzdáleného mořského břehu, pročistil vzduch a příjemně osvěžoval. Oba měsíce zářily jasně a nic jim nekrylo výhled.
Tahle noc doslova vybízela ke zpěvu a bujarému veselí, ale Cadmann cítil, jak na něj zase pomalu leze jedna z jeho morou-sovských nálad a obaluje ho jako tlustá peřina. Nedokázal se tomu ubránit.
Carlos lechtal Justina a několik minut si s ním hrál a choval ho, aby se mohla Sylvie v klidu najíst. Tihle tři vypadali, zeje jim takhle spolu dobře, a Cadmann se na okamžik nechal unést nesmyslnou spekulací.
Potom ho Mary Ann vzala za ruku, položila mu ji na svoje břicho a roztomile se smála tomu, jak jejich nenarozené dítě kope a hází s sebou. "Bum bac."

"To dítě vyvádí, jako kdyby snad vyhrálo v loterii."
"To víš. už teď tě miluje."
Jenže v jejich rozhovoru bylo více smutku než radosti a on neměl nejmenší tušení proč nebo jak by se s tím mohl vypořádat. Vrcholky Angeleských hor. Přímo z verandy sledovat LosAnge-les a Sán l<ernando Vulley, táhnoucí se do dálkv. Záplava světla. Už nikdy v životě tohle neuvidím. Něco získáš, něco ztratíš...

Hendrick Sills všechny čtyři zamyšleně sledoval. Se svým krátkým a hranatě sestřiženým plnovousem vypadal jako dokonalý freudovský psychoanalytik. "Mohli byste mi někdo vysvětlit, proč jste všichni tak sklíčení?" zeptal se nakonec. "Vždyť máme za sebou další den dobře vykonané práce a pochutnáváme si na dobré večeři."
"To je pravda." souhlasil Greg. Jeho klidný oválný obličej byl zbarven narůžovělým světlem ohně. Bylo čím dál obtížnější si ho znovu představit jako jiného člověka, tehdy v noci, když nemilosrdně chrlil plamen rosolovitého paliva a v očích měl výraz šílence.
Carlos se zvednul od ohně jako první. "Myslím, že už je pomalu nejvyšší čas, abychom se se Sylvií zvedli a vrátili se do Kolonie."
"Mohli byste tady přece — ne, vždyť tu je Justin."
Sylvie Cadmanna krátce objala. "Vyprovodíš nás ke Skee-teru?"
"Jistě. Man,' Ann?"
"Jsem už trochu unavená. Běž s nimi napřed."
Trochu s námahou se taky postavil na nohy a pomohl Sylvii vstát. Když pak společně odcházeli k východnímu okraji plošiny, ozval se Hendrickův drsný hlas a začal zpívat písničku:
Přestaňte už užívat slova sprostá, jejichž význam nikdy netřeba hledat, Angláni, Sašové, stará drsná kasta, vulgární hýli a obscénní až hčda.
Vychvaluj naopak mluvu úskočnou, ta nikdy neřekne co na jazyku máš, lepši když ostatní pokrytcem tě zvou, než když jako sprosťák se chováš.
Když procházeli kolem políček, zvednul se další slabý po-ryv vánku a rozvlnil řady kukuřice, která už byla vysoká po kolena. Cadmann zjistil, že si písničku také pro sebe brouká a vzal své dva přátele za ruce.
"Není to zase tak špatné, co říkáš, Cadzie?"
"Je to přesně tak, jak řekl Carlos před pár měsíci: "Už to bylo mnohem horší'." Špičkou boty rýpal v zemi a přitom si dal za úkol připomenout si, aby brzy začal rozdělovat půdní lišejníky. "Potřeboval jsem tohle všechno udělat, abych dokázal zapomenout na všechny ty nepříjemné události. Teď to vypadá, že jsem si sem přinesl kus Kolonie s sebou."
"Nemůžeš se přece tak snadno zbavit — " začala Sylvie, ale Carlos ji vzápětí přerušil.
‚Amigo, jestli nás tady nahoře opravdu nechceš vidět, nikoho z nás, tak jenom stačí říct. My tě máme rádi. Jsme ti skutečně zavázáni. Pořád ještě se cítíme strašně provinile kvůli tomu... fiasku. Hendrick, Greg i ti ostatní, prostě se jenom zachovali tak, jak se muži vždycky chovali, když se objevil skutečný vůdce. Tak tomu |e už od pradávna."
"Já jsem ale nikdy vůdcem být nechtěl."
"Někteří z nás jednoduše nemáme na vybranou. Ještě je nech udělat nějakou práci — sakra, vždyť se ti to hodí a ty to moc dobře víš — a pak je pošli zpátky. Budeš tady zase sám a Greg bude mít svou terapii."
Byla to pravda, zjevná pravda, ale proč tedy je ksakru pro člověka tak těžké být sám?
Když příroda volá, potřeboval bys jít, když ženy, bůh žehnej, ti nedají klid.

nos pře pudrovat jdi, nebo ruce umýt, můžeš nohy dát křižem, či písek vyložit. Vyvenčil ptáčka, než protrhne se hráz, když všichni jsou zpití, hned projde to snáz. Nezapomeň však, to jen Shakespeare moh 'psát, že někomu nutně se chce —
"K čertu s tím. Vždyť Hendrick má pravdu. Užili jsme si hezký den. Poslouchejte vy dva, přeju vám. ať v pořádku doletíte do tábora. Já si tady budu zpívat drsné písně."
Potřásl si s Carlosem rukou, políbil Justina a pomohl Sylvii připoutat se k sedačce.
Potom Cadmann odstoupil a rukou si zakryl tvář. když Car-los zkušeně odlepil Skeeter od země a začal s ním stoupat k obloze. Jeho přítel mu ještě zablikal polohovými světly na rozloučenou a potom už zmizel za okrajem planiny.
Když se Cadmann za chvíli vydal zpět k ohni, cítil podivné vnitřní teplo a nějak samovolně už začínal zpívat další sloku.
"Podle mě to zvládne," prohlásil Carlos.
"O tom jsem ale nikdy skutečně nepochybovala." Sylvie se přitom na něj podívala. „A co s tebou? Zdá se mi, že jsem v poslední době moc nevídala toho starého Carlose."
"Že by ho někdo postrádal?"
"Rozhodně. Avalonské neprovdané ženy po něm zamilovaně touží prakticky každou noc.1'
Carlos navedl Skeeter trochu stranou, aby dokázal odolat náporům větru. "Cože, už zase nějaké formální obřady'/ Možná už nastal čas, abych začal zase svoje obchůzky." Na okamžik se potom zamyšleně odmlčel. ..Jenom ty neprovdané?"
"Diskrétnost, Carlosi. Prosím."
"Já jsem přímo vtělená diskrétnost, ani neumím byt]iný," prohlásil Carlos a chtěl původně začít sestupovat, ale rozhodl se leště chvíli držet Skeeter ve vzduchu. ‚A jak to vypadá s te-
bou'?" zeptal se vážně. "Terryho potíže nejsou pro nikoho z nás žádným tajemstvím. Vím. co ty a Cadmann k sobě navzájem cítíte..."
"Něco jsem Terrymu slíbila. S kýmkoliv, jenom ne s Cad-mannem." Povzdechla si. "A stejně bych to nedokázala udělat. To by Mary Ann určitě zničilo. Cadzie a já jsme prostě... špatně jsme si to načasovali."
Carlos teď už pomalu zahákl sestup nad přistávací čtverec. ‚A co to všechno tedy znamená pro Seňoru Faulknerovou?"
Odpověděla mu docela tichým hlasem. "Hledá přítele?"
Carlos natáhl svou volnou ruku a položil ji opatrně na hřbet její ruky. Měla tak drobné a teplé prsty. "Od té doby co odešla Bobbi. myslím, že to mě nějak poznamenalo. Nijak jsem se nesnažil navázat nový vztah. Ani jsem nehledal

palomita. Myslím, že taky v podstatě potřebuji přítele. Třeba..."
"...bychom oba mohli přestat hledat?" navrhla Sylvie. Pevně Carlosovi stiskla prsty, potom se zase stáhla na svou sedačku a přitiskla k sobě Justina.
V to doufám, pomyslel si Carlos v duchu a samotného ho překvapilo, jak moc jej tahle myšlenka rozrušila. Začalo jím prostupovat teplo a radostně smilný optimismus, šířilo se to v něm jako štěpní požár.
Když naváděl Skeeter na přistání. Carlos si pro sebe spokojeně cosi brumlal.
r
L
r
odkaz hkorotu 337
Kapitola 24
Příživník
Vroucně přeji si v co slabě doufám.
Stejně jako melancholik sní i za dne,
tak i já stále přemýšlím o věcech nemožných
a lásku hledám ve zlatém bludišti života.
JOHN DR YDEN, " Soupeřící dámy "
Sylvie zlehka políbila Justina nu zavřená víčka. Spokojeně nasávala jeho dětskou vůni jemného zásypu a čerstvě vypraného prádla. Měla dost studené ruce a tak si dávala bedlivý pozor, aby se ho nedotkla, když kolem ně] jemně omotávala rohy]eho teplé peřinky. Dneska je mu právě sedm týdnů. Měla bych to připomenou/ Terryrnu.
Justin už pomalu ztrácel onen trochu vrásčitý vzhled novorozenců, přestával být]enom uzlíčkem v rukou svých pečovatelů a postupně se vněm rodila budoucí osobnost. Uměl už
zaostřit svůj pohled na požadovaný předmět, natahoval se a dokázal koordinovaně uchopit předměty. Vydával zvuk}', které často odpovídaly probíhající situaci. Terry si prostudoval Kista-kovsyho klasické zpracování Gesellovýeh výzkumů a prohlásil, že Justin už vývojově předběhnul svůj věk.
Na všech těchto věcech samozřejmě docela záleželo, ale na druhou stranu to nebylo zase to nejpodstatnější. Ať už by se z něj vyklubal génius nebo naprostý idiot, stejně by tohle mrňavé bezbranné dítě milovala tak jako dosud nikoho za celý život. Jako kdyby byl pořád ještě vnitřní součástí jejího těla.
Nad vyřezávanou postýlkou se mu pohupovaly plastové hvězdy a umělohmotní pterodoni. Při sebemenším závanu větříku se všechny tyhle ozdůbky začaly točit dokolečka. Ale teď byly zcela nehybné, stejně jako Justin.
Terry byl právě v přední místnosti a odklízel zbytky od večeře.
Ruce se jí docela třásly. Nemohla připustit, aby tohle Terry viděl. Na chvíli se soustředila, než se alespoň částečně uklidnila a zastrčila si ruce do podpaží, dokud se nepřestaly třást a trochu se prohřály.
Terry ukládal poslední talíře do kuchyňské skříňky pod dřezem. Jednou rukou se přidržoval opěradla svého kolečkového křesla a druhou se natahoval do skříňky, takže se mu napnuly svaly na paži i na zádech. Byl se svou prací hotov a tak se na ni spokojeně usmál. Potom se k ní roziel přes celou místnost a jeho vozík při jízdě trochu vrzal. "Justin spí'?"
"Alespoň na chvíli konečně usnul," řekla s nepředstíranou úlevou. Mávla rukou směrem ke kuchyňské lince. "Už ti to začíná vážně docela jít. Dokážeš z naprostého zmatku udělat pořádek."
"To jo. Snažím se být dobrý v tom. co dělám. Takhle silné paže jsem nikdy předtím neměl. Což mi připomíná — "
"Naši expedici."
"Přesně tak. Už je skoro načase, abych Žáčkovi sdělil svoje
338 NIVKN, POURNELLK & BAHNES
odkaz hkorotu 339
představy. Mohlo by klidně trvat nějakých pět nebo deset let, než by se někdo na pevninu vypravil, jenže naše znalosti a možnosti se za tu dobu tolik nezmění. Tyhle plány budou pořád stejně dobré. Trochu se bojím o tom říct Cadmannovi. Teď by určitě chtěl jít taky/'
"No jo... Připravila jsem pro .luština dostatek mléka, kdyby se náhodou probudil. Měla bych ale být pryč]enom pár hodin." Protáhla se a potom zlehka zívla. "Musíme už konečně upravit a sestříhat ty kazety, abychom je mohli odvysílat. Nějak jsme nabrali dost velké zpoždění."
"Měla jsi v posledních dnech spoustu práce," uklidnil ji Terry.
Jeho tvář, ačkoliv byl vždycky štíhlý, teď vypadala vyloženě nezdravě vyhuble navzdory jeho úsměvu. Sklonila se a klekla si vedle jeho kolečkového křesla, "/vládneš to tu?"
"No |istě,]e mi fajn." Bleskově se usmál, ale tenhle úsměv rychle odezněl a jakoby se díval někam skrze ni. Pohledem přejížděl po diplomech a čestných plaketách, vylepených fotografiích z rodinného alba až dorazil ke dvěma broušeným skleněným pohárům. Všechno to byly věci, které si s sebou vzali ze Země.
"Na co myslíš, lásko?"
Úsměv dostal poněkud smutný nádech. "Tak takhle už jsi mě neoslovila hodně dlouho."
"Ale vždycky jsem tak na tebe myslela."
"Vážně?"
"Ano. samozřejmě — "
"Ani nemáš tušení, jak moc bych si přál tomu věřit. Je to odjakživa pořád ta samá banální historka, eo říkáš? Domluvená svatba, ze které se vyklube laská Tedy lépe řečeno, jednostranná láska."
"Terry — "

"A pak jsem zjistil, že |e to oboustranné. Ožeň se a potom se zamiluj. Vážně to tak nejspíš funguje. Naše hinduistické přátele by to určitě nijak nepřekvapilo. Ti to vědí už dávno. Teď už raději běž dodělat tu práci a kdyby sis vzpomněla, tak řekni Carlosovi, aby se tady občas zastavil. Přijde mi, že jsem ho v poslední době nějak moc nevídal."
Přehodila přes sebe svůj šál. Byla to vlastně spis jakási |em-ná pavučina ze zlaté a umbrové příze, každé vlákno pečlivě upletla její maminka před více než sto lety. Dotek toho šálu v ní vyvolal dávno zasuté vzpomínky: teplo, blízkost, hebkost. Tohle byla jedna z těch drobností, které jí stále připomínaly domov.
Klapnutí, které se za ní ozvalo, když zavírala dveře, jí připadalo až nepříjemně hlasité. Po několika málo dnech nádherného počasí už se zase na Avalon snesla mlha s patřičnou pomstychtivostí a připomínala spíše hustou polévku. Takovou mlhu tady nezažili od doby, kdy na ně poprvé zaútočil grendel. Pronikla šálem, jako kdyby byla Sylvie docela nahá. zakousla se do ní a pronikla až do morku kostí.
Světlomety, namontované na vrcholcích strážních věží, neustále a neúnavně vířily kolem tábora. Jejich paprsky pronikaly mlhou a vyrážely jako pátrající stříbrné prsty. Mlha nejenže zakrývala výhled, ale také udusila prakticky všechny zvuk)'. Už po několika krocích se otočila, aby se ještě podívala na svůj domek, kde zůstal její manžel i s jejich synkem. To všechno ale zmizelo, pohlceno závojem mlhy.
Přitáhla si šál ještě těsněji k ramenům a vydala se do lezavé mlhy.
Chatka s elektronickým vybavením hýla v zadní části tábora, prakticky byla usazena na okraji útesu. Do noci zářil pouze jediný proužek bledého světla. Na okamžik se zarazila a zaposlouchala se do přitlumeného hučení Miskatomku. potom jednou ťukla na dveře a vstoupila.
Carlos seděl v křesílku u střihačského pultu a byl zcela zabrán do svojí práce. Zavřela a zastrčila zástrčku na dveřích.
"Tak jak to jde?"

odkaz heorotu 341
„Právě na tebe]sem čekal, seňora."
Připadalo jí. že v chajdě |e nějak tepleji než v domě. který ; právě před chvílí opustila. Skoro až moc teplo. Ačkoliv byl l Carlos na opačném konci místnosti a mezi nimi byla leště pro- | mítačka holografických obra/ů, přišlo jí, že je nebezpečně blíž- ! ko. i
"Dáš si kafe?" í
"Možná později." i
"Tak jo, ale řekni si. Většinu videozáznamů už máme v ku- i pě. Jenom bych ještě potřeboval, aby sis leště jednou prošla i svoje komentáře u po/námky. Podive] se taky na záznam, který í jsme pořídili při pitvě a celkové shrnutí. Nemáš nic. co bys k tomu ještě chtěla dodat'.' Tohle je poslední příležitost, než to definitivně odvysíláme na Zem."
Sylvie si stáhla šal a usadila se do druhého křesla, vychutnával si tu slastnou lehkost pohybů, .leště před měsícem a půl by si musela pomoct rukama, aby se vůbec dokázala posadit. Tak takhle funguje nejzázračnější odtučňovací kůra. Shodíte skoro čtyři kila během čtyřiadvaceti hodin. Stačí jenom porodit dítě, Konečně už ji přestaly bolet klouby a svaly poslouchaly jako hodinky. 7,ase chodila a pohybovala se jako normální žena, .lejí tělo bylo opět schopno a připraveno dělat cokoliv. Obzvlášť...
Ach bože... Doufám, že nedělám nic špatného.
Zaměřila svou pozornost na holografický záznam, vzala ze stolu dálkové ovládání a /rychlila přetáčení. ..Tyhle údaje o zvětšující se velikosti solosů bychom ne]spíš měli doplnit a konfrontovat s analýzou jejich stravovacích vzorců. Pepíci a solosové jsou čistě býložraví. pterodoni a grendelové jsou masožravci. V pořádku, to by ušlo."
Dál projížděla obrázky i doprovodný text. ale musela sama se sebou bojovat, aby se vůbec dokázala soustředit. Byla totiž skoro unesena skutečnou Carlosovou mužností. Po očku se na něj znovu podívala. Zvrátil se dozadu, pohodlně se opřel a usr-
kával kávu ze svého hrnku. Takřka umírala touhou vědět, co se mu teď právě honí hlavou. Proč se jí nedotkne'? Nebo proč alespoň něco neřekne?
Na obrazovce se objevily záběry z nejnovějšího shromáždění v táborové síni. Tohle měla v živé paměti: byla to celkem živá debata a jednalo se o lom, zda mají rozmrazit zbývající embrya.
Zack vypadal konečně zase odpočatě a dokonale se ovládal, vlastně snad poprvé od Kmstovy smrti. "Při hlasování o tomhle bodě jsou hlasy na obou stranách prakticky vyrovnané a já bych nerad dělal ukvapené rozhodnutí. Navrhoval bych raději počkat, až se nás víc shodne na jedné z variant. Chcete ještě někdo na závěr cokoliv dodat?"
V záběru se objevil Terry a jí srdce v hrudi poskočilo. Když na něj kamera najela zblízka, bylo snadné rázem zapomenout, že je nadosmrti zmrzačený. "Cadmann tady není. aby pronesl svoje námitky," začal Terry. ..ale já bych přesto rád obhajoval svůj názor."
Místností se ozval smích. ..Podle mého názoru se Cadmann, jako ostatně vždycky, chová jako konzervativní starý chlapík. Na Avalonu už je konečně opravdu bezpečno. Takže je myslím načase, abychom všechna naše vejce nasypali do jednoho košíku. Máme docela slušnou šanci; takže si můžeme dovolit trochu zariskovat se životy našich dětí. K čertu!" Na okamžik se odmlčel a trochu zvláštně se přitom usmíval. "Když jsem minule říkal něco podobného, bylo to naposledy kdy]sem před vámi stál na vlastních nohou. A třináct z nás zemřelo."
Všichni se trochu stísněně zasmáli, ale následující hlasování jasně ukázalo, že se Terrymu podařilo získat je pro svůj návrh. Bylo rozhodnuto, že ze /bývajících zárodků bude rozmražena a oživena pouze třetina.
Za tohle byla na Terrvho hrdá, jenže ve světle téhle hrdosti se jí některé jiné myšlenky zdály temné a špatné. Několik vteřin zápasila S pokušením říct Carlosovi, že je všechno v pořádku a potom by mohla chatku opustit, dokud]e ještě čas.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Jenže tohle prostě musí zkontrolovat. Takže si zase pustila pásku. Obrázky se před ní rychle míhaly, ale ona je stejně vnímala jen napůl a skr/e průhledné obrazy sledovala Carlose, sedícího u svého pultu. Jednu chvíli vypadal až nebezpečně silný a sebevědomý, ale v následujícím okamžiku ho viděla jako malého kluka, který potřebuje něčí blízkost a útěchu.

Moje tělo se zkrátka nedokáže rozhodnout!

Zpomalila nahrávku v okamžiku, kdy se v záběru ocitla ona, byl to záznam otevřené debaty u kulatého stolu ohledně grendelů, která se konala před třemi týdny. i

„— slaná voda není pro grendely toxická/' trvala na svém Mamie. Sylvie už si na Marniinu řeč tak zvykla, že si vlastně jejího šišlání nikdy nevšimla, pořádně až teď díky nahrávce. "Ty bestie sice slanou vodu nemohou pít, ale nezabilo by je to. j Řekla bych, že jenom podráždí jejich nosní sliznici, ale to je tak všechno — "

Sylvie záznam zastavila. "Tady bych ještě chtěla doplnit poznámku." |

"Tak ji tam přidej. Nechal jsem tam volné stopy sieíe a nue-ve"

"Díky. Poznámka k předešlému záznamu: Sladkovodní povaha grendelů byla odvozena na základě analýzy obsahu soli ve i tkáních. Přidej ještě záznamy z. pitvy."

Carlos přitakal. "Každý obyvatel Kolonie měl možnost připojit svůj vlastní komentář či názor na grendely."

"A co jsi řekl ty?"

"Podle mě byla ta mrcha natolik chytrá, že si dokázala postavit vor a přeplavila se sem z pevniny. Já bych k tomu nevymýšlel nic dalšího."

"A nemyslíš, že jim přiznáváš až příliš velké schopnosti?"

"Je lepší]e přeceňovat než podcenit/'

Sylvie doprohlédla záznam až. do konce, ale na žádné další nedostatky už nenarazila a tak dílo odsouhlasila.

"Myslím, že už je to ono." pronesla tiše.

L

Carlos přikývnul a uložil záznam. Počítač tiše zpracovával poznámky a komprimoval megabyty dat tak, aby je mohli ráno odeslat na Geographic. Odtamtud už budou záznamy odvysílány přímo na Zem. Tam všechno dorazí za deset let a po zpracování se z toho budou moci poučit i pobavit lidé doma.

Znovu jí projel nepříjemný záchvěv chladu a tak se začala pomalu zvedat.

Carlos se odvrátil od svého pultu a podíval se na ni. .Já vím. chiquilo, " uklidňoval ji. "Psát dopisy, posílat zprávy a přitom vědět, že je neuvidí nikdo, kdo mě kdy znal. kdo se mě mohl dotýkat a měl mě rád. Nikdo se o tebe nestará. Neznámí hdé si budou prohlížet obrázky cizinců, na kterých jim vlastně nezáleží." Najednou byl strašně blízko vedle ní. Měl horký dech, který' trochu voněl kávou. "Kdysi totiž byla jedna, na které mi záleželo, víš? Někdo, kdo viděl i něco dalšího než. jenom moje vtipkování, ale já jsem ji opustil."

Sylvie natáhla ruku, aby se mohla dotknout jeho tváře, přejela mu prsty po brázdě vyryté do jeho brady. Když se ho skutečně dotkla, jakoby jejími nervy projel elektrický proud.

Miloval, ctít a poslouchat. Dokud nás smrt...

" S kýmkoliv kromě Cadmanna —

Ach bože, to už je tak dávno, tak dávno.

"Mě na tobě taky záleží, Carlosi."

Zpříma se na ni neúprosně podíval a v očích lakoby se mu začínaly lesknout slzy. Stisknul rty. takže teď jeho ústa připomínala tenkou linku, a řekl: "No, |á ně]ak nevím. Budeš si mě potom vážit i maňana? "

„.Ty blázne. Já si tě nevážím teď."

"To zní rozumně." Naklonil se k ní a překonal tak oněch zbývajících několik centimetrů, které je od sebe dělily. Trochu couvla, když se jeho rty dotkly jejich, ale potom se k němu přitiskla a sevřela jeho rty ještě pevněji. Konečně se zbavila svých pout a potlačované pocity a touhy posledních měsíců teď nekontrolované vytryskly na povrch.

Odstoupili od sebe. Carlos ji znovu pevně stisknul kolem ramen, potom vypnul veškeré přístroje a zhasnul světlo. Zamknul za nimi dveře a společně se vydali do nevlídné mlhy směrem k teplu jeho domku. Už po několika krocích se]im spojovací chatka ztratila z dohledu a přiřadila se ke zbytku tábora, zahaleného v mlze.

Skoro to vypadalo, |ako kdyby na světě nebylo nic jiného kromě těch dvou. kteří se společně snažili v neproniknutelné mlze najít správnou cestu.

"Vždycky jsem si říkala, jak asi vypadá tvoje postel." Sylvie se téhle svojí poznámce zahihňala.

"Stačilo |enom se mě zeptat," prohlásil Carlos vážně. "Mohla by ses prosím trochu posunout'.' Tvoje rozkošná ňadra mě tady trochu utiskují."

Sylvie ho pleskla, ale posunula se dost na to, aby Carlos dosáhnul na zem u postele. Mezi prázdnými pytlíky od piva našel ještě plný zásobník, spokojeně vzdychnul a taky jí jeden podal.

Postel, o které mluvila, hodně připomínala jakousi mušli, která byla ve stylu hamaky pověšena nad podlahou. Jakýkoliv pokus se vyprostit byl dost nebezpečný a každý pohyb během jejich nádherného hodinového milování stačil k tomu, aby se oba rozesmáli jako rozpustilé malé děti.

Takže tam spolu viseli trochu otupeni alkoholem a únavou.

Podala mu pytlík zpátky a potom mu ho hned zase chtěla sebrat, |enže mu přitom rozlila pěnu po hrudi a tak mu |i vzápětí slíbala. Vzal jí pytlík a překulil se na ni. Cítila, jak v něm znovu vzplanul oheň a ten takřka vzápětí i v ní vyvolal patřičnou odpověď. Oběma rukama ho objala a potom přes ně přetáhla deku tak, že ani hlava nekoukala ven.

Později, mnohem později, alespoň tak jim to oběma připadalo, už Carlos i Sylvie spálili veškerý svůj žár. Leželi klidně vedle sebe a pevně se drželi
Není snad právě tohle to, po čem všichni lak horoucné toužíme? Ne samotný výbuch vášně, ale tohle něžné teplo, které potom následuje, ten mír, který člověk může sdílet jenom s tím, kdo s ním prošel ohněm?
Pohrávala si s pevnými tmavými chomáči jeho chlupů, které mu pokrývaly hruď. ...lak to vlastně přijde, že jsi skončil tady na jiné planetě. Carlosi? A nechci teď slyšet ty báchorky, které jsme všichni vykládali tam na Zemi při sezeních na zjišťování skupinové kompatibility."
"To byla paráda, co? Panebože, těch lží co jsme tam všichni navykládali."
"Všichni jsme dost zoufale toužili po tom. doletět až sem. Nikdo se přece neodhodlal říct cokoliv, co by mohlo snížit jeho naději na přijetí."
"To je pravda." Povzdechnul si. Tvář měla přitisknutou na jeho hrudník a vnímala, spíše citem než že by slyšela, bušení jeho srdce. Bylo silné, ale teď už trochu zpomalovalo. Toužil po ní stejně tak jako ona po něm. Nebo po někom jiném. Bože, tohle není ta správná chvíle na podobné myšlenky. Rychle je zase nacpala do hlavy, kamsi do hlubin podvědomí, a vychutnávala si příjemnou chvíli.
"Jak jsem se sem dostal? No, popravdě řečeno, možná si ještě vzpomínáš jak jsem vykládal, že jsem povolán z Pekingu, kde)sem prováděl svůj výzkum ohledně dynastie T'ang."
"Ty to říkáš, jako kdyby to nebyla pravda."
"Ale jo. jasně, že je to pravda. Ale ve skutečnosti jsem měl docela |iný důvod, proč jsem v Asii zůstával šest měsíců."
"Vsadila bych se, že to byla nějaká dívka s mandlovýma očima."
"Tak jsi prohrála."
"Ale. Kdoví, kolik bylo vlastně v banku. Tak si můžeš vybrat svou výhru, ty drsňáku."
"A ty jsi nenasytná ženská. Nech mě přece trochu vydechnout. Kdeže jsem to skončil'." Pomalu ji přejížděl prstem po

r

zádech a potom ji políbil tak jemně a upřímně, jako ji dosud snad ještě nikdo v životě nepolíbil. "Aha, už vím. Proč jsem byl v Pekingu?" Zasmál se. "Pozemky náležející mojí rodině jsou v Patagonii, v Argentině. Vlastně nám patří docela rozsáhlé pozemky a slušný majetek. Chovali jsme krátkorohé, herefordské a corriedaleské ovce. Velmi starý rod."
"Ty tvoje průpovídky ale určitě nejsou v nóbl španělštině."
"Sakra, vždyť my jsme polovinu času spolu mluvili anglicky. Moje matka byla Kanaďanka. Hovorovou španělštinu jsem pochytil v Mexiku, v přípravce a potom na vysoké škole. Tam u nás doma jsem totiž měl takový problém s jednou mladou dívkou. Její oči, pokud si ještě dobře vzpomínám, byly skutečně mandlové. Jenže tahle podobnost s rostlinami se bohužel rozšířila ještě níž, na její břicho, které se najednou začalo za-kulacovat a připomínat spíš kasabu."
Jako by ji polila ledová sprcha. "A ty jsi ji opustil — "
"Ne," opravil ji tiše. "Vlastně jsem ji ve skutečnosti opravdu nemiloval, ale stejně bych dostál svým povinnostem. Jenže můj otec se k ní dostal dřív, s šekovou knížkou v ruce. Víš, ona byla dost chudá a táta se nehodlal se situací smířit. Odjela navštívit záhadné příbuzné v Santiago dél Estero a já jsem vyrazil na sever."
Znovu se uvolnila. "Kde jsi se ovšem vyvaroval dalších potíží, jak doufám."
"Kdepak. Mám pocit, že na tyhle věci jsem rozený talent."
"Hmm. Tak toho užjsem si taky všimla."
"Vlastně jsem pro svou rodinu znamenal jenom přítěž a ostudu. Teď už se tomu sice dokážu smát, ale tehdy jsem dokázal skutečně všechno pořádně zamotat. Dost jsem pil, sázel a frajeřil a mel jsem tu neblahou čest, že jsem se pořád držel mezi horními deseti procenty své klasy. Otec měl co dělat, aby mě dokázal vysekat z jednoho průšvihu za druhým. Nakonec jsem dostal přímo královské pozvání, které mi umožnilo zmizet z kontinentu. Buď žít v Asii a čerpat ze štědrého konta Hong-
kongské banky, nebo žít bez vindry v Americe. Protože jsem měl dost rozumu, rozhodl jsem se pro tajemný východ."
"Ty příživníku."
"Přesně tak. Chceš něco vědět?"
"Co?"
"Jsem tak napůl přesvědčený, že můj otec někoho uplatil, abych se skutečně dostal na palubu Geogmphicu. Myslím, že pro něj Čína nebyla dost daleko."
"Tak to ani náhodou. Zasloužil sis každý kilometr. Tvůj otec musel být docela zajímavý člověk."
"Aristokrat až do morku kostí. Vždycky nám s chutí vyprávěl dědečkovy zážitky z války. Bylo to samé 'když se nám bouřili peoni' a 'na podzim roku 1998'. Pořád se to hemžilo střílejícími vojáky, hořícími vesnicemi a indiány, které vytahovali z pralesa za krk. Měl holografické snímky hlav nabodnutých na kůl..."
Najednou se odmlčel a ona nechtěla narušit jeho rozjímání. Nakonec se zase vynořil ve skutečnosti. "Pro něj to vždycky bylo 'my' a 'oni'. My jsme měli půdu, oni nám ji chtěli sebrat. Takhle jednoduché to bylo. Pověděl jsem mu, že tenhle způsob života nenávidím, že se nikdy nemůžu stát jeho součástí. A tak jsem tady. Dohlížím na stádečko." Carlos se při tom temně zašklebil. "A když nad tím teď přemýšlím, taky bojuji s domorodci. No, to už by snad stačilo. Což takhle si to zopakovat?"
Sylvie se podívala na hodiny, visící na stěně. Byly už tři hodiny ráno. "Ne. Myslím, že už bych raději měla jít."
"Kdy tě... ale, houby. Chula mía, zni to tak legračně. Chci říct, je docela zvláštní mít tady někoho, na kom mi opravdu záleží, a přitom vůbec nevědět, kdy se s ní zase budu moct vidět." "To ještě nevím. Jsem prostě ráda, že jsem s tebou byla dneska."

"To já taky. Dej na sebe pozor, chiquito" Ještě jednou ho políbila a potom se opatrně vykulila ze zavěšené postele. Pořádně se vysprchovala, potom se oblékla a odešla. Carlos už mezitím znovu klidně usnul.
348 NlVEN, POURNELLK & BAHNES
r
Mlha se mezitím trochu pročistila. Do rána pořád ještě zbývalo pár hodin, ale cítila se mnohem lépe a bylo jí tepleji. A co víc, věděla jistě, že se může Terrymu podívat do očí s čistým svědomím. To co se odehrálo mezi ní a Carlosem nemělo vůbec nic společného s jejím manželstvím nebo s láskou k Terrymu.
Ale přesto...
Kapitola 25
Koloběh života
Tak je ledy dosaženo skutku, jemu: se nic nevyrovná: Rozhodnout, odvážit se a uskutečnit jej!
CHRfSTOPHER SMART, "Pí^eň Davidovi"
Mary Ann odstrčila Cadmanna stranou. "Neboj, tohle ještě zvládnu sama. Budu rodit dítě, nečeká mě těžká operace."
Sice neohrabaně, ale přesto se dokázala posadit na porodnický stůl a pak na něj zvedla i nohy.
Cadmann kolem ní nervózně pobíhal. "Víš určitě, že jsi v pořádku?"
"Cítím se v naprostém pořádku, drahoušku. To spíš ty vypadáš nějak zeleně."
"Prostě nesnáším, když musím důležité věci svěřovat někomu jinému."
"Mě můžeš věřit." Zhluboka se nadechla a potom se snažila
35O NIVEN, POURNELLE & BARNES
pomalu vydechnout, ale celá se zkroutila bolestí. "Teď už to nemůže — uááá — trvat moc dlouho."
Jerry]i přátelsky poplácal po břiše, aby |i uklidnil. "Ještě vydrž pár minut, chlapíku. Už jsme na tebe skoro připraveni."
„.To bude v pořádku." Snažila se soustředit na zklidnění svého dýchání, ale přesto cítila, jak se její pánev bolestivě roztahuje a potom /ase smršťuje, /alapala po dechu, ".(smě tady v/dáleni deset světelných let od domova a —" znovu se musela pracně nadechnout — "pořád]ještě jsme nepřišli na lepší způsob,]ak tohle zařídit."
"No, leště by přicházel v úvahu císařský — "
"Jenže ten byl ksakru vynalezen už někdy před začátkem našeho letopočtu a — uí!" Bolest ji znovu doslova ochromila, neustále zesilovala a zvyšovala se s frekvencí bolestivých stahů. Když jí Jerry pomáhal správně se usadit na porodnickém stole, stiskla Cadmannovi pevně ruku. Usadila se do jakéhosi sedla uprostřed, které ji mělo udržet vsedě a pomoci jí tlačit, protože ke stahu jejího pánevního svalstva ještě navíc přispívala gravitace.
"Teď pořádně dýchej."
Celý svět se pro Mary Ann rázem smrsknul do malého časoprostoru, v jehož středu byla neuvěřitelná bolest pramenící kdesi hluboko v ní a která vzápětí začala bobtnat, když se její boky rozpínaly, aby udělaly dostatek místa pro dalšího živého tvora. Tenhle pocit neustále zesiloval, až už to nebyla ani agónie, ani radost, prostě lenom pronikavý pocit —
Trochu zastřeně slyšela]ak Jerry říká: "Cadmanne. koukej odsud rychle zmizet/'
"Ale — "
Jaké ale? Koukej se zdekovat. plukovníku. Tohle je pravděpodobně jediné místo na celém Avalonu, kde tě není zapotřebí."
"Mary Ann — "
"Běž, hlupáčku," podařilo se]í ze sebe vypravit dřív. než do
odkaz heorotu 351
ní udeřila další vlna bolesti. Potom další a ještě třetí, která najednou zmizela jako ustupující vlna a zanechala ji polomrtvou na pobřeží.
"Dýchej!" nařizovala jí Mařme naléhavě a otřela jí zpocené čelo. Bolest byla omračující a všudypřítomná, ale nebyla to bolest, která by oznamovala, že]e zraněna. Na tuhle záležitost bylo její tělo stavěno. Objevil se pocit pálení a natahování, který nejprve mizel a pak se zase objevil, a jí se chtělo ze všech sil křičet—
"Dýchej!" Trochu opožděně si uvědomila, že skutečně doslova zapomněla dýchat. Z jejího světa ted zmizely už i poslední zbytky a zůstal jenom vražedný tlak v břiše a vnímání nového života, který se v ní prodírá temnotou ke světlu. Světla se najednou začala spojovat v drobné tečky, které odplouvaly pryč. Pak už vůbec nebylo poznat, že jsou to tečky.
Vypadaly najednou jako drobné ryhky.
Že by solosové?
Skoro se tomu zasmála. To je teda opravdu vhodná chvíle, teď začít myslet na —
"Dýchej!"
Tentokrát byl pocit opravdu silný, skoří) jí připadalo, jako kdyby ji někdo otáčel naruby, ocitla se najednou v okamžiku zcela mimo běh času. Dýchání i plynoucí minuty jakoby se roz-píjely, stávaly se z meh oddělené jednotky, které hned v příštím okamžiku mizely a byly rázem zapomenuty. Vědomí upadalo do čím dál hustší mlhy. Jak se vůbec může takhle roztahovat, aniž by jí to přetrhlo napůl'.' Tohle nemůže dobře skončil, určitě umře. Anebo brzo omdlí. Tahle chvíle snad nikdy neskončí, zdálo se, jakoby se měla táhnout snad donekonečna —
Temnotou najednou proplouval vyděšený Pepík, pronásledovaný a vzápětí také pohlcený čímsi větším, nejasnou rybí siluetou. Ukázalo se, že je to solos, který byl ovšem v příštím okamžiku sám sežrán čímsi větším a dravým. To grendel je spolknul oba. Pak se na ni díval svýma ohromnýma žhnoucíma
352 NlVEN, POURNELLE & BARNES
očima, z nichž čišela výzva. Potom se ale začal rozpíjet jako postavy na obrazech M.C. Eschera a nakonec jej pohltil další solos. Jenže grendelovy nohy najednou prorazily z těla ven, potom se i čelisti prokousaly na povrch, takže

zatímco tohle sledovala a chtěla začít křičet se ze solosa stával —
"Dýchej!"
"Zatlač pořádně!"
Křehká halucinace byla rázern tatam, zmizela jako pára nad rozpáleným hrncem a ona se zase vynořila v realitě, kterou momentálně dokonale ovládalo její dýchání. Zadržela a potom naráz pořádně zatlačila břišními svaly.
Místností se ozval všeobecný výkřik úlevy a rezavá bolest rázem polevila, nesnesitelné pálení začalo slábnout. Bylo po bolesti. Celým tělem jí pulzoval neobyčejně silný pocit fyzické úlevy.
Najednou cosi ucítila, chladný, vlhký a drsný kus tkaniny na tváři.
A taky zvuky: dítě... to je její dítě a křičí.
Pořád ještě viděla jakoby zamlženě, ale zahlédla Marnie jak otírá jakousi malinkou načervenalou věc, která řvala ostošest jako pavián. Mary Ann se rozplývala blahem, srdce jí tálo.
Znovu zavřela oči a za okamžik už jí Jerry vtisknul do náruče teplý uzlíček. Tvářička byla dosud umatlaná od krve a plodové vody, oči mělo děťátko pevně zavřené před strašným a podivným světem, do kterého ho najednou tak nemilosrdně uvrhli. Ručičky mělo pevně zaťaté v pěst, která byla ovšem veliká sotva jako vlašský ořech.
Marnie potom zašeptala: "Je to holčička."
Pokusila se promluvit, chtěla jim říct něco jako Děkuji vám za dcerku nebo alespoň něco. Jenže ze sebe nic nevypravila, jenom záplavu slz.
Kus severně od Kolonie byla řeka Miskatonik přerušena nově postavenou přehradou. Ted', v matném světle Tau Ceti, se její klidná modrá hladina zářivě leskla. Na délku měřila přehra-
odicaz heorotu 353
dá od počátku až ke konci, kde voda přepadala přes přehradní hráz, asi osm set metrů. Až budou inženýři hotoví s celou stavbou, bude odtud dodávat další energii moderní hydroelektrárna.
Přehrada. K tomu ještě solární panely a původní jaderná elektrárna postavená přímo v Kolonii. Když se veškerá jejich energie spojí, udělá z kolonistů ty nejbohatší lidi v celé dlouhé historii lidského rodu. Budou mít dostatek energie, půdy a navíc ještě třistaleté zkušenosti z průmyslového období Země, ze kterých mohou čerpat. Ještě pár let a jejich bohatství...
"Miluju to tady," prohlásil Cadmann, když se teď zamyšleně díval přes modravou hladinu jejich umělé nádrže.
"Hend-rick nám tady vytvořil malý zázrak. Je to vlastně jediné jezero na celém ostrově, ve kterém se dá plavat."
Sylvie souhlasně přikývla. Musela si dlaní chránit oči před ostrým jasem, protože upřeně hleděla k vyasfaltovanému břehu.
Tudy se k nim vysokou rychlostí řítila dvě vozítka. Na rovné a placaté silnici z nich řidiči ždímali větší rychlost, než jakou konstruktéři původně předpokládali, nebo chtěli. Mary Ann a Terry spolu závodili na motorem poháněných kolečkových křeslech. Mary Ann právě asi tak o metr vedla. Nejnovější ava-lonská matka sice křeslo vůbec nepotřebovala, ale docela se jí zamlouvalo nechat se opečovávat.
Od narození Jessiky to vypadalo, že se Cadmann nějak zklidnil a s Kolonií vycházel mnohem lépe. Vlasy teď měl sice o něco šedivější než před rokem, ale byl štíhlejší a stál tu teď rovněji, jako živoucí a neoddělitelná součást téhle tvrdé a nádherné země. Pohledem přejížděl po druhé straně jezera, kde se k nebesům tyčily ocelové vrcholky severních hor a dotýkaly se nadýchaných oblaků.
"Nejspíš nikdy nebudeme zcela hotoví se svou prací," prohlásil přesvědčeně. "Jenom pomysli na to, co všechno jsme našli jenom tady, v tomhle našem malém koutku celé planety."
"Terry už vypracoval návrhy na expedici do vnitrozemí kontinentu."
354 NlVEN, POURNELLK & BARNES
odkaz heorotu 355
"Měli bychom se tam vydat co nejdřív, hned jak nám to dovolí dokončené základní práce. Musíme toho ještě spoustu dohánět."
Pohledem pátrala po obloze. "Bože. připadá mi, že jsem s touhle planetou doslova srostlá. Nechtěla bych ji opustit. Vážně ne."
Od okraje přehrady se o/val výkřik. Mary Ann už se zase prodrala před Terryho a těsně vedla.
"Všechno je v pořádku, co myslíš'?" zeptal se Cadmann. "Myslím s námi. A s nimi."
..Naprosto."
"Dívám se rád na Mary Ann. Neustále musím myslet na Jcssie, vlastně je v ní kus mne samého, který bude pokračovat i poté, co já už tady nebudu. Zdá se mi, že všechno hned vypadá o něeo lépe. A tenhle obrovský dar mám právě od ní."
"Jsem vážně ráda, že jsme přátelé."
.A ani jsme nemohli být nic jiného, Sylvie."
Najednou poskočila: planinou se mocně rozléhala zvuková vlna stejně náhlá a mohutná jako třesknutí hromu.
Mary Ann zaječela a ukazovala kamsi na oblohu. Cadmann sejmul kryt dalekohledu a namířil jej k obloze. "Támhle ji máme. Taky tak zbožňuješ rakety? No tak už dosedni, Slit!"
Sylvie v tu chvíli konečně uviděla tenkou čáru kondenzační linie, kterou začala kreslit Minerva klesající na přistání. Teď už bylo možné rozeznat dobře i její tvar: jakýsi bastard vzniklý zkřížením raketové lodi a budovy pojišťovny. Raketa připomínala spíše kbelík, ale byla to právě ona, kdo je dokázal snést na povrch Avalonu bez jakéhokoliv zranění či nepříjemných událostí. Byť jí to chvíli trvalo.
Narazila na hladinu přehrady a sviště la po ní jako kapka vody klouže po doběla rozpáleném talíři. Než se její křídla dotkla lesknoucí se modré hladiny, málem už byla u břehu. Potom se ozvalo hřmění jako u dunícího vodopádu a k

obloze se zvednul oblak bělavé páry. Zbytek cesty už raketa dojela pomocí krátkých zážehů.
"Tentokrát]e to tvoje várka, že, Sylvie'/"
"Přesně tak. National Geographic mi letos uspořádal Vánoce nějak brzy."
Minerva už pomalu doklouzala ke břehu a narazila do doku, stočila se na bok a bezpečnostní zámky zacvakly. Za okamžik se otevřel poklop na boku a z něj se vysoukal Hendnck Sills. "Tentokrát nás to docela hezky vytřáslo. Mám takový pocit, že se na nás valí nějaká bouřka."
"Tak to abychom rychle vyložili poštu."
Mary Ann a Terry vyjeli na palubu doku.
"Vyhrála jsem!"
"To neplatí, vždyť podváděla."
Cadmann se na ně přísně podíval. "Dobrá, dobrá. Tak o čempak jste se to vy dva bavili?"
"Ale, myslím že to bylo nejspíš přesně to samé, co jste tady probírali se Sylvií."
"Tak to jsou ale naše vztahy odsouzeny k zániku." Cadmann potom také vyskočil na přistávací plošinu a pomohl Hen-drickovi seskočit na pevnou zem. Vzápětí se ukázal Stu. V ruce držel zapečetěnou ocelovou schránu.
"Tady máme zásilku," hlásil hned. "Ale vyložit a roztřídit to všechno bude muset nějaká dobrá duše, která má víc trpělivosti a psychické odolnosti než já."
"Netváříš se zrovna nadšeně," uvítal ho Cadmann.
"Třeba taky nejsem," odvětil Stu.
"A má pro to pádný důvod." To se ozvala Carolyn McAn-drewsová, která se vynořila v otvoru a těsně za ní následovala i její sestra Phylhs. Na tváři Carolyn bylo jasně vidět, že se musí ovládat, aby nedala najevo svůj vztek.
..Pozastavili expedici e—Eridiani."
"Cože'.'" nechápavě naléhal Cadmann.
"Zrušili odlet lodi e—Eridiani," \ysvethla mu mírně Phyl-lis. "A taky všechny ostatní. Už nebudou následovat žádné další meziplanetární lety."

„.le to pravda." přitakal Stu. "Možná se jim naše záznamy nezdály dostatečně úchvatné — "
"Vždyť ta zpráva je deset let stará!'" vyjekla Mary Ann. "Žádné naše vysíláni se do té doby nemohlo na Zemi dostat, takže neovlivnilo jejich rozhodnutí!"
Carolyn se na Mary Ann vztekle podívala. "To víme taky." Potom její pohled přece jen trochu změknul. "Dělal si jenom legraci, Mary Ann. Ačkoliv tohle nebyl zrovna podařený vtip."
"Takže my jsme jediní," prohlásil Terry. Podíval se pod sebe, na svoje kolečkové křeslo. "To je docela velká odpovědnost. Řekl bych. že jsem docela rád. že jsme tuhle zprávu nedostali předtím, než jsme vybili grendely. Když na mě leží moc velká odpovědnost, obvykle dostanu trému."
Sylvie neustále žárlivě sledovala počítačový disk. "Pořád ještě jsme tady. A ty máš v ruce roční záznamy zpráv a kompletní dodatky k encyklopedii. Vzhledem k tomu o kolik informací jsme přišli během útoku jsem na tohle čekala jako na smilování, takže ať se)dou vycpat i se svým rušením."
"A co to vlastně má být? Po čem to tak zuřivě pátráš?"
"Vlastně sama přesně nevím." přiznala zachmuřeně. "Cítím, že se mi v hlavě nějaké informace, ně]aké vzorce snaží zapojit ty správné souvislosti. Na to jsou nejlepší počítače. Uvidíme, co z něj vyleze."
"Jasně. No, tak tady konečně máš svou poštu." Hendrick znovu popadnul ocelovou krabici a přenes])i na konec přistávací plošiny.
Mary Ann se zvedla ze svého křesla. "Sylvie — nepotřebuješ s tím pomoct? Myslím tím, pomohla bych ti hledat odpovědi na tyhle otázky. Trápí mě noční můry. Domnívám se. že vím. co máš na mysli. Něco se snaží vyplout na povrch. Solo-sové a Pepíci a grendclové a — " Mávla rukou. "Nějak to spolu všechno souvisí. Až mě z toho bolí hlava."
"Jistě." Sylvie se přátelsky usmála. "Zapojím tě do práce. Jakmile tě bude Jessika moci postrádat, budu ráda, když se při-
l
dáš. Tenhle výzkumný materiál se bude jmenovat GRENDEL — sakra, ta složka už ie vlastně hodně plná. Takže začneme novou. HEOROT."
Hendrick se vrátil dovnitř pro další krabici. Byl zcela nezvykle tichý. Cadmann si toho povšimnul a chytil ho za paži, aby se ho mohl potichu zeptat. "Ještě něco tě trápí'?"
"Ne."
„Ale no tak." Cadmann si ho odvedl trochu stranou od ostatních.
"Ty jsi ten poslední člověk, kterému... tak dobrá. Tohle vše už mě strašně unavuje, Cadmanne." Původně začal mluvit tiše, ale teď už mluvil dost nahlas a ostatní proto ztichli a otočili se jejich směrem. "Bim bam, nestvůry už jsou mrtvé! Jsou mrtvé! A ty tomu nikdy nebudeš tak docela věřit, což je vlastně dobře, protože to třeba znamená, žeyá si mohu dáchnout — "
"Hele, já jsem tě do toho nechtěl nijak tlačit."
"Ne, jenže teď už jsi toho brouka nasadil do hlavy prakticky každému. Dobře. Jen v tom pokračuj a strachuj se. Budou nás trápit noční můry, jistě, ale jednoho dne se z toho vyhrabeme. Co se mě týče, já]sem s tím skoncoval." pokračoval Hendrick rychle. "Už jsem dokončil kalibraci antén na Geographicu. Teď na mě čeká rybaření, které mám v plánu už dlouho a pořád jsem ho musel odkládat, takže bych si tenhle víkend rád udělal volno."

"Jistě. Sám?"
Phyllis si povzdechla. "Já mám před sebou hromadu práce. Hlásí se někdo dobrovolně?"
"Nikdo." Odpověděl za ostatní Hendrick a políbil]i na tvář. "Takže si vyrazíme sami. jen já a Boogie Boy. Toho noční můry nikdy netrápí. Zack už. to odsouhlasil."
"V pořádku. Užij si to. Já jsem odešel a dal jsem se díky tomu zase dohromady. Kdybych tak znal lék na všechny noční můry, použil bych ho na Man,' Ann. Jen si dej pořádnou pauzu, chla-pe!"

Hendrick přikývnul. Hodil si přes rameno svůj batoh a vyrazil pryč, přes přistávací plochu doku. Zanechal za sebou nepříjemné ticho.
Sylvie se podezíravě podívala na svého manžela. "Aha! Takže mi hezky pověz, čemu jste se to pořád tak chichotali? Nebo mi to snad nemůžeš říct?"
"Jistě, klidně ti to řeknu. Ale asi bych to neměl povídat tady vojenskému poradci."
"Tak o co jde?"
"Koukej si zacpat uši, Weylande. Mary Ann schválně Cad-manna podfoukla a pořídila si holčičku. No a my teď můžeme v klidu dojednat svatbu našich nebohých potomků. Dospěli jsme k závěru, že naše děti budou mít tu nejlepší genetickou výbavu z celé Kolonie a tak nakonec ovládnou celý tenhle svět. Takže se můžeme těšit na klidné a pohodlné stáří."
"Aha."
Bylo už dost pozdě. Jessice už bylo šest dní a tak byla po provedení všech nezbytných vyšetření propuštěna z táborových jeslí. Teď spokojeně spala v komplikované ručně vyřezávané postýlce z hlohového dřeva, která stála v rohu biologické laboratoře. Kolem konvice s kávou tady seděla Sylvie, Mary Ann, Marnie a Žáčkova žena Ráchel.
"Kasandro!" zakřičela Sylvie. "Ale, sakra."
"Nějaký problém?" zeptala se Ráchel.
"Ne větší než obvykle. Ten počítač má chudák docela děravou hlavu. Kasandro: vyhledávání v záznamech. Reprodukční cykly. Prohledej všechno, co b\ mohlo mít souvislost s pozemskými formami života. "
"Tohle ji na nějakou dobu zabaví. No a teď. Když už jsme tak narazili na rozmnožování," přešla rychle Sylvie na jiné téma, "ještě nevíme, jak to vypadá s tebou a s Marnie."
"No my s Jerrym se snažíme..."
"Já myslím, že už jsem na to moc stará." prohlásila zamyš-
leně Ráchel. "Už mi je sedmatřicet. Nějak jsme se Žáčkem došli k závěru, že už se o děti nebudeme pokoušet."
"Potřebuješ trochu pozitivního myšlení," prohlásila Mary Ann. Tvář sejí najednou rozzářila. "Psychiatre, vyléč se."
Potom tleskla a zjevně měla radost, jaký sejí to povedl žertík.
"Kasandro," promluvila opět Sylvie. "Najdi všechno, co se týká reprodukčních cyklů a soupeření. Pepíky a pterodony." Nervózně se kousala do rtu. "Při tom, jak byla Kasie poničená, vůbec nemám ponětí, kolik toho od ní můžeme očekávat, ale zkusit se to musí."
Za několik vteřin se ve vzduchu rozsvítil nápis SOUBOR NENALEZEN.
Sylvie si povzdechla. "Však já to najdu. Alespoň vím, že to tu někde máme. Teď jenom musím přijít na to, jak se ty soubory jmenují."
Ráchel se trochu zachmuřila. "Myslelajsem si, že Kasandra dokáže najít cokoliv — "
"Tak taky byla projektována," potvrdila Sylvie. "Jenže ten první grendel zničil část její paměti a nejhorší na celé situaci je to, že my nevíme, které části to jsou. Má v sobě prostě díry, asi jako — "
"Samozřejmě. Jsem si jistá, že ty to dokážeš najít. A je to skutečně tak důležité?" zeptala se Ráchel.
Mary Ann vytáhla zpod hromádky svůj ohmataný poznámkový blok a začala si v něm listovat. "Jednou jsem někde cosi zaslechla. Neustále se pokouším si vzpomenout, co by to mělo být. Přemýšlela jsem o tom dokonce i během porodu, takže z toho jasně vidíte, jak moc mi to leží v hlavě."
"Však ty na to přijdeš," ujistilaji Ráchel.
"A co to má být?" zeptala se Marnie, která si mezitím půjčila blok a prohlížela si ho.
"To já nevím, sakra. Nemám tušení."
Sylvie k tomu poznamenala: "Nic na téhle planetě nevypadá tak docela normálně. Jsou to cizinci, ne pozemské živočišné

druhy. V solosech jsme narazili na žlázy s vývody, ve kterých byla jakási podivná látka, která plave ve vodě jako aktivní sperma. Jenže stejně tak by to mohly být nějaké fagocyty. Taky jsme našli embryonální tkáň, která by mohla představovat základ budoueí dělohy a vaječníku. Jsou zploštělé a přitištěné na stěnu střeva, takže to vypadá skoro jako pouhý pigment. A právě když už se zdálo, že bychom mohli na něco kloudného přijít, objeví se tady grendel a rozmlátí nám laboratoř! Jistá si tudíž můžu být jenom jedinou věcí. a to, že nevíme nic jistě."
Mary Ann ji sledovala velkýma, důvěřivýma očima. Kolik se toho asi ztratilo z tohohle vynikajícího mozku? Stejně]ako u Kasandry, napadlo Sylvii. Kdyby znala ta správná slova, co by se asi spustilo? "Vypadá to, že všichni grendelové jsou vlastně samice. Možná se rozmnožují partenogenezí, ale nemáme dostatečně kvalitní vybavení, abychom mohli s jistotou říct. že nemají něeo na způsob varlat. Pterodoni mají podle všeho obojí pohlavní systémy, ale Pepíci —'"
"Rozmnožují se jako králíci. Jako to občas děláme i my." Mary Ann s čímsi úporně zápasila, tvář měla zkroucenou skoro

jako v agónii a Sylvie si už začínala říkat, že ta je zralá na předepsání sedativ.
"Poslechni," promluvila najednou uklidňujícím hlasem Ráchel. "Přestaň na to tak usilovně myslet. Zavři na chvíli oči a uklidni se. Přestaň to celé brát tak vážně." "Když já si nemůžu pomoct." "No tak dobře, co vidíš, když teď zavřeš oči?"
"Pepíky a solosy a grendely, všichni se navzájem honí. Vůbec se mi to nelíbí, Ráchel."
"To je v pořádku. Teď si dej pauzu, stáhni se zpátky. Zkus si představit, že sleduješ sama sebe, jak tohle vidíš v podobě til mu v holografickém kině. Prostě z toho udělej plochý obraz. Černobílý. Musíš získat emocionální odstup."
Ve tváři Mary Ann bylo vidět, že se trochu zklidnila. "Je to
lepší."
"Tak a teď si jako hudební kulisu pouštěj hudbu, jakou hrají v cirkuse."
Mary Ann se zasmála a vesele zatleskala. "To je ono, takhle je to perfektní. Teď všichni \ypada]í jako dřevěné -vyřezávané figurky na dětském kolotoči. V pozadí je slyšet nějaká odrho-vačka."
Sylvie se opřela o židli a obdivně celou scénu sledovala. Vlastně nikdy předtím neměla příležitost sledovat Ráchel při práci.
Ráchel přitakala. "A teď. Otevři oči. Dobře. Co]si měla dneska ráno k snídani?"
"Džus a vaječnou omeletu. Tu mi udělal Cadmann. Je dobrý' kuchař, skoro tak dobrý jako já. To jsem předtím nevěděla."
"To je prima. No a teď ještě lednou zavři oči. Co tam vidíš?"
"Solosy a grendely a... žáby." Bleskurychle zase oči otevřela. "Tohle bylo teda vážně divné."
"Nějaká ťreudovská záležitost, Ráchel?" zeptala se pobaveně Mamie. "Možná ti naznačuje, že by ses měla jít utopit."
"Možná. Dává ti to nějaký smysl. Mařme? Napadá tě nějaká souvislost mezi Pepíky a žábami'?"
"Myslíš v chování? Reprodukčně? Ekologicky? Nejspíš to bude]enom nějaká slovní hříčka."
"Ne, tohle je skutečné," bránila se Mary Ann. "Něco — co takhle diamanty?"
Mařme se zahuhňala.
"No, já vážně nevím." Mary Ann vyčerpaně seděla na židli a hleděla do zdi. "Sylvie — "
Sylvie měla rozostřený pohled, vypadala duchem nepřítomna. "Do háje," řekla najednou tiše. "Máš úplnou pravdu. Začíná mi to dávat smysl. Žáby. Existuje takový zvláštní druh žab. Někde jsem o nich četla takovou studu. Kasandro," řekla. "Zkus vyhledávání — heslo žáby Potom výsledky porovnej s hesly: Pepíci, solosové, grendelové."

"Dámy — " zívla Ráchel vyčerpaně ., — Zack mívá noční můry. když ho nemůžu držet za. ehm. ruku. No. Myslím, že vám popřeju dohrou noc."
..Myslím, že se k tobě ráda připojím," přidala se Marnie. "Sylvie. Man1 Ann. uvidíme se ráno. Zítra už se vracíte?"
..Ano." odpověděla nejistě Mary Ann. Pořád ještě upřeně sledovala vířící vzduch nad holografickou obrazovkou.
..Teď bych tu leště ráda zůstala se Sylvií. Cadmann se tu pro mě potom staví."
Všechny se pak na rozloučenou objaly a Ráchel s Marnil
vyšly z laboratoře.
Sylvie si prohlížela rychle se střídající záznamy a občas si nějaký1 obrázek zastavila.
Střídaly se před nimi obrázky stromových žab a obřích žab z Afriky, které měly dost síly na to. aby porazily člověka. Potom obrázky žab krmících se a pářících až po obrázky žab, jež se ocitly na pitevním stole pod skalpelem.
Sylvie na)ednou ucítila,]ak ji cosi nepopsatelně chladného a ošklivého tlačí v břiše. Žába s pěkně odpornými zvyky. Nejprve tomu vůbec nemohla uvěřit! Ale vážně to hrálo, dávalo to celé smysl. Ach jo, do prdele!
"Mary Ann," řekla trochu nakřápnutým hlasem. "Ráda bych si promluvila s Cadmannem. Myslíš, že bys ho mohla na]ít, prosím? Přiveď ho sem."
Mary Ann se trochu odtáhla a oči se jí rozšířily, bylo v nich vidět obavy. "Děje se něco?"
"To ještě přesně nevím. Možná je to naděje jedna ku stu. Jenom se modlím, abych se mýlila. Protože jestli mám pravdu..." S dokonale přesným načasováním se právě v tu chvíli probudila .lessika a začala ječet.
Kapitola 26
Na rybách
Ale Dr. Johnsone, tohle nebude tak jednoduché, jak si vy zřejmě
myslíte; protože kdybyste naučil malé ryby mluvit, mluvily by
jako velryby.
BOSWELL, Život.Johmona
Hendrick Sills sedící v kokpitu Skeeteru Čtyři zamířil na]ih, směrem k Velkým mlžným horám. Záda a ramena i hlava ho bolely od tři týdny trvalící tvrdé práce a byl více než rád, že si bude konečně moct odpočinout.
Poslední zprávy říkaly, že se pod jižními svahy Velkých mlžných hor vyskytuje hodně sumečků. A také tam je hojnost solosů.
Obludy jsou všechny mrtvé. Bim bani! Práce byla dobře udělaná a dokončená, takže teď byl čas na odpočinek v nížině. Jenom dva dny. protože pořád ještě zbývala spousta práce, ale i dva dny jsou dobré. Jenom on a jeho německý ovčák a rybářský prut.

Osmačtyřicetihodmový odpočinek od zachraňování problémové Kolonie před mnohými problémy. Alespoň tuhle krátkou dobu nechtěl nic slyšet o průtoku a přísunu pitné vody. o elektřině, odpadních jímkách a všech těchhle drobných hloupostech. Nemuset neustále poskakovat kolem přístrojů a provádět mozkové operace v Kasandře. Ani nechtěl dohlížet na jiný posuzovací a opravářský tým, kteiý měl za úkol vyspravit pochroumané přístroje veterinární

kliniky. "Mám už po krk toho dělat neustále ještě tvou práci kromě svojí, Carolyn McAndrewsová!" zakřičel. Celé zatěžkávací období ho doslova vyždímalo a když teď pominuly týdny a měsíce, kdy se nemohl zbavit svého vnitřního napětí, byl připraven si užít trochu zábavy. Rim bain!
Ještě by nebylo špatné mít nějakou společnost. Jenže Harry Sicp si přednedávnem vymknul kotník. Nechtěl nikomu prozradit,)ak se to stalo, ale Hendnck měl podezření, že to nějak souviselo s vyskakováním zadním oknem při nenadálém návratu manžela. Takže celý následující týden bude hezky sedět na zadku ve spojovací chajdě. A Phyllis. jeho milovaná Phyllis. měla spoustu práce.
Takže vedle ně] seděl Boogie Boy. připoutaný k sedadlu spolujezdce jenom krátkým vodítkem. Zpočátku zkoušeli přivazovat psy delšími vodítky, jenomže jednou v noci vyrušený pes vyskočil ven po nějakém pterodonovi. Nebohé stvoření se málem uškrtilo vlastní vahou, než měl zaskočený pilot vrtulníku příležitost zase dosednout se Skeeterem na zem. Takže ve vzduchu byla krátká vodítka nezbytným bezpečnostním opatřením.
Hendnck se snažil prohlédnout skrze převalující se věčný závoj mlhy. Tam někde dole pod ním je Cadmannovo Doupě. Ale nezahlédl ho. Snesl se trochu níž, aby měl lepší výhled.
Obdělávaná část plošiny už konečně začínala \ydavat první plody jejich práce, l ze vzduchu to teď vypadalo]ako zemědělská oblast a ne jenom jako rozhrabaná půda. A potom uviděl i hlavní budovu usedlosti. Teď se rozpínala docela vysoko do skalní stěny. Podzemní
dům má totiž na rozdíl od klasického stavení tu výhodu, že může být téměř libovolně rozšiřován. Cadmann teď měl po mnohých úpravách dům. který' mohl sloužit jako usedlost poskytující domov několika generacím.
Na každé straně domu byla pěšina, nad jejímž horním koncem se jako hrozivé věže tyčily obranné balvany. Přirozeně. Hendrick se musel usmát. A vyklučená oblast ve spodní části svahu ukrývala minové pole, které mohlo být snadno aktivováno jediným dotekem tlačítka. "Nejspíš se mu člověk ani nemůže divit." řekl si Hendrick pro sebe, ale nahlas. Boogie Boy začal radostně tlouct ocasem o palubní desku. "Ale k čertu, přece už tohle snad nebude zapotřebí."' Pes souhlasně zakňučel.
Hendriek zvednul stroj a proletěl skrze mraky, aby se mohl Otočit kolem okraje Velkých mlžných hor. Opět zamířil přímo na jih a leště nabíral rychlost. Dva dny. A potom, až se vrátí do tábora, se možná konečně dokáže rozhodnout, jak s Phyllis dál.
Dětská horečka! Tahle nákaza dokonale zamořila snad celý tábor. Dokonce i Phyllis McAndrewsové. té věčně neprovdané snoubence, se rozzářily oči při pohledu na Jessiku Weylando-vou. A minulou noc, po mimořádně intenzivním zážitku (Bože, kde jenom se v ní bere tolik energie? Nebo ta pružnost'.') Phyllis velmi zeširoka naznačila, že by se dalo uvažovat o proplutí peřeji. To. že by tahle nádherná íýzička chtěla dítě. ho tolik nepřekvapilo: ale to, že by se klidně upoutala k vysokému kostnatému inženýrovi, to ho tedy opravdu dostalo.
Sám pro sebe se zasmál. Tragédie, která Kolonii tak náhle a těžce postihla, měla na její chod celkem zajímavý' vedlejší efekt: najednou se v komunitě sotva dvouset lidí objevilo deset nadbytečných žen. l lendrick se docela vážně zamýšlel nad možností zůstal věčně lovícím starým mládencem — ale zase si musel neustále klást otázku, jestli by se mu leště tam na Zemi někdy podařilo získat takovou báječnou výhru v loterii, jakou Phyllis bezesporu je.
Rozhodování, rozhodování...
366
niven, pournelle & barnes
odkaz heorotu 367
Támhle už }e úderný tábor. Sice už je zarostlý křovmami. ale stále ještě je viditelně méně zarostlý než okolní prales, který se tlačil ze všech stran. Cadmann oblast vypálil před dvěma měsíci, když lovecká družstva zabíjela poslední grendely. Zem i tady byla rovná a voda tekla ve vzdálenosti sotva ně|akých tři- | ceti metrů. Tehdy před dvěma měsíci se to tady doslova hem- | žilo tučnými, vypasenými solosy. i
Skeeter dosednul s mírným poskočením. Odvázal Boogie Boye. Ovčák rychle vyskočil ven a očichával půdu, potom oběhnul kruh kolem vrtulníku a povyskočil zpátky ke dveřím. Strčil do otvoru přední tlapy a lákal Hendricka, aby si pospíšil
a šel si s ním hrát.
Skrze zčernalou vypálenou zem se draly popínavé rostliny a divoká tráva, která pod nohama vytvářela hustý koberec. Napadlo ho, jak by bylo skvělé, kdyby vítr rozťoukal mlhu a on se tak mohl dívat na hvězdy. Hendrick totiž neměl nic tak rád jako když mohl ležet jen tak na zádech a pozorovat nekonečnou nebeskou pláň posetou hvězdami.
Toho si skutečně užil ještě v dávných dobách, když jako kluk -vyrůstal v Michiganu. Teď mu Kalamazoo připadalo právě tak neskutečně daleko, jako ve skutečnosti bylo. Tak neuvěřitelně daleko, už se tam nikdy nepodívá. To byly tehdy nádherné časy, ačkoliv krajina už tehdy nebyla ani zdaleka tak přírodní a vesnická jako za časů jeho dědy. kdy se jeleni klidně procházeli za vaším domem.
Dědovi by se tady na Avalonu určitě líbilo. Hendrick vybalil svítilnu, potom rozvinul svou nafukovací matraci a odjistil ventilek. Matrace začala rychle nasávat vzduch. Boogie Boy kolem něj neustále dováděl, potom vyskočil na matraci a divoce vrtěl ohonem. ,.He|!" Boogieho ocas se míhal dokola jako rotor. Hendrick ho mávnutím vyhnal ze své postele. Pes rozmrzele zaštěkal, ale potom to vzdal a rozeběhnul se
do křovisek.
I lendrick otevřel svou rybářskou brašnu a důkladně si pro-
hlédnul prut i naviják. Potom ještě zkontroloval háčky a návnadu a zkusil, jak lanko projíždí navijákem. S výsledkem své kontroly byl spokojen. Vypadalo to. že zítra bude na rybaření ideální den. Teď už se ale nedalo dělat nic jiného než jít na kutě.
"Boogie?" Pes byl pryč a vůbec na jeho volání neodpovídal, nepřiběhnul za ním do tábora. Hendrick se tedy vydal na

průzkum po proudu řeky a přejížděl paprskem svítilny přes zpěněnou hladinu.
Nádhera. Světlo tancovalo po povrchu a pod jeho míhajícím se kuželem bylo vidět mohutné temné stíny. Zítra bude prostě nádhera tady v klidu rybařit.
Pes nebyl nikde v dohledu, ale Hendrick se o něj nijak nebál. Boogie se určitě brzy vrátí.
Vrátil se tedy do tábora. Rozepnul otvor, rychle vklouznul do svého spacího pytle a uložil se ke spánku.
Někdo dvakrát mocně zabušil na dveře a potom zakřičel: "Ksakru, otevři ty dveře!"
Ráchel důkladně třela svůj nos o Žáčkův. "Tohle mám za to, že spím se svým šéfem."
"Nemůžu tomu věřit," mumlal si pro sebe Zack odevzdaně. Odkulil se stranou a překuloval se tak dlouho, až se ocitnul na okraji postele. Jak přecházel pokojem ke dveřím, rychle na sebe natahoval župan. Zarazil se a ještě se v rychlosti upravil, než se odhodlal otevřít rázně dveře.
Tam stála Mary Ann, která vypadala vystrašeně. Sylvie i Terry ve svém kolečkovém křesle se tvářili tak)' zachmuřeně. Terry měl ruce složené do klína, ale nervózně jimi škubal. "Tohle se ti nebude líbit," prohlásil místo pozdravu.
Zack si přitáhnul župan těsněji k tělu. "Nepochybuji o tom, že máš pravdu. Ale stejně bude asi lepší vás pozvat dál."
Postupně napochodovali dovnitř jako soudní tribunál připravený vynést rozsudek smrti. Všichni tři se na sebe navzájem podívali, kdo z nich začne.

Vtom se z ložnice ozvala Ráchel. „Co se děje?"
Její hlas jako kdyby zbořil Sylvimu mentální zábranu. "První, na co jsem si dokázala vzpomenout, byla afneká žába."
Mary Ann najednou poskočila. "No jasně! Ty diamanty. Afrika!"
"Diamanty a žáby a Escherovy obrazy, Ráchel. Bylo to tak jednoduché a očividné, že to nikoho z nás ani nenapadlo."
"A co vás mělo napadnout':'" ptal se nechápavě Zack, který se snažil zachovat klidnou hlavu. "Nemohli byste trochu zpomalit'.'"
"Tak jo. V pořádku." Sylvie se nejprve zhluboka nadechla. "Existuje jedna taková žába žijící v Atrice a ta má velmi ošklivý zvyk."
"Ano, přesně tak, oni požírají — požírají svoje vlastní děti!" vykřikla Mary Ann. "Ano, Sylvie, ano!"
"Požírají vlastní pulce," doplnila Sylvie.
Zack vyčkával. Slyšel jak Ráchel přechází do kuchyně a začala připravovat kávu. Káva byla u nich vyhrazena pouze pro naléhavé tísňové situace. Zack měl silnou obavu, že se jeho žena nemýlí.
"Nezní to zrovna jako dobře životaschopná ekologická strategie, ale je to tak," vysvětlovala dál Sylvie. "Je to vlastně ten nejjednodušší ekologický systém, jaký si můžeme představit. Žáby a chaluhy a jinak vůbec nic. Žádný hmyz, žádné ryby. Žáby jsou masožravé, takže nežerou chaluhy. Ale přesto je ten systém v rovnováze."
"Pulci totiž žerou chaluhy," dodala vítězoslavně Mary Ann.
Zack řekl jenom: "Hmm." Už rnu to začalo docházet.
Sylvie souhlasně přitakala. ..Žáby nakladou spousty vajíček. Z těch vajíček potom vyrostou malí pulci. Ti potom požírají chaluhy a jiné svinstvo ve vodě tak dlouho, až z nich vyrostou velcí pulci. A ty vzápětí požerou dospělé žáby. Těm to stačí. A ti velcí pulci, kteří jsou dostatečně odolní, aby tohle údobí přežili, potom dospějí — "
"To mluvíš o solosech, jestli tomu správně rozumím?"
"Přesně tak. Žačku. Solosové jsou ti pulci. Grendelové jsou žáby. Neměli isme žádné vodítko, podle kterého bychom to tehdy mohli poznat, ale vymazali jsme ze světa veškeré dospělé. Takže teď je tady mnohem víc solosů, než by jich mělo být. A jaro je v plném proudu. Takže solosové nám pěkně povyrostou."
Zack se cítil,)ako kdyby ho někdo praštil palicí. "Co jsme to udělali? Sylvie'? Máš představu? Je nějaký způsob, jak bychom to mohli odhadnout?"
"Teď asi ne, Žačku, ale — " Sylvie bezmocně rozhodila rukama, „ — lepší pozdě než nikdy."
Hendrick se částečně probudil a vznášel se teď někde mezi spánkem a vědomím. Cítil jakýsi tlak na žaludek: byl to Boogie Boy, teplá a měkká přikrývka, která teď kňučela a vměla. Německý' ovčák několikrát udeřil ohonem do země a potom se taky uložil ke spánku.
"Tohle není jenom nějaká domněnka," prohlásila Sylvie, když se konečně na chvíli odmlčela a nabrala dech. „My víme, že solosové]sou nějak příbuzní s grendely. Vzpomínáte si ještě, jak se tehdy Cadmann vrátil se vzorkem grendelova těla a výsledek analýzy vyšel tak, že je to solosí maso?"
"Ježíši," uklouzlo Žáčkovi. "A my jsme nevěřili, že — "
"Přesně." souhlasila Mary Ann. "Zase jste mu nevěřili a —"
"No dobrá. To byla moje chyba," prohlásil Terry bezbarvým hlasem.
"A nám teď trvalo takhle dlouho, než jsme si to poskládali dohromady," uzavřela •vysvětlování Sylvie.
"Jo." Zack si promnul rozespalé oči. "Díky, drahoušku." Vzal si od Ráchel kouřící hrnek s vonící kávou, který mu podávala, a opatrně usrknul. "OK. Takže si to ještě přebereme — "
Když už byla napůl cesty zpátky do kuchyně, Ráchel se na-

jednou zarazila uprostřed kroku. ..Žačku'.'" Položila podnos na kávu tak opatrně, jako kdyby to byla mýdlová bublina. "Hend-rick."
"Co je s nírn — ?" Najednou mu to taky došlo a málem upustil svůj hrnek. "Hendrick se vydal na ryby. Měli bychom se co nejrychleji dostat do spojovací místnosti. Sylvie, díky za příjemný večer."
Hendrick se najednou probudil a hlavou se mu ještě honily postav}' a představy z jeho zlého snu, noční můiy. která ho

trápila. Něco se děje. něco tady nehrálo. Natáhnul ruku směrem k Boogiemu, ale nahmatal jenom studenou trávu, která byla v jednom místě polehlá a trochu teplejší. Tam předtím ležel Boogie.
Zaslechl psí zakňučení: nejisté, zvědavé zakňučení. Když se Hendrick posadil, kňučení mezitím přešlo do několika ostrých vyštěknutí a potom slyšel už jenom vrčení.
Co se to ksakru děje?
Hendrick rychle hmátnul po pušce nabité střelou s výbušnou hlavicí, kterou měl nachystanou hned vedle hlavy. Brn bani, nestvůry jsou mrtvé! Jenže máma naštěstí neporadila žádné přihlouplé děti. takže Hendriek nehodlal nic ponechat náhodě.
"Boogie?'
Rychle si natáhnul kalhot}'. Boogie se najednou vynořil mezi křovisky a naléhavě na Hendncka štěkal, potom znovu zmizel v temnotě.
Štěkot však za chvilku přešel ve vyděšené bolestivé skučení a Hendrick doslova ztuhnul.
Měsíce už byly nízko nad horizontem, takže jejich světlo bylo příliš slabé. Mlha zahalovala rostliny a usazovala se na stromech. Jeho ruční svítilna se bezmocně zakusovala do téhle husté clony.
Tam v temnotě cosi zabíjelo]eho psa. Hendrick se řídil in-
.L
stinktem. který' byl tak silný, že přehlušil jeho zdravý' rozum, a udělal dva nejisté kroky směrem ke krovinám. Pak ještě dal-
V tu chvíli začala ječet vysílačka na palubě Skeeteru Čtyři.
Boogie...
Hendrick se rozeběhnul ke Skeeteru. Za sebou uslyšel šustění listí a praskot větví a v běhu rychle mrknul přes rameno za sebe.
Jakoby se směrem k němu řítily kusy té temnoty. Naslepo mávnul svou puškou do temnoty. Konec hlavně s tupým nárazem udeřil do čehosi pružného.
V noze najednou ucítil prudce vzplanuvší bolest. Uskočil o krok zpět a kotníkem narazil do čehosi zhruba o velikosti psa. Zasyčelo to.
Hendrickovi najednou s hrůzou došlo, že možná běží o vlastní život. Prudce rozrazil dveře Skeeteru Čtyři a vrhnul se po hlavě dovnitř. Narazil hlavou do přístrojové desky, ale naštěstí se za ním dveře s mohutným třeskem zabouchly. Na okamžik tak ležel bez hnutí, potom zkusil bolest přemoct a zatlačit ji kamsi do hloubky vědomí. Dveře Skeeteru nemají žádné bezpečnostní zámky. Co je to tam venku? Co to zabilo mého psa? Ležel a špičkou výbušné střely mířil proti dveřím. Venku cosi škrábalo o stěnu.
Hendrick rychle popadnul jeden z bezpečnostních pásů a protáhnul jej skrze kličku dveří, potom uvázal pevný uzel. Tohle bude muset stačit. Silou vůle se donutil odlepit od přístrojové desky a nasoukat se do pilotní sedačky. Svou nohu teď vnímal jenom jako ohnisko palčivé bolesti, která se hlasitě dožadovala pozornosti. Připadalo mu, jako kdyby mu z ní pitbull vykousnul pořádný kus masa. Skrze potrhané kalhoty mu prosakovala krev, která mu teď potřísnila i koženou košili. Pevně zavřel oči a rukou opatrně sjížděl po noze dolů. Prsty jemně ohmatával rozsah zranění: pekelně to bolelo a nahmatal díru asi o velikosti slušného řízku.

Ale bolest přehlušilo ječeni vysílačky. Sebral se. natálinul se dopředu a popadnul ovladač. Stisknul palcem vysílací tlačítko a zakřičel: "Bože, moje noha! Ale, sakra! Tam venku něco je a zabilo mi to psa."
Ozval se Žáčkův hlas. ,,Koukej odtamtud co nejrychleji
zmizet. Psa nech být."
"Tak tomu říkám jasná řeč!" Zvědavost přebila bolest a paniku. ..Co se to k čertu děje'?"
"Sylvie se nám pokouší vysvětlit, že se všichni solosové začínají přeměňovat v grendely!"
Hendrick se hystericky zasmál. Cosi se neustále plnou vahou vrhalo proti dveřím vrtulníku, stále další pokusy otřásaly rovnováhou vrtulníku. "To má teda zatracenou pravdu! Klidně jí můžete říct, že to načasování stojí za hovno. Ach bože, to bolí."
"Jsi zraněn? Zvládneš letět? Můžeme tam pro tebe hned poslat Skeeter — "
"Tak to ani náhodou, tady nezůstanu. Můžu si stáhnout nohu na těch dvacet minut, které potřebuju k letu. Jenom tam sežeňte někoho, kdo bude připraven mě sešít dohromady."
Hendrick šmátral v temnotě tak dlouho, dokud se mu nepodařilo najít v kabině Skeeteru lékárničku, z níž vyndal elastické obmadlo. Skeeter se znovu zachvěl a tenké ocelové dveře kabiny se vpáčily dovnitř.
Vzrušeně oddechoval a pevně si stáhnul lýtko těsně nad poraněním. Ještě jednou obvazem zkusil pohnout, jestli je dost pevně utažen. "Bude to muset stačit takhle;'
Potom nahodil nahřívání motoru a sáhnul po plynové páce, ale na okamžik se ještě zarazil. Vážně se chystá vyrazit se Skeeterem takhle uprostřed noci'.' To je blbost. Napadaly ho samé nehezké myšlenky. Zapnul světla.
Tam, kde si předtím složil zásoby přivezené z tábora, se to teď doslova hemžilo temnými stíny, které se vynořovaly a hned zase mizely v bouři útržků poletujícího rozedraného plastu. Nic

tam nezůstalo netknuté. Do dveří mu musí bušit přinejmenším půltuctů těch bestií — slyšel je, cítil v kostech každý náraz — ale minimálně desetkrát tolik se)ich vrhalo na]eho zásoby i na sebe navzájem. Najednou se na jedné straně rozmotalo klubko hemžících se siluet, které za sebou zanechaly jenom roztrhanou Hendrickovu samonaťukovací matraci.
Skeeter se)ještě naposledy otřásl, než se Hendrickovi podařilo jej zvednout do vzduchu. Pod nírn se kruh světla rychle

zvětšoval a ztrácel na intenzitě. Někde tam v temnotě byl právě jeho Boogie trhán na kusy. ‚Je mi to líto, kamaráde." zašeptal. "Nejspíš jsi mi zachránil život."
Světla mu teď jenom ztěžovala vidění. Proto je raději vypnul. Ani tak to ale nebylo vůbec dobré. Všude kolem něj byla tma. Navedl Skeeter podle kompasu směrem na sever, ke Kolonii. Část té temnoty byla také v jeho mysli, v jeho očích. Všudypřítomná tma: měsíce už zapadly a země zmizela v hlubině. Myšlenky mu začaly vířit hlavou. Měl jsem vůbec odstartovat? Ale zase: mohl jsem zůstat tam na zemi, když se neviditelné bestie vrhaly proti tenkému plechu kabiny? Najednou do stroje cosi udeřilo; Skeeter sténal pod údery a Hendrick začal křičet. V temnotě se objevily jakési tvary. Usnul, nebo možná omdlel. Rotor se rozpadal na kusy a mohutné úlomky jakýchsi klád prolamovaly stěny kabiny.
r
odkaz heorotu 375
Kapitola 27
Záchrana
Mnohem bezpečnější je poslouchat než velet. THOMAS Á KEMPIS
DEJ A VU:
Podivné avalonské stromy hýly vysoké a štíhlé a rostly absolutně rovně: kmeny měly bílé jako sníh a tuhle bělost narušovaly temně zelené třásně, které na návětrné straně kmene stékaly dolů)ako koňská hříva, l lendrickův Skeeter bočně narazil do lesíka právě takovýchto stromů. Vrak vrtulníku se /řítil dolů, kde byla na pohled mělká voda. Nikde v dohledu nebyly vidět listy rotoru a ocas byl /alomen do pravého úhlu.
Cadmann cítil nepříjemně kyselý pocit v žaludku a cosi mu \ytanulo na mysl. až se mu začínala motat hlava...
Byl najednou zpátky v Zambii, jihozápadně od řeky Zam-hc/.i na vrtulníkovém průzkumu nad bojovým územím častých přestřelek. Pod nimi se střídala vyprahlá země se zahnědlou neduživou vegetací. Tenhle rok byla půda těžce zkoušena suchem, takže trpěli i lidé. Letos bylo tedy pro partyzány až příliš snadné naverbovat hladovějící domorodce.
Termální snímače a infračervené kamen- potvrzovaly, že v oblasti se nevyskytují nepřátelské jednotky. Snímače měly větší dosah než lehké nepřátelské proti letadlové zbraně a vrtulník seržanta Mguviho sestřelila raketa. Tam někde v čoudící hromadě pokrouceného železa nad kterou se vznášeli, byly ostatky jednoho ze dvou nejlepších vojáků, kterým kdy měl plukovník Weyland tu čest velet...
Tahle vzpomínka se mu teď hodně silně připomněla, až příliš živá. Vztek, který v něm vyvolala, už probublával na povrch.
Cadmann se snesl se Skeeterem níž a blíž k troskám, aby si mohl pohrát s pátracími světlomety mezi stromy a nad vodou.
Vedle něj seděl Carlos, který neustále španělsky klel. Jeho automatická puška plivala proudy ohnivých střel, vylepšených svítícími trasírkarni. do temnoty pod nimi. Střely se zakusovaly do masy těl miniaturních grendelů, kteří se rojili kolem Skee-teru a snažili se dostat k Hendrickovi. Malé skupinky grendelů se praly a požíraly mezi sebou. Na ty Carlos také střílel.
"Tady jich musí být tisíce,'" prohlásil Carlos ochraptělým hlasem.
"Možná stovka, možná dvě. Šetři náboje. Tohle je jako plivnout do oceánu."
Carlosova tvář se zkřivila odporem a zlostí. "Nemůžeme tu přece Hendricka takhle nechat. Musíme ho dostat zpátky do tábora."
Cadmann se cítil otupělý. "Mrtvého nebo živého, určitě ho dostaneme domů. Musíme zachránit celý Skeeter. Ale já nevidím žádné otvor\; ve stěně kabiny a proč se tak mezi sebou řežou, kdyby tam už Hendnck nebyl'.' Ještě je možná v pořádku."
..Proč by tady jinak byli, kdyby necítili maso, že ano? Je tam někde trhlina. Musí tam bvt."
376 NIVEN, POUKNKLLE & BARNES
"Plukovníku, nemůžeme už déle zůstávat v ohlasů. Lidé l rozvědky říkají, že se sem od severozápadu blíží nepřátelské jednotky. Nejsme připravení odrazit silnější nápor... "
Bylo to odporné rozhodnutí, které před ním leželo. V sázce byly životy šesti jeho mužů. A stejně už bylo příliš pozdě, nemohli nic udělat pro lakonického, neochvějného Mguviho.
Takže plukovník Weyland zanechal svého přítele uprostřed vyprahlé spálené země, navždy pohřbeného v pokroucené hrobce l oceli a plastu. Zároveň s ním tam ale zanechal kus svého já. Tentokrát to nebude opakovat.
Cadmann se ještě jednou snesl dolů a dal tak Carlosovi příležitost vyprázdnit zásobník. "Tak co, cítíš se už lip? Tak už raději neplýtvej dalším střelivem," pronesl zachmuřeně. "Než tohle bude za námi, budeme nejspíš potřebovat každou dávku."
Ale jestli vážně dojde na počítáni každé kulky, pak jsme mrtví, do jednoho.
Carlos už, vypadal klidnější, když do pušky nabíjel další zásobník. "Co uděláme teď?"
..Vyzvedneme vrak a dovezeme ho na základnu." "Zvládneme unést takovou váhu?"
‚Jestli ne, tak bych musel s chutí něčímu potomkovi pěkně natrhnout prdel. Protože tohle bylo v požadavcích už při zadávání projektu. Máme dostatečný výkon. Ve stěně Skeeteru jsou zabudované vyzvedávací úchyty. Na vrchu kabiny. Budeme tam muset připnout háky."
.Aha. Ty máš na mysli, amigo — "
"Myslím, že se jeden z nás bude muset spustit v postroji dolů a připevni tažná lana k úchytům. Převezmeš řízení.'"
..Ne. To ne, já nedokážu pilotovat a zároveň střílet a |estli máme o jednoho z nás přijít, pak ať isem to já. No ne?"
Cadmann na to neodpověděl.
"Takže. Dej mi chvilku." Carlos se zvednul ze sedačky druhého pilota a přesunul se dozadu. Cadmann slyšel,]ak se tam vzadu potýká se zapínáním záchranného postroje.

odkaz heorotu 377
"Hotovo, amigo. Teď mi ještě řekni. Dokážou tyhle bestie vyskočit na vršek roztřískaného Skeeteru'.'"
"Těžko říct. Carlosi — hele Carlosi. můžeme počkat."
"Jenže Hendrick už nepočká. Mi coronel, musíš mi dát nějaké instrukce."
"Tak dobře. Normálně bychom k tomuhle potřebovali operátora záchranného navijáku. Nikdo takový tady ale není, takže se budeme muset obejít bez něj. Musíš si poradit sám. Vezmi si ten ovladač, který visí támhle na stěně. Uprostřed má ovládací páčku. Když ji vytáhneš nahoru, začne se navíjet. Když stiskneš dolů, spouštíš se. Pověs si kolem krku tu pušku a potom si připevni ovladač ke svému postroji. Jakmile ho ztratíš, je po tobě."
"Hotovo."
"Teď překontroluj popruhy. Vyzkoušej navíjení. A teď vyskoč."
Ozvalo se ostré hrčení. "Si. Funguje to."
"OK. Jakmile budeš na cestě dolů, vyhodím dolů vlečná lana. Jeden z úchytů pro háky je těsně před osou rotoru vpředu, ten druhý je asi ve dvou třetinách směrem k zádi. Upni háky do oček a potom se začni vytahovat nahoru. Musíš to zvládnout rychle."
"Rychle. To buď bez obav. Jsem připraven. Takže vylezu ven."
Skeeterem zamával slabý poryv větru. Cadmann automaticky vrtulník vyrovnal a pevně svíral knipl. "V pořádku?" hulákal ven.
"Si. Začínám se spouštět. Jsou tam — Cadmanne. těch potvor je tam spousta, ale rád bvch věřil tomu, že máš pravdu. Zdá se mi, že dovnitř kabiny zatím nepronikly. Hendrick by tam ještě mohl být naživu."
"Hoď granát. Ale někam daleko od vraku."
"To je dobrý nápad. Jdu na to."
O pět vteřin později se ozvala ostrá rána.
378 NlVEN, POURNELLE & BARNES
..Zabralo to." volal nadšeně Carlos. „Začaly se tam shlukovat. B um bum bum! Cadmanne, některé z nich jsou pod vlivem urychlovače, ale většina ještě ne."
Kanibalové. To na ně přesně sedne. "Už ti tam házím vlečná lana." Cadmann otevřel pojistku poklopu a potom vyhodil ven koncové háky.
"Vedeš si dobře. Musíš ale víc k vrcholu kabiny. Ještě trochu. Ještě kousek. Stůj. Tam loje. Rychle připevni hák."
Cadmann soustředil veškeré síly i pozornost, aby dokázal udržet vrtulník na místě navzdory silným poryvům větru, které se jej snažily odfouknout od proudu řeky. Koukej sebou pohnout, tak dělej, ty monarchistický darebáku...
"Tak zadní lano už je upevněno. Ted' postupuji kupředu a — "
Vtom Weyland zaslechl výstřely. Jeden, dva, potom se ozvala celá dlouhá dávka z automatické pušky.
"Carlosi! Carlosi, ozvi se. Carlosi — "
„Madre de Dios — " Pak následovalo ještě několik výstřelů. Cadmann vytáhnul ze svého bojového opasku ruční granát a pomocí zubů vytrhnul kroužkovou pojistku. Takhle to nikdo nedělá. No, tak jsem byl asi první. Potom jej podržel v levé ruce a vyhodil jej okýnkem ven tak dalevo nalevo, jak jenom dokázal.
Butnm! "Carlosi — "
"Hotovo! Začínám navíjet lano a stoupám nahoru ke kabině. Spusť to!"
"To si piš, brácho." Cadmann pustil motory na plný výkon.
"Viděl jsem jeho obličej. Sice se nehýbe, ale... neviděl jsem. že by mu něco chybělo, díkybohu."
"To pro tuhle chvíli docela stačí."
Cadmann. Jerry. Sylvie a Mařme seděli u stolu, který byl otočen čelem ke shromážděným kolonistům. Když Zack promluvil, zavládlo v sále naprosté ticho.
odkaz heorotu 379
"Nebudeme si o tom špitat za zavřenými dveřmi. Musíme se všichni poradit, protože je zapotřebí učinit mnohá závažná rozhodnutí. Už zase jsme byli přistiženi se spuštěnými kalhotami. Neměli jsme ale žádnou možnost, jak bychom to mohli zjistit dřív — "
Blboat. Cadmann rychle mrknul na Sylvii. Ta jenom mírně zavrtěla hlavou. Cadmann na to neodpověděl. Já nejsem v týmu pečlivě vybranvch géniů, kteří na tohle měli přijít. Já jsem jenom ten chlápek, který to teď má dát zase do kupy. Ale na to už je zatraceně pozdě, Sylvie!
"Jak se daří Hendrickovi?" zajímal se (řregory Clifton.
"Pořád ještě leží na jednotce intenzivní péče. Zatím nic nevíme, dosud nepromluvil. Možná přijde o nohu, protože ten stahovací obvaz měl příliš dlouho. Jerry nám slíbil zázrak, takže uvidíme.
Tentokrát jsme dostali varování předem. Zatím ještě nikdo nezemřel. Je lepší, že jsme to zjistili až teď, než kdybychom na to nepřišli vůbec." Zack se v tu chvíli na okamžik odmlčel a rukama sevřel řečnický pultík, jako kdyby v něm chtěl najít oporu, kterou mu ovšem nemohl poskytnout. Potom se rozhodně napřímil. "Všichni už. jste určitě nějaké zprávy zaslechli. Solo-sové jsou vlastně mláďata grendelů a teď nám dorůstají. Takže jsme v průšvihu. Sylvie a Jerry se nám pokusí osvětlit, jak vážné potíže nás čekají. Sylvie, předávám ti slovo.'"
Zack opustil řečnické pódium a přešel dolů do první řady. Cadmann mu pokynul na křesílko vedle sebe a napůl povstal, když si Zack sedal. Za pultík se postavila Sylvie.
Jerry do promítače vložil pásku s videozáznamem a ve vzduchu se rázem objevil obraz solosa. vznášel se přímo uprostřed jídelny. Sylvie začala komentář: "Solos. Nula až šedesát centimetrů. Žádné zuby, které by stály za řeč. Zcela vodní živočich. A dobré jídlo."

Vypadalo to, jako kdyby mluvila přímo na svého manžela. Terry vypadal klidně a pozorně. V náručí choval Justina. Chla-

pec spokojeně spal drobné růžové pěstičky měl zaťaté a pevně svíral látku tátovy košile.
K vznášejícímu se solosovi se vzápětí připojil další obrázek. "Tohle viselo pod Hendrickovým Skeeterem. Omlouvám se za tu hlavu. Umlátili jsme to k smrti. Přesto je to pořád nejlepší vzorek, jaký máme zatím k dispozici. Jasně vidíte, že měří na délku více než metr. Povšimněte si. že pár hřbetních ploutví výrazně atrofoval, zatímco ploutve břišní naopak zesilují a začínají se přeměňovat v končetiny. Pružné z.obákovité čelisti se rozšířily a objevily se v nich zuby. Vak obsahující urychlovač, ukrytý za plícemi, už se začíná plnit. Takže jejich metabolický obrat musí být obrovský, možná takřka neměřitelný. Jedině zcela mimořádný přísun vápníku by mohl vysvětlit přeměnu čelistí a zesílení kostí."
Na třetím obrázku se objevila Kasandřina rekonstrukce dospělého grendela.
Sylvie si pročistila hrdlo. "V literatuře se nám podařilo zachytit podobné případy. Tak]sme je prolínali Kassie a dostali jsme pár zajímavých grálu." Objevil se čtvrtý obraz: trojrozměrná tabulka s grafem, který svítil jako pásmo neónových hřebenů hor. "Moc nám to zatím nepomohlo. Chybí nám dosud některé důležité údaje, ale je zcela jasné, co se tady děje.
Dospělí grendelové jsou všechno samice. Pulci jsou naopak samečkové. Většina z nich nemá příležitost to moc ukázat, protože jsou dříve sežráni. Grendelové kladou spousty vajíček. Z těch se vylíhnou malí solosové. Malí solosové se rozprchnou po okolních tocích a vyžerou tam chaluhy a plankton, až povyrostou. Tyhle velké solosy potom sežerou grendelové.
Tak a teď: evoluce nám říká, že grendelů bude přibývat rychleji, pokud budou mít možnost požírat něco jiného než svoje vlastní potomky, Grendelové by žrali cokoliv raději než solosy. Museli tady vyžrat veškeré živočichy v dosahu vodních ploch už dávno předtím, než jsme se objevili my. Pak museli z.ase žrát jenom solosy. Tahle rovnovážná situace mohla trvat

celé stovky let. možná dokonce tisíce či milióny. Létající živočichové měli dostatek času se přizpůsobit, a toho jsme si taky měli všimnout."
"Ano!" vykřikla Man,' Ann. "Letci. No jistě! To jak loví ry-by-"
"My jsme — " Sylvie se najednou rozesmála. .Zcela jsme zničili místní ekologický' systém, právě tohle se stalo! Nejprve jsme sem zavlekli neobvyklé nové zdroje potravy. Teď už bychom ale moc sumečků v řekách nenašli. Potom jsme vybili všechny dospělé. Takže tady najednou nebyla máma, která by solosy požrala. Teď nastává jaro. takže všichni solosové začnou dospívat v grendely. Počet dorůstajících grendelů bude rozhodně vyšší, než se dá ještě považovat za rovnovážnou populaci."
"Do prdele." zašeptal Gregory Clifton. jenže ho všichni slyšeli. Najednou se v místnosti rozhostilo hrobové ticho.
Mary Ann se znovu ozvala: "Sylvie? Grendelové potřebují neustále žrát."
"Cože. Aha. Nqjo, sakra." Sylvie si unaveně promnula spánky. "Promiňte. Má pravdu, samozřejmě. Potřebují nepřetržitý dostatečný přísun potravy, takže neustále kladou další vajíčka. Tohle by se tedy vlastně mohlo stát v kterékoliv roční době. Dospělé jedince jsme zprovodili ze světa, takže solosové mohou dorůst."
Cadmanna napadlo Pořád ještě ta jejich teorie nemá vychytané všechnv mouchy! Docela se bojím pomyslet, co ještě pořád nevíme.
"A kolik grendelů tedy můžeme očekávat?"' zeptal se nervózně Greg.
"Tohle)e velice těžké předpovědět. Zatím |sme ni]ak nezkoušeli do našeho modelu zanést odhad toho, v jaké míře se grendelové požírají mezi sebou. Můžeme si být jisti vlastně jen jedinou věcí: tím. že jsme zabili všechny grendely. jsme odvázali ze řetězu ještě mnohem větší pohromu.

V náš prospěch naštěstí pracují minimálně dvě skutečnosti. Zaprvé, grendelové se požírají mezi sebou navzájem. Budou taky brzo bojovat o lovná teritoria, .le zcela zjevné, že by se raději živili potomky někoho jiného než svými vlastními. Zadruhé, docela dost jsme lovili ryby. Okolní prostředí jsme takřka zbavili ryb. Takže nás většina dospělých grendelů zatím neoblevila. Jenže brzo na nás určitě přijdou. Než se jim to ale podaří — " Sylvie se otřásla. "Teď je odpovědnost na Cadmannovi."
Sálem se neslo mumlání. Cadmann se otočil k Žáčkovi. "Pane?"
Zack se znovu postavil před shromáždění.
"Máme docela dobře podloženou skutečnost, že i po dokončení přeměny jsou solosové i grendelové závislí na vodě. Proto tedy navrhuji, abychom použili biologicky rozložitelný toxin. Zachráníme co nejvíc sumečků a náš současný chovný rybníček budeme používat jako zdroj pitné vody. Potom Miskatonik zamoříme hned v horní části toku — "
Jerry nesouhlasně vrtěl hlavou. "To je sice báječný nápad, Žačku. Jenže naneštěstí jsme sem nepřiletěli kvůli tomu. abychom Avalon otrávili, takže na to nejsme vybaveni. Ještě tak ta nejlepší možnost, kterou bychom měli, by byla napumpovat do vody průmyslové odpadní produkty těžkých kovů. To je ovšem rychle nezabije, zato to pomalu ale jistě otráví nás. Na to zapomeň."
‚A co Geographic?" zeptala se Carolyn McAndrewsová zlomeným hlasem. "Nemohli bychom se tam stáhnout?" Ve tváři měla napjatý' výraz a Cadmann si povšimnul, že nějak zrychleně mrká, jako kdyby chtěla potlačit slzy. Jedna ze střeleckého družstva. Tehdy v noci nu zachránila život.
"Všichni jsme přece tehdy viděli, co dokázala jediná tahle bestie," vykřikla Carolyn. "Tak komu tady chceme věšet bulíky na nos? Neexistuje způsob, kterým bychom se mohli před touhle zkázou bránit. Já tvrdím, že je nejvyšší čas

odsud zmizet."
.L
odkaz heorotu 383
„.Zmizet?" zeptala se Phyllis mírně. "Zmizíme a co uděláme potom?"
Carolyn se na okamžik zarazila a nevěděla co říct. Rozhlížela se bezradně po místnosti a vypadala jako malá holčička, která se ztratila v neznámém prostředí. "Vyrazíme domů. Pořád ještě můžeme domů..."
Stu se postavil a promluvil poněkud lítostivým hlasem. "To nemůžeme. Carolyn. Geographic má totiž zásoby a kapacitu sotva pro dvacet kolonistů tak asi na týden. Potom by nám recyklace kyslíku odešla do hajzlu. Zapoměla jsi na to. že už takřka dva roky loď soustavně rozebíráme a drancujeme..."
"A co kryogenika. Můžeme se zmrazit — " Beze slova otevírala ústa, když vtom jí došla nemilosrdná pravda. .Aha. nemůžeme. Kvůli Hibernační nestabilitě."
Phyllis jemně položila ruku Carolyn na rameno. "Posaď se, drahá."
Carolyn její ruku setřásla. Ramena jí nervózně cukala.
V Žáčkově tváři bylo vidět cosi z jeho bývalé rozhodnosti a síly, rty se mu stáhly v poněkud drsném veselém výrazu.
„Tak to prostě je, Carolyn. Nemáme tady žádnou Pevnost Apa-čů, kam bychom se mohli uchýlit. Nemáme nouzové volání. A nemůžeme ani domů. Takže budeme bojovat a zvítězíme, nebo tady všichni zemřeme. A teď je načase obrátit se na odborníky. Plukovníku Weylande?"
Carolyn se v křesílku doslova zhroutila. V místnosti stoupal šum a všichni si horečně šeptem vyměňovali názory. Bylo zcela zřejmé, jaké následky bude mít ustavení Cadmanna Weylanda do čela jejich společenství.
Cadmann vstal a rázem pocítil tíhu odpovědnosti za ostatní obyvatele, která na něj tímto okamžikem byla vložena. Budiž. Mají před sebou úkol a alespoň základní priority jsou patrně celkem jasně dány. "Pane."
"Prosím, ujměte se slova."
.Ano, pane." Zatáhni to břicho. Narovnej záda a stoupni si
384 NlVRN, POUHNELLE & BARNES
rovně. Tak se Cadmann rázně vydal k řečnickému pultíku. Moje práce. Jenže co teď budeme dělat. Třeba se nám nějaká možnost sama zjeví. Na prvním místě je nutné zařídit to nejpřednější. ..Zítra ráno začneme Minervy používat jako výtahové rakety. Budou křižovat mezi námi a Geographicem ve tříhodinových intervalech. Nejprve odvezeme těhotné ženy a malé děti. Potom nepostradatelné odborník}'. Takže vyrazí i Zack a s ním i Ráchel. Potom, jestli tam)ještě zbude nějaké místo, raněni. Musíme si sestavit žebříček podle důležitosti: nejspíš tam nebude dostatek místa.
Mezitím tady dole urychleně zapojíme veškeré obranné možnosti Kolonie. Všechny zbývající ženy se stáhnou do Doupěte s dostatkem nástrojů a vybavení, aby tam mohly vylepšit obranyschopnost. Začněte se balit.'"
V místnosti bylo dost dlouhou chvíli naprosté ticho. "Jenže bez našich polí a zdrojů potravy tam budeme o hladu," poznamenal Jerry.
To je pravda, ale říkat takhle nahlas jsi to nemusel. "Ještě jsou nějaké zásoby na Geographicu. Tam v horách taky určitě najdeme nějaké zdroje potravy. Teď je naší hlavní starostí překlenout období několika příštích týdnů."' Protože potom už tady nebude tolik hladových krků, o které se budeme muset postarat.
Přihlásila se Sylvie. "Potřebovali bychom odchytit několik grendelů. Když je dostaneme na palubu Geographicu, mohli bychom tam pracovat na biologické zbrani."
..Jsi si jistá, že dokážete zvládnout živého grendela? To]e zatraceně nebezpečná záležitost."'
"Vyrobíme nějaké bezpečné klece. Třeba by se nám mohlo podařit chytit nějaké solosy. kteří právě budou ve stádiu přeměny. Ty informace skutečně potřebujeme."
"Souhlasím, jestliže na to budete opravdu stačit. Stu — zvládneš to'.' Než se o něco pokusíte, rozhodně mi dejte vědět. Nikdo nesmí riskovat Minervu nebo loď bez mého výslovného souhlasu. Myslím skutečně nikdo. Žačku, souhlasíš s tím?"
odkaz heorotu
385
..Ách — ano. Jistě, tak je to správné."
"A co to má za smysl?" vykřikla Carolyn pronikavě. "Ať uděláme cokoliv, vždycky celou situaci jenom zhoršujeme. Tak co má za smysl ještě bojovat? Stejně tady nikde není bezpečno — " Vtom se jí hlas zlomil a po tvářích sejí kutálely velké slzy.
Mary Ann se postavila a nejistě se rozhlédla po místnosti. "Ne... ne, to není pravda."
Tuhle větu pronesla s naprosto ledovým klidem, V náručí pevně svírala .lessiku. Děvčátko mělo krátké tenké vlásky stejně světlé, jako kdyby byly z mléčného skla.
"A jak to můžeš vědět?" okřikla ji Carolyn. "Mary Ann. vždyť ty jsi stejná]ako |á! Jenže nemůžeš spoléhat na svoje domněnky. Nebo představy či cokoliv jiného."
"Někdy můžu," prohlásila Mary Ann. "Carolyn, uvažuj. Máme Pepíky. A ti jsou naživu."
"Můj bože," vydechla Sylvie. "Ona má naprostou pravdu. To ale znamená — "
Mary Ann se vítězoslavně rozzářila. "Právě tohle nám říkají Pepíci — to znamená, že grendelové dokážou vyšplhat právě jenom tak vysoko."
"Nikdy se nevydávají příliš daleko od vody," doplnil ji Jerry. "Jinak by se uvařili vlastním horkem. Už jsme měli příležitost vidět, kolik tepla produkuje jejich tělo, když jsou pod vlivem rychlosti. Zbývá nám něco víc než jenom čirá naděje — pokud ovšem nezpanikaříme."
Jenže my jsme mnohem větší než Pepíci. Je na nás víc masa. "Takže teď." ujal se opět pevně slova Zack, "je načase učinit některá rozhodnutí. Jestliže chceme mít alespoň nějakou naději na přežití, musíme bezpodmínečně spolupracovat.

Může se nám to podařit, ale pouze když budeme pracovat s nejvyšším nasazením. Žádné odpočívání, žádné rozkoly. Na to teď není čas. Takže zaprvé: plukovník Weyland převezme řízení obrany a jsme v podstatě na válečné stezce. Jestliže máte někdo proti

tomu námitky, tak je raději řekněte hned teď. Slyším snad nějaké poznámky?"
"Co myslíš tím "převezme řízení"?" chtěl přesně vědět Omar.
"Tím chci říct, že když třeba řekne 'žába", tak nejdřív vyskočíš a teprve potom se budeš zajímat,]ak vysoko," vysvětlil mu jednoduše Zack. "Jestliže chcete nějaké zdůvodnění či oprávnění, tak se podívejte do listin, které jste podepsali. A ani to tam není nějakým malým písmem. Tam je jasně řečeno, že v případě ohrožení Země nebo Kolonie jako celku jsou normální pravidla dočasně potlačena a správce má téměř neomezené pravomoci. Pořád se ještě někdo domnívá, že naší Kolonii nehrozí žádné nebezpečí?"
Někdo se osamoceně uchechtnul.
"Dobře. Takže jste všichni podepsali smlouvu, která teď ze mé dělá boha. A já tuto svou pravomoc předávám archandělu Cadmannovi. Nějaké námitky'.' Žádné neslyším, takže jsme domluveni. Plukovníku?'
"Děkuji. Lidi. tohle naše shromáždění je příliš početné, než abychom tady mohli udělat nějaká smysluplná rozhodnutí. Některé věci jsou naprosto zřejmé. Tohle místo musíme vyklidit. Jakmile odejdete z tohoto setkání, začněte se balit. Rozdělte své věci na hromádky: nezbytné, důležité, bezcenné, smetí.
Jerry, ty převezmeš odpovědnost za technické otázky. Mary Ann. vezmeš ho do Doupěte. Sylvie poletí taky. Zapracujte tam na obranných opatřeních."
"Proč zrovna váš dům?" zeptal se někdo z davu.
"Protože]e to nejlépe bránitelné místo na celém ostrově," odpověděl místo něj Carlos. "Cabróne," dodal ještě potom, ale tak tiše. že ho slyšel ienom Cadmann a ti co seděli v předních řadách.
"Stu Hlhngton si vezme na starost Minervy. Jsou to teď ty nejdůležitější věci, které máme. Stu, budeme muset vypracovat časové rozvrhy, které skloubí evakuační plány s energetickými nároky Kolonie. Vůbec něj důležitě] ší ale je. abychom neriskovali Minervu a už vůbec nesmíme riskovat ztrátu obou."
L

Jasné," ujistil ho Stu.
"Budeme požadovat elektřinu tak dlouho, jak jen to bude možné, ale při prvním náznaku ohrožení Minervy s ní vzlétneš." pokračoval Cadmann ve vysvětlování svého plánu. "Což znamená určitá opatření ohledně nakládání a vykládání. Naplánuj si to tak. aby byla loď kdykoliv připravena odstartovat. Skutečně kdykoliv. I kdyby lidé ještě měli čekat na nalodění."
"Páni. Tak dobře." odvětil Stu. "To není ten nejpříjemnější úkol, který jsi mi kdy zadal."
"Donovane. Budeme potřebovat neustálé spojení mezi Kolonií, Doupětem a palubou Geographicu. Taky se postarej, abychom měli nepřetržitý signál z teleskopů Geographicu a Skeete-rů."
"Máš to mít."
"Ve volném čase dohlédni na to. aby byly Skeetery neustále nabité a připravené vzlétnout na hlídku. Ten poškozený stroj dopravte do Doupěte." Cadmann si rukou projel vlasy. .Jakmile tohle zasedání skončí, potřebuju poradu krizového týmu. Vedoucí všech sekcí. Musíme ještě naplánovat celou spoustu detailů. Nějaké otázky?"
"Jenom jedna," řekl Zack. "Zeptám se pravděpodobně za nás za všechny. Celou dobu tady mluvíš, jako kdybychom museli opustit Kolonii. Víš jistě, že je to opravdu nutné?"
"Ne, jistě to nevím. Ale vsadil bych na tuhle kartu." odpověděl klidně Cadmann. "Vzpomínáte si ještě, jakou škodu tady dokázal napáchat jediný grendel? Tak teď si jich tady zkuste představit tisíce. Jestliže existuje nějaký účinný způsob, jak Kolonii před touhle hrozbou uchránit, pak o něm nevím. Máte někdo nějaký nápad'.'"
Odpovědí mu bylo všeobecné ticho. Teď už o situaci věděli víc a Cadmann skoro cítil, jak v nich vzrůstá strach. Potom se ale ze všeobecného špitání ozval mohutný hlas. "Co vodík. Zkapalněný vodík. Upálili bychom je."
To je zajímavý nápad, pomyslel si Cadmann. .Jerry'.'"

"Naneštěstí ho už moc nemáme a ten malý zbytek musíme schovat, protože ho spotřebují Minerv}'. Jaké bychom použili nádrže? A jak ho dopravit na místo. Docela se mi ta myšlenka zamlouvá, ale je kolem ní příliš mnoho obtíží."
"Ještě o tom popřemýšlej," prohlásil Cadmann. "Já na to teď nebudu mít čas. Ještě něco dalšího?"
"No tak, lidi, vždyť jsou to přece jenom zvířata." prohlásil sebejistě Terry. Ruce měl zaťaté na opěradlech kolečkového křesla, až mu klouby prstů docela zbělaly. Nejraději by se teď postavil všem tváří v tvář, napadlo Cadmanna. "Přiletěli jsme sem na vzdálenost deseti světelných let, a přišli jsme na tuhle planetu jako dobyvatelé! Tohle je... je to legrační, to vám teda povím. Cestovatelé mezi hvězdami se nechají zahnat na útěk smečkou zvířat."
Carolyn ho okřikla: "Jak tohle můžeš říct'.' Právě ty?"
"Nejsem první člověk v dějinách, kterého zmrzačilo zvíře. Přesto ale pořád jsme pány všeho tvorstva."
Teny si vede velice dobře. Cadrnann se střízlivýma očima rozhlédl po místnosti. Kolik z těchto lidí bude ještě za týden naživu? Záleželo to jenom na nich, a záleželo to především na něm.
Jessika vypadala tak zoufale zranitelná a křehká. Na okamžik se mu v celé nahotě zjevila dobře možná varianta, totiž že všechno to. co hodlají pro svou obranu učmit, nebude nakonec stačit. Že se jejich obranná bezpečnostní opatření pod náporem grendelů zhroutí.
"Dokud nás tihle tvorové z planety nevyženou." To se Zack opět vrátil k řečnickému pultíku. "Cadmanne, předpokládám, že se budeš chtít připravit na vaši schůzku velitelů. Podívejte, lidi, já si plně uvědomuji, že je to pro vás

šok — "
"Cože. šok!" vybuchnul smíchy Jerry. "Žačku, kolik takových šoků nás ještě čeká?"
"Naštěstí tohle byl snad už poslední," ujišťoval ho Zack.
"Už jste slyšeli o Zackyho kometě?" zavolal Hany Siep.
odkaz heorotu 389
"Vypaří oceány vždycky jednou za čtyřista let. Jejda, za třista-devadesát..."
Cadmann se usmál. „Jo."
"Takhle je to lepší," pochvaloval si Zack. "Dokážeme to. Koukněte, všichni dobře víme, že tohle nebude právě procházka růžovým sadem, rozhodně to nepůjde jako po másle. Takže co s tím? Než jsme opustili Zemi, neměli jsme tušení, co nás tady všechno bude čekat. Teď už tedy známe tu nejhorší variantu a ta je možná pořád ještě lepší než to, co si mnozí z nás představovali! Vážně to jsou jenom zvířata."
Carolyn se hystericky zahuhňala. Všichni to ještě měli v živé paměti: Carolyn spolu se čtyřmi dalšími stála před budovou z vlnitého plechu, jako pět odhodlaných bojovníků neohroženě pálících do jediného strašlivého démona.
"Budeme ale muset důvěřovat jeden druhému. Každý z nás skutečně vyniká minimálně ve dvou životně důležitých činnostech. Někteří z nás ovládají i tři nebo čtyři. Očekávám od vás, že dokážete průběžně odhadnout svoje psychické i fyzické rezervy a budete sledovat i ostatní. Jestliže někdo bude vyčerpaný, podejte mu pomocnou ruku. Když. už budete sami vyčerpaní, nejdříve za sebe sežeňte náhradu a potom se můžete uklidit někam do koutku a hystericky vyvádět."
"Ale nejdříve si obstarejte od Cadmanna povolení," doplnil Carlos. "Hysterie bez písemného povolení je přísně zakázána."
"Tak to už by stačilo." uzavřel jednání Zack. "Setkání vedoucích tady za půl hodiny. Vy ostatní se běžte zabalit."
L
Kapitola 28
Marabunta
Za svou velkou nadutost platíme vysokou cenu, stejně jako za
chamtivost —
To sami jsme si zaseli sémě bouře, ta naše samolibá nevědomost!
DON SIMPSON, "Hadí kletba" (píseň)
Změny přicházely tak rychle, že ztrácel orientaci. Všechno, co se tak náhle objevilo v plavcově životě, bylo pro něj nové a představovalo vý/vu.
Uvnitř těla cítil jakýsi žár. Tlama ho nesnesitelně bolela. Nějak /.trácel rovnováhu a připadal si rázem nemotorný. I plavání teď bylo mnohem obtížnější, neohrabanější.
Neměl už co žrát. Ony zelené provazce a chuchvalce, kterými se živil celý dosavadní život, už najednou nevoněly jako potrava. Za celý svůj život ale plavec nikdy nepomyslel na to.
odkaz heorotu 391
že by žral něco jiného. Tuhle otázku prostě nikdy nebylo zapotřebí řešit. Jenže teď byl dokonale zmaten)', protože už jej chaluhy vůbec nelákaly.
Dokonce i voda jako taková mu najednou připadala nezajímavá. Něco mu prostě scházelo. Jakýsi pocit — silný, dominující, zneklidňující pocit přerůstající až v paniku a bolest — jej doslova hnal z vody ven.
Najednou se přistihnul, že se pokouší přeplavat přes bahnitý úsek.
V bahně se to doslova hemžilo jeho sourozenci.
Bolestí se doslova svíjel. Nově nabyté svaly se rychle stahovaly a vyvíjely sílu. pak zase povolily a do plic mu začal proudit oheň. Panika rázem ustoupila.
Ploutve, které byly rázem zdánlivě tak neohrabané a nepotřebné, teď najednou odhalily svou novou funkci. S velikou námahou se bývalý plavec sebral, zapřel se do země a postavil se na vratké nohy, které ještě nedokázaly tak dobře udržovat rovnováhu. Boky se mu prudce zdvíhaly, neustále nasávaly a pak zase vypuzovaly vzduch ven. Pozoroval svět tam nahoře, nad hladinou.
Tohle místo bylo ale pro plavce, uvyklého na vznášení, naprostý klid a stálý neměnný tlak, něčím docela neznámým. Nabízely se mu roztodivné pachy, některé pronikavější a jiné zase slabé. Slzné žlázy se mu naplnily olejovitou tekutinou, která udržovala oči neustále vlhké. Přišel na to, že správným přimhouřením očí dokonale zaostří, a rázem se před ním otevřelo nekonečno.
Vůbec poprvé v životě pociťoval plnou váhu vlastního těla. Jak to. že si teď připadá slabší než předtím a zároveň v sobě cítí neskutečnou sílu'/
A stalo se ještě cosi mnohem podivnějšího. Prudce se otočil a uskočil tělem stranou.]ako kdyby jej varoval nějaký instinkt. Jeden z jeho příbuzných se k němu hnal a temně černýma očima jej hladově pozoroval. Tohle trochu zavánělo... ne, voněl
392 NlVEN, POURNELLE & BARNES
mu dobře. Nedokázal si tuhle vůni spojit se žádnou představou nebo nějakým určitým pocitem, ale kdesi hluboko uvnitř v něm zaplál žár. Najednou si připadal neuvěřitelně lehký, už vůbec nebyl neohrabaný...
Jeho bratr vyrazil vpřed.
Než měl vůbec příležitost se nad situací zamyslet, jeho tělo začal sám od sebe řídit nějaký prastarý instinkt. Uskočil ještě stranou, takže útok nového soupeře se minul účinkem a hrábnul naprá/dno ve vzduchu. Plavec rychle otočil hlavu a nově vy-tvořené zuby zaťal do boku útočníka.
.leště nikdy předtím nebojoval s příslušníkem vlastního rodu. Jediná vzpomínka na okamžiky zoufalého boje o přežiti se

týkala útěku před Velkým, který plavce bleskurychle požíral ve velkém. Velký do jejich teritoria přišel mnohokrát a tak musel plavec ze všech sil plavat o život. Plaval rychleji než ostatní, protože jinak by se mu nepodařilo zůstat naživu. Jednou zůstal Velký jen tak nehybně ležet ve vodě a vypouštěl jakýsi neznámý pach. Plavec se k němu přibližoval, čím dál víc, a nedokázal se vzdálit. Nakonec se octnul tak blízko u něj, že by ho byl Velký' mohl snadno sežrat, kdyby chtěl. Potom následovala chvíle tak intenzivního prožitku, že si plavec nedokázal jasně vzpomenout, co se tehdy přesně odehrálo.
V tuto chvíli se cítil hodně podobně, prožitek byl také velmi intenzivní: strach a vztek se mísily s chutí, kterou pocítil v ústech a která mu pronikla do mozku.
Útočník se hned pokoušel uskočit a uniknout z jeho dosahu, jenže v plavci se najednou ozval hlad. Ochutnal totiž něco, co bylo tisíckrát lahodnější než všechen plankton na světě. Proto se na soupeře vrhnul a /novu a /novu útočil. Kolem něj se k útoku přidávali další souro/enci. Zakusovali se a trhali. Chuť krve naprosto ovládla jejich smysly a mozek. Smrtelná agónie jejich méně šťastných druhů vzápětí začala pohasínat. až nakonec všude kolem bylo vidět jen hodující...
r
odkaz heorotu 393
Tau Četl se vznášel za mlžným oparem a zíral na Cadmanna jako krví podlité obří oko. Vzápětí zmizel za hájkem hřívnatých stromů, ale jen na okamžik. Ještě se jednou znovu objevil, než zmizel docela, to když se Skeeter vydal proti proudu řeky.
Bažinatá půda pod nimi se doslova hemžila grendely. Dosud ještě nebyl schopen rozeznat jednotlivé tvory, ale ze všech stran se jich valily proudy. Stromy i keře a hlohy se otřásaly, když se do nich opírala a potom je požírala horda hladových bestií.
Carlos mu položil ruku na rameno. ‚Amigo. Cómo e.vtó?"
‚flien. Yusted?"
"Jsem nervózní. Chytají mě křeče do břicha." Carlos si opatrně stisknul břicho nad žaludkem, aby si ulevil od bolesti. "Napětí není nikdy příjemné. Myslím však. že udělám méně chyb."
"A o to právě jde. Obzvlášť teď, protože od této chvíle si nemůžeme dovolit vůbec žádné chyby." Cadmann navedl Skeeter tak, že se snesl níž ke hladině řeky. Teď už bylo možné jasně rozpoznat jednotlivé grendely. Voda se jimi doslova hemžila tak jako sumečci v chovném rybníce, lezli po sobě a chňa-pali se navzájem. Nějací dva vyhnali třetího z vody a donutili ho vylézt na hřívnatý strom. Jenže ten vpředu byl příliš slabý, ještě navíc neohrabaný. Ztratil rovnováhu, pustil se a zřítil se z výšky do vody. Ti dva po něm chňapli ještě v letu a tak je strhnul s sebou, takže na zem dopadlo klubko tří těl.
"Carlosi, tobě ta matematika jde přece jenom lépe než mně. Jaká je minimální velikost populace, aby se naše Kolonie dokázala udržet?"
"Tak o tom jsme už přemýšleli. Jednou jsem o tomhle někde četl takový' článek. Minimální genetická odlišnost znamená zároveň minimální rozsah dovedností a schopností. My jsme sem už vyráželi s minimálním počtem dospělých, plodů s sebou máme třikrát tolik. Jestliže ale můžeme věřit Svaté knize, pak by jediný muž a žena měli zvládnout znovuobydlení planety."
"V tak mizerných dobách, jako jsou teď, není víra zase tak
394 NlVEN, POURNELLE & BARNES
špatná věc." Cadmann se posmutněle usmál. Zamířil kameru, umístěnou pod kabinou Skeeteru, na zmítající se klubko gren-delů přímo pod nimi.
"Záchvaty žravosti. Když to |ednou spustí, vrhají se vzájemně na sebe. Je načase zjistit, jak se osvědčí Jerryho nápad."
Carlos přestřihnul drát, který byl uvázán k podlaze hned za dveřmi. Jeden z vaků, které byly zavěšeny na boku pode dveřmi Skeeteru, začal padat. Do vody se rozprskla telecí krev.
Grendelové doslova zešíleli. Cvakali čelistmi naprázdno, protože je nažhavila chuť krve. Voda se zbarvila dočerna.
"Sakra, ti jsou teda hloupí."
"Jo, jenže to jsou taky jenom děti. Ti z nich, kteří přežilí, už budou chytřejší — a my naneštěstí stejně nemáme neomezené zásoby krve. Přesto je dobře, že tenhle reflex mají. To je povzbudivé. Máme docela výkonný tvůrčí tým. Určitě někdo z nich přijde s něčím ještě lepším, než je tohle."
Umírali doslova po stovkách. Okousané zbytky těl se vznášely na hladině břichy -vzhůru, prakticky pokrývaly povrch řeky. Ostatní se dravě hnali k vodě. aby se také nažrali.
"Už mezi sebou nezápasí," prohlásil Carlos.
"Ne. Ma]í dostatek žrádla? Nějaké už ano. Přesto myslím, že jsme jich dostali celkem dost." Potom se Cadmann temně pousmál. "Tak jo. Máme před sebou ještě spoustu práce."
Když se chystali k přistání v Kolonii. Minerva Dvě právě startovala z přehradní nádrže v mohutném sloupu kouře a vodní tříště. Cadmann tedy držel vrtulník na místě a nehybně se vznášeli nad táborem, takže mohli sledovat, jak tisíce litrů vody postupně dopadají zpět do přehrady s mohutným burácením. Po hladině se šířily soustředné kružnice vysokých vln. které na břehu bušily do stěny doku.
Oba přátelé uneseně sledovali stoupající raketu. Zmizela jim v oblacích ještě dříve, než se změnil zvuk — to když pilot zapojil přídatný laderný motor.
l
odkaz heorotu 395
"Myslím, že bych nestál o to ocitnout se za Minervou v okamžiku, kdy startuje," poznamenal Carlos.
"To já taky ne. Jak bychom tak mohli donutit grendely, aby se tam shlukli?" nadhodil myšlenku Cadmann.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

"Přesně na to jsem teď taky myslel — "
"Tak až dostaneš nějaký nápad, dej hlavně pozor, aby byl bezpečný. Bez Minerv}' bychom totiž byli prakticky mrtví."
Obkroužih tábor po obvodu. Všechna opevnění a obranná opatření tak měli před sebou jako na dlani, jako kdyby sledovali model.
Elektrickému plotu přibylo mohutnější dvojče, umístěné uprostřed minového pole. Pole mimo rozlohu tábora už byla sklizená a veškerou jejich úrodu převezli do Doupěte. Po posečených polích teď pomalu drkotaly dálkově řízené traktory. Cadmann jasně rozeznával nástavce plamenometů, které byly přivařené na přední masky zavlažovacích a oráčích strojů.
Svařovací lasery, páječky, plazmatické vrtačky, to všechno teď bylo upraveno tak, aby se dalo použít jako zbraň. Prakticky veškeré vybavení inženýrů bylo přeměněno pro potřeby obrany Kolonie.
Také viděli střelce, ale jejich rozmístění znali už předem: jejich palebné pozice byly vždycky umístěny v rozích plotu, aby mohli střílet podél celé délky. Kolem létaly hlídkující Skeetery a občas nalétávaly níž, aby mohly ostřelovat grendely. Těch tu naštěstí zatim ještě mnoho nebylo, ale i přesto museli být zastaveni dřivé, než se dostali až k vnějšímu plotu.
"Pořád ještě si myslím, že je to riskantní," ozval se najed-nou Cadmann.
"Prosím?"
"Posílat do vzduchu obě Minerv}' zároveň. To znamená nedostatek elektřiny pro ploty, když jsou obě pryč. Kdybychom ztratili obě, znamená to jedině smrt."
"Tak proč jsi dovolil, aby vzlétaly obě?"
"Kvůli rozpisu. Někdy člověk prostě musí riskovat. To ale ještě neznamená, že jsem s takovým stavem spokojen."

Zakroužili nad naskládanými otýpkami hlohového dřeva, které byly rozmístěny po obvodu v pravidelných intervalech. Uvnitř každé byla zápalná roznětka, připojená k centrálnímu zařízení, takže eelý systém byl připraven k zapálení na jediný povel. "Doufám, že to bude fungovat." zapochyboval trochu Cad-mann.
Carlos pokrčil rameny, ".lem7 i Mařme na tohle přísahají. Důvěřuješ jim?"
"Já věřím v logiku. Přidej vnější teplo grendelovi, který už se sám připaluje zevnitř, a pak stačí jen sledovat, jak se peče. Ano, důvěřuji jim. Jenom si nejsem jist, jestli tomu věřím."
Ohrady pro koně i dobytek už byly prázdné. Cadmann sledoval, jak se jejich bývalí obyvatelé pomalu šplhají do kopce, po obou stranách stáda přejížděli muži i ženy na rychlých koních. Hlavou se mu honily vzpomínky na staré filmy. Máme tady zloděje, o jakých se tobě ani nezdálo, Duku.
Cadmann Skeeter jemně posadil na přistávací plochu. Když si rozepínal zámek bezpečnostního pásu, Zack už otevíral dveře do kabiny.
"Domníval jsem se, že v tuhle chvíli už bys měl být na palubě Geographicu.'" Cadmann přitom vyj mul kazetový zásobník filmu z kamery.
Zack odpověděl: "Kdepak. Ještě ne. Abys věděl, vlastně se mi tam vůbec nechce."
"Jasně, a mně se vlastně skoro ani nechce zůstat tady. Jenže lidi jako ty nebo |á prostě nema]í v životě moc na vybranou. A co jinak, jak to tady jde?"
"Ráchel prohlásila, že nepřetržitá práce na směny byla zavedena právě tak včas. Každý je tak utahaný, že zatím nebyl vůbec čas, aby na ně šok plně dolehnul. Ale až k tomu dojde..."
"Než k něčemu takovému dojde, bude už tahle situace za námi, ať už to dopadne jakkoliv."
Vtom Cadmannovu pozornost upoutalo mohutné zoufalé rzáni, ozývající se ze středu tábora. "Zatraceně!"

"Co?"
"Zapomněli jsme na koně. Nechtě je běžet. Grendelové ještě nejsou tak docela dospělí. Koním by se mohlo podařit jim utéct. Alespoň pár z nich by mohlo přežít."
"To je zatraceně nepravděpodobné."
"Jo, jenže jak někdo prohlásil — grendelové se ženou za obědem — "
"Zatímco koně budou utíkat o vlastní život. Je to pravda. Kromě toho." dodal Carlos pochmurně, "jsem si skoro jist, že by raději zemřeli na útěku než uvězněni v ohradách." Na okamžik se tvářil zamyšleně. "Možná by měli větší naději na úspěšný útěk, kdyby někdo jel s nimi. Aby je vedl. Zavedl je tak vysoko, jak jen to bude možné."
Cadmann souhlasil. "V tom máš rozhodně pravdu. Jenže koho poslat'.' Někoho, kdo nám v boji nebude příliš užitečný — Ca-rolyn. Navíc umí jezdit na koni. Tak jo, svěříme jí koně na starost."
"Jenže má sklon panikařit," namítl Zack. "Ach — "
"Přesně tak. Na Geographicu by neměla co pohledávat. V boji nám k ničemu nebude. Ale utíkat dovede. Poslal bych ji."
"Já jí to řeknu." nabídl se Carlos.
"Proč právě ty? Jo tak. Dobře, souhlasím. A jak pokračuje příprava našeho velkého překvapení, Žačku?"
"V každé ze čtyř přepravních nádrží je připraveno tisíc litrů zkapalněného vodíku. Není to právě moc ani dost. ale víc už si nemůžeme dovolit postrádat. Musíme počkat a uvidíme."
"A jaká je situace s grendely?"
"Je nch tak deset za hodinu. Asi nejpřesnější odhad říká, že se to bude každých pár hodin zdvojnásobovat až do chvíle, kdy dojde k prvnímu náporu. Až teď přistane Minerva Dvě, necháme už ji sedět na zemi. Brzy bychom meh pustit proud do obou plotů. Hlavní skupina nás zatím naštěstí nenašla, ale asi před půlhodinou se jednomu grendelovi podařilo prorazit na severní straně plot."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

"Už jste se pustili do opravy?'4
"Už to je hotovo. A teď. až, přistane, zapojte Minervu Dvě do okruhu, aby dodávala táboru proud, ale zároveň ji taky naložte zásobami. Tyhle ploty |e nemohou zadržet napořád — "
Jakmile povolí obranné ploty, Minerva zmizí. Tohle všechno už jsme ale mnohokrát probírali. Ted už bys měl raději přejít k přehradě." Cadmann Žáčkovi pevně stisknul ruku a potom se podíval k obloze, protože vzduch právě rozčisnul nadzvukový třesk rakety: byla to Minerva Jedna, vracející se pro další náklad. Zack si povzdechnul. ..Víš, Cadmanne, zatím na to nějak nezbyl čas. Vlastně jsme na sebe neměli vůbec čas. Já... mohl jsi mě připravit o Kolonii tak snadno, a oba jsme to věděli." "To je pěkná kravina."
Zdálo se, že Zack hledá ta správná slova jak vyjádřit své pocity. Potom to ale vzdal a otočil se k odchodu. Zanechal Cad-manna s Carlosem o samotě.
"Ctnosti skutečného válečníka," zamumlal Carlos. "O čem to tady plácáš?"
"To jsou ctnosti pravého válečníka, už odnepaměti: ochrana nevinných, odvaha v bitvách. Ale největší z nich byla vždycky oddanost králi."
"Králi." Žáčkova shrbená postavička právě dorazila ke dveřím jidelny a vzápětí zmizela uvnitř. "Myslím, že on je jediný král. kterého jsme kdy měli." Pak se Cadmann zasmál. "Tak po]ď. Čeká nás ještě hodně povinností, než si dneska zasloužíme odpočinek."
Vkomunikační boudě bylo skutečně rušno. Mařme a Jerry neustále sledovali rádiovou komunikaci a zpracovávali grafy z tepelných kamer Geographicu. Různé barevné odstíny názorně ukazovaly, jak rychle grendelové postupují.
Podle těchto obrázků to vypadalo, že není žádná "vlna". Podél prakticky všech vodních toků na Avalonu neustále stoupala hustota zdrojů tepla. Podél Miskatoniku se táhla zářivě červená

stužka, ale kolem Kolonie byla mezera. Jak se ale grendelové postupně přesouvali do volného prostoru, tahle mezera se začínala zaplňovat.
"Jak dlouho ještě?" ptal se Carlos realisticky.
Marnie si odpojila hrdelní mikrofon, aby inu mohla odpovědět. "Ještě dvacet hodin."
Jerry optimisticky přitakal. "Dostanou se nejspíš až těsně ke drátěnému plotu, ale domnívám se, že je tak dlouho dokážeme udržet."
Ozvala se střelba z pušek, bylo to hned několik zbraní najednou. Carlos se podíval na jednu z videoobrazovek. Ve strništi zbylém po kukuřičném lánu poskakovali malí grendelové — tři, ne, čtyři.
Kulky nám nevydrží věčně.
Carlos se tvářil dost kysele. "Nějak nám dorůstají."
"To se celkem dalo čekat," řekl na to Jerry. "Panebože, růstová rychlost — tu jsem vypočítával já sám a ani jsem tomu nemohl uvěřit."
"Však taky mají pořádný důvod k růstu."
V tu chvíli do jejich rozpravy vstoupil Cadmann. "Spojte mě prosím s Doupětem, ano?"
"Žádný problém." Holografická stěna se vyprázdnila a Jerry navázal spojení.
Cadmann stisknul spínač na svém hrdelním mikrofonu. "Máte tam někde Mary Ann?"
"Počkej minutku."
Stěna byla potemnělá ještě asi třicet vteřin, potom se na ní objevila Mary Ann. ..Cadmanne." Vypadala sice unaveně, ale rozhodně ne sklíčeně či vystrašeně.
"Mary Ann, tohle je možná poslední příležitost. Řekni mi ještě jednou, jestli opravdu nechceš odletět na GeographicT'
"Nikdo nezná Doupě tak jako já. Musím přece všem ukázat, kde tady máme co uloženo. Jestli se nám Sylvie postará o Jes-siku, budu spokojená."

"Dobře." Na okamžik se odmlčel. "Měl bych lepší pocit, kdybys tam odtud přece jen zmizela."
"Ne. Na to zapomeň. Potřebu] í mě tady, abych je provedla a všechno jim ukázala. Jestliže tady grendelové všechny pozabíjejí, stejně bychom už se neměli karn vrátit. Raději zůstanu tady."
..Dobrá. Ale zeptat jsem se musel."
‚A já jsem ti musela odpovědět takhle." /.aculila se na něj. Cadmann přerušil spo)ení.
Venku, mimo komunikační boudu, se ve vzduchu mísil pach strachu s kouřem a smradem z nedospělých grendelů, škvařených plamenomety. Tahle odporná směsice se válela ve vzduchu jako těžká deka.
Spolu s Carlosem se potom vydal k obranné linii nad Mis-katonikem. Carlos po chvíli ukázal na malou černou postavičku, která se pokoušela vyhrabat z vody takřka přímo pod nimi.
Pomalu otočila hlavou na obě strany, jako kdyby zkoumala terén, jako kdyby je cítila. Potom se pokusila vyškrábat po svahu, ale po kousku sklouzla zase zpět do proudící vody.
O něco více na jih právě Skeeter chrlil plameny. Meteor po zemi vyrazil neskutečnou rychlostí směrem k řece. potom ale ztratil správný směr a nakonec se zastavil.
"Cadmannc? Carlosi?"
Byla to Sylvie. Povívající větřík jí mime čuchal krásné dlouhé vlasy, které jí vytvářely kolem obličeje jakousi svatozář. Vypadala tak neuvěřitelné mladě, tak nádherně. Otočila se. aby jim ukázala závěsný popruh na zádech, ve kterém měla uloženou Jessiku.
Terry přijížděl vedle ní a v klíně držel Justina.
Ustoupila o krok zpět a všechny čtyři si orámovala spojenýma rukama, jako kdyby je chtěla zabírat holograťickou

kamerou.
Cadmann na okamžik zavřel oči a cítil, jak jím pulzuje zase ona stará touha a vášeň. Velmi reálná možnost, že by ji už nikdy nemusel znovu spatřit, tuhle touhu jenom znásobila.
odkaz heorotu 401
Pevně Cadmanna objala, potom se k němu trochu vytáhla na špičky a jemně ho políbila. "Pro štěstí," pošeptala mu.
Carlos stál tiše vedle s rukama založenýma v bok. Sylvie ho musela popadnout za ruce a dát mu je kolem svého pasu. Něco mu pošeptala do ucha tak, aby to Cadmann neslyšel, a potom ho důkladně políbila.
Cadmann se zahanbeně otočil stranou. Terry svíral Justina a předstíral, že se mu musí věnovat. Potom se]e|ich pohledy setkaly a Terry pozdvihnul obočí.
Když polibek skončila, vzala si od Terryho Justina a ustoupila zase o krok zpět. "Vy jste tři mí nejoblíbenější muži v celém vesmíru, hezky takhle pohromadě." řekla trochu posmutněle. "Bůh vás provázej a ochraňuj. Dávejte na sebe vzájemně pozor."
Poklekla vedle Terryho a políbila ho. Nejprve jenom takový letmý polibek, ale potom jej líbala zoufale a vášnivě. Justin začal plakat.
Sylvie si přitiskla synka k hrudi. Slzy jí zcela nepokrytě stékaly po tvářích. Bez jakéhokoliv dalšího slova se otočila a rozeběhla se k přistávací ploše Skeeterů.
Cadmann chvíli váhal, ale potom se odhodlal: "Rád bych ji tam dovezl sám. Bude ti to vadit?"
.Ani náhodou." Terrymu se trochu třásl hlas. Zíral upřeně do země a nejistou rukou si otřel obličej.
Dopravu pomocí Skeeterů měl na starosti Stu. Cadmann ho vzal za paži a odtáhl ho trochu stranou. "Stu — co kdybys nám oběma prokázal laskavost a zašel třeba na šálek kávy?"
"To je v pohodě. Čade. Já ještě chvíli vydržím — " Potom se podíval na Sylvii, mrknul zpátky na Cadmanna. .Aha. Je mi to jasné."
Cadmann jí přidržel dveře, aby mohla v klidu nastoupit, a potom rychle přeběhnul na druhou stranu k sedačce pilota. Nejprve automaticky zkontroloval všechny přístroje a nastavil vše potřebné. Nepromluvil jediné slovo dokud nebyli ve vzduchu, potom si hlasitě povzdechnul.
4O2 NlVEN, POURNKLLE & BARNES
„Mohlo mě napadnout, že to bude Carlos," řekl.
"Ty to snad chápeš, něho ne'.'"
Jak bych mohl nechápat? Jenom bych si přál..."
"Raději to neříkej. Čade. Tohle všechno už]sme si vyříkali."
Kamelot teď byl z ptačí perspektivy krásně vidět. Pravé úhly ulic i klikaté bulváry, obdélníky domovních bloků a rozsáhlou zeleň parků. Náčrtek jejich snu. Snu. z něhož, se rychle vyklubala noční můra.
"Cadmanne? Dokážeme to'.' Myslím, alespoň někteří i nás?"
"Odpověď zní ano. Dopustili jsme se chyb, mnohdy pořádných. Není to nijak překvapivé — nikdo se dosud nemusel potýkat s cizím ekologickým systémem, tak odlišným."
"Ale Čade — "
"Tentokrát žádná ale." Opatrně se Skeeterem přistál na vyasfaltovaném pruhu, který lemoval břeh přehrady. Tam na ně čekala Minerva Jedna, boky měla očazené od raketových zplodin a kolem ní ještě stále z vody stoupala oblaka páry.
Cad-mann se v sedačce zavrtěl. "Přísahám ti — Justin a Jessika budou žít. Budou tady mít dost místa pro život. Zdědí tuhle planetu. Slavnostně přísahám."
Sylvie se přitiskla k jeho hrudi a takřka roztávala, obličej měla jen pár centimetrů od]eho. Sehnul se, aby ji políbil, a zřetelně cítil, jak její vůně a chuť a dotek omamují jeho smysly.
"Ty jsi naše jediná naděje. Cadmanne. Prosím."
Políbil na čelo nejprve Jessiku a potom i Justina, jako kdyby oba byli jeho dětmi.
A kdyby byla na světě nějaká spravedlnost, taky by skutečně byli.
Sylvie opatrně vystoupila ze Skeeteru a zabouchla za sebou dveře.
Zůstal sedět zcela bez hnutí a sledoval, jak vstupuje do Minervy. Naposledy zamávala a zmizela v přetlakové komoře.
Tím to skončilo. Takřka všechno už bylo uděláno. Teď už zbývalo jenom postavit se grendelům.
Kapitola 29
V obležení
Ách, vy fontány, louky, vrcholky i háje, nedopusťte žádnou újmu našim milovaným!
WILLIAM WORDSWORTH, "Oznámenínesmrtelnosti"
Geographic se vůbec nezměnil. Přesně takhle ho viděla malým okénkem, když ji jedna z posledních raket kyvadlové dopravy přivezla na palubu první mezihvězdné vesmírné lodi. kterou lidstvo dokázalo postavit. Minervy tehdy byly připevněny k trupu jako nějaké pnsáté ústřice. Teď už byly samozřejmě pryč. Trup byl zjizven desítkami let působení kosmického záření a údery mikrometeoritů. Povrchové napětí materiálu už prázdnou palivovou nádrž smrštilo na pouhou polovinu její původní velikosti. Přesto to stále byl ten starý Geographic.
Největší změny se totiž odehrály uvnitř, odtud byla odvezena většina materiálu. Elektronika. Hydroponická zahrada, život-
4O4 NlVEN, POUKNELLE & BARNES
ně důležité přístroje, počítače, všechno co mohlo být užito dole bylo postupně odvezeno na povrch Avalonu. Geographic už by nyní nemohl sloužit jako mezihvězdná loď.
Vzduchová aparatura nedokáže poskytnout dostatečné zázemí více než třiceti lidem na sotva dvaasedmdesát hodin. Po nějakých padesáti už tady budeme dýchat polívku. Je mrtvý." řekla Sylvie najednou nahlas.

"Ne. mrtvý není. Jenom spí." opravila ji Ráchel.
"To je zatracená pravda." Zack se tvářil vážně. "Všichni přežijeme, abychom s ní ještě jednou letěli ke hvězdám — "
"No]istě — "
"Máš pravdu, 'No jistě!'" pohoršovala se Ráchel. "Co to má být? Ty to vzdáváš takhle předem'."
"Ne," ujistila ji Sylvie. , Jsem jenom drobátko unavená."
"Pořád ještě jsme Homo interstellar. Teď už jediní. Jestliže my tady selžeme, jak bychom se pak mohli něco nového dozvědět o sluneční soustavě? Na tisíce let jsme jedinou vyslanou lodi. Možná jednou provždy. Přišli jsme sem jako dobyvatelé. Někteří z nás sice zemřeli jako kořist dravců, ale my jsme taky pojídali solosy. Až bude tohle za námi, vyjíme úplně všechny solosy v avalonských řekách, dokud nám zase nevyroste úroda. Bože. kéž bych to mohla všechno natočit!"
Zack zakrákoral "Já taky! Ráchel, s takovým proslovem bych klidně mohl být zvolen do jakékoliv funkce!"
Stu zapnul motory pro zpětný chod a Minerva se začala pomalu otáčet. Za oknem kolem nich proplula poklidná křivka azurového Avalonu. Tau Ceti zářilo na obzoru a stoupalo jako žhnoucí diamant. Pařáty oslepujíciho bílého světla se zakusovaly do stínů.
Avalon zůstával zcela neutrální. Děti Země mohly zemřít a stejně tak jejich civilizace mohla i vzkvétat. Avalon by jejich kosti či jejich potomky přijal stejně vřele.
Pod nimi se převalovala mlha. Že by se blížil déšť"? Mary Ann stála na okraji Cadmannova Doupěte a namáhala zrak. zda
odkaz heorotu 405
se jí nepodaří proniknout skrze víření mraků. Kolonie odsud vypadala jako pravidelná skvrna. Po chvíli se zase zvednul závan mořské brízy, která na okamžik mlhu rozfoukala.
Prašť ji svým studeným vlhkým čenichem šťouchnul do ruky. "Hodný pejsek," pochválila ho nepřítomně.
Potom si mlha zase začala sedat do údolí. Na chvíli bylo všechno naprosto tiché a klidné. Rychle plynoucí tok Miskato-niku, tenké linie Kolonie, lány nesklizeného obilí i jiných plodin. O kus dál nalevo Skeeter pomalu opisoval kružnice. Po grendelech dosud nikde nebylo ani stopy. Ideální den pro natočení prospektů, tedy alespoň na avalonské poměry.
Přišel další závan čerstvého chladného větru od východu. Vychutnávala si ten příjemný pocit, jak ji chladil na tvářích, jako by profukoval skrze ni. vysoušel a ochlazoval pot, který se jí hromadil na kůži.
"Cadmanne — " zašeptala
Jenže ten byl tam dole a měl hlavu plnou vlastních starostí. Teď se musela nějakou dobu postarat sama o sebe.
Najednou ucítila na svých ramenou velké dlaně, které ji začaly důkladně masírovat. Příval příjemného tepla rázem zahnal únavu a trochu se jí podlomila kolena. Podívala se přes rameno nad sebe.
"To je nádhera, Jerry. Jsem celá tvoje."
"Tak pusť Weylanda k vodě a budeme spolu ty a já, kotě. Jsi v pořádku?"
"Moje tělo si Žádá Jessiku." Dotkla se svých prsů, navlhlých skvrn, které přece jenom pronikly přes polštářky v podprsence. "Myslím, že se jí po mně musí stýskat a pláče. Ale zase je tam nahoře šest žen, které ji mohou kojit. Takže to snad zvládne."
"A co ty?"
Zašklebila se, ujistila ho přikývnutím a potom se chytila jeho ruky. Společně se potom vydali zpátky směrem k domu.
I odtud zespoda bylo zřejmé, jak velké změny se tu odehrály. Dům se podstatně rozrostl. Třináct mužů Hendrickovy
4O6 NlVEN, POURNELLE & BARNES
skupiny prohloubilo a rozšířilo základy a také zpevnilo stěny a střechu šest milimetrů silným plechem. To byla tehdy radostná doba. když předělávali Cadmannovo Doupě jen proto, aby byl Blázen Weyland spokojený.
Jerry s Mary Ann teď procházeli kolem stejné skupinky mužů. Opět kopali zem, navrtávali skálu. přeJížděh s valníky plnými nyní nepotřebné techniky. Byly to stroje, které se nedaly předělat na žádnou zbraň. Jejich nálada teď ale byla podstatně jiná.
Až budou dole nuceni vyklidit hlavní tábor, Cadmannovo Doupě zůstane jediným slušně bránitelným místem na celém ostrově.
Obdělaná políčka kukuřice a křížence melounu s kaktusem, rozkládající se na plošině, nemohla přežít nápor dravců. Co tedy bylo dostatečně dorostlé ke sklizni bylo sklizeno a svezeno do domu k uskladnění. Možná až tohle všechno bude za nimi, budou moci začít znovu.
Pepíci ve svých klecích neklidně pobíhali a pištěli. Dvacet jich tam kvičelo a štěbetalo, čumáčky cpali co nejtěsněji k drátěným stěnám svého vězení. Vypouštěli vystrašeně nakysle páchnoucí pižmo. Cosi se blížilo od jihu, hrůza, která jejich předky donutila uprchnout až sem na svahy vysokých hor... jenže to Pepové nevěděli. Je spíše zneklidňoval nenadálý příliv neznámých obyvatel.
Mary Ann z kapsy zamyšleně vytáhla složený arch papírů. Ty byly popsány Cadmannovým širokým, silným písmem a náčrtky.
Znovu prozkoumávala jeho kresby a plánky a srovnávala je se situací na plošině, kterou teď měli pod sebou]ako na dlani. Půda byla rozorána a rozryta na drobné vilike hroudy kromě pěšiny, měřící na šířku asi tři metry. Cesta se klikatila vzhůru rozoraným polem až nahoru. "Miny — po celé délce svahu." Ukázala prstem. "Kromě přístupové pěšiny, vyznačené kolíky. Miny už jsou aktivované."
odkaz heorotu 4O7
Jerry si od ní vzal poznámky. „Je vážně velká škoda, že nemáme dostatek paliva na vytvoření zápalného příkopu. To by na ně mohlo zabrat. Takhle máme alespoň hvězdice... správně, to je naše poslední obranná linie, kterou Cadmann

označil jako "bitevní šik". Říkal, že se to prý osvědčilo v Rorkeho úžlabině. ať už to je kdekoliv."
"V Africe," prozradila mu Mary Ann. "Hrstka britských vojáků tam čelila celému národu bojovných Žulu."
"Tak to by to mohlo zabrat i tady," prohlásil Jerry. V jeho hlase ale bylo slyšet spíše naději než důvěru. "Zuluové jsou schopni přemýšlet. Grendelové reagují podle zakódovaných nervových okruhů. Své způsoby útočení mají v sobě geneticky zakódované."
"Nebo alespoň většinu z nich." Mary Ann se zachmuřila. Jak to zněla ta správná slova. "Róz... roz a něco." Zarazila se, cítila se zahanbeně.
"Rozptyl." napověděl jí mírně Jerry. "Náhodné jednání. Evoluce postupuje kupředu mnohem úspěšně ji. když je přítomen prvek náhodnosti. Většina grendelů je v podstatě odsouzena postupovat přesně podle způsobu, který se |im osvědčil minule. Ale všichni ne. Na tohle si musíme dát bedlivý pozor." Potom pokračoval v prohlížení náčrtků.
"Minové pole ie roztrhá na kusy. Vůně krve je zase dostane do toho žravého běsnění. Budou na sebe vzájemně útočit tak rychle jako my na ně. Jedině — "
"Copak, Jerry?"
"Nemělo by se jim vůbec podařit dostat se až sem, k minovému poli. To by totiž znamenalo, že už isou dobrých deset kilometrů od vodního zdroje. Vnitřní teplo by]e mělo uvařit, jestliže se jim spustí rychlosl."
"Už předtím nás párkrát oblafli."
"Jasně. Je to tak, já vím. A jestliže se vůbec dostanou až sem, tak nás oblafnou zase. Ale co udělají potom'.' Vyčenichají miny? Naučí se létat?" Jeho pobavený pohled se na ní najednou zarazil. "Ale, Mary Ann, tomuhle nevěnuj žádnou pozornost.

To je prostě můj způsob, jak udržet mozek ve střehu a jak ho procvičovat. Neměl bych to vůbec vypouštět nahlas."
Mary Ann sice souhlasně přikývla, ale stejně se jí to moc nezdálo.
Polekaně sebou cukla, když se Minerva .ledna snesla prudce z oblohy a celé údolí zahltilo její buráceni. Rychle se otočila, aby mohla sledovat, jak se raketa ponořila za hřeben plošiny a zmizela jim /, očí. ..Jak dlouho?"
"Co máš na mysli? Kolonii'.' Může trvat nějakých osm hodin, než padne zevní pásmo plotu. Potom Cadmann aktivuje minové pole a začne ten správný ohňostroj. Jestliže ten kolotoč neuvidíme, tak ho určitě alespoň uslyšíme. Druhá obranná linie plotu třeba vůbec nemusí být prolomena."
"Za to se modlím k bohu. Ale spíš padne, co myslíš?"
"Nevím. Skutečně! Ale jestli nevydrží, taky to poznáme dost rychle, protože potom už nebudou Minervu Dvě k ničemu potřebovat a tak 11 uvidíme odstartovat."
Přikývla.
„JMary Ann?"
„Ano?"
"Čistě pro případ kdyby... jenom jsem chtěl, abys věděla, že si Cadmann nemohl vybrat lépe. Takovou by nenašel ani za sto dalších let."
Lháři. Stejně se na něj usmála. "Tak poiď, ty lichotníku. Máme před sebou ještě hodně práce a tak málo času."
Společně tedy začali stoupat klikatící se stezkou k jejich pevnosti, která představovala poslední naději lidského života na Avalonu.
Postupovali na sever podél vodních toků. Tam, kde se jich nahromadilo příliš mnoho na malé ploše, vznikaly půtky a boje. Ti slabší nebo bojácnější grendelové se drželi v uctivé vzdálenosti od vody a sestupovali ze svahu dolů. kde neviděli žádné další příslušníky svého rodu. Rychle zmizeli v úžlabině a na
odkaz heorotu 409
protějším svahu vyběhli vzhůru dřív, než je mohl nějaký' soupeř zahlédnout. Pár z nich už dokonce přišlo na to. že když se pohybují dostatečně pomalu a tiše, mohou se dostat až do značných výšek, kde ptáci kladou svoje vejce.
Ne]větší z grendelů narostli]ještě víc, až měřili dobrého)e-den a půl metru, a]ště stále rostli, protože byli velmi dobře živení. Mezi těmito ale často docházelo k nejrůznějším třenicím. Museli se totiž držet poblíž vody. Někteří jejich menší příbuzní se záhy naučili útočit tam, kde útočí i ostatní. A tak byli velcí grendelové často v několika okamžicích roztrháni na kusy masami grendelů, kteří zaútočili současně. Rychle si ukousli pořádné sousto a zmizeli pod hladinou dřív, než si je jejich příležitostní spojenci mohli vybrat jako svou následující oběť.
Tahle nezkrotná masa vůbec nepřipomínala armádu. Byli to spíš uprchlíci. Hladomor, válka a masivní přemnožení je hnaly kamkoliv, kde jejich drobné mozky očekávaly potravu nebo bezpečí. Ale přesto se pohybovali na sever podél vodních toků. protože následovali prázdný prostor vyloveného Miskatoniku. Takhle šli až do chvíle, kdy k nim větrné proudy a voda zanesly širokou paletu nejrůznějších lákavých vůní z oblastí, kde se rozkládaly pastviny.
Potom se rázem všichni divocí a nezávislí grendelové rozhodli namířit stejným směrem.
Když dorazili do oblastí obdělávaných farmáři, byli z nich už ti nejdivočejší a nejvyhladovělejší masožrouti, jaké kdy Avalon za celou svou historii spatřil, a pohybovali se jako dobře organizovaná armáda.
Řeka i oba břehy se doslova hemžily temnými postavami, které postupovaly proti proudu. Carlos ještě naposledy překontroloval funkci závěsného dveřního kulometu. "Cukej. Tak se do toho dáme," ohlásil do palubního mterkomu. Začal obezřetně střílet, vždycky |enom po krátkých dávkách a mířil zejména do více oddělených skupin.

odkaz heorotu 411
Vodní plocha pod nimi doslova vybuchla náhle vzplanuvším běsněním žravosti. Bylo vidět siluety grendelů. kteří se snažili uprchnout z vody. Za nimi se ale vždycky vydala smečka pronásledovatelů. Po hladině řeky se začala šířit zpěněná rudá skvrna s nádechem oranžové.

„.Vážně to funguje." pochvaloval si Carlos. "Chcípni!" Znovu vypálil. Jedna z jeho dávek se zakousla do zad mohutného grendela s podivuhodným důsledkem. Vaky se superurychlova-čem zapůsobily jako skutečně dokonalé okyshčovadlo. Grendel se hnal k vodě jako smyslů zbavený se zády v plamenech, které ale neustaly ani když se ponořil do vody. Carlos zavýsknul.
Greg pomalu otočil Skeeter a obloukem jej obratně navedl k dalšímu průletu. "Bože; ono to vážně zabralo! Úplně se z toho pomátli. Musíme ten jejich urychlovač použít proti nim. Sláva Sylviinč malé chytré hlavičce, ona správně tvrdila, že to bude
fungovat."
Skeeter se rychle snesl dolů mezi stromy. "Chcípněte, vy bezbranní, primitivní domorodci!" Krátké dávky, připomínal si neustále. Krátké a dobře umístěné. Musíš šetřit municí, ta se nám ještě bude dost hodit. Řeka se barvila krví a pěnila mrtvými a umírajícími bestiemi.
Jenže my se tady vlastně staráme o krmení těch šťastnějších grendelů, musel si připustit Carlos. Rychle ale tuhle myšlenku /.ase potlačil divokým opojením z možnosti zabíjet, než bude možná sám zabit.
"Už nám pomalu dochází šťáva," oznámil mu Greg. "Bude to tak akorát stačit, abych nás dotáhnul domů. Teď už určitě museli zapojit i Minervu Dvě. Takže budeme mít možnost se dobít."
"Jasně, de) se do toho."
Carlos zapojil vysílačku. "Vracíme se do tábora — " Nedokázal rozeznat, kdo mu odpověděl: byl to mužský' hlas. který' byl notně změněn panikou. "Ještě po cestě vyzvedněte Jill Ralstonovou. Je zraněná. Najdete jí na hřebeni, osm kilometrů západně a mime na sever od severozápadního rohu vnějšího plotu."
Teoreticky |im ještě měla zbývat celá hodina denního světla, jenže západní obzor se rozhodl zkrátit den a od moře se hromadila hradba temných mraků. Bylo už tedy dostatečné šero na to. aby Carlos zahlédl dohasínající oheň, který svítil na okraji srázu spadajícího z hřebene. Hned ukázal tím směrem a Stu se snesl se Skeeterem k zemi.
Ležela na vyvýšeném místě hřebene. Sotva metr pod ní byl grendel. Sice se vůbec nepohnul, když se k němu přibližovali, ale Carlos do něj stejně pro jistotu pustil krátkou dávku.
Jill ležela na boku kousek od ohně. Sledovala, jak opatrně dosedají na zem, ale nezamávala jim. Když se k ní Carlos od vrtulníku rozeběhnul, pokusila se vstát.
"Zůstaň ležet, zatraceně." Její levá paže vypadala příšerně. Spálená. Rychle odlomil vršek ampulky s anestetikem a bodnul jí injekci do ramene.
Oběhnul ji z pravé strany, vzal ji do náručí a donesl ji do Skeeteru. Nejprve ji připoutal k sedačce druhého pilota a teprve potom se zeptal: "Je tady nějaké vybavení, které by stálo za záchranu?'"
Zavrtěla hlavou a s obtížemi polkla. "Plamenomet je v háji/' zašeptala. „Je v tom ohni."
Vmáčknul se za sedadlo. Byla nepříjemně cítit. Paži měla sežehnutou od ramene až ke konečkům prstů. Vyčerpaně se zhroutila do sedadla a jenom tu a tam se s námahou nadzvedla, aby se podívala z okna kolem sebe. Jako kdyby pořád nemohla uvěřit, že je v bezpečí. Carlosovi vždycky připadala přitažlivá, aniž by ale cokoliv zamýšlel. "Co se stalo?" zajímal se.
"Větší skupina se jich blížila soutěskou. Ida van Donova mě tady vysadila ze Skeeteru na hřebeni. Potom kroužila kolem a pálila do nich ze vzduchu, zatímco já jsem plamenometem likvidovala ty, kteří se doslali moc blízko. Sandře ale potom došla šťá-
412 NlVEN, POURNELLE & BARNES
va a tak se musela vrátit, aby mohla dobít akumulátory Skeeteru. Já jsem tady zůstala a pálila jsem je. Plamenomet je proti grende-lům velmi účinná zbraň. Děsí je. Potom se najednou dostanou do rychlosti a sami se uvaří zevnitř."
"Jistě. Jsi v pořádku?"
"Teď už ano. Pořád se blížili další. Jenže potom se mi pla-menomet začal přehřívat — "
"Ty jsi přece neměla — "
"Cítila jsem, jak mi to pálí do rukou. Potom se ale najednou ucpal nástavec chrliče a trochu rosolu mi prsklo na paži. Dala jsem se do běhu a začala jsem se převalovat, jenže potom za mnou ten zatracený plamenomet bouchnul. Tak jsem tady potom musela ležet a čekala jsem, kdo se sem dostane první, jestli vy nebo grendelové."
A právě proto bychom už konečně měli skoncovat s těmi nemožnými omluvami na adresu podomácku vyrobených zbraní. "No, tak jsme tady. Teď už to pro tebe skončilo." Dole pod nimi teď Carlos jasně viděl, jak se tam po obou stranách hřebene shlukují grendelové. Takže jsi měla štěstí, že jsme přišli v nejvyšší čas. Stačilo ještě pět minul — Nemohla vidět, jak za ní zavrtěl nevěřícně hlavou. Taková by to by/a škoda.
"Pořád se hnali další. Jednoho jsem dostala svou automatickou pistolí. Byl to jeden z těch menších, neměl ani metr. Zasáhla jsem ho čtyřikrát, alespoň myslím. Mohl mě potom stejně dostat, ale vůbec nezrychlil. Asi už byl příliš rozpálený. Pak — " Otřásla se. "Pak spadnul dolů. Sám od sebe. Vždyť jste ho viděli. Mohou zemřít. Mohou."
"POSLOUCHEJTE. POSLOUCHEJTE." Cadmannův hlas duněl ze všech ampliónů, rozmístěných v pravidelných intervalech podél obvodu obranného pásma. PLOT BUDE ZAPOJEN DO PROUDU ZA DESET MINUT. DESET MINUT DO ZAPOJENÍ PROUDU."
Carlos podvědomě mrknul na hodinky. Cadmann zcela při-
i
odkaz heorotu 413
rozené chtěl počkat až skutečně zmizí denní světlo, než zapojí proud. Elektřinu totiž potřebovali také na dobíjení Skeeteru, vozidel, k výrobě vodíku. Zatím ještě bylo dost světla na to, aby viděli — ale měla jim zbývat ještě celá hodina.
Podél celého západního obzoru se táhla temná mračna.

"Hej, kámo," zavolal na něj Greg. "Že by ti docházela pára?"
"Ne." Potom se Carlos utahaně dal do nakládání Hend-rickova rozbitého Skeeteru. Malé bedničky. Lehké věci. Deky, spací pytle. Než byla každá věc naložena do Skeeteru, nejprve ji zvážili. Skeeter bude taky nahoře potřeba, na náhradní díly a součástky. Teď ho mohli využít jako nákladní prostor.
Střílení grendelů byla pro něj mnohem jednodušší a snesitelnější práce.
Kasandra zobrazila celkovou hmotnost předmětů, které zatím naložili. "Ještě se tam něco vejde," odhadnul Greg.
"Ano." Carlos si pomalu promnul ruce a předklonil se, aby si protáhnul bolavá záda. "Škoda."
"Myslím, že můžeš být ještě rád. Taky jsi mohl pokládat cihly."
"Já ne. Jájsem válečník."
"Jenže jsi taky tesař," připomněl mu Greg. "Já je na to ale upozorňovat nebudu." Pokynul hlavou směrem k budově elektrárny a rozvodu proudu, kde asi půltuctů mužů ve vysokém tempu pracovalo na opevnění budovy pomocí cihel, malty a svařených ocelových tyčí. Další skupina plnila budovu vybavením, které bylo příliš těžké, než aby se dalo odvézt na palubu Geo-graphicit či přenést pod Skeeterem do Doupěte.
Kdyby se jim podařilo elektrárnu utěsnit tak, že by zůstala neporušena, ušetřilo by jim to celé měsíce při novém budování města. Jestliže ne — "Bude to hodně nepříjemné," řekl si pro sebe Carlos. "Ale zase ne tragické." Vyrazil znovu do společné kuchyně, aby přinesl další várku nákladu. Veškeré zásoby potravin bylo třeba odvézt do Doupěte.

Minerva Dvě byla skoro hotová s dobíjením zbývajících dvou Skeeterů. Třetí byl někde hodně vysoko v kopcích, mimo dosah grendelů. George Merriot příliš mnoho času věnoval odstřelování grendelů — až bylo příliš pozdě a neměl šanci doletět až do Kolonie. Proto alespoň doletěl se Skeeterem tak vysoko jak jen stihnul než měl docela vybité akumulátory. Cad-manna tohle ro7.zunlo. Zbývaly jim totiž v akci už jenom poslední dva Skeetery. a přitom by práce bylo pro deset. Stejně George odvezeme do Doupěte. Carlos si připadal, jako kdyby měl idiotovi říct. ať se o sebe postará sám. Co bylo možné a potřebné dostat na palubu Geograpliicii, to už bylo naloženo do Míněny Dvě. Lehké vybaveni a veškeré potraviny nakládali do Hendrickova Skeeterů. To všechno směřovalo nahoru do Doupěte. Těžká technika, kterou nebylo možno odvést, byla ukryta do opevněné elektrárny. Grendelové se nikdy nemohou dostat přes všechny ty vrstvy cihel.
Prostě vám nezbývalo nic jiného než věřit tomu. že grende-lové některé věci nesvedou.
A potom taky výpočetní středisko. Zcela ho vyprázdnili od veškerého zařízení. Kasandra teď stála venku a v budově byly uloženy upomínkové předměty, každý z obyvatel Kolonie měl povoleno tam přinést věci do deseti kilogramů až na jedinou výjimku. Carlos pořád ještě nemohl tak docela uvěřit, že mu povolili tam uložit jeho postel.
Tuhle budovu také měli v plánu obložit zděným opevněním, aby byly uchovány vzpomínky na avalonskou civilizaci, ale tohle záleželo pouze na tom. kolik času jim grendelové dopřejí. Carlos složil svůj náklad do kabiny rozbitého Skeeterů a vypotácel se ven. Skupina už byla takřka hotová se zazdíváním elektrárny. Ted tedy bylo na řadě výpočetní středisko a Carlos měl v úmyslu jim pomoct.
Dřevěná pozorovací věž stála těsně vedle vstupních dveří do hlavní místnosti rozvodny proudu. Pod nimi poskakovaly

jasně modré plameny, to jak svářeči dokončovali poslední práce na opevňování jejich nově vytvořeného válečného srubu.
"Všichni poslouchejte. Proud bude do plotu zapojen za třicet vteřin. Ustupte z blízkosti plotů. Poslouchejte a věřte tomu. Proud zapo]en za třicet vteřin." Cadmann položil mikrofon na stůl a zvednul k očím svůj triedr, aby překontroloval oblast kolem obranného pásma. Žádné záblesky. Žádné šlehající plameny. Znovu vzal do ruky mikrofon. "Tak jo, pusťte proud."
Odkládal tenhle okamžik tak dlouho, jak jen to bylo možné, i přesto, že už byla Minerva Dvě kabely připojena. Dokud totiž mohli ploty chránit střelci, využíval veškerou energii Minervy k dobíjení Skeeterů. Teď už ale byla příliš velká tma. než aby bylo možné uhlídat grendely a ochránit tak ploty před poničením. Teď tedy naopak ploty budou hlídat je.
Na centrálním kontrolním panelu před ním se zelená světla kontrolek změnila v červená. "Tohle by je mělo zadržet," prohlásil Joe Sikes. "Jen ať se ti malí bastardi usmaží."
"A taky pokud možno pár těch velkých," doplnil ho Cadmann. "Jenže to nebude trvat dlouho."
„Jak dlouho myslíš?" zeptal se ho Sikes.
"Jestliže budeme mít kliku, tak po celý zítřek, ale budu spokojený, když vydrží alespoň přes noc. Dobrá, teď ještě poslední let k Minervě. Co povezete'?"
"Především Kasandru."
"Správně." Kasandra může klidně přežít na palubě Geogra-phicu. Nespotřebuje žádný kyslík a bez její pomoci by bylo zatraceně těžké potom něco přebudovat.
Když se Skeeter Jedna vznesl nad přistávací plochu, rozsvítila se jeho polohová světla. Pod ním se vznášela temná silueta Skeeterů Čtyři. Hendrickova rozbitého stroje. Když Skeeter přelétal nad oblastí plotů, jeho pátrací světlomety namířily kolmo k zemi. potom zakroužily kolem a rozeběhly se směrem do okolních polí.
Na polích bylo skutečně živo. Klasy se ohýbaly a mizely

pod mohutnými temnými stíny. "Do prdele/' ulevil si Joe Si-kes. "Tak tohle nějakou dobu]íst nebudeme — "
Skeeter se vznášel na místě nějak trochu moc dlouho. Cad-mann už sáhnul po mikrofonu, ale než jej stihnul zvednout Skeeter se zakymácel a vydal se přibližně směrem, kde leželo v horách Doupě.
Cadmann si sundal z ramene pušku. "Mohl bys namířit světlomet z téhle věže tamhle doprostřed toho pole. prosím?"
.Jasná páka."

Namířil do míst. kde se mu zdálo, že se tma pohybuje, a vypálil delší dávku. Na okamžik se nedělo vůbec nic: potom se ale z pole ozval divoký skřek. Vzápětí uslyšeli ještě několik dalších skřeků a celá oblast se začala zaplňovat zuřivými gren-dely. Cadmann se s uspokojením temně usmál. "Zatím se ještě takhle shlukují, to je dobře. Našel bys mi další takový' chumel?"
"To by neměl být problém."
Závan větru mu náhle do tváře přihnal vlhkou mlhu. Cadmann se zašklebil. "Joe. namiř ten světlomet nahoru, prosím tě."
"Proč?" Ale Joe Sikes příkaz už mezitím vyplnil. Paprsek se svezl nejprve stranou a potom se zapíchnul do houstnoucí masy mraků.
"Jestliže začne pršet, nebude se nám to líbit." odpověděl Cadmann.
l
Kapitola 30
Výzva
Pokud jde o morální odvahu, jenom zřídka jsem se setkával s brzkou ranní odvahou: mám na mysli nepřipravenou odvahu.
NAPOLEON BONAPARTE, Paměti
"TADY JE MÁME!"
Přes hnědou zem se hnala temná masa. Intenzita zvuku tomu ale neodpovídala: ozývalo se jenom takové syčení, jako když se mořské vln)' převalují po písčitém břehu, to jak tisíce nohou přecházely po rozdupané zemi. Blížili se jako útočná vlna. až příliš mu připomínali armádu.
Vyšlehly modré plameny. Ve vlhkém vzduchu byl rázem cítit zápach spáleného masa. (rrendelové uškvaření elektrickým proudem byli cítit až příliš podobně solosům, kteří už jsou zralí na vytaženi ze zahradního grilu. Bylo to značně rozptylující: oslovovalo to nesprávná centra v mozku.

"Tady!" zahulákal kdosi. Opět se objevily zářivě modré oblouky, ale tentokrát blíž, až příliš blízko. Jazyk světlometu z věže přejel po ohroženém úseku. Vypadalo to jako nemožná věc, ale gren-delovi se podařilo prorazit zevní linii plotu, proběhnul minovým polem a vrhnul se proti vnitřnímu elektrickému plotu. Tenhle gren-del sice zahynul, ale dva, kteří se za ním hnali, byli oba urychlení.
Cadmann si nachystal pušku k líci a chvíli vyčkával. Z plotu opět vylétl oblouk jisker. Jeden z grendelů odletěl stranou. Druhému se to samé přihodilo o vteřinu později. Cadmann se pro sebe temně usmál. "Šetřete municí," volal na ostatní obránce. Nechme ploty, aby je zabíjely místo nás. Ploty nám nejspíš nevydrží moc dlouho...
Světlomet se stočil a pokračoval v obhlížení oblasti, zajel o kus dál, až do zevního obranného pásma asi tak padesát metrů od plotu. Tam byla nahromaděna temná těla. Snad tucet či víc grendelů se tam vrhlo proti nabitému plotu. Hluboko vespod té hromady ještě stále jiskřila elektřina, ale další grendelové vylézali na tuhle hromadu mrtvých těl. Čím dál víc jich používalo svůj ocas k tomu, aby odtáhli své mrtvé bratry od plotu stranou.
"To je jako výjev z Inferna, amigo."
Cadmann se na něj neotočil. "Předpokládal jsem, že by vnější plot mohl vydržet trochu víc než jenom takhle krátce."
Vyňal z kapsy spojovací čip. "Spojovací místnost. Tady vrchní popravčí. Přepojte mě na amplióny."
Za okamžik už se jeho hlas rozléhal po celém táboře a linul se z reproduktorů, umístěných na budovách Kolonie.
"POSLOUCHEJTE. ZAHAJTE PALBU. POKUSTE SE ALESPOŇ PÁR Z NICH ZABÍT V SEVŘENÉM PROSTORU MEZI PLOTY. KONEC."
Carlos přitakal, stáhnul si pušku z ramene a pokleknul vedle Cadmanna do palebného postavení. Pomalu a s rozvahou pálil krátké, dobře umístěné dávky. Ze všech stran se ale ozývala-di-voká střelba. Cadmann sebou trhnul. "Půjdu nahoru na věž. Ty se drž tady."
l
"Si, compadre. "
Carlosova rytmická střelba jej uklidňovala, zněla skoro jako hudba. Musíme držet, hlavy vztyčené. "TROCHU TU STŘELBU ZPOMALTE. VÍC MUNICE NEMÁME, MUSÍ NÁM STAČIT TO, CO MÁME." Kdyby tak bývalo bylo více času a střeliva na pořádný výcvik střelby z pušek.
Někde opodál kdosi divoce zaklel. Omar Isfahan rozzuřeně bušil do svojí pušky. "Zasekla se, zatraceně, já bych — "
"Uklidni se," napomenul ho Cadmann břitce. Vzal Omarovi pušku z ruky a podíval se na zásobník. "Není zaseknutá, ale už máš prázdný zásobník. Teď se trochu uklidni a koukej se sebrat, chlape."
Omar se dvakrát zhluboka nadechnul. Vypadalo to, že z něj napětí opadává. "Já... omlouvám se. Už se cítím mnohem lip."
"Jistě. A s tou municí opatrně." Podal mu pušku zpátky. "Když nezačneme panikařit, máme šanci vyhrát."
Inženýr se zašklebil. "Jasně." Potom se vrátil na svoje místo u plotu.
Alespoň už přestane střílet po přízracích. Cadmann potom spěchal ke věži. Prolomili vnější plot. Začnou se valit dovnitř. Kolik času nám ještě může zbývat? Odevšud se ozývaly zvuky bitevní vřavy, lomoz. Z druhé strany tábora se také ozvala střelba. To je půl míle daleko. Na co tam můžou střílet?
Přehodil si řemen pušky přes rameno a rychle začal stoupat po žebříku nahoru.
"Zdar." Podle hlasu byl Greg docela klidný. Cadmann přikývnul na pozdrav a převzal ovládání světlometu. Rychle s ním namířil do prostoru, kde byla v plotu trhlina —
Nic. Grendelové sice přelézali po hromadě mrtvol, ale pouze jako jednotlivci. Nevalili se dovnitř koordinovaně ve

vlnách, jako by to udělala armáda.
"Přesnějakjsem si myslel," poznamenal Cadmann.
"Ano?" vyzvídal Greg a snažil se, aby jeho hlas zněl pořád klidné.

"Stačí]ich pobít dostatečný počet a většina z nich se zarazí, aby se mohli naládovat. Už nepostupuji kupředu. Přece jen to není žádná armáda."
"To ne. Bohudíky."
Ráchel by byla určitě přesvědčena, že je to Boží zásah. Možná to tak opravdu je. "Jasně, že lžu."
"Cože?"
"Vůbec jsem si to nemyslel. Kdybych ale grendelům velel já. pak bych všechny svoje síly určitě vrhnul proti té průrvě v plotu." Připjal si spojovací cíp na límec nepromokavé bundy. "Skeeter Jedna. Máš už nabité akumulátory?"
.Jsme dokonale nabití. Čade." Stu mu připadal nějak ospalý.
Však já tě probudím. "Dobrá. Takže vzlétni s tím nákladem petroleje. Naházejte ho do prostoru mezi ploty a všude v okolí té protržené mezery ve vnější linii plotu. Pokusíme se je zahnat o kus zpět. abychom tam mohli naběhnout a spravit tu díru."
"Opravit tu mezeru. Panebože. A kdo to udělá? Dobrá, už jdu na to."
V minovém poli sténali roztrhaní grendelové. Další vztekle syčeli, když mezi sebou bojovali a umírali. Stejně jako ve většině bitev všude převládal zmatek, ale ze svého nového postavení dokázal pohodlně přehlédnout celou oblast obranného pe-nmetru. Grendelové neustále postupovali vpřed díky mezeře v zevním plotu, ale nebyla to žádná úderná vlna. Blížili se po jednom či po dvou a vzápětí se zase rozdělovali, aby se pokusili /.mizet v temnotě panující mezi oběma ploty.
Rozlehlá pole vně zevní linie plotu silně připomínala jatka, zem byla doslova poseta rozprsknutými chomáči zuřivě se peroucích grendelů. Dokonce i půda byla neuvěřitelně rozrytá jejich řáděním, které znásobovala rychlost. Už předem nám tu póry li na další setí. Cadmann pobaveně zachrochtal.
"Ještě něco?" ozval se najednou z límce Stuův hlas.
"Ne. Docela |sem zapomněl, že mám stále zapnutý mikrofon. Jenom mi tak hlavou hleskla myšlenka."

Ze zaminovaného pásma se ozvaly další výbuchy. Brzo už nám ty miny začnou docházet. Asi jsem měl někomu říct, aby je spočítal, abychom pak měli představu, kolik jich ještě v pásmu zbývá. Jenže na tom nejspíš stejně nezáleží. Miny nemůže odpálit nic jiného než grendelové a těch je tam venku požehnaně!
Je tam až příliš mnoho grendelů. "Do prdele.]ak je možné, že tak rychle rostou?" podivil se nabručeně Cadmann.
"Chceš obsáhlou přednášku nebo ti stačí |enom krátká odpověď?" nabídl se Greg.
"Ani jednu. Stejně jsem už obě slyšel."
"Cadmanne! Minerva volá Cadmanna!"
Cadmann se zachmuřil. "Tady Cadmann."
.Musím odstartovat!"
"Cože?"
"Já je slyším! Jsou tam venku, v jezeře — "
Kdo to mluví? Martyho přece nepostihla hibemační nestabilita, nebo snad ano? Jenže, copak je možné to s určitostí poznat'.' "Jasně, že jsou tam v jezeře, Marty. Jsou to přece solosové — "
,Ne, to ne, chci říct, že jsou přímo tady, slyším je, jak nám buší do zevního pláště! Cadmanne, oni se dostanou do nasávaní vzduchu! Přijdeme o Minervu! Chystám se odstartovat — "
Cadmann se zhluboka nadechl. "Ne. Ty rozhodně neodstar-tuješ. Kdybys teď odletěl, přišli bychom o jediný zdroj energie. Ploty by vypadly z provozu. Nemohli bychom dobíjet Skeetery. My všichni tady v táboře bychom zahynuli. Takže zůstaneš tam kde |si, dokud ti já neřeknu. abys odstartoval."
"Jenže my přece Minervy potřebujeme, musíme je zachránit! Co by se potom stalo s lidmi na Geographicu ? Musím odsud zmizet!"
"Jen hezky zůstaň sedět," uklidňoval ho Cadmann. Skeeter Jedna se právě v tom okamžiku odpoutal od provizorní přistávací plochy uprostřed opevněné Kolonie. "Podívej, máme tu teď obtížnou situaci. Ozvu se ti hned, jak to jen trochu půjde. Rozhodně ale zůstaň na místě."

Skceter se během pár chvil dostal do pásma mezi oběma ploty. Cadmann tedy znovu popadnul světlomet a namířil jeho kužel směrem k mezeře v zevní linii plotu. Ostatní světlomety přejížděly po pásu minového pole. Grendelové se pokoušeli na světlo zaútočit.
Skeeter kroužil kolem v těsně utažených obloucích. Dva muži a žena se vykláněli 7 dveřního otvoru a vylévali dolů petrolej. Proud vzduchu vířený lopatkami rotoru rozprašoval ole-jovitou tekutinu do prostoru. Jeho zápach se mísil se smradem škvařících se těl a hutnou avalonskou mlhou.
.Ještě tři plechovky a zásoba je pryč," hlásil Stu.
"V pořádku."
Skeeter se vznášel asi patnáct metrů nad zemi. Najednou se grendel, který stál na vrcholku nahromaděných mrtvol, odrazil a vymrštil se vzhůru. Jazyk věžního světlometu je) zachytil uprostřed skoku. Jeho stoupání se naštěstí zarazilo těsně pod Skeete-rem. Potom začal klesat a za nim padal i jakýsi menší předmět.
"Panebože!" vykřikl Cadmann. "Rychle to zvedni výš! Přísahám, Stu — "

"Já vím. Ida ho zahlédla. Tvrdí, že nechybělo mnoho a málem se nám zakousnul do lyžin1 Čade, a to ještě nejsou pořádně dorostlí!"
Jak jste na tom s petrolejem?"
"Poslední plechovku hodila tomuhle na hlavu. Už jsme na
dně."
"Tak se přesuňte proti větru.'1 Cadmann rychle přepnul tlačítko na spojovacím čipu. Jeho hlas teď zazněl v ampliónech. .zápalné střely. carlosi. 1sfahane. použijte /apalné střely. a buitie opatrní."
..Cadmanne! Sakra, vážně lam venku jsou!" "Marty, prokrista pána!" okřikl ho Cadmann nasupeně. "Právě]sme vypotřebovali část energie Skeeteru Jedna. Budeme muset dobíjet, potřebujeme udržet proud v plotu a já po-třebuju přemýšlet! Takže zavři hubu a seď kde jsi. zatraceně!'1
odkaz heorotu 423
"Jenže já je slyším. Prolézají sacím potrubím!"
.Jenže tam by neměli co žrát. Marty, na tohle teď vážně nemám čas. Končím."
Cadmann sledoval, jak Greg nabíjí do podomácku zhotoveného samostřílu světlici, připevněnou k hlavici šípu. Střela vyletěla směrem k díře v plotu a zanechávala za sebou kouřovou stopu.
Vzápětí do výšky vyšlehly mohutné plameny.
"A co uděláme s tou Minervou?" zeptal se Greg. "Nemá nakonec pravdu? Čím déle budeš vyčkávat, tím větší je pravděpodobnost, že nějaký grendel skutečně proleze do sacího potrubí. Co by to asi udělalo s proudovým motorem?"
"Tak to vážně nevím."
"Ty to nevíš! Zatraceně — "
"Ale jedno vím jistě," dodal Cadmann opatrně. "Jestliže my všichni tady padneme bez boje. pak je osud Doupěte zpečetěn. Takže co mám dělat?"
Greg jej chvíli upřeně sledoval a potom se vrátil k obsluze světlometu.
Nad Kolonií se vznášela hustá přikrývka těžkého zápachu mrtvol. V prostoru mezi liniemi obou plotů ještě místy dohoří-valy drobné ohně, ale povětšinou tam panovala tma. Jenom jazyk světlometu z věže občas pročísnul temnotu.
Cadmann opatrně promluvil do spojovacího čipu. připevněného k límci. "Dobrá, amigo, ted sežeň nějaké dobrovolníky a shromáždíme se u bývalého domku Mary Ann." Přitom neustále přejížděl světelným kuželem v obranném perimetru.
"Jestliže je tam něco živého, tak |á]sem to neviděl." prohlásil Greg. "Cadmanne — je tohle opravdu rozumné?"
"Podle mě ano. Chceme vidět mrtvé grendely. Co nejvíc mrtvých grendelů. Čím víc jich dokážeme pobít tady — "
..Jasně." Cřregova nová manželka byla už těhotná a právě teď se nacházela na palubě Geogniphicu. "Jasně, tomu doce-
424 NlVEN, POURNELLE & BARNES
la rozumím. Hloupé je. že musím zůstat tady a ovládat světlomet — "
"To klidně zvládnu já." V otvoru na plošině věže se objevila hlava Jill. Opatrně stoupala po žebříku a přidržovala se jenom pravou rukou. Levou měla celou zabalenou do obvazů a znehybněnou.
"Ty bys měla být — "
"Správně bych měla být na Mayo Chnic," odvětila. "Jenže tu tady nemáme. Bolí to tolik, že stejně nedokážu spát, a — a navíc nechci být v blízkosti těch ohňů. Světlomet klidně zvládnu."
"Tak dobře. Gregu — "
"Nevšiml jsem si, že bych se hlásil dobrovolně." Podíval se na .lillinu paži a potom zamířil k otvoru, ze kterého čněl konec žebříku.
Nesl se za nim Jillin unavený hlas. ,.Neriskujte," Nebylo to nijak zábavné a neslyšela to, ale Cadmann se tomu stejně zasmál.
Ten dům kdysi patřil Mary Ann: velký', s garáží pro traktor, stál hned vedle vjezdu pro zemědělské stroje ve vnitřní linii plotu. Když tam Cadmann dorazil, Carlos už na něj čekal. Kromě něj tarn stálo ještě šest mužů a dvě ženy. Svírali potřebné nástroje a zbraně.
"Dohra. Nikomu se nic nestane," prohlásil Cadmann. "Vy s plamenomety. Budete hlídat naše křídla. A pořádně se dívejte, neustále. Nenechte se ničím vyrušit. Cřregu, ty budeš sledovat prostor za námi. Pořád se dive] za nás. Pokud ti nikdo neřekne. aby ses otočil, hlídej nám záda. Neočekávám žádné potíže; jestliže jsou mezi ploty nějaci grendelové. nejspíš se drží hezky při zemi. Budou nejspíš přehřátí a chtějí se v klidu zchladit. Takže když je necháme na pokoji, nechají zase oni na pokoji
nás."
"A jestli ne. tak jim to vysvětlíme." dodal Carlos. V ruce svíral pušku s výbušnou střelou a byl připraven střílet.
odkaz heorotu 425
"Takže jdeme na to." Potom Cadmann promluvil do límce. "Vypněte šťávu." Chvíli počkal. "Dobře. Pojďte za mnou."
Ostatní se obezřetně vydali za ním. Cadmann se musel usmát pod fousy. Tenhle plot je zatraceně nebezpečný. Taky z toho neměl zrovna příjemný pocit.
Asi tak deset metrů od nich ležela polovina grendela. Z jeho břicha koukala střeva a byla roztažená snad na dva metry od něho.
Pokoušel se hýbat. Ocas, visící sotva na zbytcích krvavé tkáně, sebou škubal. Světlo Cadmannovy baterky odhalilo, že má)enom polovinu jedné zadní nohy. Ta druhá chyběla docela. Z otvoru crčela krev. Cadmann)e vedl radě|i oklikou, aby se mu vyhnuli v bezpečné vzdálenosti.
"Zatraceně. Ti tedy umírají pěkně drsně," poznamenala Phyllis McAndrewsová.
"Přesně tak," souhlasil Cadmann. ..Hlídejte oba boky."
Kolem bylo skoro ticho. Jenom odkudsi zdáli zaslechli skřek grendela, který' nejprve stoupal a potom rázem přestal. Za

vnějším plotem se ve stínu shlukovali grendelové a užívali si hostinu. Bylo vidět neustálý pohyb, jak grendelové vždycky popadli kus masa a táhli jej směrem k řece.
"Teď přichází ta nejzajímavější část," oznámil Cadmann. Baterkou přeiel v prostoru za vnějším plotem, ale nebylo to zapotřebí. Ještě pořád tam totiž dohořivaly ohně a matně svým nažloutlým blikotáním osvětlovaly potemnělé stíny. Neviděli žádné světélkující oči, které by je odtamtud pozorovaly.
"Oheň se jim nelíbí," utrousil Carlos.
"A to je jedině dobře. Dává nám to možnosti." Cadmann znovu sepnul spojovací tlačítko. "Znovu zápoje proud dovnitř-ního plotu. Zevní linii naopak odpojte od zdroje. Zopakujte mi to." Pak naslouchal. "Správně. Takže, provedeme to takhle. Gregu. ty nám kryj záda. Carlosi, ty sleduj prostor vpředu. Nikdy se nám nemůže podařit odstranit tu hromadu těl, takže se o to ani nebudeme pokoušet. Místo toho povedeme dráty ko-

lem. Potom]e na obou koncích připo]te. Alespoň tak zrušíme zkrat který vyřadil celý plot. A pracujte rychle — "
"Bože," zvolal někdo.
"Skeeter Jedna. Budeme tady potřebovat vaši palebnou podporu." přivolával Cadmann pomoc.
"Už k vám letíme." Skeeter se jim vzápětí objevil nad hlavami, .leho světlomety rejdily v prostoru za plotem.
"Cadmanne." Stu mluvil dost naléhavě. "Tam venku jich musí být snad tisícovka. A to necelýeh sto metrů od vás. Raději odtamtud vypadněte."
"Do hajzlu. Rozhodně neodejdeme, dokud ten plot nespravíme. Blíží se snad naším směrem?"
"To zatím ne — "
"Tak mi když tak dej včas vědět. Hany. postarej se o ten zatracený plot. Pohněte kostrou."
"Otrokáři — "
Tam venku viděli jakési postavy, které se plížily temnotou.
Nedaleko plotu najednou zahlédli jakýsi pohyb. Okamžitě tím směrem vyšlehl plamenný jazyk a zasáhl grendela uprostřed výpadu. Netvor, olepený planoucí rosolovitou hořlavinou, vyrazil zoufale do rozoraného pole a ocasem bezmocně mlátil ve vzduchu. Nakonec se svalil na bok a čelistmi zcela nesmyslně chňapal po vlastní spálené noze. Jeho hladoví sourozenci jej ale vzápětí obklopili, přilezli blíž a trpělivě čekali, až oheň dohasne.
Hany si hrál se svými elektrickými měřiči. "Tady to při-vař," řekl. Mits Kokubun přiskočil se svářečkou a ta krátce zajiskřila. "A ještě tady."
"Mohl bys sebou trochu víc hodit," vyjelo z Grega.
"Proboha, vždyť já dělám co můžu — "
"Promiň, Mitsi. nechtěl jsem to říct nahlas — "'
"Zmlkněte." Cadmann se snažil sledovat všechno najednou. Harryho s jeho měřiči. Mitse s mimsvářečkou. Grega, který je hlídal vzadu. Carlose —
"Přibližují se." ozval se najednou Stu. ..Cadmanne — "

"Máme to." zašeptal spokojeně Harry. "Hotovo!"
"Takže odtud koukejme co nejrychle|i vypadnout. Odstupte kus od plotu. Všichni v bezpečné vzdálenosti?" Rychle sepnul spojení. .Aktivujte vnější plot."
"A co vnitřní okruh?"
"Ten zatím nechtě zapnutý. Přepojte mě zase nahlas. POSLOUCHEJTE, OBA PLOTY JSOU POD PROUDEM. DOTKNETE SE JICH A JE PO VÁS."
"Dobrá, tak teď sebou musíme mrsknout. Gregu, ty jdi v čele. Sleduj předek. Carlosi, ty nám budeš krýt záda. Takže dávej dobrý' pozor. Avalon potřebuje každou volnou ruku. Mit-si, nedívej se na mě, máš to hlídat vpravo! Tak kupředu."
Cadmann se snažil rozeznat podle ručiček, kolik je hodin. Ze by půlnoc? Rozbřesk byl ještě hodně daleko. Připadalo mu, že musel uplynout snad týden od chvíle, kdy opravili plot, ale ve skutečnosti to bylo před necelou hodinou.
Gregova puška vedle něho jednou vyštěkla. "Další. Dostal jsem ho."
"Jí," opravil ho nepřítomně Cadmann. Vnější plot ještě pořád držel. Grendelové se musí učit od ostatních grendelů: další hromadný útok proti jejich obranné linii nepřišel. Pořád přicházeli po jednom po dvou přes nahromaděné mrtvoly v místě původní díry v plotu, ale téměř žádnému se nepodařilo projít a zůstat naživu. Tenhle úsek bedlivě střežily dva světlomety a půltuctů pušek.
Takhle to nemůže vydržet dlouho. Půl hodiny. Alespoň tolik nám dopřej. Pouhé půl hodiny.
Dostal dvacet minut.
Cadmann usnul vestoje a podřimoval. Najednou ho ale probudil lomoz střelby z ručních zbraní.
"Jsou jich snad tisíce!" křičel na něj Greg. Světlomety divoce rejdily všude po okolí. Přes mrtvá těla. nahromaděná u plotu.

se hrnuly temné stíny. Sklouzl tam kužel světla. Dvacet metrů nalevo byla další hromada dosud doutnajících těl. Grendelové proudili i tudy.
"Jižní strana. Plot je přerušený najižní straně."
"Hlásím průlom na západě."
"Vnější linie plotu už je zkratovaná. Vnějším plotem už ne-protéká proud. Všechny pojistky v tomhle okruhu už popraskaly."
Světlomety neustále pročesávaly zemi nikoho, rozkládající se mezi oběma ploty. Tam se to brzy doslova hemžilo

grendely. Miny vybuchovaly na všech stranách. Z plechovek hořícího petroleje stoupala k nebi oblaka černého olejovitého dýmu. Do téhle mely se ještě ozývaly výstřely z pušek.
Žádný plán. Prostě se hrnou kupředu. Vyhýbají se navzájem jeden druhému, potom společně udeří na jediný cíl, ale nespolupracují. Nemají jednotnou strategii —
Jenže když stojíš proti velké přesile, strategie už nehraje takřka žádnou roli. Kdo jenom tohle řekl? Můj důstojník přes taktiku ve West Pointu, nebo nějaký dávný Trojan?
Od vnitřního plotu odletovaly oblouky namodralých jisker. Nebylo jich ale tolik. Poněkud nalevo chrlil Carlos oheň svým plamenometem přímo přes dráty plotu. Někdo další se hnal přes plochu tábora na protější stranu, kde se také objevil průlom.
"Stu. Je načase, aby ses dal zase do práce," ozval se Cadmann.
"Dobře, ale tím pádem už nám došly zásoby petroleje. A já mám nabité akumulátory jen na tři čtvrtiny."
"K. dobití ještě bude příležitost. Zevní plot už žádný proud nepotřebuje. Teď už se do toho dej, než bude po nás. Zevní plot je v háji, musíme bránit ten vnitřní."
"Rozumím."
Skeeter se ještě jednou zvednul do vzduchu a prolétával kolem plotu, zatímco jeho posádka rozlévala petrolej a ostatní dostupné hořlaviny.
l
odkaz heorotu 429
"ZÁPALNÉ STŘELY," zavelel Cadmann.
Znovu vzplály ohně. Grendelové se trhali navzájem, snažili se uniknut z dosahu plamenů a vrhali se proti plotu. Zem se plnila mrtvolami. Postupně ale jiskření u plotu doznívalo.
" Cadmanne. Slyším je. Cadmanne. Jsou lam venku. Přijdeme o Minervu a všechno je to jenom tvoje chyba, ív tvrdohlavé] parchante—
"Marty." Tohle už byl jiný hlas. Cadmannovi chvíli trvalo, než mu to došlo: nad obzorem v tu chvíli přelétal Geographic a hlas patřil Ráchel. "Marty, jenom se hezky uklidni. Cadmann ví, co dělá. "
Pověděli si toho ještě víc a chovali se, jako kdyby je Cadmann nemohl slyšet. Raději vypnul přijímač.
Cadmann ví, co dělá.
"Stu."
"Ano?" Už zase to vypadalo, jako by usínal.
"Myslím, že bychom už raději měli začít lidi převážet do Doupěte. Nejdřív ženy a raněné. Odvez je nahoru do Doupěte."
"Čade — víš to jisté? Už jsme se dokázali udržet tak dlouho—"
"Právě, drželi jsme se už dost dlouho a Marty nehodlá usnout nebo se uklidnit nebo cokoliv jiného. Už bych chtěl, aby Minerva odstartovala. Alespoň by bylo o jednu zatracenou starost méně."
"Dobře, kámo. Nemůžu ani tvrdit, že by mě to mrzelo. "
"Ale bude, " ozvala se Jill.
"Cože?" zamračil se Cadmann nechápavě.
" V Doupěti to nebude žádný večírek. Tady je nemůžeme '.udržet, jenom pomoci plotů a minového pole, když přijdeme o proud a dobíjení Skeelerů. Takže to u Doupěte nebude žádná legrace."
"Jasně, to je fakt. Raději to ale moc nevykládej nahlas."
"Neměj strach. " Pak se zase vrátila ke svému světlometu.
Skeeter odstartoval o pět minut později.
43O NIVEN, POURNELLE & BARNES
.lili Ralstonová si okusovala ret, aby dokázala přemoci bolest. Když ji Cadmann ve Skeeteru zajišťoval pásem, měla oči rozšířené únavou a obavami. Zůstala tady jako poslední ženský obránce tábora. Celou levou paži měla omotanou obvazy, vypadala skoro jako velký bílý polštář. V její pohublé tváři se mísila bolest s mimořádným odhodláním. Její krátká hříva drsných rudých vlasů vlála v proudech vzduchu od rotoru.
Cadmann se ještě jednou přesvědčil, zda pás dobře drží, a spokojeně si pro sebe cosi zabručel. Jill sebou trochu cukla, když se zlehka dotknul její obvázané paže.
"Jaký je můj úkol, až se dostaneme do Doupěte?"
"Řekni Jerrymu, aby se ti pořádně podíval na tu ruku. A potom si zkus odpočinout, jestli se ti to podaří. Budeš to ještě potřebovat. Do té doby už tam pravděpodobně budu taky."
"Nezdržujte se tady dlouho." nabádala ho a potom se znovu unaveně zabořila do sedačky Skeeteni. Už podle hlasu bylo znát, jak strašně je ospalá.
Cadmann rázně přibouchnul dveře kabiny. "Tak leť, Stu."
"Rozkaz."
Nahodil motor vrtulníku a lopatky rotoru začaly vířit okolní prach. Pak se zvednul do vzduchu a zmizel ve tmě.
"Cenný náklad, amigo," poznamenal Carlos za jeho zády.
"Jednoho dne mě takhle zezadu překvapíš a já tě na místě omylem zastřelím. Myslíš, že patřila na palubu GeographicuT
"To ne, ona není těhotná, tedy zatím — "
"Aha, už chápu."
"Jenže to já jsem ji zachránil z toho hřebene."
‚A hrdinové se obvykle dočkati zasloužené odměny."Až.iejí zahojí ta paže. Jestli se tedy zahojí. A jestli ne, tak len starý Carlos by patrně byl tím nejlepším lékem, jaký by si mohla přát.
"Takové ticho."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

..Možná až příliš. Ale stejně se mi to tak líbí."
„.Myslím, že tam je dost žrádla pro všechny," odtušil Car-
l
odkaz heorotu 431
los. "Perou se mezi sebou a požírají, ale raději by se krmili něčím jiným než vlastními příbuznými."
"No jo, do hajzlu. Myslím, žes na to kápnul," pochválil ho Cadmann. ‚Ale jsou schopní spolupracovat?"
"Tak to nevím. Někdy mi však připadá,]ako že ano. Ale Cadmanne, oni spolu nemluví — "
"Ne tak, jak si my hovor představujeme."
"Ha. Arnigo, snad bys nechtěl věřit tomu, že by mohli te-lepaticky — "
"Ne, nemyslím telepatii. Jenže — zatraceně Carlosi, já vlastně sám nevím, co mám na mysli. Co kdybychom se porozhlédli po obvodu perimetru?"
"Svěřil jsi mi tady velení. Vzpomínáš?"
"Aha, máš pravdu. Tak dobře, projdu to sám."
Všude se mu naskýtal víceméně stejný obraz. Vnější plot byl stržený a nefunkční, ale vnitřní dosud dobře odolával. A vnější plot vydržel naštěstí dost dlouho, aby stihnul zlikvidovat stovky, možná i tisícovku grendelů. Minové pole pak zastavilo spoustu dalších. Tam venku, za vnitřním nabitým plotem, se stovky mrtvol grendelů staraly o nakrmení živých. Po stovkách tam ležela na hromadách: polámaná, zčernalá, roztrhaná těla. Mnozí z nich už byli ohlodáni takřka až na bílé kosti. Všude kolem už začínaly bzučet drobné mušky a jiný odporný limyz. Než se ráno rozední, bude celý tábor nejspíš odporně zamořený. Za několik málo dní možná odporný puch rozkládajícího se masa zamoří celé údolí.
Crreg se unaveně protahoval, přendával si pušku z jedné ruky do druhé, aby jim odlehčil. "Takové ticho," prohlásil zamyšleně, aniž by oči odtrhnul od temnoty, kde zůstávala jen oblast znetvořená mrtvolami. "Možná mezi sebou neuzavírají žádné dohody, ale rozhodně se navzájem důkladně prohánějí."
"Proniknout do mysli grendela. to je koníček na plný úvazek," odpověděl mu Cadmann. "Co podle tebe udělají teď?"
Greg jen pokrčil rameny. Tak Cadmann pokračoval v obchůzce.
432 NlVEN, POURNELLE & BARNES
Pro nejbližší dobu se zdálo, že grendelové necítí žádnou potřebu se hnát vpřed a pokoušet se prorazit vnitřní obrannou linií plotu. Jenom se vždycky zvědavě ohlíželi, když se na ně zaměřilo světlo. Když někdo vystřelil — což se ještě stávalo, ale už ne příliš často — pak se zraněný grendel rozeběhnul pryč a běžel tak dlouho, dokud nevydráždil dostatečný počet okolních dravců, kteří se na něj pak vrhli.
Když Cadmann obešel celý obvod tábora a kontrola jej relativně uklidnila, využil příležitost se na chvíli posadit. Byl u?, vyčerpaný. Adrenalin by ho určitě ještě nějakou dobu dokázal udržet v činnosti, ale bylo velmi rozumné pokusit se nabrat trochu sil, když k tomu teď byla příležitost. Přitáhnul si nějaký sud blíž k plotu a ztěžka se posadil.
K drátům přešel líný grendel s nacpaným břichem. Světlomet z věže přejel po minovém poli a zastavil svůj kužel na nich. takže teď byli člověk a grendel společně zachyceni v oválu žlutavého světla.
Obluda se na něj dívala s výrazem, jaký nejspíš mívá člověk, když si pečlivě vybírá, kterého kraba si dá zítra k obědu.
Cadmann se na něj unaveně zazubil. ..Ještě jsem s tebou neskončil. Jenom počkej." Poplácal se po kapsách, jako kdyby hledal už neexistující cigarety. "Jenom počkej."
Grendel popošel ještě blíž a opřel se o plot. Ten zajiskřil a grendel se pokusil švihnout po Cadmannovi ostnatým ocasem. Z plotu vzlétl další oblouk jisker. Grendel potom zmizel za pokrouceným vnějším drátěným plotem kdesi ve tmě. Pak se odtamtud nesly zvuky rvačky.
Znovu se rozhostilo takřka naprosté ticho. Další světlomet narazil na Cadmanna, který si před)eho ostrým světlem musel zastínit oči špinavou rukou. Potom si ji podržel před obličejem a zkoumal, testli zpozoruje třes. Ano, ruka se mu skutečně třásla, což ho jen utvrdilo v pocitu, že mu nikotin začíná čím dál víc chybět. Jenže na Avalonu už cigarety došly.
Cadmannovi se v uchu ozvalo pískání a hučení. Potom na-
odkaz heorotu 433
vázal spojení s Jerryni "Cadmanne... mám lady pro tebe hovor od Sylvie, který vám musím přepojit, l 'vclrž chvilku. "
"Čade?"
"Jsem přímo tady, dámo. Máte trochu slabý signál."
"Jak se tam dole držíte? "
"Zatím to vypadá nadějně. Už]sme začali vyklízet hlavní tábor. Máme pár raněných, ale ztráty nejsou žádné."
„ Vážně žádné? Ty jsi úžasný. "
"Rozhodně jsme měli štěstí."
Grendelové neustále procházeli v prostoru za vnitřním plotem, přecpaní masem a s žaludky nacpanými k prasknutí. Podezíravě si jeden druhého měřili. Něco se stalo — Cadmann, který je sledoval s takřka profesionálním zaujetím, přesto nedokázal odhadnout, co mohlo být příčinou. Dva z grendelů se najednou ocitli pod vlivem urychlovače, proběhli kolem sebe, ale potom se otočili proti sobě a vrhli se na sebe jako dvě rozjeté cirkulárky, až kolem cákala růžová krev.
Znovu se ozvala Sylvie: ‚Jtaději byste se odtamtud měli co nejrychleji zdekovat. Brzo se budete až po kolena ráchat v dešti. Je to pořádná bouře. Nemůžete přece pouštět proud do plotu, když prší, nebo snad ano?"
"Ne. to ne. Kolik nám ještě zbývá času'.'"
"Tak asi hodina. Pak to ale bude trvat celé dny."
"Déšť! Už mě nebudete potřebovat!" to se do hovoru zapojil také Marty.
"Správně. Už tě tady nebudeme potřebovat," souhlasil opatrně Cadmann. "Nejprve ale musíme oba Skeetery dobít na

maximum. A taky náhradní akumulátory'. Marty, jestliže plot nevydrží, ty se odsud dostaneš. Jenže my ne."
"Marty — " Sylvie byla zjevně vyděšená, ale snažila se svůj hlas kontrolovat.
"Hele, koukněte, " promluvil zase. ..Zatraceně, já svitj úkol splním. Jenže sakra, Cadmanne, já vůbec nevím jestli ještě mám motory a vy tam stejně nemůžete zůstat za deště. "

"To vím a není to žádné velké překvapení. Už jsme začali odvážet lidi nahoru. Chceš ještě něco?"
"Afe."
"Tak teď zkus na chvíli držet hubu. Sylvie, máš pro mě
ještě nějaké dobré zprávy?"
"Vlastně ano." l přes statické prskáni ve sluchátku bylo patrné její vzrušení. ..Čade, ten 'superhemoglobin've žlázách nad plícemi jim dodává tu neuvěřitelnou rychlost. Rychlost je vlastně útočná zbraň — pro lov a na obranu před ostatními grendv-
ly-"
"To souhlasí."
"Jerry můj předpoklad taky podporuje. Víme jistě, že se tahle reakce spouští, když cítí krev. Ve vodě je taky určitě nastartuje, když cítí superhemoglobin či jeho metabolity. Je takřka jisté, že je to mimovolní reflexní odpověď. "
Její hlas na okamžik docela zaniknul v praskání atmosférické statické elektřiny a Cadmann si nejistě ťukal do sluchátka.
"Počkej okamžik. Jerry? Potřeboval bych to nějak vylepšit. Možná filtry... nebo něco. Díky."
Prskání odeznělo.
" Teď už mě slyšíš? "
"Je to lepší. Pokračuj, prosím."
"Seberte nějaká těla mrtvých grendelů. Vykuchejte z nich žlázy, namíchejte to ve vodě a potom tím naplňte rozprašovací zařízení, co se dá přidělat pod Skeeter. Zkuste to rozházet nad nějaké větší seskupení grendelů. To by je mělo doslova rozpálil doběla. "
Ačkoliv už si připadal opravdu vyčerpaný, musel se Cadmann poťouchle usmát. "Díky, drahá. To by mohlo zabrat."
‚Ráda jsem pomohla. Cadmanne... jak se drží Terry?"
‚Je v pořádku. \ Již je nahoře v Doupěti."
Nouzová světla zablikala, pohasla a potom se zase rozsvítila. "Obávám se. že budu muset končit, Sylvie. Začínají nám slábnout světla."

" Kolik vás tam ještě zbývá? "
Cadmann to musel rychle v duchu spočítat. Skeeter Dvě se právě s bzučením vracel zpět. "Sedmnáct. Ještě poletíme natři-krát. Tak dlouho bychom to tady měli zvládnout. Tihle grende-lové už jsou nějací líní. Ještě si spolu potom promluvíme. Jerry? Jsi tam?"
"Tady a nikde jinde."
"Dobře. Sežeň někoho, ať se tam prohrabe mez.i nepoužívaným vybavením. Potřebujeme mísic, struhadlo nebo tak něco. A potom ještě ke Skeeteru přídavné zařízení na rozprašování hnojiva. Postarej se, aby to obojí bylo tak do hodiny připraveno."
"Máš to mít."
Skeeter Dvě už měl zase plně dobité akumulátory. Přesně podle předem daného plánu teď muži opouštěli svá palebná postavení a stahovali se k provizorní přistávací ploše. Dva si vylezli nahoru do kabiny. Tři se namačkali do nákladového koše visícího pod kabinou.
Skeeter Dvě opět nastartoval a zmizel ve tmě. Skeeter Jedna naopak právě přilétal. Kvůli plánu, který už se mu rodil v hlavě, teď potřeboval, aby měl plně dobité akumulátory. Cadmann rychle počítal. Zbývalo už]enom šest mužů. kteří teď v tichosti a rychle odmontovávali svoje kulomety. Grendelové o jejich počínání projevovali jenom velmi vlažný zájem.
"Ricku," zavolal Cadmann tiše. Drobný mechanik opustil svoje místo a přispěchal k němu.
Cadmann stál u plotu a prohlížel si úsek, kde se dráty už vyklenovaly směrem dovnitř tlakem nahromaděných mrtvých těl. "Tady se navzájem pobíjeli, potom ostatní mrtvoly tahali přes minové pole a házeli je na plot. Tlačili zezadu, zatímco ti tady vpředu se doslova upekli." V hlase mu znělo divoké uspokojení. "Rád bych tady kus plotu vyříznul. Mohli bychom proud nějak pustit kolem, vyříznout v plotu díru a pár těch bastardů zatáhnout dovnitř""
"Mělo by to jít. Co máš za lubem""

"Takovou řezničinu. Potřeboval bych jednoho muže. aby tady hlídal s plamenometem. Někoho, kdo vyřízne plot a bude sledovat proud. A někoho, kdo bude dovnitř tahat mrtvoly. Já se postarám o ostatní. Takže budeme zapotřebí čtyři. Dva ať se rozmístí na severním a jižním konci plotu, aby nás mohli včas varovat. Myslím ale, že právě teď se nemáme moc čeho obávat. Ty si sám vyber, koho chceš, a pospěš si s tím."
Rick potom pobíhal od jednoho ke druhému a šeptem jim vysvětloval plán. Postupně opouštěli svá stanoviště a připojovali se ke Cadmannovi. Jako mávnutím kouzelného proutku se objevilo nářadí, drát i voltmetr.
Jak se vzduch postupně ochlazoval, rychle se vytvářela mlha. Taje brzy obklopila a zakryla jejich práci,
Rick zašeptal: "Teď," a vypnul přívod proudu. Světla v táboře se rázem rozzářila jasněji, protože přetížené akumulátory byly načas zbaveny nadměme zátěže. Dva muži natáhli kabel mezi dvěma krajními body sekce, rozpojili staré vedení a rychle připojili nově natažený kabel. Pracovali tiše a rychle. Přikývli a Rick zase nahodil páku. Světla potemněla a pak

se zase rozsvítila.
Vyzkoušeli předělaný oddíl plotu: na displeji voltmetru se nula ani nepohnula.
Cadmann popadl nůžky na plech a rychle jejich čelisti zakousnul do drátů. Zatnul zuby, když musel trochu víc přitlačit na rukojeti. Potom postupně praskal jeden drát za druhým a Cadmann se přesouval dál. dokud nevystříhal]akýsi půlkruh, který měl v průměru necelý metr.
Skrze díru propadla dovnitř hlava grendela a stočila se. takže se na ně dívala dvojice velkých, mléčně zakalených mrtvých očí. Cadmann do jeho krku zaseknul hák a protáhnul mrtvolu otvorem dovnitř.
Rick tiše poznamenal: "Tohle bys asi nechtěl provádět živému a zvědavému grendelovi. Raději nejprve sekni do ocasu a podívej se,]estli nějak nezareaguje."
"Sakra, Ricku. tahle bestie vůbec žádný ocas nemá." Pak
odkaz heorotu 437
Cadmann vyrazil pro dalšího, ale skutečně se raději nejprve přesvědčil, že je doopravdy mrtvý.
Hordu grendelů shromážděnou tam venku za plotem jejich řeznické počínání prakticky nezajímalo. A tak vždycky vtáhli nějaké tělo dovnitř otvorem v plotu a potom vykuchali mačetou. Cadmann pokaždé opatrně vyřezal žlázu a házel je do kbelíku. Tahal a sekal mrtvoly tak dlouho, až byl celý zastříkaný od krve.
Na smrad, který zamořil celý tábor, si nikdo z nich nemohl zvyknout. Hnilobné procesy sice ještě pořádně nezačaly, ale počínající zápach se mísil s podivným chemickým pachem linoucím se z vyříznutých žláz s urychlovačem.
"Tak to už stačí." zašeptal pro sebe. "Už vůbec necítím ruce."
Vracející se Skeeter Jedna zakroužil nad táborem. Odpojili poslední baterie a uložili je do nákladového podvěsu. Potom se ještě do kabiny vmáčkli dva muži a Skeeter se vzápětí opět vznesl, aby poté zmizel v mlze.
Cadmann. Říčky a dva další muži teď osamoceně stáli uprostřed opuštěného vyklizeného tábora. Venku za plotem líně tu a tam přecházel nějaký' grendel, všichni mručeli a byli zjevně přežraní až k prasknutí.
Cadmann použil spojovací cíp. "Gregu! Pojď k nám, už]e načase vydat se na cestu."
"Jo." Daleko od nich se u vnitrního plotu pohnul dosud nenápadný stín a rozeběhnul se směrem k osvětlenému středu.
"Zatraceně, jsou teď nějak potichu," láteřil Ricky. Chvíli si pohrával se spouští plamenometu, potom ho vyzkoušel a stisknul. Vyšlehl plamen a olíznul zemi dočerna.
"Ne na dlouho. Teď jsou nacpaní a spokojení. Ale kdybychom tady byli ještě zítra, už by měli žaludky prázdné. A to už budou těla pomalu hnít. Možná jsou mrchožraví, ale možná taky ne, kdoví. S těmi, co tady přežili a těmi, co pořád míří na sever, budeme mít ještě plné ruce práce, to mi věř."
"Přesto... prostě je tu na mě až příliš klidno."
438 NlVRN, POURNELLE & BARNES
Objevil se Skeeter Dvě. který přiletěl pro ně.
"Najdi mi nějaký prázdný sud," požádal Cadmann Ricka. "Pak ho z půlky naplň vodou."
Menší chlapík vyzkoušel dva. potom konečně jeden našel. ..Tenhle vypadá slušně.'" Strčil dovnitř hadici. Když pustil kohoutek, voda se rozstříkla o stěnu sudu.
Cadmann si protřepával otupělé ruce. Na zem dopadaly drobné kapky naoranžovělé krve a superhemoglobmu. Vítr se v tom okamžiku stočil a grendelové se začali ošívat, vyplašeni slabým závanem známého pachu.
Potom čtvrtku kbelíku vyšplíchnul do sudu a opatrně směs promíchal klackem. Bože. jak odporně to smrdělo.
"Dobrá, vy dva se běžte vmáčknout do kabiny. Říčky, ty se mnou půjdeš do nákladového prostoru,"
Carlos se vyklonil ze dveří Skeeteru. "Jaký máš plán, ami-goT'
"Jenom nás opatrně dostán do vzduchu. Potom chvíli drž vrtulník nad oblastí plotu: mám tady pro naše přátele dost nepříjemný dáreček."
.Jlueno. A vyřiď jim ode mě srdečné pozdravy."
Cadmann stisknul svůj hrdelní mikrofon. "Jerry. Máme už všechny pohromadě?"
"Celý tábor je tady. Neztratili jsme jediného člověka. Teď už jenom kouke)te odtamtud zmizet, ano?"
Dokázali jsme to! Nikdo nezemřel. Křesťané 2000, Lvi mají smůlu. „JVlarty."
Jo."
"My už odtud mizíme. Dopřej nám ještě pět minut a potom už je Minerva celá tvoje. Pět minut a pak můžeš zmizet hned jak se ti zachce."
"Sláva! Čade — koukni, nechtěl jsem ti dělat potíže — "
"V pořádku. Končím. Ještě se]ednou naposledy rozhlédl po táboře. "Dobrá. Carlosi. Tak to zvedni. Co — "
Dva stíny se neuvěřitelnou rychlostí hnaly jejich směrem.
l
odkaz heorotu 439
První grendel, tedy oběť. naběhnul do vnitřního plotu a okamžitě zemřel v oblaku modrý'ch jisker a kouře. Druhý do prvního vletěl právě v tom okamžiku, takže plot povolil a prasknul. Druhý, přeživší grendel se nejprve převalil, ale potom se rychle zvednul zase na nohy a otočil hlavu. Zabral nohama a potom... doslova se rozmáznul...
Řítil se přímo na něj. Cadmann chtěl zvednut pušku k líci.
Když byl od nich grendel vzdálen sotva dvacet metrů, najednou se zarazil. Zařval na něj: jasná výzva.
V tom okamžiku ze strany vypálil Greg.
Grendela to vyloženě rozzuřilo. Otočil se jako na obrtlíku a vyrazil, jenže to vběhnul přímo do druhého proudu střel.
Vzápětí ovšem narazil na Grega tak prudce, že ten jenom bezvládně odlétl stranou. Otočil se a chtěl se rozeběhnout zase proti Cadmannovi, ale v tom okamžiku ho dlouhé dávky ze tří zbraní doslova roztrhaly na kusy.
Rick se sprintem rozeběhnul k místu, kam před chvilkou dopadl nebohý Greg. Cadmann na něj řval: "Ricku, zpátky.

Okamžitě."
Rick se zarazil a když se ohlédl směrem k plotu, uviděl, jak už dva grendelové zkoumali nově vzniklou trhlinu ve vnitřní linii plotu. Dal se do běhu.
Cadmann už se pokoušel zvednout sud. Rick, který ještě zprudka oddechoval, se sudu chopil na druhé straně. Nalezli do nákladového závěsu a sud svírali mezi sebou.
Když se Skeeter s mírným zhoupnutím vznesl do vzduchu a vznášel se nad zcela prázdným táborem, Cadmannovi se trochu zvednul žaludek. Dole už zhasla všechna světla, jenom malou plochu tábora osvětloval kužel světlometu ze Skeeteru. Kolonie vypadala ospale, takřka mírumilovně.
"Nějaká poslední slova?" zeptal se Rick hořce.
Skeeter přeletěl nad plotem. V jeho světle se objevil asi tucet grendelů. kteří se snažili prorazit cestu skrze hromadu mrtvol. Tři se sápali na Grega a trhali ho na kusy jako kuře.

"Jo." odpověděl bezvýrazně Cadmann. "Tady je pozdrav ode mě. Házíme!'" Převrhli sud a litry odporné krvavé tekutiny pršely dolů.
Vzápětí dole vybuchla nevídaná aktivita. Rychlostí opilí gren-delové se tam sbíhali ze všech stran a vytvářeli pod nimi syčící oceán. Jejich zoufalé divoké skřeky bylo slyšet i přes hlasitý randál rotorů.
..Bastardi.'"
Rickyho oči nenávistně žhnuly.
Cadmann si odchrchlal a plivnul dolů do oceánu pohybu. "Carlosi. Dostán mě co nejrychleji odsud. Mám ještě spoustu práce."
Carlos obloukem otočil vrtulník a namířil k nakynutému obrysu Velkých mlžných hor.
Kapitola 31
l
Grendelové v mlze
Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu jeho zbroj, na kterou spoléhal, a kořist rozdělí.
LUKÁŠ 11:21—22
Man,' Ann pozorovala slunce vycházející zpoza převalující se hory bouřkových mračen. Skrze temnotu nebylo vidět nic z toho, co se jistě odehrávalo v údolí. Am když se rozednilo.
Zaslechla za sebou slabé dupání.
Byl to Hendrick pajdající o berlích. Jednu nohu měl zabalenou v nafukovacím krycím obvazu až do doby, než se mu jakžtakž vyhojí poničený lýtkový sval. S berlemi vypadal dost nemotorně a taky utahaně. "Měl jsem dojem, že jsme tě poslali do postele,'" začal místo pozdravu.

Mary Ann odmítavě zavrtěla hlavou. "Poslali jste mě si odpočinout."
"Takže ty tady odpočíváš?"
.Ano. Jak se má Terry?"
"Už je na svém místě. Usadili]sme ho na ten velký balvan, kterému říkáte Hlemýžď. Určitě ho uvidíš i odsud."
Tak se hned přesvědčila na vlastní oči. Ano, na velkém bělostném balvanu seděl nejasně rozeznatelný obrys muže. který měl nohy široce roztažené do tvaru písmene V a na klíně mu ležela puška. Pak se znovu zadívala do mraků.
Ze zastřešené verandy se stalo jakési centrum řízení palby. Měli odtamtud výborný rozhled na velkou plochu, ale ona odsud zpod verandy viděla stejně dobře. Když sledovala stříbrnou stužku proudu Amazonského potoka, viděla až k okraji plošiny a ještě dál, až k okraji oblačného moře.
Půltuctů kolonistů vykopávalo miny, které upravili a vzápětí je znovu zahrabali do země. Miny totiž byly nastaveny tak, aby psu neublížily, ale vybuchly až při tlaku dospělého grende-la. Teď bylo tedy zapotřebí je všechny přenastavit a psy tím pádem museli zavřít do ohrady, aby je udrželi mimo minové pole.
Psům se tohle opatření pranic nelíbilo. Jasně slyšela, jak uvnitř domu hlasitě protestují. Prašť a Uhoď učili svoje menší bratříčky a společníky, jak se má pořádně štěkat.
Na urovnané ploše nad domem přistával další Skeeter. "Já si to vezmu na starost," prohlásil Hendnck. Slyšela, jak ťapká pryč.
"Já jim to tu ukážu," řekla, ale on už byl skoro pryč a tak se s ním nijak nepřela. Je to sice její dům. Ano. její dům, jenže ona je tak unavená. Vážně by asi měla jít do postele.
Hendrick a Jerry a někteří další si vzali na starost obranná opatření, zvětšení obytných prostor a toalet a péči o zásoby. Další lidé měli za úkol udržovat nepřetržité spoiení s Geogra-phicem, Minervami a Skeetery. Když ale přistál další Skeeter s nákladem, bylo třeba uprchlíky někam umístit.

Podlaží s obývacím pokojem, kde přímo středem místnosti protékal potůček, se stalo mužskou noclehárnou. Žádnou další místnost odpovídající velikosti už v domě neměli, takže ženy se rozdělily do menších skupinek pro ostatní poko]e.
Nově příchozím bylo zapotřebí všechno ukázat a vysvětlit. "Musíme dodržovat přídělový systém. Jestliže vám to dělá potíže, můžete si o tom promluvit s Cadmannem. Nebudete tedy sami chodit do kuchyně. Je mi líto. Toalety jsou dole za minovým polem. Řiďte se podle značek. Nakreslili jsme mapky a překreslili jsme je, takže visí na každé zdi. Umývejte se v těch velkých žlabech, které jsou venku. Voda přitéká potokem seshora. Je sice studená, ale bezpečná.
Jediná teplá voda teče v kuchyni a v hlavní umývárně, ale nemáme jí moc. protože ohřívače byly projektovány jenom pro dva lidi. Je mi líto. Nemáme tady energie nazbyt. Ani na ohřívání, ani na svícení. Je mi líto. Máme sice mýdlo, ale

není ho moc a je zapotřebí část uchovat pro lékařské účely. Je mi líto."
Je mi líto. Už ji začínalo vážně unavovat, že musí tohle neustále opakovat.
Skoro to vypadalo, že kromě Mary Ann tady nikdo nedokáže nic najít. Hendrick ji našel v kuchyni, kde hledala kuchařům nějaké nádobí. Tak jí nařídili zalézt do postele a doprovodili ji až ke dveřím dřív, než Terryho odnesli na hlídku.
Mela velkou postel. Přemístili ji do skladovací místnosti, kterou postel málem celou vyplnila. Alespoň tady byla sama. Jenom málo zjejích hostů mohlo říct to samé. Jenže postel měla sama pro sebe jenom díky tomu, že Cadmann je někde tam dole v mlze obklopen stovkami grendelů. Vnější plot už je proražený a vnitřní bude nejspíš brzy zkratován ženoucím se deštěm. Proto tedy stála na plošině pod verandou a pozorovala mraky.
Jdi se vycpal, Cadmanne. Nemusel jsi tam teď hvt.
Možná musel. Možná jsme prostě museli zkusit ubránit Kolonii a kdyby se nám nepodařilo ji udržet a on by tam nebyl, určitě by si to navěky .vyčítal. Ale ať se propadne, vždyť tam

nemusel zůstávat jako poslední. Ať je taky někdo jiný za hrdinu. Alespoň jednou.
Rozdělený proud potoka vtékal do domu a protékal jím skrz naskrz, potom přetekl přes verandu a kaskádou menších vodopádů stekl dolů, kde se opět připojil k hlavnímu toku. Nikde nebyl potok hlubší než po kolena. Amazonka mohla být místy hluboká po ramena. Vést proud potůčku přímo středem domu znělo tak báječně, že Cadmannovi nadšeně zatleskala, když jí to navrhnul. Nějak si vzpomněl na jakýsi projekt jednoho amerického architekta a ona mu mohla poradit! Byl to Frank Lloyd Wright. Ten dům se jmenoval "Padající voda" a byl to jeho nejlepší projekt, ona si na něj vzpomněla a Cadmann ho pro ni postavil. Dokonce měli v úmyslu v něm chovat solosy.
Najednou se z mraků s mohutným burácením vynořila Minerva a stoupala stále výš pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Mary Ann podvědomě zadržela dech a sledovala, jak raketa zrychluje. Slyšela předtím Martyho vyděšený hlas. A Cadmann zase zněl pěkně zoufale, když Marty chtěl po celou noc, která všem musela připadat nekonečná neustále odstartovat. Minerva stoupala stále výš. Jestli narazíš, dobře ti tak. Objevil se obláček dýmu jak překonala hranici zvuku... čára změnila vzhled, když Marty zapnul jaderný urychlovací motor... potom opožděné burácení.
Žádný výbuch se neozval. V sacím potrubí nebyli žádní grendelové. A pak byla Minerva najednou pryč.
Takže už jsou bez proudu, přišli o ochranné ploty. Teď už odtamtud musí vypadnout. Spíš měli zmizet už v okamžiku, kdy Minerva startovala. Ještě než Minerva vůbec odstartovala. Takže už by tady skoro měli být. Kde jsi, chlapáku — ?
Mraky jako by začaly vířit a vzápětí uviděla, jak se z nich vynořuje poslední Skeeter.
Vyšplhala rychle na verandu. "Je naživu?" zeptala se prvního člověka, na kterého narazila.
Byl to Joe Sikes. "Mluvil jsem s Carlosem. Říkal mi, že ztratili Greaa. Jinak nikoho."

"Grega..." Zavrtěla hlavou. Nemohla říct: To je dobře. Gre-ga. Jak ho ztratili? Jeho novomanželka byla nahoře v Minervě. Která to je? Dokázala si vzpomenout jenom na Alicii. Alicii a jejich děťátko. Tolik mrtvých. Jméno té nové zapomněla. Na tom nezáleží. Určité to velmi brzy zjistí. "Takže je konečně po všem. Díkybohu." Potom se vydala do postele.
Carolyn sledovala slunce vycházející v údolí pod sebou. Včera v poledne se jí podařilo vyjet z padající mlhy a zamířila na jihozápad, směrem do kopců k ledovci. Jela tak dokud nepadla noc. l potom vedla koně celou noc. Ale to byla chyba. Když se tak s koněm drápala do kopce a snažila se ohlásit přibližně svou pozici, upustila svůj spojovací čip a šlápla na něj. Bohužel na něj ve tmě šlápnul i kůň. Takže byl k nepotřebě a ona byla bez spojení s ostatními. Nikdo neví, kde právě je. Možná pošlou Skeeter, aby se pokusil ji najít. A možná taky ne. Zpátky do Kolonie se taky vrátit nemohla —
Na jihozápad a stále stoupat do kopců. Přesně tak to říkal, jihozápadně a co nejvíc nahoru. Tam ji budou nejspíš hledat a taky to je to nejbezpečnější místo, jaké teď může najít.
Slunce se opět zvedalo na modrou oblohu, jenže dnes muselo nejprve vystoupat nad příkrov oceánu mlhy. Mraky se přihnaly od moře. Zakryly Kolonii jako těžká poklice, která místo rukojeti měla velký ostře ohraničený bouřkový mrak. Carolyn se teď spolu se svěřenými koňmi nacházela někde západně a trochu na sever od Cadmannovy středověké pevnosti, která byla také schována v mlze.
Krajina se zde najednou vyrovnala a připomínala nakloněný stůl. Řada koní stoupala do vrchu a v jejich čele postupoval Bílý blesk.
Koně byli všichni jednoletí nebo ještě mladší hříbata. Dokonce ani Bílý blesk nebyl tak velký, ale Carolyn byla naštěstí drobná. Proto ji kůň celkem snadno unesl.
Po cestě to v ní pěkně vřelo. Nechtěli mě vzít s sebou! Čad-

mann Weyland vyrazil lovit přízraky se svou družinou vyvolených, jenže já mezi ně nepatřím. Raději chtěli Phyllis, dokonalou Phyllis, ale mé ne. Nejsem dost dobrá, abych s nimi bojovala, ani aby za mě bojovali — Přesto ji ale Cadmannovo rozhodnutí tak moc netrápilo. Kde by tak nejspíš chtěla být? V Kolonii, kde by musela čekat, až se začnou kolem rojit grende-lové? Nebo na palubě Geographicu, kde brzy začne houstnout vzduch a Minervy třeba vůbec nepřiletí? A měla ještě jeden důvod pro svůj vztek.
Vztek totiž pomáhal potlačit její strach.
Carolyn vlastně poprvé seděla na koni, až poté, co už byli hodně dlouho tady na Avalonu. Starala se o hříbata a postupně se s nimi sžila. Zjistila, jak jsou rozpustilá, nemotorná a také dost nedůvěřivá. Jestliže se Carolyn občas přestala ovládat, jestliže na hříbě zaječela nebo ho udeřila, vždycky si to zapamatovalo. Příště už její bálo. Takže se mezi koňmi lépe naučila ovládat své chování.

Mezi lidmi... no, lidé jsou podstatně složitější bytosti a navíc se mezi sebou často baví. Takže se brzy něco rozneslo. Kdysi uměla s lidmi jednat a nakonec je dostala tam, kde je chtěla mít. Kdysi dokonce byla Žáčkovou zástupkyní, hned druhou v pořadí. A kdyby Zack neměl vedle sebe Ráchel, brzy by určitě Zack pracoval pro Carolyn! Přesto by ale i nadále zůstal členem posádky Geographicu, jedním z nejlepších.
Hibernační nestabilita se Carolyn téměř nedotkla, jenže Žačka nechala na pokoji úplně. A samozřejmě taky Phyllis. Phyllis se nikdy nemohlo nic zlého stát. Měla Hendricka a mohl jí klidně patřit i Cadmann, tohle věděl prakticky každý. Phyllis by klidně mohla spadnout do hromady koňského hnoje a vynořila by se s růžemi ve vlasech.
Pořád ještě jsem dost chytrá. Chytřejší než je ona! Ale snadno se vylekám. A tahle myšlenka ji taky docela děsila.
Začala zhluboka dýchat a opatrně se podívala zpět —
Mlha jako by postupovala za ní v podobě převalujícího se
l
odkaz heorotu 447
mračna a v tom mraku byli grendelové. Na vrcholcích mraků jasně viděla zášlehy blesků. Déšť. Ten grendelové zbožňují. Třeba se jim nebude chtít ven.
Kolonie už možná v tuhle dobu zmizela v moři útočících dravých miniaturních grendelů. Podle toho co Carolyn věděla jistě, jedinými živými bytostmi na Avalonu byla ona a dvacet koní. Najednou si uvědomila jak se sžíravou vroucností doufá, zeji ten nezodpovědný přelétavý motýl Carlos přivedl do jiného stavu ještě předtím, než ho pro sebe urvala Sylvie.
Společnost Geographic sem neposlala žádnou ženu, která by nechtěla mít děti, pomyslela si. Já už jsem se na to upnula. Jsem naprogramovaná. Hibernační nestabilita měla vymazat i tohle.
Až dosud se raději vyhýbala vodě. Jenže takhle to nepůjde donekonečna. Koně sice dokážou urazit značné vzdálenosti bez potravy, ale bez vody se neobejdou. Neměl by to být zase takový problém. Mířila s nimi k ledovci, který se rozkládal na svazích Velkých mlžných hor. Tam určitě bude dostatek pramenů a potoků.
Podívala se ještě jednou směrem k okraji mraku...
Už když sahala pro pouzdro s výkonným triedrem, věděla co to je. Skoro se jí ulevilo. Z téhle vzdálenosti vypadala postava skoro jako černý pulec. Ani s pomocí dalekohledu nedokázala rozlišit příliš mnoho detailů: drobný grendel, buclatý s hydrodynamickou postavou, pohybující se na hubených, ale rychlých nohou. Měří zhruba metr, odhadla v duchu. Takže to není jeden z těch velkých. Ty oči. Dívají se na ni. Jak dobře asi vidí? Díval se na ni —
Triedr. V něm jsou čočky. Čočky vykuchané z mrtvvch grendelů vypadaly podivně. A íoh/y měnit zakřiveni a bvly dost velké. Takže mě možná vidi stejně dobře jako já jeho.
"Charlie," označila si ho pro sebe, jako kdyby tím, že ho pojmenuje, pochopí jeho myšlenky a bude je moci ovládat. Rty sejí stáhly v jakémsi úšklebku. Zvedla svou harpunovitou pus-
448 NlVEN, POURNELLE & BARNES
ku vysoko nad hlavu. "Charlie, je už pozdě na zahájení vyjednávání?" Grendel ji stále sledoval.
Dospěla k závěru (a stálo]i to hodně úsilí přemoci své všeobecně známé sklony k hysterii), že by nemělo žádný smysl popohánět koně k větší rychlosti. Protože stoupali do svahu, patrně by stejně nedokázali běžet rychleji než tímhle klusem. Zatím neucítili nic podezřelého.
Také grendel vypadal, že nemá kam spěchat.
Byl mimo dosah deště a nikde v dohledu před ním nebyla žádná voda. Bylo docela dobře možné, že se brzy otočí a a vzdá to.
Dostala na svou obranu pušku a čtyři střely s výbušnou hlavicí. Na pláni před sebou viděla celkem dost rozesetých balvanů, některé i dost velké. Carolyn zvažovala, že by mohla na některý z nich vylézt, koně poslat napřed a počkat si, až kolem ní grendel projde. Mozek jí pořád pracuje slušně, když ji nikdo zbytečně nehoní. Jenže... čekat a pořád jen čekat, zatímco grendel by ji sledoval a přemýšlel... určitě by se zhroutila. Tím si byla skoro jistá. Musím koně držet v pohybu. Uvidíme, co se stane.
Mary Ann se najednou náhle probudila a rychle se v posteli posadila. Na chodbě slyšela jakýsi hluk. Svítící displej na jejím spojovacím cípu jí prozradil, že uběhla více než hodina.
Hodila na sebe plášť a vyšla ven na chodbu.
Po chodbě směrem od ní kráčel Cadmann s Hendrickem. Mary Ann na ně zavolala. "Cadmanne!"
Otočil se, když už se k němu hnala. Celou bojovou kombinézu měl zacákanou od krve. Měl dokonce zakrvácené i bot)'. Zanechával za sebou na podlaze krvavé šmouhy.
Pokračoval v rozhovoru i poté. co se k němu rozeběhla. "Ve Skeeterech nám už nezbývá moc šťávy. Musíme vymyslet jiný způsob, jak na ně dostat ten sirup. Katapulty? Možná kuše. Pořádnou kuši s ocelovým tělem, aby měla velký dostřel — "
L
odkaz heorotu 449
"To by šlo," souhlasil Hendrick. "Můžeme to zadat Sikeso-vi. S těmi harpunovými puškami dokázal doslova čarovat."
Ve tváři měl zřetelné hluboké vrásky od únavy a nevyspání a páchnul. Byl to takový odporný cizí puch. při kterém se jí ježily chloupky na zádech, když ho objímala. Sevřela ho kvůli tomu ještě pevněji, chtěla cítit jeho žebra na těle. aby věděla, že je to skutečně Cadmann navzdory tomu, co]í říkaly smysly: jako kdyby držela ducha, nějakého cizího neznámého tvora...
Také ji objal, ale o poznáni slabčji. "Myslím, že máš po župánku, lásko." prohlásil. "Naštěstí to není moje krev. To cítíš zápach vaků s urychlovačem z několika tuctů vykuchaných grendelů."
"Vaky s urychlovačem. Grendelové?"

"Musel jsem je z nich vlastnoručně vyřezat. Nebyl tam nikdo jiný. kdo by to udělal za mě." vysvětlil]í Cadmann.
‚Aha."
Hendrick vstoupil do hovoru: "Já ho vyčistím a vrátím ti ho. Potřebuje se vyspat. Takže ti ho dám na starost, ohlídej ho. Vrať se do postele a podej mi ten svůj župan. Čade, já mezitím vytvořím tým, aby začali zpracovávat mrtvoly grendelů — '"
"Dejte jim rukavice a pracovní kombinézy — "
"Já jsem tě slyšel už prvně. Všechny oděvy půjdou na zvláštní hromadu. Mary Ann, ten tvůj župan musí taky. Kdyby se grendel dostal natolik blízko, aby ucítil roztok urychlovače, nebylo by radno, aby v tom županu někdo byl."
Dělalo jí dost potíže si z jejich sdělení něco rozumného odnést. Nejsou blázni. Jsem snad natolik hloupá? Přikývla.
Vrátila se tedy do pokoje. Svlékla si župan a těsně pootevřenými dveřmi mu jej podala na chodbu. Pak se vrátila do postele, docela nahá, přetáhla přes sebe peřinu a v tu ránu usnula.
Vzbudila se, až když se postel otřásla. Když v sobě sebrala dostatek síly, aby se dokázala zvednout a opřít o loket, připadalo jí, že Cadmann už skoro spí. Měl otevřenou pusu, na tváři čtyřdenní strniště a vypadal ještě hůř, než kdykoliv po obyčejné kocovině. Ale byl alespoň čistý'.

A živý. ačkoliv to tak na první pohled moc nevypadalo, a v bezpečí.
Svalila se zase zpátky na bok a klidně zavřela oči. Myšlenka, že by teď mohla vyžadovat svoje manželská práva, k ní přicházela jakoby z velké dálky a vzápětí odezněla. Potřebuje se vyspat. Ona taky. Já se potřebuju vyspat, on jakbysmet, bože —
Za chvíli, kterou nedokázala vůbec odhadnout, musela ale svoje rozhodnutí změnit. Anebo to byl on. Nebo —
"Waterga-te," zamumlala, když tam tak leželi jeden druhému v náručí, ale oba byli sotva napůl při vědomí a ještě usínali.
"Ty máš teda ten nejzatracenější vzpomínkový systém," prohlásil. "Proč zrovna Watergate?"
"Nemůžu si vzpomenout. Aha. To je takový starý skandál. Jednou nám o něm povídali na přednášce z dějin. Kdo nařídil krytí? Jeden z obhájců na tuhle otázku odpověděl: 'Nikdo nena-vrhnul, že by krytí nemělo byť."
"Takže?"
"Když ani jeden z nás neřekne: "Nebudeme se milovat — '"
"Chápu. Jdeme spát."
"Charlie" patřil mezi nejstarší grendely a právě se zněj začínala stávat samice. To, co předtím bylo jen nepatrnou dvojitou vrstvou buněk na vnitřní straně břišní stěny, se teď změnilo ve shluky vajíček, která byla připravena k oplození. Ale tenhle pocit vnitřní změny byl nicotný proti tomu, co zažila v posledních dvou dnech.
Její sourozenci byli vždycky součástí okolního prostředí. Jenže teď znamenali zároveň i život a smrt. Vyhrála dva souboje ještě předtím, než ji pach čehosi neznámého vylákal sem nahoru do hor, daleko od vody.
Od té doby nemusela s nikým podstupovat boj. Její pokousána přední noha se už skoro zahojila.
Lákala by ji voda, jenže tam by určitě narazila na svoje sou-kmenovce. Byla docela spokojená, když vydatně zapršelo.

Vzrůstal v ní pocit hladu. Ale ona vytrvale sledovala pach pohybujícího se masa, který byl tolik odlišný od pachu grendelího masa. Někdy narazila na tlusté stonky, které mohla rozžvýkat. Jenže tyji nemohly uspokojit. Potřebovala maso...
Grendel by takřka cokoliv jedl raději než maso solosa nebo jiného grendela. Grendelové mezi sebou bojovali, když nebylo zbytí — a když jsou grendelové všude kolem, pak prostě musejí bojovat — ale rozhodně by raději něco — něco...
Neměla jasnou představu, dokud se nevynořila z mlhy. Potom je najednou spatřila. Řadu cizích zcela neznámých tvorů, vysoko ve svahu, každý z nich byl větší než cokoliv, co by dokázala naráz pozřít. Ten nejvzdálenější byl nějak postižený, nebo byl na něm přisedlý parazit. Najednou si uvědomila, že její pohled utkvěl na... na čemsi, co bylo hodně podobné tvorovi, který chrlil plameny na tucty jejích sester a vyvolal tak bitku, ze které ona sama unikla jenom o vlásek.
Maso a nebezpečí: život a smrt. Zařadila si tvora, který' cestoval na vedoucím koni, do stejné skupiny jako své sourozence. Ale hlad měla čím dál větší.
Mary Ann se pomalu probouzela. Oči nechávala ještě zavřené, ale ruku vytáhla zpod deky a šmátrala kolem a snažila se najít Cadmannovo příjemně teplé tělo. Jenže za sebou nic nenahmatala. Takže už je načase vstát. Posadila se a chvíli zírala do tmy, potom se přinutila vykulit z postele.
Když se oblékala do lehkého županu, všude kolem ní panoval naprostý klid. Bylo to zcela nepochopitelné ticho. Žádní psi, žádný lidský zvuk. Neslyšela ani tupé údery kladivem nebo zvuk vířícího rotoru Skeeteru. Když se skutečně soustředěně zaposlouchala, podařilo se jí zaslechnout jenom nenápadné ševelení větru. To bylo všechno.
Mary Ann rychle překonala těch pár kroků, které ji dělily od obývacího pokoje. Na podlaze tam spali čtyři muži. Dva seděli zabalení do prostěradla, opření o stěnu a ještě napůl roze-

spali usrkávali kávu. Stu na okamžik odložil svůj hrnek a prolomil mlčení. "Brýtro."
Podle intenzity světla, které sem pronikalo zabudovanými střešními okny. odhadovala, že už bude nejspíš poledne, možná dokonce jedna hodina. "Už není ráno."
"To je ale to jediné, co víš. Dokud jsem neměl svou kávu, je pro mě vždycky ráno."
Tak tím se řídím taky. Vydala se do kuchyně a nalila si hrnek. Káva byla jenom vlažná. Nenamáhala se ale ohřívat ji. Nebylo to ani kvůli úspoře energie. Možná mají málo plynu, ale na takové účely ho bylo dost. Místo toho si hrnek odnesla do sprchy.

Nemáme čau. Nemáme čas. Hodiny v její hlavě jako kdyby hlasitě odtikávaly a nutily jí strašný a neopodstatněný pocit naléhavosti.
Pečlivě se vysprchovala. Hlavou se jí zcela bez iakéhokoliv systému hnaly roztodivné myšlenky. Detaily řešení sprchova-cího systému: voda získaná z hlavního toku, hnaná padesáti metry zužujících se trubek, aby získali alespoň nějaký tlak. Potom propletencem potrubí vystaveného jižnímu slunci, aby se voda ohřála, a potom do domu. Voda postupně padající kaskádou malým korytem odděleným od hlavního proudu, která potom protékala středem obývacího pokoje. Pak se zase myšlenkami ocitla u hlavního toku Amazonského potoka. Čad měl ten nejpodivnější smysl pro humor. Amazonka: ve skutečnosti to byl potůček sotva dost hluboký na to, aby se v nejmohutnějších rybníčcích dalo plavat. Bylo tu pár míst, kde se voda hnala rychleji mezi dvěma balvany a člověk musel bojovat s proudem, aby se dostal výš. Byla tam ve vodě jakási sedačka, kde se člověk mohl posadit a nechat se obtékat chladnou vodou.
Proč o tomhle přemýšlím?
Chtěli jsme si lady dokonce vysadit solo.iy. Oklepala se a nebylo to jenom zimou, ačkoliv voda byla skutečně docela chladná.
odkaz heorotu 453
Vychutnávala si zimu a drhla ze sebe špínu. S příjemně vonící mýdlovou vodou odcházely také poslední zbytky únavy. Potom si třela kůži tak dlouho, až takřka pálila, drhla se mezi prsty, vydrbala si uši i za ušima a sedřela poslední zbytky mikroskopické špíny. Chtěla být skutečně čistá, ačkoliv neměla tušení proč.
Vydrhla se ručníkem a oblékla se. Teprve potom vyšla ven na zakrytou verandu.
Před kontrolním spojovacím panelem seděli společně I lendrick s Jerrym, oba napůl spali. U okraje verandy seděl na nízké zídce Joe Sikes a přes čočky silného dalekohledu sledoval údolí pod sebou. Podle držení ramen odhadovala,]aké asi cítí napětí a strach.
Joe Sikes. Od té doby. co zemřela Ewie. z něj byl tišši a za-hloubanější muž, ale přesto ho neměla v oblibě. Býval přátelský, dokonce více než přátelský'. Než si začala s Cadmannem, byl právě on vždycky ochotným partnerem do postele. Nikdy nic víc, ale nebylo špatné mít v dosahu někoho, na koho stačilo jenom kývnout prstem. Mohla se mu oddat a klidně zapomenout, že kdysi bývala profesorka Eisenhowerová. ale teď je z ní žena s poškozeným mozkem, dobrá tak leda k plození dětí. Potom ho jednou v noci slyšela, jak o ní mluví.
Búúú! Neodvážila se to říct nahlas. "Ahoj."
Sikes ztuhnul, potom se rychle otočil. "Jejda. Ahoj."
Nezasmála se nahlas.
Jerry se probuzeně posadil. "Ahoj."
"Probudilo mě to nepřirozené ticho." vysvětlila jim Mary Ann. Slunce měli právě nad hlavou. "Co se děje?"
"Nic moc," prohlásil Jerry. "Tady nahoře je krásný den, ale to vidíš sama. Na Geographic.u se nám snaží získat nějaké informace, ale zatím nám neřekli nic, co bychom nečekali. Infračervené kamery nedokážou proniknout tou mlhou — ááá — "
"Rozumím. Takže nám nemohou prozradit, co se děje tam dole." Ukázala na hřibovilou poklici, která zakrývala oblast, kde ležela jejich Kolonie.
454 NlVEN, POURNELLE & BARNES
"Určitě víme asi tolik. Zatím z toho mraku nelezou ven," řekl Jerry. Na ovládacím panelu našel prázdný hrnek a tak vstal, aby jej došel opláchnout v potůčku, který přetínal verandu. Potom jej naplnil kávou z termosky a podal jí ho. Vzápětí si sám doplnil svůj. ..Cadmann říkal, že se tu nejspíš objeví."
"A kde je teď?" Káva byla silná, hořká a horká. Vychutnávala si každý lok.
Jeny pokrčil rameny. "Těžko říct. Pohybuje se rychle]ako vítr. Nejspíš hledá něco dalšího, s čím by si mohl dělat starosti. Co jiného bys čekala?"
"Cekala bych. že bez něho by bylo už dávno po nás."
"Já taky," souhlasil vesele .leny. "Je někde na pochůzce."
Pod verandou se země prudce svažovala. Pod verandou byla ještě dvě patra, obsahující ložnice a skladovací prostory. Pak opět následoval prudký svah. "Postavíme dům tak, aby vyhovoval i vojenským nárokům," prohlásil tehdy Cadmann. Pro ni to neznamenalo vůbec nic. A domnívala se, že to ani nikdy nebude potřebovat.
Minové pole začínalo přibližně o sto metrů níž. Po její levici se táhl nízký hřeben, který od Amazonky odděloval menší boční větev, která protékala domem. Asi v polovině délky hřebene, mezi domem a horním okrajem minového pole, stál vysoký balvan. Hlemýžď. Terryho skála. Na vrcholu skalky se cosi barevného pohnulo.
Scházela dolů z kopce. Zurčení potoka ji přitahovalo, vábilo ji k sobě a ona jej ochotně následovala. Zula si boty a takhle naboso procházela mělkým korytem potoka.
Terryho silueta se pořád tyčila nad vrcholkem balvanu, ohlazeného kdysi ledovcem. Jeho kolečkové křeslo nikde neviděla. Musel ho tedy nechat dole u paty balvanu. O vytažení nahoru až k vrcholku se museli postarat Hendrick a Terryho silné paže.
Zavolala. "Terry!"
odkaz heorotu 455
"Ahoj. Východ slunce byl nádherný. Pevné ale doufám, že ty jsi ho prospala."
"Ach, ano. Máš něco?"
"Hendrick mi sem přinesl snídani. To byla zatím největší událost dnešního dne. Cadmann je tam někde dole, nejspíš bude u Amazonky."
Jenže po Cadmannovi nebylo nikde ani památky. Vrátila se tedy zpátky nahoru k verandě, kde se zastavila a ještě jednou se podívala po okolí.

Cosi leželo vedle potoka přibližně v místech, kde končilo minové pole. Není to náhodou něčí oblečení? Namáhala zrak, aby se podívala pořádně. Nebo je to tělo? Vyběhla nahoru na verandu, kde málem převrhla kávu. a našla tam Jerryho.
"Je někdo tam dole?"
Lehce se zasmál. "To je prádlo. Hadry, které měli na sobě Ricky a Phyllis. když vyřezávali z mrtvol žlázy s urychlovačem, a taky Cadmannův oděv a tvůj župan. Všechno to strašně páchlo wychlovačem. Doufám, že ses skutečně důkladně vy-sprchovala. Kdyby tě touž grendel ucítil..."
Tak proto se ráno tak drhla. Rozradostněle tleskla. "Nemusíš mít obavy." Potom zavřela oči a usilovně se snažila si vzpomenout. "Ten urychlovač. Už to mají všechno hotové'?"
Jerry mávnul směrem nad verandu, kde se právě Stu poflakoval kolem provizorně zbudované přistávací plochy pro Skeetery. "Máme dva sudy břečky, která každého živého gren-dela nastartuje jako nic jiného. Na lo vsadím krk."
Další Jerryho slova už nevnímala, protože se právě zpoza zdi vynořil Cadmann. Měl na sobě dokonale vyčištěnou bo)o-vou kombinézu, dokonce s náznaky puků. Stihnul se ráno oholit, v)eho chůzi byl nový elán. Vypadal víc odpočatě, než mohl ve skutečnosti být.
Popošla k němu. Ovinul jí paži kolem pasu a spíše formálně ji letmo políbil na tvář. Pak se zeptal: "Půjdeš se mnou?"
Takže společně sešli z verandy a znovu procházeli po okolí.

"Oni sem nahoru nepřijdou," řekla po chvíli. "Proč by to taky dělali'.'"
"To nevím. Ale tak to prostě je. My toho totiž o grendelech vlastně moc nevíme."
"Ti velcí jsou všichni mrtví. Kolik jste jich tam dole zabili?"
"Stovky. Nebo tisícovku? Možná dokonce ještě víc. Ale určitě zdaleka ne všechny."
"Rostou tak strašně rychle. Budou muset hodně žrát."
Souhlasně přikývnul. "Jenže tam dole teď mají spoustu žrádla. Samozřejmě sebe navzájem. Potom naši úrodu. Cokoliv, co se jenom pohne. Ještě dlouho budeme muset vydržet přidělový systém."
Cesta je vedla zase dolů ze svahu, potom spodem pod čelní Stranou domu a pak zase nahoru k místu, kde hřeben Hlemýždě rozděloval Amazonku ve dva proudy. Cadmann pomohl Mary Ann přelézt kameny až nahoru k bílému balvanu, kde seděl Terry, pořád s puškou připravenou v klíně.
Terry se seshora na Cadmanna přátelsky zazubil. "Tak jaké je heslo?"
.Johannesburg. Jsi tady už celý den. Terry."
Teml se protáhnul. "Víš. řeknu ti, mě se tady líbí. Je tady hezký výhled. Vidím odtud přímo dolů na Amazonku."
"Terry," promluvil trochu naléhavě, ale klidně Cadmann. "kdyby se něco přihnalo nahoru proti proudu Amazonky. byl bys odříznutý. Nemůžeš se sám pohybovat dost rychle — "
Tem,' těkal pohledem z Mary Ann na Cadmanna hned zase zpátky. ..Poslouchej. Cadmanne. Ty víš stejně dobře jako já. že takhle daleko se nic cizího nedostane. Prostě grendelům dopřejeme dostatek času, aby se tam dole v nížině pozabíjeli navzájem. Potom se v našem volném čase. kterého máme habaděj, vypravíme dolů a pobijeme ty zbývající, takže budeme moct znovu obsadit svoje území."
"Měl bvs mluvit vážně — "

"Anebo jinak, mohl bych se schovávat tam v podzemí domu s ostatními mrzáky. myslet na Sylvii a Justina a přemýšlet, co se tady venku asi děje. Cadmanne, já jsem přišel o nohy proto, že jsem si myslel, jak máme všechno bezvadně vymyšlený. Oni sem nepřijdou. Nemůžou sem přijít. A kdyby přece jen, určitě budeš potřebovat spolehlivé hlídky."
Teď už se neusmíval. "Jen mě tady nechtě. Mně je tady fajn."
Cadmann otevřel ústa, ale zase je zavřel aniž by cokoliv řekl. Nakonec přikývl. "Jakmile budeš mít nějaké podezření, dej nám vědět. Někoho sem pošleme, aby tě dostal zpátky."
Terrymu se zjevně ulevilo. "Dobře. Díky."
Cadmann se otočil a pustil se zase dolů po kamení. "Cadmanne!" zahulákal na něj Terry.
„Jo?"
"Jenom jsem ti chtěl říct. Jseš dobrej chlap. Weylande. Lip jsme to zvládnout nemohli." Potom se Terry pousmál. A pak jakoby pro něj rázem přestali existovat. Odvrátil se stranou a zase se přes hledáček svojí pušky díval po proudu Amazonky.
Ohrada pro dobytek byla postavena dost narychlo. Teď v ní bylo nacpáno padesát kusů. Telata neklidně bučela a přešlapovala. Cadmann poznamenal: "Tyhle]ještě můžeme jakžtakž ochránit. Ale je tady někdo, koho chránit nemůžeme."
Nevěděla, co má na mysli, dokud ji nezavedl ke klecím s Pepíky. Missy a její mláďata i příbuzní sledovali Mary Ann skrz stěnu z drátěného pletiva. Vjejich velkých očích byl jasně vidět strach.
"Myslel jsem. že bys to měla udělat ty." pobídl]i.
Mary Ann postupně povolila západky na všech dvířkách. Pepíci zprvu seděli vevnitř a ani se nepohnuli. Cadmann tedy hrábnul dovnitř a s velkou opatrností vytáhnul Missy ven (držel ji tak, že jí svými prsty sevřel nohy a znemožnil jí pohyb). Pohladil ji. "Sbohem, holka. Budeš nám tady chybět." Potom]i opatrně předal Mary Ann.
"Vážně to musíme udělat?"

Cadmann pokrčil rameny.
"Aha." Položila Missy na zem. Missy nejprve čumáčkem čenichala ve vzduchu, potom se rozeběhla na jih, směrem do kopců. Ostatní Pepíci se postupně vydávali v jejích stopách.
"A co teď?" zeptala se.

"Musíme čekat. Nejspíš se projdeme kolem a zkontrolujeme hlídky, řekl bych. Anebo půjdeme zjistit, jak jsou daleko s přípravou kuší. Nebo — "
"Třeba bychom se mohli chvíli jenom tak procházet." Ty si budeš připadal užitečný a já té budu mít jenom pro sebe.
Prošli divoce se klikatící pěšinou skrze minové pole a vzhůru až ke spodní obranné zdi. Na plošině se ještě pořád převaloval slabý závoj mlhy, ale severní hory již byly vidět jako temné zubaté vrcholky.
Nad nimi se z výšin spouštěl pterodon, blanitá křídla měl roztažená a vznášel se na polštáři chladného vzduchu. Cadmann jej sledoval až do chvíle, kdy mu zmizel z dohledu v mraku. Podle soustředěného výrazu a přimhouřených očí se dalo soudit, že neustále přemítá.
Pomohl jí překonat kamenitý úsek. Cítila jeho vypracované svaly, únavu v dechu. Takhle musel nejspíš prožít většinu svého bývalého života. Takhle asi vypadá většina válek: nekonečné přípravy a všudypřítomný strach. Když Cadmannův spojovací čip zapípal, věděla to předem.
„ Veliteli," ozval se ve sluchátku Joe, ^Jerty hlásí, že dole na planině spatřil nějaký pohyb. "
"Takže už to začalo. Jste si tím jisti?"
"Ne, ne tak docela. Ale — něco se pohybuje kolem potoka. Možná to připlulo seshora od ledovce, podle mé je to klidně možné. Viděli jste někdy něco plavat ve svém obýváku? "
Cadmann už se dával do běhu a získal před ní náskok. Už v pohybu odpovídal: "Nikdy se tam nic neobjevilo, sakra."
Jerry Cadmanna potkal, právě když přebíhali potok, a rychle mu podal dalekohled. "Jen se podívej sám, Čade."
odkaz heorotu 459
Opatrně procházel minovým polem a vyhlížel dolů. "To jsou grendelové. Dva. Těžko to na tuhle vzdálenost odhadnout, ale spíše bych řekl, že jsou malí." Přesunul pohled dalekohledu. "A další páreček nám vylézá z Miskatoniku..."
Ve tváři se mu objevil úzkostlivý výraz. Dalekohled rychle putoval sem a tam, projížděl malou oblast.
"Do prdele," zaklel. "Vraťte se rychle do domu. Nařiďte všem, že se od téhle chvíle nesmí koupat v obýváku ani nic há/.et do potoka. Amazonka se napojuje přímo do Miskatoniku — "
Jerrymu se rozšířily zorničky. "Lidská polívka."
"Přesně. Potom pošlete někoho pro Terryho — "
Ozval se výstřel, následovaný dlouhou dávkou. Cadmann rychle pohledem sklouznul na ledovec. Terry na něj mával a zároveň mu opět pípala spojovací kontrolka. "Cadmanne, proti proudu Amazonky se blíží grendelové. Dostal jsem ho, ale mám špatnou zprávu —"
"Terry, teď mě dobře poslouchej. Kde přesně leží tělo? "
"Když jsem ho dostal, najednou spustil rychlost, oběhnul velké kolečko a řítil se zpátky do vody. Jasně ho vidím. Teď už se zdá, že je mrtvý, ale leží napůl ve vodě a napůl na břehu. Ocas se nehýbá... Čade, on krvácí a pořád leží ve vodě!"
Jerry si s Cadmannem rychle vyměnili vyděšené pohledy. "Tak to je konec."
Cadmann se bleskurychle rozeběhnul ke klikaté pěšině a křičel do svého mikrofonu. "Omare, Ricku — okamžitě dostaňte to tělo z vody. Možná ještě není — "
Jerry, který za ním zaostával, ječel: "Měli jsme potok rozdělit — "
"No, to je skvělý," odseknul Cadmann. "Můžeš mi to říct ještě jednou, tak asi před třemi týdny."
Mary Ann běžela zpátky k domu seč jí síly stačily, srdce jí v hrudi bušilo jako splašené a hlavou jí neustále vířilo: To je konec. To je konec...
Kapitola 32
Pevnost
Musel jsem těžce platit za to, abych teď mohl žít smířený sám se
sebou.
RUDYARD KIPLING, Epitafy: Očištěný muž
Carolyn pod sebou viděla pět grendelů. Čtyři se teprve před chvílí vynořili z okraje mlhy. Při pohledu prostým okem se jevili jako pouhé tečky, dost daleko od sebe a stále se vzdalující.
"Charlie, jestlipak víš o tom, že tě sledují?" Vzápětí začala zleva doprava přidělovat jména i nově se objevivším pronásledovatelům: "Ajatoláh, Kadaň", Jack, Samův synek..." To ne, je to příliš dlouhé. "Mareta." Mareta Lupoffová byla jediným člověkem v celých dějinách, který odpálil vodíkovou bombu přímo ve městě.
Charlie byl až příliš blízko: sotva dvěsté metrů od ní a sledoval je rychlostí přece jen o něco větší, než jaké byli koně v tomhle terénu schopni.
i
odkaz heorotu 461
Koně se dosud drželi dobře, ačkoliv se už pohybovali kupředu přece jen pomaleji v důsledku hromadící se únavy. Zatím ještě pořád necítili nic podezřelého. Carolyn je udržovala v pohybu, ale zároveň sledovala prostor za sebou. Dvacet koní v řadě za sebou, spojených navzájem lanem. Neměla by je z toho lana raději odvázat? Aby se každý z nich pokusil vybojovat si život sám?
Pak grendelové. Tvorové tajemní a nahánějící hrůzu, a čím víc jste se o nich dovídali, tím strašnější byla jejich hrozba. Ti čtyři na okraji mlžného oblaku... nebo snad tři? Jeden z nich to musel otočit. Byl to snad Jack?
Nespolupracují mezi sebou. Tohle není to, co by Beowulf, vlastně Weyland, nazval obkličujícím manévrem. Jsou to jenom grendelové, kteří se snaží udržet si jeden od druhého odstup. Ale ten nejbližší z nich — Charlie, už je skoro tak blízko, že bych po něm mohla vystřelit. Vsadím se, že bych uhodla, co chce.
Carolyn sice slyšela všechno a nebyla hloupá, ale prostě pro ni bylo velmi obtížné uvažovat o grendelech jako o samicích. Zkuste si představit Jacka Rozparovače nebo Muamara Kadáfí-ho jako ženu: bláznivá představa.

Odtržené kusy skály vpředu byly podle vzhledu balvany, zapomenutými tady kdysi velkým ledovcem — jako vetřelci rozhození po jinak placaté zemi. Ten asi sto metrů před ní, zhruba dvakrát větší než je ona: ten bude vyhovovat.
Když Bílý blesk klusal kolem balvanu (a nejbližší grendel byl nějakých stopadesát metrů pozadu ve svahu), rychle seskočila. Potom popadla svou pušku a ze sedlových brašen vytáhla všechny čtyři zásobní střely. Poplácala Bleška po zadku, aby ho trochu popohnala.
Jenže Blesk se ani nehnul.
Trpělivě, aniž by dala navenek najevo svou nejistotu, přešla Carolyn ke konci zástupu koní (směrem ke grendelovi, k Charliemu). Vykřikla a plácla posledního koně. Krasavce George.

Mladý hřebec se na ni nenávistně podíval, ale vyrazil kupředu. Plácla ho]ještě jednou a rozeběhla se rychle před něj, kde stejně pleskla přes zadek koně před ním, který už se dal do pohybu. Zadek kolony tedy vyrazil vpřed a tahle vlna se rychle přenášela dopředu. Grendel byl od nich sotva sto metrů a zvědavě celé její počínání sledoval. Carolyn doběhla k balvanu. Když se drápala nahoru, zástup koní proběhnul kolem. Grendelovi chybělo leště asi sedmdesát metrů.
Čtyřicet. Pak už jenom dvacet. Bože, vždyť on už je v rychlosti. Koně zaržáli. Carolyn to díky náhlé změně větru také ucítila, podivný chemický pach. Byla vpůli cesty vzhůru, když gren-del dohonil poslední koně.
Opřela se zády pevně o skálu a pozvedla zbraň k líci, zatímco...
Krasavec George se vztyčil na zadních a předními kopyty zahrabal ve vzduchu, připraven zadupat protivníka do země a roznést na kusy. Jenže černá střela proletěla mezi jeho předníma nohama a vrhla se Georgeovi na kotník, aniž by se namáhala zpomalit. George tenhle úder vyhodil z rovnováhy a škubnul s ním dozadu tak silně, že lano poutající jej k ostatním prasklo. Grendel se schoval za kámen dřív, než Carolyn stačila vystřelit. George padal ze svahu dolů, převracel se a rzal. .leho zadní noha byla pod kolenem úplně pryč. Kam zmizel ten gren-del?
Ze by se hnal po balvanu vzhůru za ní?
Carolyn se vrhla dolů. Podařilo se jí dopadnout tak. že si nezlomila kotník. Rozeběhla se pryč od skály a snažila se sledovat zároveň skálu i padajícího koně —
Grendel byl dole pod srázem a vrhal se na Krasavce George. George byl stále až příliš naživu, sténal a zmítal se po zemi. Carolyn pečlivě zamířila a vystřelila.
Určitě by ho trefila. Určitě! Jenže Charlie musel něco zahlédnout: viděla ho, jak se zarazil. Střela vybuchla přímo proti Georgeově hrudi. Výbuch koně roztrhnul. Grendel se na ni na

zlomek vteřiny podíval a potom bleskurychle zmizel za tělem umírajícího koně.
Ostatní koně se mezitím dali do běhu. Carolyn rychle nabíjela. Má čekat? Hlídat grendela'-' Jenže nemůže koně nechat samotné. Proto se rozeběhla za nimi. Když ie vyděsí, určitě vydrží běžet: prima, potom je někde dožene.
Jenže za sebou má smrt a tak se neustále ohlížela. Kde jenom ten grendel může být? Při jeho rychlosti může být prakticky kdekoliv.
Grendel nijak nespěchal. Byla sice přehřála, to ano, ještě ne tak moc, aby to nedokázala zvládnout. Byla ještě malá a zrychlila sotva na půl minuty.
S koněm to nebyla žádná velká legrace. Grendel se rychle začal krmit a dával pozor, aby alespoň zezačátku nepoškodil životně důležité orgány. Jenže kořist se přestala hýbat takřka okamžitě.
Chutnalo to mnohem lépe než maso jiných grendelů.
V dohledu se objevili tři další grendelové. Blížili se v jedné linii. Vektory přitažlivosti a obezřetnosti je udržovaly v konstantní vzájemné vzdálenosti: strach z ostatních, strach z toho před nimi, ale zase na druhou stranu pach rychlosti a koňské krve ve vzduchu. Nakonec převážil hlad.
Charlie se zakusovala do koně. Teď už si musela pospíšit, proto žrala hltavě. Když už si břicho nacpala tak, že až bolelo, utrhla koni ještě zadní nohu a vyrazila do svahu. Nohu táhla nabodnutou na ocase. Ostatní grendelové se přibližovali. Nažerou se a naberou nové síly. Tak ať. Možná se porvou mezi sebou. Ji ale rozhodně nechytí. Mezitím se devatenáct tvorů línalo do kopce i se svým neznámým strážcem, který je poháněl. Výborně.
Teny nejprve pečlivě zamířil a teprve potom vypálil další ránu na druhého grendcla. který se odvážil vystrčit hlavu nad

okrajem plošiny. Dostal přímo mezi oči: hlava mu divoce trhla dozadu a netvor zmizel. Krev je ve vodě. Otřel si rukávem čelo. K čertu s tím, vždyť jsem čekal. Už byl na pevné zemi. Jenže když jsem ho trefil, samozřejmě zrychlil a přehřál se, samozřejmě, takže samozřejmě zamířil k vodě.
Jako první dorazili Omar a Rick. Vypadalo to celkem směšně.]ako nějaká dvojice z dávných grotesek: Omar byl nejvyšším mužem na planetě, zatímco Rick hýl ze všech nejmenší. Když se ale rozeběhli k mrtvému grendelovi, nebylo na nich už nic komického. Rozmlátili mu hlavu sekerou, zatímco ocas sebou ještě mrskal. Potom mrtvolu vytáhli z vody. Jenže z ní tekla krev.
Kousek od přepadu potoka se cosi objevilo. Omar vyskočil a rozmáchnul se sekerou.
Se štěstím, určitě to byla jen slepá náhoda,]eho sekera zasáhla grendela přímo do rozevřené tlamy. Ve smrtelné křeči vytrhnul Omarovi zbraň z ruky, když se zřítil ze srázu dolů.
Rozeběhli se vzhůru do svahu. Z vody za nimi se vyřítila temná postava. Terry přes hledáček namířil a instinktivně vypálil. Jednou, podruhé. Grendel sebou trhnul otočil se a podíval se přímo na Terryho. Věděl to. Ohromující rychlostí vyrazil přímo ke Hlemýždi. Terry znovu vystřelil. Grendel ale běžel dál — a narazil přímo do balvanu. Upadl a převalil se.
Omar i Rick už teď byli napůl cesty k domu a utíkali seč jim síly stačily. Omar měl nohy skoro dvakrát delší než Rick, ale ten přesto v závodě o život vedl.

Celou pevností se rozléhaly poplašné zvuky. Nahoře z domu se ozývalo psí štěkání a vyti. Cadmannovi koně vyděšeně rzali. Kdesi zezdola se ozývaly skřeky grendelů coby výzva obráncům.
Terry se cítil skvěle. Adrenalin vylétl do stropu. Rok pohody, jesle tak dva roky a mohli jsme přestavět celou nemocnici. Dostal bvch nové nohy. A taky fungující péro.
Dole po proudu jakoby se potok rozděloval na podivných místech a víry a vlnky se objevovaly i tam. kde předtím nebyly.
odkaz heorotu 465
Sluchátko se mu rozdrnčelo.
"Terry. Zůstaň v klidu na místě. Třeba si tě nevšimnou." Joe Sikes se pokoušel mluvit jako Cadmann, ale nepodařilo se mu napodobit ten nezúčastněný klid. "Jenom tam klidně seď."
"Sotva, jestli budu mít šanci ně)akého střelit."
Teď už v Amazonce nebyly jenom víry. Už se z nich vynořovaly temné postavy ženoucí se vzhůru proti proudu.
Zavolal jsem jim. Generále Weylande, pane, nepřítel se objevil na dohled.
..Terry!"
Teď už se to černými postavami hemžilo po obou stranách jeho palebného stanoviště. "Jsem odříznutý. Hlídejte pořádně ten malý potok! Brzo nejspíš budou ve vašem obýváku!"
"Terry. drž se. někoho tam dolů pro tebe pošleme."
Někoho. Existuje jenom jeden člověk, který by se sem teď pro něj vypravil. "Ať tě to ani nenapadne. Brzo tam sami budete až po krk v záplavě grendelů, ty blázne!" Terry se otočil a podíval se směrem k oddělenému rameni. Nohama nemohl vůbec hýbat a páteř nebyla zase tak ohebná, takže to šlo ztuha. Vypálil směrem k domu. Cosi doslova vyletělo z vody. Další postava se po tom vrhla a zahryzla se. Také z verandy už se ozývala střelba.
Otočil se tedy zpátky k Amazonce. Je jich tady spousta. V Amazonce i na obou březích. Za chvíli vám tu vodu zamoří!"
.Jsou nějací pod vlivem rychlosti?"
Ozval se Cadmannův hlas: "Vidím jich asi půl tuctu."
„Já vidím jenom siluety," hlásil Terry pozorování. "Ti, co vy nemůžete vidět, zatím ještě rychlost nemají. Jejich asi padesát, a to jenom těsně u domu."
"Posíláme do vzduchu Skeeter. Koukni. Terry — "
"Už]sem si to vyřešil. Cadmanne. Bez tebe tady nikdo ne-přeži|e. Takže se uvidíme v pekle. frajere. Řekni Sylvii — '"
Musel se pro sebe zasmát. Řekni jí, že ji nezprošťuji jejího slibu. "Řekni jí cokoliv, co chceš. Končím." Odložil cíp vedle
466 NlVEN, POURNELLE & BARNES
sebe na kámen a zamířil. Dole ve vodě se seběhlo asi půltuctů grendelů, nějakých dvacet metrů od něj: tady nemohl minout. Pořádné kopnutí pažby mu udělalo dobře.
Grendel po nárazu střely vyskočil. Okamžitě byl v rychlosti a vyřítil se z vody. Ostatní po něm skočili, v mžiku svou oběť roztrhali na kusy a potom odtáhli kusy svého sourozence proti proudu, přičemž se úzkostlivě]eden druhému vyhýbali. Voda se zbarvila do ruda. Terry nahlas zavrčel, pro sebe a na sebe zároveň. Polom znovu zvednul čip. "Asi čtyřicet jich vylezlo z vody. Někteří se rvou. ostatní ale postupují vašim směrem. Slyšíte mě?"
"fa té slyším" ozval se Joe Sikes.
"Dobře." Potom s rozmyslem rozlomil cíp v půlce, čímž ho zničil. Nikdy tyhle zatracené věcičky neměl rád. Kam se poděla samota ?
Seshora se ozvala střelba. Po straně se to doslova hemžilo grendely, grendelové zrychlovali, další se vynořovali nad okrajem srázu. Ve vodě se objevily další temné stíny, které teď ale nehybně ležely a vyhýbaly se jeden druhému. A řekou se k němu proti proudu blížila dvojice grendelů postupujících v těsném závěsu. Jeden z nich vzhlédl a jejich pohledy setkaly. Potom vyrazil vpřed.
Po kamenech se hnal závoj černohnědého prachu, který mířil přímo na něj. Terry vypálil jednou a pak ještě jednou, ale bez výsledku. Přehodil tedy páčku na automatický režim a podržel spoušť. Následovala série výstřelů, hlaveň se začala přehřívat, (irendel vyletěl do vzduchu, ze zad a z boku mu prýštila krev. Další dva se na něj vrhli a potom začali vířit kolem v divokých kruzích. Proti proudu se hnali další.
Terry namířil, zadržel dech a stisknul kohoutek. Nic se ale nestalo. Překontroloval zásobník. Byl prázdný.
Celkem klidně si začal prohledávat kapsy. Neměl u sebe sice další zásobníky, aleje vždycky lepší mít jistotu.
Ted už pod ním bylo několik grendelů. Začali se rvát mezi
odkaz heokotu 467
sebou. Bojují o to, který z nich mě dostane. Přál si. aby jim ještě mohl nějak zkazit radost. Přál si, aby se byl nechal naposledy propojit se Sylvií na palubě Geographicu, dokud byl ještě čas. Ale řekli si už všechno, co mělo být řečeno. Kéž by mohl ještě naposledy vidět Justina, ale aspoň věděl, že je chlapec v bezpečí.
Dole už jeden z grendelů vyhrál svůj boj. Začal se drápat na balvan. Tem' se na něj nechtěl dívat. Otočil se a raději sledoval dění u domu. Za opevněným domem právě startoval Skeeter Jedna.
Skeeter se řítil podél svahu dolů. Stu schválně držel stroj nízko, aby alespoň částečně využil výhodu blízkosti země. Měl akumulátory' dobité jenom na čtvrtinu maxima a až i tohle vy-potřebuje, ocitnou se dole na zemi ve společnosti grendelů.
Hned za ním byl Mits, který seděl na jednom ze sudů s připravenou směsí urychlovače. Ted7 řekl: "Stačí jediné slovo."
"Ještě vydrž."
"Pod námi je spousta grendelů."
Stu to viděl taky. Snad třicet nebo čtyřicet grendelů se pod vlivem rychlosti hnalo ven z vody, vrhali se na těla mrtvých grendelů. na sebe navzájem, někteří se pak vraceli do potoka. Několik se jich shluklo kolem bílého balvanu: Terry už

tedy musí být mrtvý. Několik pomalejších jedinců se dralo vzhůru do kopce vlastním tempem, řídili se pachem lidí a dobytka.
Povídal: "Musíme teď zachovat chladnou hlavu, Mitsi. Nechceme přece, aby grendelové začali šílet rychlostí takhle blízko u domu. Chceme je vybudit hezky tamhle dole, aby se tam uvařili."
"Jasně. Promiň. Ten zatracený potok se |imi doslova hemží. Byl bych se vsadil o cokoliv, že pro ně bude příliš malý."
"Vážně? O cokoliv?"
"...Ne. Ááá — páni."
Stu se ohlédl přes rameno. Grendelové se právě dostali do

minového pole. Jasně zahlédl první exploze — a taky zástup grendelů, kteří se hnali do svahu po klikatící se pěšině. Jako kdyby sledovali značky. Řídili se pachem, který tu zanechaly lidské boty.
Dům se pomalu vzdaloval. Voda postupně houstla přibývajícími grendely. Fár jich muselo sledovat chuť lidských odpadků ve vodě. ale většina vycítila odpadky a také krev svých sourozenců: tedy vůni teritoria, které bylo možno získat.
Byli už takřka v polovině vzdálenosti od domu k okraji plošiny. "Teď," zavelel Stu.
Nemusel se ani ohlížet. Zápach mluvil zcela]asnč: Mits už otevřel poklop a začal směs rozstřikovat podél řeky. Lopatky Skeeteru tekutinu rozvířily, takže teď dopadala podél řeky v pásu širokém snad dobrých sto metrů.
Jenže naprostá většina žláznatých vaků. které cpali do míchače, byla dost splasklá. Grendelové spotřebovávali svou rychlost, když umírali. Takže tenhle poprašek byl stejně ubohý jako jejich naděje.
Grendelové se začali valit z vody. Takže to přece jen báječně funguje! Polovina grendelů začala mordovat tu druhou půlku! Ne, ne tak docela. Ale let dosud probíhal bez problémů a tak Stu uvolnil jednu ruku, aby mohl stisknout svůj čip.
"Je tam někdo'/"
"Máme tady nějakou práci," ozval se Joe Sikes. "Zenou se na nás skrze to posrané minové pole."
"Jsem přibližně v půli vzdálenosti k okraji plošiny. Začali jsme rozprašovat ten sajrajt. Grendelové už]sou v rychlosti. Ta směs je přímo kouzelná. Řekl bych. že na m sice reaguje sotva tak polovina z nich, ale ti se vrhají na ostatní. Počítám, že jich tady tak dvě třetiny padnou za oběť šílenému masakru."
,.To jsou dobré zprávy."
"Špatná zpráva je, že ta zbývající třetina /. nich se rozbíhá do všech stran, od ostatních. Řekl bych. a to spíš tak odhadem plácnu, že čtyři stovky se rvou a dvěstě jich prchá před ostat-

nimi. to jsou ti zbabělci. Jenže z těch dvousei jich zhruba sto-padesát míří vzhůru. Takže na vás."
"Rozumím. Blíží se jich stopadesát"
"Blížíme se k okraji srázu a... akumulátory už |sou takřka na nule. Myslím — "
Vtom se ozval zezadu Mits. "Druhý kanystr už je na svém místě. Jedeme další várku."
"Správně. Joe, zůstaneme ve vzduchu jak jen to půjde a potom se pokusíme dostat eo nejdál od potoka."
"Rozumím. Myslíš, že to kabina Skeeteru vydrží'.'"
"Určitě."
"Tak to se mi ulevilo." Že by v jeho hlase zaslechl stopu sarkasmu? .,Stu, Mitsi... ehm... rád bych vám jménem nás všech i celé civilizace vyjádřit díky."
"Ale no tak. Joe. nebuď tak pompézní. To si schovej až na oslavné projev}' vítězů."
Vtom Joe vykřikl cosi naprosto nesrozumitelného. Potom se v jejich sluchátkách ozvalo jenom suché praskání \ystrelu. které ještě ke všemu začalo slábnout.
Grendelové doslova šíleli a zmítali se ve vražedných orgiích. Některým obezřetnějším grendelům se podařilo utéct z vody ještě předtím, než je zasáhla sprcha urychlovače. Z velké bezpečné vzdálenosti od zuřící bitvy, vysoko proti proudu potoka, teď sledovali Skeeter. Stále více po obou stranách potoka jich sledovalo Stua, sedícího v kabině. Akumulátory ze sebe už musely ždímat poslední kapky energie. Stu stočil stroj doleva a také vzhůru do kopce, aby se na poslední chvíli co nejvíc vzdálil od potoka. Grendelové, kteří je až dosud sledovali, se tím pádem ocitli v pásmu shozu. Stu se zlomyslně zašklebil: polovina se jich dala na útěk a dařilo se jim prchat, ale pouze za cenu zapojení rychlosti.
A pak už byli docela bez šťávy. Stu zakřičel: ..Shod to!"
Kanystr vyletěl ven.
Na zem dosedli hodně tvrdě.

..Pořádně nás zavři.'1 Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Kanystr teď vypouštěl zbytek svého nechutného obsahu na jediný čtvereční metr půdy, a to někde mezi Skeeterem a proudem Amazonky. Než se sem grendelové dostanou, budou doslova šílet. Snad to bude dost.
Cadmann vrazil Mary Ann do ruky pušku a popohnal ji směrem ke schodům. "Koukej se rychle jít schovat dovnitř, zatraceně!"
Než stačila doběhnout po schodišti ke dveřím do domu. práskání pušek už přerostlo do ohlušujícího lomozu. •
V obývacím pokoji bylo umístěno asi dvanáct zesláblých a raněných kolonistů. Drželi se v hloučcích, oči doširoka rozevřené hrůzou. Zírali ven skrze velká střešní okna. Tam venku totiž konání ostatních mužů a žen rozhodovalo o jejich osudu. "Všichni rychle ustupte od té vody!"' zaječela. "Utíkejte ke vzdálenější zdi!"
Namačkali se jeden na druhého v protějším rohu. Mary Ann bojovala s vlastním strachem. Nějakým zázrakem se jí ale v

bouři hrůzy podařilo najít ostrůvek klidu.
Dům se otřásal jak na západ od něj vybuchovaly miny: grendelové už se ženou přes obrannou zeď! Na střechu nad jejich hlavami bubnoval prach a kusy vylámaného kamení. S řinčením skla střešním oknem propadla dovnitř noha jakéhosi grendela a ztěžka dopadla na podlahu přímo před ně. Ještě sebou mrskala.
Vedle ní začala .lili |ečet a ne a ne přestat. Mary Ann]i naštvaně plácla hřbetem ruky. .lili se k ní zaskočeně otočila. Mary Ann zkusila ruku sevřít v pěst. Docela to bolelo. Pak se ale uklidnila, zaklínila si pažbu pušky o rameno a vyčkávala.
Kapitola 33
Poslední bašta
Ochránil jsi mne v čase bitvy. MODLITEBNÍ KNIHA
Koně uvažovali, že trochu zvolní a nechají ji dohonit je. Ca-rolyn ta hloupá zvířata v duchu proklínala. Na víc jí nestačil dech. V krku cítila nesnesitelnou palčivou žízeň. Nohy ji pálily a co chvíli mohly vypověděl službu a její kůň se jí pomalu vzdaloval.
Koně čas od času na kamenitém povrchu klopýtli. Bude jim muset to lano odvázat, jestli mají alespoň někteří z nich mít naději na záchranu.
Odklonili se doleva. Zamířila tedy stejným směrem.
Náhle se vynořivší potok ji skutečně dokonale překvapil. Byl sice malý, ale hezký a stékal ze svahu v ladných křivkách. Předtím si vůbec nevšimla, že bv někudy stékal dolů. Možná se

později stáčí k jihu a vtéká do Amazonky, anebo taky možná končí v nějakém jezírku, kde končí a mizí v zemi. Teď už jasně slyšela jeho zurčení a její žízeň v ní rostla každým okamžikem rychle jako grendel.
Koně se vyrovnali podél potoka a lačně chlemtali vodu. Nijak se nedali vyrušit, když se k nírn připojila. Spolykala dvě plné dlaně vody. než si uvědomila, jak je voda odporně špinavá. Byla totiž dole po proudu a koně vodu strašně zvířili. Rychle vyplivla poslední lok. Pořád ještě cítila žízeň, ale led už se ovládla a šla nejprve koně uvolnit z jejich spojujícího lana. Dělej všechno pomalu a opalme. Namluv sama sohě, že jsi úplně klidná. Poplácala je po krku, oslovovala je jmény, potom mezi nimi prošla proti proudu a tam opět poklekla k potoku, aby se napila čiré vody. A tím si zachránila život.
Když měla břieho plné chladné tekutiny, postavila se zase na nohy a ohlédla se zpět.
O kus níž. směrem k okraji bouřkových mračen se z potoka najednou zvedl gejzír drobných kapiček.
Pak se odtamtud vynořilo cosi tmavého. Rychle se to blížilo jejich směrem. Charlie si tedy nejprve došel pro vodu, ale teď už byl zase v rychlosti a hnal se na koně. Carolyn o krok ustoupila za skalku, která jí sahala sotva po pás. Přikrčila se. Potom se soustředila na nabíjení pušky. Neodvážila se zvednout hlavu nad balvan, dokud neměla zbraň nabitou. Nad okrajem skaliska se ale objevily jen její oči.
Koně se rozprchli do všech stran, všichni kromě Jedenáctky. Jedenáctka stihla urazit sotva třicet metra, než se do ní netvor zabořil. Teď se tedy válela na zemi a krev jí cákala proudem z překousnuté zadní nohy — Charlie už si vypracoval zvyk. Černá šmouha se rychle obloukem vrátila a doslova ukousla nebohé kobyle půlku hlavy. Jedenáctka se zachvěla a potom se zřítila k zemi jako těžký pytel hadru. C Trende! do ní zaseknul svůj hák a chtěl |i odtáhnout do potoka.
Carolyn se narovnala a vvrazila vpřed. Rozhodla se před

grendelem neprchat. Charlie teď byl plně zaneprázdněn a právě teď byla ta správná chvíle.
Nejprve byla ukryta za koňmi, potom ji schovala skála, ale teď... Charlie ji musel najednou zahlédnout. Grendel okamžitě vyrazil přímo na ni, ale táhnul za sebou celou váhu koně a také spoustu vody, takže se pohyboval sotva tak rychle jako rekreační běžec. Vzápětí si svou nevýhodu uvědomil a zarazil se, aby koně setřásl. Carolyn do něj vpálila střelu ze šesti metrů.
Výbušná harpuna explodovala přímo uprostřed Charlieho rozpláclého obličeje.
Grendel opět -vyrazil na Carolyn. Teď už jej nebrzdil kůň a tak zrychlil jako ten nejvýkonnější závodní motocykl. Carolyn by neměla čas se ani pohnout, i kdyby měla ty nervy a další zbraň. Jenže obluda se kolem ní prohnala tak rychle, že ji průvan doslova odhodil a stihla ještě zahlédnout, jak bestie udeřila do skaliska. Protože bylo dost nízké, grendel přes něj přeletěl a válel se po zemi. potom se rozhlížel kolem —
Čím by se tak mohl rozhlížet? Výbuch mu odtrhnul celou přední část hlavy, kde teď zůstávala pouze červenobílá změť krve a kostí. Žádné oči, žádný nos a zmizela i převážná část tlamy. Grendelovy uši byly takřka neviditelné, ale přesto nemohla věřit, že je výbuch také neutrhnul.
Carolyn cítila krev v ústech. V rozrušení se tak mocně kousla do rtu. Nohavici kalhot jí prosakovala krev a nad kolenem ucítila v noze palčivou bolest: musel ji zasáhnout ostnatý ocas té bestie. Spustila ruku s puškou a cítila bolest v unavených rukou. "Hlupák," zašeptala. .Jsi hlupák, Charlie. Táhnout za sebou koně! Doufám, že tvoje sestry jsou stejně hlou-pé."
Charlie ocasem mával stejně rychle a zuřivě jako lopaty rotoru u Skeeteru. Vyrazil přímo kupředu bez jakéhokoliv cíle. Jedině čirou náhodou narazil na potok. Okamžitě se zarazil a ponořil se, ale hned vzápětí zase \yletel nad hladinu. Musel se nadechnout. Přišel totiž i o svou dýchací trubici.

Carolyn se polekala, jestli se náhodou neusmívá stejně jako grendel.
A co zbytek. Kde jsou ostatní"? Nikde je neviděla. Země se tady sice pořádně vlnila, ale museli být minimálně o několik set metrů níž dole ve svahu. Tři grendelové — a jí zbývají už jenom dvě střely. Vzpomněla si na citát z Dickense a přeříkala si ho nahlas: "Hluboce věřím, že se něeo musí stát."

Opět poklekla, aby se napila, a potom vyrazila ke koním.
Mlha iiž značně prořídla. Slunce ji skoro dokonale vysušilo a dopřálo jim teplé odpoledne.
Dfkybohu. Grendelové v rychlosti se budou muset hnát v tomhle horku.
Grendelové se shlukovali a vytvářeli houfy. Vzduch zcela zaplnily jejich vyzývavé skřeky. Mrazily krev v žilách. Tam, kde Mits vyhodil tryskající kanystr směsi, teď zuřila nelítostná bitva. Ale přibližně sedm grendelů se tomuto šílícímu klubku vyhnulo a mířilo přímo ke Skeeteru.
Museli to být ti nejchytřejší. Vzájemně na sebe výhružně ječeli, obcházeli se v širokých kruzích a postupně se střídali v úderech na stěny a dveře pilotní kabiny. Žádný z nich ale nezemřel.
Mits seděl vzadu v malém nákladovém prostoru a pevně svíral sekeru. Neklidně sledoval, jak se v ocelové stěně dělají zuby. ,.Musím přiznat, že mě to děsí;' ozval se.
.Jenže je to v naší situaci jediná zábava, kterou máme," poznamenal Stu. Rozbil okénko a prostrčil skrze otvor svůj spojovací cíp s pevnou pamětí nastavenou na nahrávání. ,A tohle je pro Národní zeměpisnou společnost."
"Ty jsi blázen," řekl mu Mits.
Možná. Ale dnes bude tahle planeta svědkem zániku jednoho živočišného druhu. Ať už to budou grendelové nebo lidi. Tohle, ledy poslední zvuky bitvy, bude zachováno pro potomky.
Něčí potomstvo.
odkaz heorotu 475
Zatraceně moc. Cadmann klečel za zídkou u západního okraje verandy. Pálil obezřetně a dbal na to. aby každá střela zasáhla svůj cíl. Jenže stejně nebudou mít dostatek střeliva ani náhodou. Ani do pušek, ani do harpunových pušek na výbušné střely.
"Tak už mám nataženo," ozval se Jerryho hlas vedle něj.
"Tak to namiř." řekl Joe Sikes. "Ať letí." Střela vyletěla z kuše a dopadla nedaleko od okraje plošiny, kde rozprskla svůj náklad naředčné rychlosti. Cosi tam dole vzdorovitě zařvalo. Jerry se usmál iako úspěšný zloděj. "Už to jede." konstatoval.
"Dávejte bacha!" vykřikl Carlos. Vypálil výbušnou střelu ze své zbraně: zpoza nižší zdi verandy se totiž právě vynořil grendel. Výbušná střela jej zasáhla těsně za týlem a zmrzačila mu celou levou polovinu těla. Ještě se ale snažil doplazit k nim. Hany Siep vyrazil kupředu a rozseknul mu hlavu sekerou. Ocas sebou ale mrsknul a odhodil Harryho na zed.
"Hany?" zaječel Joe Sikes vyděšeně.
"Zatraceně kope. Jsou sice hloupí, ale pořádně kopou."
Na chvíli teď měli pokoj od dalších grendelů. "Vydržte tady minutku," požádal Cadmann. Carlos chápavě přikývnul. Cadmann sprintem přeběhnul do východního rohu verandy, kde předtím Omar s Rickem umístili kulomet. Kolem nich stálo ještě pět střelců s puškami.
"Omare. Popadněte ten kulomet a přeneste ho tam co stojí Carlos, tam bude nové palebné postavení."
"Co — "
"Támhle. Vedle Carlose. Tam ho rozložte." vysvětlil Cadmann.
"Dobře." Rick se zvednul jako první a natahoval se ke kulometu.
"Ne za hlaveň," napomenul ho Cadmann.
"No jo." Hlaveň sice ještě nebyla rozžhavená doběla, ale byla rozpálená dost. aby uvařila vodit.
476 NlVEN, POURNELLE & BARNES
Cadmann vyskočil na hřeben zdi a pomocí dalekohledu kontroloval oblast podél spodního toku potoka. Připadá mi tak podivné tohle dělat uprostřed bitvy. Jenže tady se nemusím bát, že po mně budou střílet.
Grendelové hýli všude, po celé délce Amazonky. Bylo jich příliš mnoho. Ale na každého grendela ve vodě připadalo šest dalších na souši. Po dvou či po třech se zmítali v jakýchsi křečích, horko je spalovalo zevnitř. A po dvou po třech postupně útočili na obránce potoka ve snaze se zchladit, s různými výsledky. Umírali či vítězili — ale jestliže zvítězili, vzápětí se z nich stávali noví ohránci. Grendelové v rychlosti, tedy gren-delové vařící sami sebe zevnitř, se nemohli dostat do spásné chladivé vody, protože jim vtom bránili jiní grendelové. Takže žádný z nich zatím neměl čas ohrožovat dům.
Ale přesto bylo útočníků i tak dost.
Kdybychom je tak dokázali zadržet dostatečně daleko od domu — Jenže to nešlo. Cadmann namačkal na spojovací kartě požadovanou kombinaci. "Ido. Jak]si na tom?"
Zubařka se ohlásila napjatým hlasem. "Ve Skeeteru mi zbývá energie asi tak na pět minut letu. Víc to určitě nebude. "
Pět minut. Rozmístili sice v horním svahu sluneční kolektory, ale slunce nevyšlo tak brzy, aby |im to ještě k něčemu bylo. "Nemáme dost času. Vyložte ten sajrajt s urychlovačem. Místo ně] vemte petrolej."
,fetrolej. Tv po mně chceš, abych proletěla kolem s nákladem petroleje a jenom pěti posledními minutami energie v akumulátorech';1"
"Přesně to bych chtěl."
"A co mám dělat potom?"
"Ido, další vlna útočníků už by mohla prorazit skrz naše obranné Unie. Jestliže k tomu skutečně dojde, ty a tvůj petrolej budete životně důležití. Rozhoď to kolem domu, hlavně těsně pod verandu. Potom do toho hoď pár světlic. Pak se zkus dostat někam co nejvýš ve svahu a přistán."
odkaz heorotu 477
"A modli se, abys bvla dost daleko od ohně. "
"Tak nějak. Uděláš to pro mě'.'" Jenže kdyby ne, kdo jiný by byl ochoten to udělat'? A trvalo by tak patnáct minut, než by se tam dostal jiný pilot. Carlos? Něho já?

"Jo. myslím, že jo — "
Plošinou se rozlehlo několik výbuchů. Dobytek, uvězněný ve východní ohradě, bučel a bouřil se.
A to upoutalo pozornost grendelů.
Někteří se hnali přes planinu. Cadmann viděl několik z nich, jak se zhroutili v běhu dřív, než vůbec doběhli k ohradě.
Došla jim rychlost. Začínají být vyždímaní.
Chytřejší a silnější soukmenovci nabodli zmítající se těla na ocasy a táhli je stranou.
Takřka všude bylo možno spatřit umírající grendely, jenže řady mrtvol se neustále čím dál víc přibližovaly k domu.
Grendelové bojovali mezi sebou, odtahovali překážející mrtvoly nebo se drápali přes vlastní mrtvé příbuzné v nesmyslné horečnaté snaze dostat se k domu.
Shluk grendelů prorazil tlupou rvoucích se a hnal se k ohradě s dobytkem. Omar Isfahan se vyšplhal na kopec opodál. Pozvedl nabitou harpunovou pušku a chvějícíma se rukama namířil.
Jenže minul. Grendelové si najednou zřetelně uvědomili jeho přítomnost a vyrazili na něj. Než měl Cadmann vůbec čas vykřiknout varování, byl už Isfahan stržen na zem a váleli se po něm tři grendelové. Jedinkrát vykřikl a potom už nebylo, čím by mohl křičet.
"Jerry! Dovnitř," zavelel Cadmann.
Doktor na zlomek vteřiny zaváhal. "Dobře. Už běžím."
Dobytek se úplně zbláznil. Podařilo se mu prorazit stěny ohrady a jako jednolitá masa vyrazil kupředu. Grendelové sráželi jeden kus po druhém. Potom ale umírali na účinky vnitřního přehřátí, když se snažili poražená telata odtáhnout k vodě, nebo jim došla rychlost a vzápětí byli rozdupáni kopyty ženoucího se stáda.

Stádo dobytka se hnalo kolem spodního okraje verandy a posléze dolů ze svahu. Čřrendelové stádo pronásledovali.
Skoro to vypadalo, jako kdyby tohle byl předem domluvený signál. Ostatní grendelové se nechali na pokoji a vyrazili k domu. Někteří se stali obětí minového pole. ale další vlna se tomu vyhnula a držela se bezpečné pěšiny. Některé z nich dostihly střely z pušek. Ostatní se na chvíli zarazili a jakoby vážili možnosti, hledali nějakého nepřítele. Bylo jich ale příliš mnoho.
Zevnitř z domu se rozlehl hlasitý rachot pušek. A padali další grendelové. Plamenomety ještě vykašlaly poslední zbytky svého rosolovitého obsahu a zapálené bestie zuřivě prchaly z dosahu, hnaly se k vodě.
Nestvůry se začínaly hromadit nahoře ve svahu.
"Ido? Teď už je čas — "
"Potřebuju jesle pár minul, " ozvala se odpověď. "Ještě pořád vytahujeme ten smradlavý kanystr z kabiny — "
"Dobrá. Ale vzlétni hned, jak jen to bude možné." Cadmann se hnal napříč verandou. "Vrhací balvany." křičel.
"Si. " Carlos mu byl těsně v patách. Opustili verandu a hnali se z kopce dolů. Vrhací balvan byl vlastně ohromný kámen, který ve svahu drželo několik mohutných klínů. Nad ním byl snad ještě celý tucet dalších menších kamenů, které byly připraveny ke svržení na cestu vedoucí minovým polem.
Balvan držel skutečně jenom díky klínům. K těm se teď ale plazil umírající grendel.
"Ten parchant!" vykřikl Cadmann.
Carlos se zašklebil a vypálil. Výbušná střela zasáhla grendela přímo doprostřed hrudníku. Ten sebou trhnul kupředu a hlavou narazil přímo na kámen nad sebou. Zhroutil se k zemi, ale zakryl klíny.
‚A do prdele!" zaklel Carlos.
"Souhlasím. Tumáš." Cadmann mu přitom podával svou pušku. "Zadrž. \c. než ho odtáhnu stranou."
"Budeš potřebovat pomoc — "
"Blbost, na to žádnou pomoc nepotřebuju. Říkám ti. dávej pozor na ty bestie."
"Dobře."
Mrtvola mohla vážit ně]akých osmdesát kilogramů. Bestie |sou čím dál větší a tahle se musela obzvlášť dobře krmit. Není to zase tolik, aby)i neodtáhnu!, ale špatně. Cadmann hmátnul po ocase. Ten sebou mrsknul a ostny se mu zasekly do stehna. Ztěžka upadl na balvan.
‚Arnif>o — "
"Koukej před sebe!" řval na něj Cadmann.
Blížili se další grendelové. Cadmann zoufale popadnul lanka, vedoucí k podloženým klínům. "Už to mám! Uhni z cesty!"
"Jasně."
Trhnul za lana. Klíny se slabě pohnuly. Trhnul tedy znovu. Bylo těžké držet se zdravou nohou pevně proti kamenům a přitom ještě udržet lana. Zase škubnul. Tělo grendela se pohnulo, ze zad se vyřinula nachová pěna a stékala na dřevěné klíny. Když tentokrát zatáhnul za lana, klíny se konečně pohnuly —
Carlos pálil v rychlém sledu.
Poslední zátah. Klíny se konečně uvolnily. Ohromný balvan nejprve jako kdyby strnul ve vzduchu, potom se začal valit ze svahu. Řitil se rovnou dolů, následován sprškou menších kamenů.
Carlos se také přidal k jeho vítěznému skřeku.
Jeden z grendelů se vyřítil přímo přes velký balvan, vletěl mezi následnou spoušť menších a pokusil se mezi nimi proská-kat. Jenže se mu to tak docela nepovedlo. Kámen o velikosti stoličky do něj z boku udeřil. Carlos jej navíc dvakrát zasáhnul. Přesto se ale hnal stále kupředu, rovnou na Cadmanna. který ležel na skále s nohama směřujícíma k obludě. Měl je roztažené a obluda jako kdyby se vrhla přímo mezi jeho nohy. Cadmann se svíjel a zkusil sebou škubnout, (írendel mu ale padnul přímo na zdravou nohu. Cosi zapraskalo a celým tělem mu projela bolest.

odkaz heorotu 481
Carlos nad ním stál a divoce ho pozoroval. Grendelové už byli pod nimi. Nemohl dost dobře střílet a zároveň nést Ca-dmanna. Otázka mu byla jasně vidět ve tváři.
"Jak to mám do prdele vědět?" odbyl ho Cadmann. Až ho samotného překvapilo, jak klidně promluvil. Grendel se ani nepohnul. Šedesát kilo mrtvého masa a kostí. V mozku slyšel agónii obou svých nohou. Nedokázal tu myšlenku potlačit. Už jsem vypotřeboval všecek adrenalin. Stejné jako ti zatracení grendelové spotřebuji rychlost. Jsem bez adrenalinu a je mi celkem jedno, co se stane.
Carlos dvakrát vystřelil. Cadmann ale neviděl, na co.
Grendelové se mezi řítícími se balvany rojili doslova jako vyplašené mouchy. Tato primitivní zbraň si vybírala pořádnou daň mezi útočníky: viděl několik rozmáznutých grendelů, slyšel jejich slábnoucí vzdorovitý skřek výzvy, poslední projev grendela, který se ocitnul tváří v tvář smrti. Jak si představujete smrt, amigos?./aA"o dospělého grendela velikosti hory?
Ale grendel ve v/duchu nemohl nijak kontrolovat svůj pohyb. Takže vždycky, když vyskočili. Carlos je střílel v nejvyšším bodě. přesně jako když na střelnici trénoval s vyletujícími terči. Střel a nech být.
Rázem to skončilo. Balvan se dál řítil dolů. skupina balvanů valící se skrze skupinu grendelů a stále dál. Jak dlouho to celé mohlo trvat? Minutu'.' To spíš míň.
A tak teď měl tu čest pomoci svému příteli.
Cadmann byl sotva napůl při vědomí. Jednu nohu měl rozdrcenou, ta druhá byla nejspíš zlomená. Carlos se propracoval pod ně] a vztyčil se. Zvednul tak Cadmanna ze země, velkého chlapa při plné gravitaci, a vykročil. Zcela beze zbraně, obě ruce plné.
Z pachu rychlosti se vytvořil jakýsi závoj. Visel ve vzduchu jako těžká mlha, která mu pomalu zatemňovala mysl. Jenže teď stejně nebylo o čem přemýšlet. Koukej Cadmanna zvednout
a běž. dokud s ním nebudeš uvnitř domu. Teď bude záviset na zmobilizování všech sil. Jakýkoliv pronikající grendel ať dělá, co umí.
Na jeden z větších kamenů, které tu zůstaly i po stržení kamenné laviny, vylezl jeden z větších grendelů. Usadil se tam a klidně je sledoval. Carlos mu takřka nevěnoval pozornost: musel si dávat velký pozor, kam šlape. Kráčel po nerovném terénu a na ramenou vlekl devadesátikilového chlapa. Grendel v naprosté pohodě slezl z balvanu, nabodnul ocasem tělo poražené jalovice a táhnul si ji pryč. Dveře už byly blíž.
Cadmann s sebou trochu mlel a pokoušel se něco říct, ale po chvilce to vzdal.
Před nimi se objevil Joe Sikes, který však byl v mžiku u nich. Když z něj spadla Cadmannova váha, Carlos se úlevou takřka zhroutil. A pak už byli bezpečně za dveřmi, které za nimi rychle zavíral Hany Siep. Když Cadmanna položili na podlahu, Mary Ann zaklela.
Mary Ann viděla umírat Phyllis McAndrewsovou. A byla to smrt docela zbytečná. Mohla se běžet ukrýt do domu o něco dříve, ale zdržela se u ovládacího komunikačního panelu o chvíli déle, než bylo bezpečné. Co asi tak mohla z Geographicu slyšet'.' Ať už to bylo cokoliv —
Než se otočila, aby se konečně rozeběhla za ostatními ke dveřím, dostal sejí za záda grendel. Byl už vyčerpaný horkem. Boky se mu rychle zvedaly a už ani zdaleka nebyl schopen utíkat jako střela. Pořád byl ale rychlejší než člověk a taky silnější. Vyrazil vpřed, narazil do Phyllis, ta ztratila rovnováhu a upadla.
Na okamžik Mary Ann zadoulala, že by se Phyllis mohlo podařit zeslabenou bestii odhodit stranou. Jenže ta vzápětí sevřela čelisti. Krev vystříkla a stékala grendelovi po čumáku, když nebohé Phyllis odtrhnul takřka celý obličej.
Za ní se ozval dupot a vzápětí Joe Sikes třikrát vystřelil. Dvakrát na grendela, jednou o něco níž...
482 NlVKN, POURNELLE & BARNES
odkaz heorotu 483
Man' Anii se musela otočit a zvracela.
Carlos vtáhnul Cadmanna do místnosti. Někdo mezitím vypustil psy: Pra.šť po nich začal skákat už ve dveřích, štěkal]ako pominutý a snažil se olízat krev z Cadmannovy nohy. Carlos ho prudkým mávnutím odehnal.
Mary Ann vylekaně podala pušku nyní už zcela zklidněné .lili a přiběhla ke Cadmannovi. Nebyl tak docela v bezvědomí. Díval se na ni, nebo spíše skrze ni. /omičky měl rozšířené bolestí. Snažil se]im něco povědět. Jenže to nedávalo žádný smysl.
"Ida." vypravil ze sebe nakonec ztěžka.
..No]o.'" Carlos rychle vytáhnul svůj spojovací cíp. ..Ido. Cadmann říká. abys hned vyrazila."
Nikdo neodpověděl.
„Já se tam půjdu podívat," nabídl se .loe Sikes.
"Řekni]í. aby sebou rychle hodila — "
.Jasně." Sikes rychle vyběhnul dveřmi v zadní části domu.
..Udělali jsme. co jsme mohli." konstatoval Carlos.
Cadmann na něj chvíli upřeně hleděl, potom zvolna přitakal. Jakoby z něj v jediném okamžiku vyprchala veškerá síla.
Mary Ann se k němu sklonila.
Carlos přiskočil a pomohl jí rozstřihnout obě nohavice. Všude byla krev a z levé nohy trčel kůží úlomek kosti. "Spirální zlomenina." odhadnul. Byla velice překvapena, jak chladně a nezúčastněně si dovede počínat. Zhroutím se až později. Teď měla plné ruce práce.
Z pravého stehna zcela volně vytékala krev. "Je to žilní krev." poznamenal opět Carlos. "Vytéká, ale nestříká. Jill, pojď nám sem, prosím tě, pomoct."
Cadmann pohyboval ústy jako kdyby ze všech sil chtěl něco říct. Slova ze sebe nedokázal vypravit, zato se rozkašlal a

u rtů se mu vytvořila krvavá bublina.
..Modřiny. Možná má proraženou plíci. To zvíře na něj dopadlo dost ztěžka." hlásil Carlos.
"Teď přebíráš velení ty." zamumlal Cadmann. "Rychle odsud zmizte."
Carlos se na něj díval bezradně. "Půjdu najít Jerryho — " ‚Je v zadní místnosti," poradila mu Mary Ann. "Nevím sice, co bys měl udělat, ale každopádně]e to teď už tvoje starost. My najdeme Jerryho."
Prašť rozvztekleně štěkal směrem ke střešnímu oknu. Proti proudu potoka se něco prodíralo. Tři ze smečky psů se na to vrhli hned u výtoku a sápali se na to všichni najednou. Grendelovi. notně zesláblému, se ale podařilo zaklesnout zuby Uhoď do hrdla dřív. než jej stačili ostatní psi rozsápat.
Prašť odběhnul od mrtvoly a začal olizovat ránu své sestřičky. Ta jenom slabě zakňučela a zemřela.
Kdosi vběhl prudce dovnitř s puškou v ruce. "Skeeter už je ve vzduchu! Pěkně je tam venku smaží! Hoří a prchají — "
Zvenčí se najednou ozvala divoká střelba a vzápětí zaslechli dvojici výkřiků, grendelí a lidský.
Střecha se otřásla a vpáčila se dovnitř. Dva grendelové nahoře dělali všechno pro to, aby se skrze střešní výklenek prodrali dovnitř.
Jill popadla oštěp, vykřikla a vbodla jej jednomu z nich přímo do hrdla. Ten se zachvěl, švihnul ocasem a ona raději odskočila. Oštěp zůstal v ráně.
Probodnutý' grendcl se zřítil přímo do obýváku. Chabě hrabal po oštěpu, oči mu žhnuly bolestí a zuřivostí. Snažil se ještě vybudit do rychlosti, |enže už mu žádná nezbývala. Začali do něj mlátit, prakticky všichni najednou, i psi se vrhli do bojujícího klubka.
Střecha povolila a dovnitř spadli další dva grendelové. Jeden z nich přistál Jill málem na hlavě a než se někdo zmohl na jakýkoliv pohyb, zakousnul sejí do nohy.
Man1 Ann ho zastřelila a ještě vypálila pro jistotu jednou, potom se rychle otočila, protože za sebou zaslechla šplouchání. Další grendelové. Čím dál víc. Přibíhali sem proti proudu poto-

ka a tak se dostali do větve, která protékala přímo jejich pokojem.
Přehodila páčku na dávky a stiskla spoušť. Jenže zbraň takřka vzápětí zmlkla. Už došla munice. A grendelové neustále přibývali. Bezradně se otočila po Cadmannovi —
Najednou dolů vlétla řeka plamenů. Protékala z ložnice přímo do obývacího pokoje, pod hliněnými stěnami jejich domu. Plameny tančily na hladině a Mary Ann si pomyslela, že se už dočista pomátla.
"Sikes!" vykřiknul Carlos. "Nalil do potoka petrolej!"
Joe Sikesi. Jsem tvou dlužnicí. Myslím ale, že už Jsem to zaplatila předeni.
Oheň rychle postupoval a vzápětí obklopil grendely. Ti se otočili dolů po proudu a vyděšeně před tou hrůzou prchali.
Pak se najednou rozhostilo ticho, přerušované jenom jejich i kašláním, které vyvolal hustý kouř. V domě už nezbývali žádní | živí grendelové.
Pak zaslechli další salvu výstřelů. t
Kdesi zasténal grendel. !
Přeživší kolonisté odtáhli kouřící nábytek a oděvy na hromadu k jedné hliněné zdi a udusali doutnající plameny tlustou dekou. f
Cadmann se neklidně zavrtěl a podíval se na Carlose. Chtěl > něco říct.
í
.Madre de Dios," vztekal se Carlos. "Drž už na chvíli klapačku!" j
V místnosti se rozhostilo nepřirozené hluboké ticho. i
i
Veranda byla doslova pokrytu krví. Leželi tu čtyři muži,]edna žena a tři grendelové: všichni byli mrtví.
Pod verandou a tak daleko dolů po svahu, kam až Carlos dohlédl, byla plošina i údolí poseto mrtvými těly. Muži, psi a dobytek, ale jasně převažovali grendelové. Stovky a stovky grendelů. Někteří leželi bez hnutí. Jiní se pokoušeli plazit, jenže byli roz-
trženi doslova vejpůl a tak za sebou táhli vyhřezlé vnitřnosti. Vzduch byl prosycen těžkým pachem petrole]e a spáleného masa. Zhruba dvacet metrů od verandy ještě ostrůvkovitě dohořívaly zbytky ohně. Ida se samozřejmě snažila vznítit oheň co nejblíže
u domu.
Potok už nehořel. Ale také v něm už nebyli skoro žádní grendelové. Ti bleskurychle ustoupili před řekou plamenů. Potom grendelové, kteří ve vodě hledali úlevu od nesnesitelného vnitřního žáru. prchali od řeky a zemřeli v kopcích.
Zevnitř domu i seshora ze střechy se postupně objevovali další lidé. Nad domem se ozvalo ještě pár výstřelů: jeden, druhý, třetí, pak se opět rozhostilo ticho. Rick Krm svíral v ruce zakrvácený oštěp. Držel jej vysoko nad hlavou a vítězoslavně jím
mával.
Velitelský panel byl během boje stržen ze stolu. Hendrick se nahnul přes stůl a položil jej zpátky na správné místo. Stisknul několik tlačítek a kontrolky se opět rozsvítily.
Tau Ceti už se skláněl nízko nad horizontem. Carlos se od-belhal k okraji plošiny a rozhlížel se kolem. Mlha se už mezitím rozplynula. Hledal, zda někde zahlédne grendely v rychlosti, ale neviděl ani]ednoho. Tu a tam byl vidět grendel jak táhne mrtvolu jiného grendela či telete směrem k řece. Sledoval, jak na ně většinou narazili nově se vynořivší grendelové a roztrhali
je na kusy.

Něco se stalo. Cosi se změnilo a Carlos to zřetelně věděl.
I grendelové to vycítili!
Lidské bytosti už přestaly být jednou provždy snadnou kořisti. Člověk se stal největším zabijákem na Avalonu. Grendelové byli dost chytří na to, aby se učili. Přeživší šťastlivci teď zabíjeli jeden druhého místo aby se vrhali na neznámé vetřelce z hvězd. Na tvory, kteří přivodili smrt tisícům bývalých vládců
planety.
"Geographicu — " ‚Slyšírne. Jste v pořádku'.'"

Hendrick se pátravě podíval na Carlose. Ten měl zapráše-nou a zachmuřenou tvář. ale oči mu jasně zářily. "Co jim mám říct?" ...
..Řekni jím, že jsrne /vítězili."
Kapitola 34
l
Lovecké družstvo
Mořská obluda, ten obří drak v oceánu... Nikdy se nemíchejte mezi draka a jeho hněv.
KRÁL LEAR, Jednání první, Scéna první
Po lvu a po zmiji Šlapat budeš, pošlapeš lvice i draka.
ŽALM 91:13
Bylo to celkem malé jezírko proti proudu potoka, který přitékal do Miskatoniku — potok, který nehyl o mnoho mohutnější než Cadmannova Amazonka. Jezírko by se dalo připodobnit k meandrovité záločině, protože mělo sice spojeni s řekou, ale bez tekoucí vody. Na spodním okraji byly nahromaděny balvany. Mits Kokubun musel o těch balvanech neustále přemýšlet.

odkaz heorotu 489
Mohli je tam takhle naskládat grendelové? Bobři jsou dost chytří, aby stavěli přehrady. Tak proč by to nedokázali grendelové?
Oprava: grendel, jediný. Byli totiž až příliš samotářští a soupeřící, než aby dokázali spolupracovat.
Nad jezírkem byla hromada kamenů, odkud bylo možno celou plochu přehlédnout. Bylo to dobré místo, dost vysoko a ve strmém svahu, takže by místnímu grendelovi dělalo hodně potíží se tam vydrápat. Mits celou oblast jezírka i okolí prohlížel dalekohledem. "Pořád nic."
"Tak pořád nic," opakoval bezděky Joe Sikes. "A to už máme půlku dopoledne za sebou. Bože, proč to dá tolik práce dostat tu mateřskou bestii z vody?"'
"Někteří z nich prostě jen tak nevylezou, nechce se jim bojovat."' Mits stisknul svůj čip. "Stu, pořád nic."
"No, ale určitě je tam. Jezero je plné solosů a Geographic vyfotografoval podezřelý stín. Tyhle bestie by mely mít větší respekt k našim rychle se tenčícím zásobám výbušnin. Myslím, že pro jistotu ještě jednou zkusím polívčičku z urychlovače. "
"No tak dobře, ale nemyslím si, že by to na věei něco změnilo."
"Takže? Máme mnohem víc urychlovače než výbušnin. Zůstaňte na příjmu. "
Vyčkávali. Za okamžik nad)ejich hlavami přeletěl Skeeter Jedna, sotva dvacet metrů nad hladinou jezera. Kabina byla pomačkaná a poškrábaná, ale letěl dobře. Z kanystru v kabině se snášel hustý narůžovělý opar a větřík jej rozfoukal jak po hladině, tak po kamenech kolem břehu.
Ještě chvíli čekali. Nic se nestalo.
"Byl to tvůj Skeeter," řekl Sikes.
"To jo."
‚Jaké to bylo?" vyzvídal Sikes. .Myslím — "
"Já vím, na co myslíš. Co chceš, abych ti řekl" Stu a já jsme tam seděli uvěznění ve Skeeteru. zatímco tv bestie zakusovalv
svoje tlamy do naší kabiny. Byla to legrace. Když už to pomalu začínala být nuda, najednou přímo dovnitř prorazila jedna mohutná hlava. Málem se mi zahryzla rovnou do nohy. Seknul jsem do ní sekerou. Grendel se snažil vytáhnout hlavu rychle zase ven, ale byl uvězněn v těsném otvoru, který prorazil do plechu. Pak se do něj ti venku pustili. Během pár okamžiků ho doslova sežrali zaživa."
"Tak to bych rád viděl na vlastní oči," vydechnul Sikes.
Mits se na něj nevěřícně podíval. Ale on se netvářil, jako že by si dělal legraci.
Spojovací čip zapípal. "Nic, že jo?"
"Vůbec nic," odpověděl Mits. "Mohli bychom sebou trochu hodit. Rád bych si večer pochutnal na suši."
"Dobrá, dobrá. Tak já tam hodím bombu. Musím to ale nejdřív ohlásit. Zůstaňte na příjmu, držte se stranou. "
"Tak to máme kliku, všichni budou mít co dělat," poznamenal Sikes.
"Kdepak. Jsou příliš hladoví, než aby mysleli na práci. Chceme čerstvé sol osy."
"Mám dojem, že už začínám mít čerstvých solosů plné zu-by."
"Je to rozhodně lepší než nic. A je to mnohem lepší než grendelové." Mits dalekohledem přejel po březích jezírka. Nic. Ani křoví tam neroste. Cřrendelové prostě sežerou cokoliv raději než solosy. Potom ovšem dojde i na ty.
"Máme to schváleno, " hlásil Stuův hlas ve sluchátku. "Jste připraveni? "
"My tady dole jsme připraveni. Nastav to na maximální hloubku. Ta zatracená bestie se schovává až u samého dna, věř mi."

" Tak sledujte."
Svištění rotoru nabralo na intenzitě. Zpoza nízkého kamenného náspu, který obklopoval jezírko po obvodu, se vynořil vrtulník. Vznesl se nad střed jezírka a potom z jeho dveří vypadl

temný soudek. "Bomba je venku. A já taky mizím." oznámil Stu. Skeeter se rychle otočil a mizel na západ.
Jezírko vybuchlo a ze středu vyrazil mohutný gejzír. Mits čekal a v duchu pro sebe počítal vteřin)'.
Z vody vyletěl sotva polovičně vzrostlý grendel. Vydrápal se na písečný břeh a začal běhat v opileckých půlkruzích. Z tlamy mu crčela krev. Zakopnul a znovu našel rovnováhu, upadl a rychle se opět zvednul pak zastavil, aby si zvolil nejlepší směr.
..Sayonara. svině," zasyčel Mits. Zaměřovačem sledoval oblast těsně za hlavou, asi tak pět centimetrů od zadní brázdy na lebce. Tam byl centrální uzlinový komplex, který víceméně odpovídal lidské prodloužené míše. Vypálil krátkou dávku. Grendel vyrazil jediným skokem vpřed a vzápětí se mrtev zhroutil k zemi.
Mits spustil spojovací cíp. "Nahlas jim to. Máme maso."
Solosové už se pomalu vynořovali na hladině.
Přijížděli v traktůrcích. v džípech nebo přišli i |en tak po svých. Vybraná skupina napnula síť napříč přes řeku kus po proudu pod jezírkem. Další nafoukli čluny a vyrazili na jezero. Také rozhodili sítě. Ty potom vyprazdňovali a znovu rozhazovali ještě mnohokrát.
Mrtví solosové plavali břichy vzhůru. Nebyli nijak zvlášť velcí — měřili tak od půl metru dolů — ale bylo jich tady v dohledu nejméně padesát a tým dole u řeky jich nachytá ještě víc.
Brzy přiletěl Skeeter Tři a přivezl prefabrikovanou rozloženou udírnu. Zokolnich kopců už se scházeli kolonisté nesoucí zásoby palivového dříví. Hendnck Sílíš se přesouval mezi různými pracovními skupinami. ..Naložte Skeetery hned, jak tady přistanou. Nčkteři z nás se budeme muset vrátit pěšky, abychom uvolnili místo pro naklad. Až budou Skeetery plné, začneme plnit udírnu. Ido, co to děláš?"
..Su.ši." Nařezala na dlouhé plátky menšího solosa a pouš-

těla se do dalšího. Při práci se pohupovala a broukala si. „.Dejte si."
"Zbytek Kolonie taky musí |íst. Taková jsou teď pravidla."
Povzdechla si. Ve tváři |ještě pořád měla vepsán děs posledních měsíců, pořád ještě ji noční můry budily ze sna a nutily ji oplakávat Jona. Ale všichni si vzájemně pomáhali zahojit rány. Tohle nebyl zdaleka dokonalý svět. ale společně z něj mohli udělat slušný.
"Hendricku, drahý, polovina Kolonie je tady. Cožpak se mají jenom dívat a nechat si sbíhat sliny? Podívej, Skeeter Jedna už odletěl a Skeeter Tři se plní tak rychle, jak nám sem ty ryby přivážejí. A my přece nechceme zbytečně něco nechávat těm nenažraným pterodonům."
Hendrick stisknul tlačítko vysílačky. "Skeeter Jedna, máte zapnutou klimatizaci?"
"Jasně, jede naplno. Už tady pěkně mrzneme. Nebuď takový puntičkář, Hendricku!"
Klimatizace ve Skeeterech běžela na maximální výkon, aby solosové vydrželi co nejdéle čerství: nádherná ukázka avalon-ské technologie pokročilé, zastaralé a žádné. Hendrick zase vyťukal požadované spojení. "Joe. Ty jsi dole u potoka'?"
"Jasně, že jsem. Přinese mi někdo oběd?"
"Popřemýšlíme o tom."
"Spíš než myšlení se chopte činu. nebo jinak až potkám nějakého grendela, povzbudím ho k aktivitě."
"No dobře, dobře, tady Ida ti připravila trochu suši."
Ne, že by byla nějaká velká pravděpodobnost potkat grendela. Všechna jezírka ležící dole na potoce už byla vyčištěna. Od poslední velké bitvy už uplynulo sto dní. (rrendelové si rozdělili a obsadili svá teritoria a snažili se je udržet. Stejně jako siamské bojovné ryby: na každé jezírko jeden grendel. Ale na rozdíl od ryb, které bojovaly jen do zahnání protivníka, byli grendelové nemilosrdnější. Jestliže nějaký' grendel vpadl do teritoria jiného, výsledkem byl vždycky jeden mrtvý a jeden dobře vypasený.

Tenhle tedy byl dobře živený. V jezírku byla spousta solo-sů. Dobrý úlovek. A nemuseli se bát, že by tady všechno jídlo bylo sežráno — tedy pokud se jim podaří uhlídat nenechá ve pterodony.
Vzduch byl prosycen zápachem rychlosti a z přehrávačů na loďkách se linula nahrávka, kterou Stu pořídil při posledním útoku. Po okolí se rozléhaly grendelí vyzývavé skřeky a smrtelné sténání. Létající nenažranci plachtili vzduchem a vztekle kvíleli, ale báli se klesnout k hladině.
Bylo rozhodně dobře, že nemuseli plýtvat střelivem na pterodony. Měli teď nedostatek nábojů. Až tady budou lidé hotoví, můžou si pterodoni pochutnat na grendelově těle. Hend-rick sám jednou maso grendela ochutnal — ale raději by hladověl než aby ho musel ještě někdy]íst.
Skeeter Tři se vznesl do vzduchu a odvážel plody dnešního hodování.
Sylvie pomocí optického pera podtrhla jeden odstavec ve staré zprávě, kterou psal ještě Terry. Byl to velice zvláštní pocit si teď přehrávat staré soubory z Kasandřiny paměti. Staré poznámky ohledně expedice na kontinent.]ještě z doby, kdy všechny grendely vyhladili z povrchu Avalonu a všechno vypadalo tak nadějně. Doh/ý základ. Můžeme se řídit prakticky vším, co tady Terry navrhoval — a pak jí hlavou projela rychlá, krátká myšlenka: Terry...
"To není spravedlivé," postěžovala si Carolyn.
Mary Ann vzhlédla od vyměňování plenek. "A co není spravedlivé?"

"Vy máte muže. Vy si je přivlastňujete, děláte si na ně monopol."
"Ááále." bránila se Mámic. "Nemůžeš přece obviňovat mě, jestliže se Jerrymu mo|e tělo líbí víc než tvoje."
‚A k tomu připočti skutečnost, že ty bys mu na několik týdnů udělala /‚c života hotové peklo." přisadila si Mary Ann. Pro-
mluvila opatrně a trochu nesrozumitelně, protože mezi zuby držela svorky na pleny.
‚A co kdybych svedla Cadmanna?" navrhla Carolyn.
"To bych tě musela zabít." Mary Ann dokončila plenkovou operaci. ‚Ale, kdyby ses za něho chtěla provdat — "
"Co?" chytila se rychle Carolyn.
"Myslím, že by se mi mladší žena hodila." odpověděla Mary Ann. Rázem měla v očích zasněný pohled. Pak ale úsměv zmizel. "Sylvie — "
"To je v pořádku," ujistila ji Sylvie. Terry, ty mizero, taky jsi mě toho závazku mohl zbavit. Klidně jsi mohl. "Tak co se děje. Carolyn? Nechceš se zapojit do společenství?"
"Mňau," ozvala se Mary Ann.
"Je mi líto, ale ne tak docela. Koukni, máme tady pět mono-gamních manželství a pak už jen chaos. Nemá smysl se chovat nějak jemnocitně. Obzvlášť takhle mezi námi." Pět monogam-ních manželství, jenže bych z toho klidně mohla udělat čtyři plus jednu bigamii a Mary Ann by to vůbec nevadilo. Terry, Terry, ty jsi taky mohl být trochu velkorysý! Tobě už je to jedno —
"Nějak se odkláníme od tématu," upozornila je Mařme. "Carolyn, tohle příští vysílání je patrně naší poslední příležitostí, jak něco ve Sluneční soustavě změnit. Než totiž dostanou tuhle depeši, uplyne už, dvacet let od chvíle, kdy zarazili meziplanetární program. Teď už budou nejspíš k smrti unuděni a budou čekat na každé naše slovo. Přežili isme grendely'? Tahle nejistota je musí užírat.
A tohle není jenom pro Zeměpisnou společnost. Bude nám naslouchat celá sluneční soustava! Miliardy lidí. kteří zažili zastavení výstavby meziplanetárních lodí, budou ještě naživu. Určitě v nich zůstalo trochu nostalgie. Stárnou a říkají si, kam to vzrušení zmizelo. Takže musíme získat co nejvíc bodů, když. je máme takhle na háčku! Sylvie, jakou máš představu?"
"Terryho expedice na kontinent. Tu jim samozřejmě pošleme. Dobrodružství volá. dokonce i tadv na Avalonu! Máme

teď sice o leden Skeeter méně a cíl mise se trochu změnil, protože máme hlad a žádné zásoby. Nejspíš zakotvíme v zátoce Minervu a potom pošleme Skeetery někam na úbočí hor. kam už se grendelové nedostanou. Pochytáme nějaké Pepíky, když nic jiného, a musíme znovu osadit ostrov."
"A máme nějakou možnost připojit do té zprávy obrazový doprovod?"
"Obrá/ky čeho? Viděli už vybavení. Vylepšili jsme orbitální mapy. Myslím, že bychom mohli přidat Pepíky..."
"Teď bychom si mohli shrnout poznámky pro to vysíláni.'1
".listě." Sylvie ťukala do klávesnice. Potom četla 7. obrazovky:
" 1'eškeré detaily o útoku grendelů. Nudíte se na Zemi? Přijeďte sem naAvalon a užijte si dobrodružství. Zdůraznit fakt, že jsme zvítězili. Máme grendely pod kontrolou. Ještě to podmalovat záznamem toho, jak lovíme grendela v jezírku. Poslala jsem dolů Sikese s kamerou. Měl by to mít dneska hotové.
Potlačit význam hladu. Snížil rozsah ztrát. Ale můžeme pohovořit o krásách místního života, o Pepících a solosech. Nemůžeme jim sice ukázat další sklizeň, protože zatím nám ještě nic nedorostlo —"
"Vždyť už naši sklizeň viděli," připomněla jí Marnie.
"Pepíci jsou prostě roztomilí." poznamenala Mary Ann. "Raději neříkej, že je jíme..."
..Taky mám ten dojem. No tak dál — nalákat je na vyhlídky nůší loupežné výpravy na kontinent. Vsadila bych skoro cokoliv, že tam najdeme něco skutečně zajímavého a podivného. Co žere grendely?"
"Otřesné," prohlásila Carolyn a skutečně se otřásla. Sylvie se rozhodla tomu nevěnovat pozornost. Carolyn byla na okamžik duchem někde jinde. Na několik vteřin nebyla najednou Carolyn, byla z ní Phyllis a umírala strašnou smrtí v pařátech grendela.
Ráchel musela s Carolyn pracovat obzvlášť soustředěně. Vlastně všichni dělali co mohli, aby ji zapojili zase /pátky do svého společenství. Starali se teď o ni tak jako nikdy předtím, dokud bylo ještě naživu její dvojče. Potřebovala je. nejspíš ještě mnohem víc, než si kdo z nich dokázal představit.
"Nemůžeme to jenom tak přejít," namítala Sylvie a schválně mluvila dost nahlas, aby přerušila proud myšlenek, které se nejspíš Carolyn hnaly hlavou. "Musíme těm na Zemi povědět, kolik znáš tady zemřelo, ale můžeme jim prostě jenom poslat strohý seznam. A taky jim pošleme seznam toho. co bychom skutečně potřebovali. Bude krátký'. Zničené vybavení. Určitě už teď mají mnohem propracovanější počítače, než je Kasandra. Taky jsme přišli o několik živočišných druhů. A taky bychom jim měli dát jasně na vědomí, že rádi uvítáme návštěvníky.
Rozhodně ale musíme pořádně rozepsat a vyzdvihnout, jak jsme porazili grendely. Nejprve jsme zabili jednoho, pak druhého, šestého a nakonec se jich z toho vyklubalo deset tisíc, teď už jsme schopni je uhlídat a odstranit. Carolyn, musíš svůj příběh vyprávět ve vysílání pro Zemi!"
"To říkal Carlos taky." připustila Carolyn. "Ale k čertu se vším, já o to nestojím."
"Ale proč ne?" naléhala Mamie.
Carolyn se rozpačitě dívala dolů na svoje ruce.
Trochu se začala stahovat do sebe a Mary Ann si toho povšimla včas. "Nám na tobě záleží. Zemi to určitě bude zajímat." Potom trochu přitlumila hlas. "A Phyllis by na tebe určitě byla tak pyšná. Vsadím se, že je to tak."
Carolyn se velmi slabě pousmála. "Vždyť to je jenom taková nepodstatná epizodka v porovnání s tím. co jste zažili vy

tady v Cadmannově Doupěti."
Sylvie důrazně vrtěla odmítavě hlavou. "Páni, vždyť tady Mařme i já ti tak závidíme a žárlíme na tebe — "
"Cože, žárlíte?"
"Jistě. My jsme byli nahoře na Geographicu, v bezpečí, a ty jsi zatím zabíjela grendely!"
"Ale. to ty říkáš jen tak, to nemyslíš vážně. Chceš být — "

"Nikdy jsem nemluvila vážněji."
‚Ale Mary Ann — "
"Ty jsi zachránila koně." upozornila)i Marnie. "Což je mnohem víc. než jsem dokázala já. Jen]im ten příběh pověz, Carolyn! Není to málo a má to spád! Pověz — pověz ho taky nám. Teď hned. Pak to pro tebe bude jednodušší, až to budeš povídat do kamery."
"Ano. výborně, řekni ho nám." přidala se okamžitě Mary Ann.
Carolyn se na ně chvíli dívala, došlo jí jak vážně to myslí a že ji chápou. "No dobře." souhlasila zkusmo. "Už jsem vyprávěla, že jsem si je pojmenovala?"
"Ano," připomněla jí Marnie. "Kasandro nahrávej."
"To ne!" protestovala Carolyn.
"Kasandro. Nahrávej. Ulož to jako zkušební soubor." Marnie se zazubila. "Určitě si nemyslíš, že je Kasandra nějaká slepičí prdelka? Je taky tvoje přítelkyně."
"Jasně. Ano, nejspíš to tak je." Carolyn se v židli napřímila. "Pojmenovala jsem si je všechny. Toho prvního podle Char-lieho Mansona." Najednou se Carolyn zašklebila jako grendel. Uměla se tvářit. Už předtím párkrát byla v televizi. "Charlieho l určitě musela postihnout hiberaační nestabilita. Hnal se na mě korytem potoka a přitom za sebou táhnul polovinu koně! Jenom]sem tam stála schovaná za kamenem a střelila jsem ho.
Takže jsem potom zůstala se třemi grendely v patách a zbývaly mi už jenom dvě výbušné harpuny. Začala jsem být velice opatrná, ale taky jsem si musela pořádně pospíšit. Dohnala jsem koně kam jen to šlo, až k samému úpatí ledovce. V tu chvíli jsem už viděla, jak se ostatní grendelové mezitím dostali k Charliemu a tomu. co zbývalo z Jedenáctky. Jeden z nich byl příliš velký zbabělec, než aby se odvážil blíž. To byla Mareta — "
Sylvie se otřásla hrůznou vzpomínkou. Teherán. Celé město v jediném okamžiku. Omar tam přišel o bratrance. No, Mareta Litpoffová rozhodně dokázala upoutat pozornost celého světa —
„ — ale Mareta raději zůstala opodál a vrhla se na zbytky.
když se ti dva zase vydali kupředu. Já jsem pokračovala dál na ledovec a koně jsem nechala na místě.
Byla jsem asi tak padesát metrů nad okrajem, když se Ka-dáffí odhodlala vyrazit v rychlosti a hnala se na mě. Pak narazila na led. Dost ji to překvapilo, ale pokračovala v útoku — nohy jí jen kmitaly, led stříkal a ona postupně zpomalovala, protože sráz byl čím dál strmější. Když jsem ji střelila, už prakticky poskakovala na místě.
Měla jsem dojem, že je to tam dobré místo k obraně, a tak jsem zůstala stát. Nebylo tam sice nic k snědku, ale vody isem měla dostatek. Mareta s Ajatolláhem na mě chvíli]en tak civěli, ale ani jednomu z nich se nechtělo vpřed. Skoro jsem doufala, že nakonec)eden vyrazí. Ale ne oba naráz.
Za nějakou dobu mě takhle našel Joe Sikes. Podařilo se nám svézt dolů deset koní. Zbytek z nich je pořád ještě tam nahoře se dvěma grendely. Takže nemá moc smysl vyrážet za Maretou a Ajatoláhem."
"Ano. to je pravda," přitakala Sylvie. "V kopcích kolem musí být grendelů dost, jenže ti nikdy nenakladou oplodněná vajíčka. Solosové jsou samci. Takže by si k nim museli sejít dolů."
"Tak. Přesně takhle se to odehrálo," zakončila vyprávění Carolyn. "Bylo to dost děsivé, ale... připadalo mi tak prima k — když jsem ty bestie, kterých jsem se bála. zastřelila."
"Kasandro, ukonči nahrávání," řekla Marnie.
"Podle mě je to báječné," vydechla Mary Ann. "Vážně je to dobrý příběh."
"To říkáš ty'.' Ty jsi zabila tucet grendelů prakticky holýma rukama — "
Mary Ann se rozesmála. ..To tedy opravdu nevím, kdo ti tohle napo vídal."
"A stejně tni moje místo nevrátí."
"No. to asi opravdu ne." připustila Sylvie. "Copak bys Mary Ann svěřila nějakou vedoucí funkci?"
Carolyn polkla a neříkala nic.

„.lá tedy ne." odpověděla za ni sama Mary Ann. "Vím. že jsem pořád dost chytrá, ale je zase dost věcí, které už bych nezvládla a přitom bych je měla umět. Nevěřím si."
"Cadmann ano," namítla Carolyn.
"Ten věří mým instinktům." Mary Ann políbila Jessiku na ouško.
"A kromě toho je zamilovaný," namítla Sylvie. "A teď. Musíme vyřešit Carolynin problém;'
"Koukněte, vždyť je to docela jednoduchá situace," začala | Mamie. "Ty bys chtěla dítě. To chceme snad všechny. Konec- l konců bychom mé/v. Genetické naprogramování, ohrožení Kolonie, instinkty, dědičnost i zdravý' rozum, to všechno nám velí otěhotnět a mít děti." Poplácala svoje šestiměsíční bříško. "Děti ale potřebují otce. Některé znáš mají sice manžele, ale je tady prostě víc žen než mužů."
"Z čehož má Carlos určitě velkou radost," dodala Carolyn. "Jedině — "
"Je už. dostatečně zodpovědný," prohlásila Mary Ann blahosklonně.
Mamie se zachichotala. "Ale zároveň je to otec přibližně půlky místních dosud nenarozených dětí. No. možná ne půlky. Podívej, Carolyn, ty tady nejsi do nikoho zamilovaná. Je to tak? Je. Chtěla bys nějakého muže jenom pro sebe, ale toho

prostě nedostaneš. Není jich tady dost."
A i kdyby tady byli, vydržela bys to tak maximálně rok, pomyslela si Sylvie. Věděla sama dobře, že to není vůči ní fér: Carolyn byla vdaná devět let za inženýra hydraulických systémů, který' už se neprobudil z hibernace. Ale ona je taková mrcha, i když možná je to tou hibernačni nestabilitou a možná takv její manžel byl dokonalý světce.
..Takže." pokračovala Mamie v rozboru, "máš teď vlastně několik možností. Můžeš se pokusit svést některého ze skutečné ženatých mužů a potom doufat, že na to manželka nepřijde anebo že tě nezabije, když na to přece jen přijde." Carolyn se
odkaz heorotu 499
pokoušela něco říct, ale Mamie ji zarazila rázným pohybem ruky. "Potom taky existuje celibát. Že se ti nelíbí? Tak to se ti vůbec nedivím. Možnost třetí. Zapoj se do nějakých orgií a můžeš potom pro své dítě získat hromadné příspěvky. Tohle se ti nejspíš nelíbí o nic víc. Takže možnost čtvrtá. Vyber si otce dle svého vkusu a potom si od něj nech dát vzorek spermatu. Je to snadné: až bude obšťastňovat manželku, dá ti trochu stranou. No a ty se potom obsloužíš sama. Nebo pátá možnost. Spi si klidně s kým se ti zlíbí, ale oplodnit se nech ze spermobanky. Otec anonymní. Nikdo nebude žárlit, kdyby se náhodou později objevil nějaký' románek."
Otec nemusí být anonymní. Sylvie cítila, jak se červená. Neví o tom. Dokonce ani Cadmann o tom neví. Terry. Já jsem ten zatracený slib dodržela, Terry. Nespala jsem s ním...
Mař,' Ann seděla na nízké zídce a dívala se do údolí.
Nepotřebovala ani dalekohled aby viděla, že nově vznikající Kolonie připomíná spíš pevnost. Obydlené oblasti obklopovaly zakřivené betonové zdi. Oseté oblasti polí chránily ploty a minová pole. Uvnitř tábora byly dosud obnažené jizvy, pozůstatky útoku grendelů. ale většina z nich už byla zastavěna novými budovami nebo zorána v pole. Za rok už tady nezbude ani stopa.
Mits a Stu našli grendela. Ilaha! Teď. když už jim Cadmann se Žáčkem a Ráchel lépe rozuměli, grendelové se stali spíše vítaným zdrojem než nenáviděným nepřítelem. Grende-lové totiž plodili solosy a ti znamenali bohatou hostinu.
Nebylo vždycky snadné si tohle připomenout. Grendelové kladli vejce, ze kterých posléze vyrůstali solosové. Jenže solo-sové byli samci grendelů. Vyžírali jezemí plankton. Dospělí solosové byli vlastně samice grendelů a ty žraly prakticky cokoliv, ale když nebylo na vybranou, požíraly solosy. Kdyby dokázali přinutit grendely. aby vyžrali všechny solosy. nemohli by se už objevit žádní další grendelové. Takže v řekách a jezerech nesmělo bvt nic k snědku kromě solosů.

5OO NlVEN, POURNELLE & BARNES
A když se tedy rady vedoucích ptala, proč nemohou v potocích vysadit další sumečky. odpověděli]í právě takhle. Určitě to všechno dává smysl. Jenže já jsem si na sumečky zvykla.
Dnes hýl jenom skutečně lehounký opar, takže snadno rozeznala pole osetá řadami obilí, ohrady, ve kterých dováděli koně a bučela mladá telata. Přestavba Kolonie byla v plném proudu a to bylo dobře. Ale Cadmann už tam nikdy nebude žít. Tohle je jeho domov. Náš domov. Cadmannovo Doupě. Poplácala Jes-siku. Náš domov, a taky tvůj. Žijeme si v nejvyšších místech.
Otočila se. když rytmický dusot Cadmannova kondičního běhu za jeiími zády zesílil. Byl do pasu svlečený a jeho svalnaté vypracované tělo se na slunci lesklo potem. Teď' už nekulhal pokaždé, když levou nohou došlapoval na zem. Umělá končetina byla dobře udělaná, dostatečně silná, aby je] unesla i při jeho pravidelném okruhu kolem plošiny. Prašť běhal vždycky s ním a jemně ho popoháněl svým nadšeným vrtěním ocasu.
Jednou. Jednoho dne už jim bude věřit natolik, že půjde do nově postavené nemocnice a dovolí jim vypěstovat novou nohu. Ale až jednou.
Pak jí na mysl přišla myšlenka, která jí neudělala radost. Až bude zase celý, už mě nebude potřebovat. Jenže on mě vlastně nikdy nepotřeboval, ne doopravdy. Možná to jediné, co opravdu mám, jsou jenom sliby. Jeho sliby mi budou muset stačit.
Uslyšela hučení Skeeteru ještě dříve, než se objevil v dohledu.
Přesmýknul se nad západní hranu plošiny, udělal jediný velký oblouk a vzápětí už měkce dosedal na betonovou přistávací plochu, kterou tam Hendnck udělal sotva před týdnem. Cadmann ještě asi minutu poskakoval na místě, potom si otřel obličej a vydal se k vrtulníku.
odkaz heorotu 501
Z kabiny se nejprve vynořila Sylvie, potom zevnitř vytáhla Justina a postavila ho na zem. Zmatené batole se nejprve zakymácelo, ale potom zase získalo rovnováhu a rozeběhlo se k nim.
Mary Ann spatřila v Cadmannových očích záblesk smutku, který rychle zakryl. Prudce Justina sevřel a objal.
„Amigo," zdravil ho Carlos a také Cadmanna mohutně objal. "Tak co noha, už si zvykla na zátěž?"
"Ujde to. Až se jim to ale v nemocnici pořádně rozběhne, nechám si narůst novou. Přece ještě máme před sebou tu expedici. Ale dneska večer — jste tady, abyste nás svezli?"
"Samozřejmě!"
Sylvie držela Justina za ruku. Její štíhlá postava byla opět poněkud zaoblena zárodkem dalšího života. Carlosovo dítě? Sylvie to sice nikdy neřekla, ale Mary Ann si to stejně myslela.
Cadmannův pohled ono zaoblení také zachytil a usmál se. "Měla bys na to dávat pořádný pozor."
Láskyplně si pohladila břicho. "Ať to bude holka nebo kluk, rozhodně se bude jmenovat Terry."
Carlos souhlasně přikývnul.
Sylvie se dívala na Cadmanna a čekala.
"Terry. Správně."

"Správně." zopakovala. Usmívala se a najednou si hrábla rukou dozadu do týla, aby si uvolnila spony, které jí držely vlasy. Ty se rozpustily a sklouzly na záda, delší než kdykoliv předtím. Ty by se nádherně vyjímaly rozhozené jen tak na polštáři. Mary Ann se zlehka usmála. To by Cadmanna nastartovalo a — Myšlenky jí v hlavě divoce vířily. Mám ráda Cadmanna a mám ráda Sylvii a Cadmann miluje Sylvii, jenže Sylvie se s Cadmannem nevyspí. Já jsem ráda, že ne, ale zároveň hvch chtěla, aby to udělala a on by po tom mohl přestat toužit. Tohle celéje blbost.
V Sylviině tváři se objevily nové vrásky. Ale pořád ještě je krásná. Cadmann se s tím nikdy nevyrovná. Takže co? Je můj, ne její. Jenom můj.
"Udělali jste hromadu práce." poznamenala obdivně Sylvie.
503 NlVEN, POURNELLE & BARNES
Rozhodila rukou velkým obloukem po okolí, aby naznačila nové zdi, klece pro Pepíky, ohrady pro dobytek, opevnění a dokonce i nový padací balvan. Cadmann našel balvan velikosti domku, o kus výš nad domem, a tak jej podkopal a pod něj položil minové pole. Jemně položila ruku Mary Ann na rameno a trochu smutně se usmála. "No, dámo, vyhrála jsi první cenu."
Mary Ann se taky pokusila usmát, ale nějak jí to nešlo. "Sylvie — ksakru, co ti mám na to říct? Nikdy na tebe nebudu žárlit!"
"Myslím, že ti budu věřit. Na tom ale nezáleží. Mary Ann, cožpak to nechápeš? Ten muž tě obdivuje! Jistě, stačí ho pořádně opít a bude se nejspíš pokoušet svést grendela — ale určitě by mu nic nesliboval."
"Hej," ozval se Cadmann.
"Nepleť se do našeho hovoru," varovala ho Sylvie. "My se o tobě bavíme, nechceme nějaké příspěvky."
"Vždycky vám jde jen o tělo, ale ne o mou duši."
"Tak nějak. Mohla bych změnit téma?"
"Prosím!"
Všichni čtyři se v tu chvíli na sebe podívali a najednou, jako kdyby to někdo navrhnul nahlas, se přitiskli k sobě a hromadně se objali.
"Pořád ještě nemohu pořádně uvěřit, že jsme opravdu v bezpečí."
"Možná to je právě dobře," řekl Cadmann vážně. "Možná jsme v bezpečí právě jenom tehdy, dokud v nás zůstává trochu strachu a nejistoty."
"Beowulf přece Grendela dokázal zabít." Carlos se zasmál a snažil se zlehčit atmosféru... "Jistě, nakonec drak zabil Beo-wulfa..."
Sylvie jej doslova probodla pohledem. "Ty vůbec nemáš cit pro vhodné načasování."
"Ale takhle jsi nemluvila, když — " Dloubla ho loktem do žeber. "Jau. Jenže stejně, tamten příběh byl už dávno dopsán. Tenhle tvoříme my vlastními skutky. No tak. Měli bychom už
odkaz heorotu 503
vyrazit dolů, jestli chceme stihnout večeři. Hej, amigo — Mám takový pocit, že ta noha by tě mohla znevýhodňovat. Dáme si závod?"
Cadmann si dřepnul do sprinterského pokleku. "Kdo prohraje, čistí solosy. A to vlastníma zubama." Cadmann využil Carlosova výbuchu smíchu a rychle vyrazil vpřed.
"Hej-"
Sylvie s Mary Ann sledovaly dva nejlepší přátele, jak se ženou minovým polem seč jim síly stačí, k úpatí kopce dorazili bok po boku.
"Vypadají tak silně," poznamenala Sylvie tiše. "Někdy je tak obtížné uvěřit, že život může být křehký. Jak je drahocenný."
Kdoví, co najdeme na kontinentu... ?
Beowulf přece jenom Grendela zabil.
"Beouwulfa zase zabil drak," zamumlala mimoděk Mary Ann.
"Cože?"
Záchvěv nepříjemného chladu jí projel celým tělem a cítila nutkání vykřiknout, zavolat ho zpátky a zarazil mu myšlenky na novou výpravu, objevování nových hranic. "Proč by nemohl zůstat tady? Copak už jsme nezaplatili dost?"
Očima zalitýma slzami se na něj pořád dívala. Byl vysoký a silný, jenom šediny ve vlasech teď byly o něco patrnější. Měla pocit, zejí snad musí puknout srdce.
Ucítila uklidňující dotek Sylviiny paže na rameni. "Drahá, co se má státi, stane se. Všichni jsme sem přijeli zemřít. Takže záleží na tom, jak žijeme."
Mary Ann vyzvedla Jessiku do vzduchu a podržela ji před sebou, pak ji hlasitě políbila. Společně se Sylvií se potom vydaly k domu za svými milovanými muži.
Bylo už příliš pozdě, než aby se kterýkoliv z nich dokázal změnit.
A možná, ale opravdu jenom možná, ve skutečnosti žádný drak není.